

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILY WIBBERLEY

AUSTIN SIEGEMUND-BROKA

Daima ve Asla, Senin

"Aşka âşık olanlar
için mükemmel."

-POPSUGAR

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

YA KENDİ aşk hikâyenizde BİLE

BAŞROL DEĞİLSENİZ?

Megan Harper bir önceki kızdı. Tüm eski sevgilileri ondan ayırdıkları gibi hayatlarının aşkını bulmuşlardı. Bu bir lanet değildi tabii, sadece işler böyle yürüyordu ve Megan'ın kendine acımaya ayıracak vakti yoktu. Bunun yerine yeni ihtimallere, yöneteceği tiyatro oyununa ve hayalindeki okulun talep ettiği oyunculuk kredisini karşılamak için ufak bir rol kapmaya odaklanacaktı.

Juliet rolünü aldığı anda (Evet, o Juliet), tüm planları altüst oldu ve ailesinin taşınma planlarını öğrenmesiyle birlikte en kötü kâbusunun içine düştü. Hem tiyatrodan hem de gerçek hayatta sahne arkasında olmaya alışık biri olarak berbat bir oyuncu olabilirdi ama tiyatro oyunları yazmak isteyen Owen Okita'yla tanıştığı anda, görmezden gelinen karakterlerin de anlatacakları bir hikâye olduğunu kanıtlama fırsatı bulacaktı.

“Romanın komik, cesur, pişmanlık nedir bilmeyen ve sevimli kahramanı Megan, kendi hikâyesinin yıldızı olacak kadar cesur olduğunu öğrenmek için mücadele ederken onun için tezahürat yapmaktan kendinizi alamayacaksınız.”

—JULIE BUXBAUM, *Bana Üç Şey Söyle*'nin yazarı

Çeviren: Bilgesu Yaprak

www.yabanciayinlari.com

YABANCI

9 786257 973069

© /yabanciayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Her sayfasından mizah, çılgınlıklar attıran bir romantizm, derin sevginin o kalıcı hissi ve iki yazarının neşesi fıskırıyor... *Daima ve Asla*, *Senin* genç yetişkin türünün okunması gerekli 'iyi-hisset' kitaplarından."

-ENTERTAINMENT WEEKLY

"Shakespeare hayranları, bu kitap sizin için yazılmış! Zeki, çekici karakterler, inanılmaz bir hikâye. Her türden genç yetişkin okurunun, bu lise aşk hikâyesinde bayılacağı bir şeyler bulacağına şüphe yok."

-RT REVIEWS

"Megan'ın tiyatro geleceğine kendini adanışı, Shakespeare'e benzer bir sevgi duyan ve dramda bir parça da romantizm seven okurları memnun edecek."

-PUBLISHERS WEEKLY

"Megan ve Owen'in flörtöz, hazırcevap esprileri çok çekici ve Asyalı erkek aşk hikâyesi görmek insanı canlandırıyor..."

-KIRKUS REVIEWS

"Bir kadın karakterin böylesine korkusuz ve kendi fiziğiyle bu denli barışık resmedildiğini görmek umut verici..."

-VOYA

**EMILY
WIBBERLEY**

Güney Californiada büyüdü ve zamanını okuyarak, müzikle uğraşarak ve *Buffy the Vampire Slayer* izleyerek geçirdi. En yakın arkadaşı Austin Siegemund-Broka'ya vurulduktan kısa bir süre sonra Princeton Üniversitesi'ne girdi ve 2014 yılında Psikoloji bölümünden yüksek şeref derecesiyle mezun oldu. Austin'le birlikte yaşıyor ve birlikte çağdaş genç yetişkin romanları yazıyorlar.

**AUSTIN
SIEGEMUND-BROKA**

Önceden eğlence sektöründe gazeteci olarak çalışan Austin saraylarda gezdi ve evet, birkaç ünlüyle tanıştı. 2014'te Harvard'dan Edebiyat alanında dereceyle mezun oldu ve Shakespeare'e odaklandı. Genç yetişkin romanları yazmadığı (ya da okumadığı) zamanlarda, çağdaş müziğin her köşesini taramaktan ve Emily'yle *Buffy* izlemekten hoşlanıyor. Los Angeles'ta yaşıyor.

Daima
ve Asla,

Senin

YABANCI

"Okurların elinden bırakamayacağı
keyifli, tatlı bir aşk hikâyesi."

-SLJ

"Aşk, aile ve kalp kırıklığına dair
büyüleyici bir hikâye."

-MORGAN MATSON

"Sizi kitabın sonuna kadar kendine
hayran bırakacak güçlü kadın
karakterleriyle içinizi ısıtacak bir roman."

-BUZZFEED

"Okuduklarım içinde gençlerin yaşamını acı
verecek denli gerçek ve şamatalı bir şekilde
resmeden en iyi kitaplardan biri. Havalı,
dokunaklı, karın ağrıtaçak denli komik ve
duyarlı. Bu kitapta hepsi bir arada - başı
dik bir kahraman, güçlü dostluklar, zekice
espriler, yaşama dair ciddi sorular."

-HUNTLEY FITZPATRICK

"Feminist okurlar Megan'ın karmaşık
ama cezbedici gerçek aşk avında onu
desteklemeden duramayacak."

-MICOL OSTOW

Daima ve Asla, Senin
Özgün Adı | *Always Never Yours*
Emily Wibberley & Austin Siegemund-Broka

Yabancı Yayınları | 315

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Nevgöl Şentürk
Düzeltili | Ece Çavuşlu
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2020, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-06-9

Türkçe Çeviri © Bilgesu Yaprak, 2020
© Yabancı Yayınları, 2020
© Austin Siegemund-Broka & Emily Wibberley, 2018

Sertifika No: 46603

Bu eser Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciayinlari.com – info@yabanciayinlari.com – www.ilknokta.com
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 40200

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

(Ayrı ayrı) ebeveynlerimiz için

EMILY WIBBERLEY
AUSTIN SIEGEMUND-BROKA

Daima
ve Asla,
Senin

Çeviren
Bilgesu Yaprak

BİR

ROMEO: *Aşk duyarlı bir şey mi ki?*

Öyle kaba, öyle hoyratdır ki, acıtır diken gibi.

MERCUTIO: *Aşk sana hoyrat davranırsa,*

*Sen de hoyrat davran ona.**

"BÜTÜN DÜNYA BİR SAHNEDİR..."

Brian Anderson repliği katlediyordu. Sesinde Shakespeare'in amaçladığı cinnetin eşiğindeki o tavrı yakalamaya çalıştım ama... ne gezer. Brian garip bir yarım İngiliz aksanı kullanıyor ve beşli ölçüyü mahvediyordu.

Ayağa kalkıp kot elbisemi düzelttim ve "Burada biraz duralım," diyerek araya girdim.

"Megan, bir kez olsun sahneyi tamamlayamaz mıyız?" diye sızlandı Brian.

Ona sert bir bakış atarak "sahnenin" –ki o esnada drama sınıfının arkasındaki tepeyi kullanıyorduk– ortasına geçtim. Drama öğretmenimiz Bayan Hewitt –herkes ona Jody derdi– bizi istediğimiz bir Shakespeare sahnesini prova etmek üzere dışarı göndermişti. Ve "dışarı göndermekten" kastım, ders ortamını bozduğumuz için bizi dışarı atmış olmasıydı. Prova için bu tepeyi seçmiştim çünkü etraftaki çam ağaçları, *Nasıl Hoşunuza Giderse*'deki ormanı daha iyi anlamamızı sağlayacaktı.

Ancak sonunda fark ettiğim üzere bu aptalca bir fikirdi.

* William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*, Çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, Şubat 2010. Metin içindeki tüm *Romeo ve Juliet* alıntıları bu baskıdan alınmıştır.

Brian'ı yok sayarak, "Karakterlerin zihinlerinde neler olduğunu yeterince anlayamadığınızı düşünüyorum," diye gruba seslendim. Altıncı dersin ortasında, tepede prova yapmaya çalışan dört öğrenciydik. Courtney Greene elinde telefon, oyundan kopmuş biçimde birileriyle mesajlaşırken, Brian'ın yanında durmakta olan Jeremy Handler'ın yüzünde umutsuz bir ifade vardı. "Orlando," Jeremy'e doğru döndüm, "özünde iyi bir insan. Dükten çıkmak istemesinin tek sebebi, arkadaşına yardım edebilmek. Şimdi, Jacques..."

Bocaladım. Gözüm yeşil bir Stillmont Lisesi golf formasına takılmıştı. *Hayran olunası* kol kasları. Dalgalı kahverengi saçlar. Daimi bir gülümseyiş. Vay canına. O esnada yapmak istediğim tek şey Wyatt Rhodes'un yanına gidip onunla flört etmektir.

İzin kartını elinde çeviriyor, oyalanarak tuvalete doğru ilerliyordu. Diğerlerine nazaran daha iyi olan bir tuvaleti seçtiğini fark ettim. Geniş, öğrenci dolaplarından uzakta olduğu için gizlilik açısından daha elverişli. Kısa bir oynama seansı için mükemmel bir seçim. Yanına gidip etkileyici kol kaslarına iltifat ettikten sonra onu söz konusu tuvalete doğru çekebilir ve...

O an bunu yapamazdım. Beni flört etmekten alıkoyabilecek bir şey varsa, o da bir Shakespeare oyununu yönetmektir.

Yeniden yönetmen tavrıma bürünerek, "Şimdi, Jacques," diye tekrarladım.

"Hadi ama, Megan," diye lafa girdi Brian. "Bu sahne, notumuzu bile etkilemeyecek. Jody'nin umurunda bile değil. Sadece bizi sınıfta istemediği için buradayız. Ve odaklanamadığımızın sen de farkındasın."

Her sahenin önemli olduğu konusunda tartışmak üzere ağızımı açmıştım ki birinin bana seslendiğini duydum.

"Megan!"

Sesin geldiği yere döndüğümde en yakın arkadaşım Madeleine Hecht'in, çilli yanakları heyecandan kızarmış, mükemmel bir atkuyruğu hâlinde toplanmış kırmızı saçlarını savurarak bana doğru gelmekte olduğunu gördüm. "Az önce kütüphaneden çık-

tım,” diye söze başladı nefes nefese. Madeleine altıncı ders saatinde kütüphanede gönüllü olarak çalışıyordu. “Ve drama sınıfının önünden geçerken Jody’yi rol dağılım listesini asarken gördüm!”

Madeleine cümlesini bitirdiği anda oyuncularım tekstlerini fırlatıp Sanat Merkezi’ndeki duyuru panosuna gitmek üzere koşmaya başladılar. Gülererek yerdeki tekstleri topladım.

Ben bir yönetmendim, oyuncu değil. O yüzden kast listesi beni diğerleri gibi heyecanlandırmıyordu. Ama bu sene güz yarısında *Romeo ve Juliet*’te küçük bir rol alarak ilk kez Stillmont Lisesi ile sahneye çıkacaktım. Lady Montague veya Rahip John rollerinden birini aldığımı tahmin ediyordum.

Güney Oregon Tiyatro Okulu’na girme hayalim için olmasa, asla bir oyunda oyuncu olarak yer almayı tercih etmezdim. GOTO, batının Juilliard’ıydı ve ülkenin en iyi yönetmenlik eğitimi veren birkaç okulundan biriydi. Her nedense, her drama öğrencisinin özgeçmişinde en az bir oyunculuk notu olmasını talep ediyorlardı ve ben de bu talebi mümkün olduğunca az sahne ile gerçekleştirmeyi planlıyordum.

“Beraber bakalım mı?” diye sordum Madeleine’e.

“Tabii ki!” Her zamanki gibi kronik yardım etme eğilimine engel olamayarak kucağımdaki tekst yığınının bir kısmını aldı.

O sırada Wyatt Rhodes tuvaletten çıktı. Dudaklarımı ısırarak uzun bacaklarını ve özgüvenli yürüyüşünü seyrettim. Son ilişkim biteli altı ay olmuştu. Artık yeni bir sevgili bulma vaktim gelmişti. Düzeltiyorum, yeni bir sevgili bulma vaktim gelmiş de geçiyordu!

“Burada bekle,” dedim Madeleine’e.

“Megan...”

Onu duymazdan geldim. Erkeğe hasret bir pervaneydim ve ateşten bir forma giymiş olan Wyatt’a doğru çekiliyordum. Bu sabah uzun ve kahverengi saçlarımdaki zorlu düğümleri açabilmek için elimde saç fırçasıyla fazladan on dakika harcadığım için şükrettim. Madeleine gibi doğal ve çabasız bir güzelliğe sahip olmadığımın farkındaydım ama çirkin bir kız da sayılmazdım.

Sanırım orta karar bir güzelliğim vardı. Ne uzun ne de kısa bacaklıydım. Yuvarlak hatlı değilsem de, yuvarlağa yakın hatlara sahip olduğum söylenebilirdi. Ve vücudumu tarif etmem gerekirse, benimki bir daha asla hamburger yememeye ant içmiş ya da senede bir günden fazla spor yapan bir kızın vücudu değildi.

Wyatt beni fark etmemişti. Daha önceleri prova ederek kusursuzlaştırdığım davetkâr ses tonumu kullanarak ona seslendim.

“Hey, Wyatt.” Belirgin kol kaslarını işaret ettim. “Karın kasların da kol kasların gibi mi?”

En başarılı flört cümlem olduğu söylenemezdi. Uzun süredir kimseyle flört etmemiştim. Ve doğruyu söylemek gerekirse, *Lise Bitmeden Yapılacaklar* listemin en önemli maddelerinden biri, gerçekten kusursuz baklavaları olan bir erkekle yiyişmekti ve sporcusundan oyuncusuna yedi eski sevgilimin de baklavaları yoktu.

Wyatt sırtıttı. Hâlâ onunla oynamamış olduğuma inanamıyordum. Okulun bütün kızları onu kusursuz buluyordu ve bu bizim ilk flört edişimiz de değildi. Tam olarak erkek arkadaş hamuruna sahip olduğu söylenemezdi ama kusursuz bedeni, güzel bir ruhun dışa yansıması da olabilirdi. Şöyle bir düşününce ikimizi kapuçınlarımızı yudumlayıp uzun, derin sohbetler ederken havalı edebiliyordum.

“Kahvaltıda dürüm yemediğim günlerde, evet,” diye böbürlendi Wyatt.

Pekâlâ, kapuçino ve kısa sohbetler.

“Ve bugün de o günlerden biri,” diye devam etti. “Ama belki de kendi gözlerinle görmelisin.” Davetkâr bir şekilde beni süzdü. Şaşırmış görünmüyordu.

Bunun sebebi sadece onun Wyatt Rhodes oluşu ve mükemmelliğinin farkında olması değildi. Cüretkârlığımla ünlüydüm. Arsız. Samimi. Yedi kişiyle çıkmış olduğumu herkes biliyordu ve bundan utanmıyordum. Flörtözlük, her ânından keyif alarak meydana getirdiğim bir sıfattı.

Tam Wyatt'ın teklifini kabul etmek üzereydim ki birinin kolundan tuttuğunu hissettim. "Görüşürüz Wyatt!" dedi Madeleine imalı bir şekilde. "Sınıfa gitmemiz gerekiyor." Beni çekip Wyatt'tan uzaklaştırırken, memnuniyetsiz bir tonla sordu, "Ne konuşmuştuk Megan? Wyatt Rhodes flört edilmeyecekler listemizde değil miydi?" Kısa bir süre düşündükten sonra ekledi, "Hatta listenin en üst sırasında."

"Hayır, değil," diye yanıtladım. "İlk sırada Müdür Stone var."

Madeleine bıkkınlıkla homurdandı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İkinci sırada Wyatt var. Onu listeye kendin koymuştun, unuttun mu? İkinci sınıftayken İngilizce dersinde Jane Eyre'in hangi kitabı yazdığını sorduğu gün?"

Gönülsüzce onayladım. "Bir defasında da en sevdiği kitabın *Hızlı ve Öfkeli 7* olduğunu söylemişti."

Tepeden aşağı doğru inerken, "Wyatt'tan daha iyisini bulacaksın. Sadece kendine biraz zaman ver," diyerek beni teselli etmeye çalıştı. "Sence Tyler Romeo rolünü alabilmiş midir?"

Tyler Dunning Madeleine'in erkek arkadaşıydı. Jody bizi sınıftan kovduğu esnada Tyler bir grup öğrenciyle birlikte *Macbeth*'ten bir sahneyi prova ediyordu.

"Elbette," diye yanıtladım.

Tyler neredeyse her alanda başrol oyuncusuydu. Uzun, geniş omuzlu, koyu renk dalgalı saçlarıyla inanılmaz derecede çekici bir erkekti. Bahar yarıyılında bir yandan beyzbol takımında oynarken, bir yandan da sahnelenen her tiyatro oyununda başrolde yer almıştı. Tyler'ın karizması ve Madeleine'in güzelliği göz önünde bulundurulduğunda, onların Stillmont Lisesi'nin gözde çifti olduklarını söylemek mümkündü.

"Seçmelere hangi rol için katıldın?" diye sordu Madeleine.

"Lady Montague."

Yüzünü buruşturdu. "O kim ki?"

"Aynen öyle," diyerek sırttım. "Oyundaki en küçük rol."

Köşeyi döndüğümüzde herkesi duyuru panosunun etrafında görmeyi bekliyordum. Beklemediğim şey ise ortamın aniden ses-

sizleşmesiydi. Tüm bakışların bana çevrildiğini ve fısıldaşmaya başladıklarını fark ettim.

Gerilen sinirlerime rağmen alaycı bir tonla, “Hiç de garip davranmıyorsunuz,” diye mırıldandım. Bu sessizliği tanıyordum. Herhangi bir role giremediğinizde, darağacına doğru olan yürüyüşünüz süresince havada asılı kalan bir sessizlikti bu. İlk defa kast listesine doğru giderken sınıf arkadaşlarımın nasıl hissettiklerini tecrübe ediyordum. Nabzım yükselmiş, nefesim hızlanmıştı. GOTO’dan alacağım olumsuz geri dönüş e-postasını ve kış döneminde diğer okullara yapacağım hevesiz gezileri hayal ettim. Bir aktris olmasam da bu role ihtiyacım vardı.

Listenin karşısına geçtim, kalbim hızla çarparken listenin en küçük rollerin yer aldığı en alt kısmını okumaya başladım. *Lady Montague...*

Parmağımla rolün karşısındaki isme doğru ilerledim. Alyssa Sanchez. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Alyssa, herkesin gözünde Juliet rolü için biçilmiş kaftandı. Jody’nin şakası yoktu. Bu defa gerçekten de acımasız bir rol dağılımı söz konusuydu.

Yukarı doğru adımı görme umuduyla okumayı sürdürdüm. *Rahip John, Dadı...* İnanılır gibi değildi. Durumumu bildiği hâlde Jody beni ortada bırakmıştı.

Derken listenin en üst sırasına ulaştım.

iki

PRENS: *Daha acıklı bir öykü yoktur, bunu böyle bilin
Bu öyküsünden, talihsiz Romeo ile Juliet'in.*

"BİR YANLIŞLIK OLMALI, DEĞİL Mİ?" Saniyeler içinde kalabalığı yarıp Jody'nin odasına dalmıştım. "Juliet ha?"

Bir şeyin yere düştüğünü duydum. Jody'nin ofisi, her Stillmont oyunundan kalma hatıralarla dolu bir pazar yerinden farksızdı. Odadaki tüm raflar tiyatro afişleri, dekorlar ve benzeri hatıralarla doluydu. Yere düşen şey ise pirinçten yapılmış bir kapı tokmağıydı.

Jody boynundaki turkuaz kolyenin şingirtısı eşliğinde ayağa kalktı. Kırmızı çerçeveli gözlüğünün ardından düşünceli bir şekilde yüzüme bakarak, "Sevinmemişsin," dedi. Gri saçları, gözlüğünün kırmızı çerçevesini daha da belirgin kılıyordu. "Sevineceğini sanmıştım."

Omuzlarıma çöken ağırlığı hissettim. Yaşadığım gerginlik midemde kasılmalara sebep oluyordu. "Bu bir yanlış anlaşılma, değil mi?" diye sordum zayıf bir sesle. "Anthony'nin yaptığı bir şaka ya da listeyi basmasını istediğin beceriksiz öğrencinin yaptığı bir hata değil?"

"Hayır, bu daha ziyade benim yaptığım bir hata," dedi Jody eğlendiğini gizlemeye gerek duymadan.

"Seçmelere Lady Montague rolü için katıldım, başrol için değil!" Patlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Yüzündeki gülümseme silindi ve tek kaşını kaldırarak yanıtladı, "Eh, artık başroldesin."

“Neden? Bunu istemiyorum ki. Başka bir rol alamaz mıyım? Hangi rol olursa.” Sesim yalvarıyormuşum gibi çıkmaya başlamıştı.

“Sadece gerginsin, Megan.” Jody kollarını göğsünde kavuştururken sesi yumuşamıştı. “Anthony Jenson’ınki hariç, eseri gerçekten içselleştirdiği belli olan tek performans seninkiydi. Daha önce Shakespeare oyunlarını nasıl yönettiğini gördüm, oyunu kavrayabildiğini biliyorum. O yüzden hoşuna gitse de gitmese de, Juliet’i canlandıracaksın.”

“Jody, lütfen.” Artık gerçekten yalvarıyordum. “Seçmelere sadece GOTO’nun oyunculuk talebini karşılayabilmek için katıldığımı biliyorsun. Hayatımda hiç sahneye çıkmadım.”

“Bu deneyim sayesinde bir şeyler öğrenmiş olacaksın. Tony Ödülü kazanmanı beklemiyorum zaten.”

“*Romeo ve Juliet*’in bir komedi oyunu olmasını mı bekliyorsun peki? Sanmıyorum. O zaman...”

“Megan,” diyerek sert bir sesle sözümü kesti. “Oyun için seçmelere katıldın. Juliet rolünü aldın. İster kabul et, ister etme. Ama diğer rollerin tümü kapıldı.”

Başka şansım olmadığının farkındaydım – Jody de öyle. Eylül ayının sonlarına gelmiştik ve bu oyun, aralık ayında yapılacak olan üniversite başvurularından önceki son şansımdı.

“Sonuçtan hiç hoşnut olmayacaksın,” dedim öfkeyle kapıya doğru giderken. Kapıdan dışarı adım attığımda işkencemin henüz bitmemiş olduğunu fark ettim.

“Vay be!”

Tabii ya. Tyler 1.80 küsurluk boyuyla karşımda dikilmiş sırtıyordu. “Hey Juliet,” diye devam etti. Ses tonu, içimde olmaması gereken hoş bir his yaratıyordu. “Bu çok garip olacak, değil mi?”

O anda jeton düştü. Tyler Romeo’ydu. Ben de Juliet.

Hızla toparlandım. “İkimizin kadersiz âşıkları oynamasından daha mükemmel bir şey düşünemiyorum.”

Güldü ve yanında beliren Madeleine’e doğru döndü.

Çok önemli bir şey sayılmazdı ama geçtiğimiz sene Tyler ve

ben beraberdik. Şimdi ise o ve Madeleine. Kıskanmamış ya da darılmamıştım. Bir şekilde bunun olmasını bekliyordum.

Dürüst olmam gerekirse, Juliet'i oynamak istemememin tek sebebi sahnede olmaktan nefret etmem değildi. Diğer sebep, benim Juliet olmayışımı. Bir aşk hikâyesinin son karesinde, sahnenin merkezinde yer alacak olan kız ben değildim. Ben bir önceki kızdım. Erkeklerin gerçek aşkı bulmadan bir önceki sevgilisi. Bütün ilişkilerim tam olarak bu şekilde sonlanmıştı.

Mesela Tyler. Aşka yakın hisler beslediğim tek erkek arkadaşım ve altı ay önce beni en yakm arkadaşım ile beraber olmak için terk etmişti. Ama gerçekten de bunu sorun etmiyordum. Herkes Tyler ve Madeleine'in birbirleri için yaratıldığının farkındaydı. Ayrıca buna alışmıştım.

On bir yaşımıdayken başlamıştı bu durum. Arkadaşım Lucy Regis'e, Ryan Reynolds'a duyduğum ölümsüz aşkı anlatmış ve onunla evlenmek istediğimi söylemişim. Ertesi gün Ryan Reynolds'ın Blake Lively ile evlendiğini öğrenmiştik. Bu durum çok mantıklı bir örnek olmasa da, hayatımın ilerleyen yıllarda nasıl şekilleneceğine dair bir işaret gibiydi.

Bir erkekle ilk öpüştüğümde yedinci sınıfa gidiyordum ve kendisi ertesi gün sosyal bilimler dersinde bana Samanta Washington'ı Yerel Panayır'a davet edeceğini haber veren bir not uzatmıştı. O günden beri de beraberlerdi. Lisenin ilk senesinde, ilk gerçek erkek arkadaşım beni aldatmıştı, üstelik de karşı komşuları olan Lucy Regis ile. Daha yeni üçüncü yıl dönümlerini kutladılar.

Ve bu durum hâlâ tekrar edip duruyordu. Bu bir *lanet* ya da o tip saçma bir şey değildi ama bir tesadüften fazlası olduğu da ortadaydı. Ve bu durum, batı edebiyatında sonsuz aşkı temsil eden Juliet'in kafasına giremeyecek olmamın en büyük nedeniydi. Eğer Shakespeare'in dediği gibi dünya bir sahneyse, ben yardımcı oyuncuydum.

"Sevgilimi elimden almayacaksın, değil mi?" diye dalga geçti Madeleine, Tyler'a sarılırken.

Düşünmeden, "Hayır, o senin olayın," diye oyuna dahil oldum.

Aniden Madeleine'in yüzü düştü ve belki de yüzüncü defa bu konu yüzünden ağlayacağından korktum. Madeleine bana o zamanki sevgilime karşı olan hislerini itiraf ettiğinde, suçluluk göz yaşlarını dindirebilmek için iki saat boyunca sarılıp bunun benim için sorun olmadığına onu ikna etmem gerekmişti. Sonuçta beni aldatmamışlardı – Madeleine o kadar düşünceli davranmıştı ki daha Tyler'a bile açılmadan hislerini benimle paylaşmıştı.

Ve bu canımı acıtmıştı. Hiç umurumda olmamış gibi davranacak değildim. Ama bu rutine alışkıyım. Tyler ile sonumuzun böyle olacağını zaten biliyordum. Ve kaçınılmaz olanla savaşmaya kalkarsam, tek incinen ben olacaktım. Ona tümüyle âşık olmamışken ilişkinin bitmesine izin vermek en doğru seçenektir.

Aceleyle elini tuttum. "Bu sadece aptalca bir şakaydı, Madeleine, siz harika bir çiftsiniz."

Rahatlayarak gülümsedi ve Tyler'a iyice sokuldu.

"Kast partisine geliyor musunuz?" diye sordu Tyler.

"Nerede olacak?" Kast partileri Stillmont drama bölümünün bir geleneğiydi. Drama, altıncı dersti ama provaların beşe, altıya kadar sürdüğü bile oluyordu. Her oyun için kast ve sahne arkası ekibi, prova öncesi yemekleri ve partileri için bir mekân belirlerdi. İçimden, Umarım o mekân Tyler'ın evi değildir, diye geçirdim.

"Elbette ki Verona'da." Bunun eğlenceli bir tesadüf olduğunu düşünüyor olmalıydı zira sırtıyordu.

Homurdandım. Stillmont, Ashland'da yapılan Oregon Shakespeare Festivali'ne bir saatlik mesafedeydi. Eyaletin, hatta belki de ülkenin en iyi lise düzeyinde drama programına sahip olan okulu olmamız bir tesadüf değildi. Sahnede en ünlü kadın rollerinden birini oynamaya zorlanana dek Jody gibi bir öğretmene sahip olduğum için inanılmaz şanslı olduğumu düşünüyordum. Bölüme verilen maddi kaynak da cabası. Fakat maalesef Ashland'a yakın bir bölgede yaşamının da dezavantajları vardı. Şöyle ki, yaşadığımız yerde Shakespeare temalı birçok işletme mevcuttu. Ve Verona Pizza, içlerinde en kötüsüydü.

Tyler homurdanışımı duymamış gibiydi. Madeleine'e baktı. "Partiden sonra seni eve bırakırım."

"Ama..." diye söz başladı Madeleine.

"Evet, biliyorum," diye sözünü kesti Tyler, şefkatle Madeleine'in saçını düzeltirken. "Kardeşinin bale resitali var. Zamanında evde olmanı sağlayacağım."

Gözlerimi devirdim. Eğer içimde Tyler'a karşı en ufak bir beğeni kırıntısı varsa bile bunu ortadan kaldırmanın en hızlı yolu onları bir aradayken görmektir. Şimdi ona baktığımda –her ne kadar onun fiziksel olarak çok çekici bir erkek olduğunu düşünsem de– eskiden onunla beraber olduğumu hatırlamak bile garip hissettiriyordu.

Bir süre birbirlerine ereksiyon ilacı reklamlarındaki mutlu çiftler gibi gülümseyerek baktılar.

Eğer onlar için mutlu olmasaydım, onlardan nefret ediyordum.

Tyler ve Madeleine arabayla yola çıktılar, ben de yürümeye koyuldum. Verona okula sadece on dakika mesafedeydi – eğer midemi bulandırmıyorsa, tahminen her gün orada takılırdım. Eki bin Verona'ya olan düşkünlüğünün ciddi bir gıda zehirlenmesiyle son bulmasını ummaktan başka elimden bir şey gelmiyordu.

Verona'nın önüne vardığımda tentede yazılı olan satırları okudum: *Pizza yemek ya da yememek, işte bütün mesele bu!* Kafamı salladım. Shakespeare görse gurur duyardı.

Mekânın içi daha da betardı. Oturma kabinlerinin ahşap kaplamaları bir anaokulu çocuğu tarafından resmedilmiş gibi görünen Ortaçağ kalelerinin çizimleri ve *Romeo ve Juliet* alıntıları ile kaplıydı. Soğuk içecek otomatının üzerinde üç farklı ebatla "*Adın ne değeri var ki?*" yazılıydı. Üzerinde "*Romeo, Romeo, ne için Romeo'sun sen?*" yazan atari makinesinin önünden geçtim. Evet, mekânda bir de atari vardı ve alıntıyı doğru yazmayı bile başaramamışlardı. Doğrusu "*Neden Romeo'sun sen?*" olmalıydı.

Büyük kabin her zamanki gibi tiyatro ekibi tarafından ele geçirilmişti. Yanlarına gittiğimde Anthony yana kayıp oturmam için bana yer açtı. Yanına oturdum. Elinde tekstin bir kopyası vardı.

"Bu monolog muazzam," dedi birkaç dakika sonra.

"Hımm, hangisi?" diyerek tekste doğru eğildim. Önemli rollerden birini aldığına emindim. Birinci sıniıftayken okulumuza geçiş yapmıştı, Jody onu siyahi öğrencilere oyunlarda büyük roller vermemeye kararlı okulların birinden transfer etmişti.

İçerlemiş gibi bir ses tonuyla sordu, "Hangi rolü aldığımıza bakmadın mı?" Teksti önüme bıraktı. Açık olan sayfada Mercutio'nun Kraliçe Mab üzerine olan monologu vardı. "Herkes Romeo'nun erkek oyuncular için en iyi rol olduğunu düşünür," dedi ciddiyetle, "ama Mercutio çok daha zorlayıcı bir roldür. Uzun bir monologu var, ölüm sahnesi ve..." Duraksadı. "Gerçi kime anlatıyorum ki, karşımda Juliet var!"

"Hatırlatma lütfen," diye homurdandım.

Anlayışlı gözlerle bana baktı. "Başaracaksın, Megan." Omzuma vurdu. "Hem bu bizim Ashland'a bedava gidiş biletimiz."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ashland mı?"

"Shakespeare Festivali..."

"Oregon Shakespeare Festivali'nin ne olduğunu biliyorum," diye sözünü kestim. "Ama bunun bizim oyunumuzla ne alakası var?"

"Kimse söylemedi mi?" Yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. "Bu sene Stillmont da liseler kategorisinde Ashland'da sahne alacak. Aralık ayında Ashland'da *Romeo ve Juliet*'i sahneleyeceğiz."

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Jody beni sahne ışıklarının altına çıkarmak için ülkenin en saygın Shakespeare festivalini seçmişti. "Kıçımın tecrübesi," diye mırıldandım. Betim benim atmış olmalıydı çünkü Anthony bana endişeli gözlerle bakıyordu.

"Başaracaksın. Başarmak zorundasın. Bu oyunu göklere çıkarmamız lazım. Julliard'dan temsilciler beni değerlendirmek için orada olacaklar ve..."

“Anladık, Anthony!” diye yüksek sesle çıkıştım. “Sadece gerginim. Bir yolunu bulacağım.”

Anthony sustu. Ona döndüğümde, onu başını ellerinin arasına almış, üniversiteye kabul ihtimalini mahvedecek olmamdan endişe eder hâlde oturduğunu görmeyi bekliyordum.

Ancak bana bakmıyordu. Bakışlarını takip ettiğimde sarışın ve aşırı derecede kaslı bir garson çocuğu kestiğini fark ettim. Bizim yaşlarımızda gibiydi ama Stillmont Lisesi’nden olmadığı kesindi – olsaydı onu mutlaka fark ederdim. Bölgedeki özel okullardan birine gidiyor olmalıydı.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Anthony, garson çocuğun bir masayı temizledikten sonra mutfağa doğru ilerleyişini izlerken. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Anthony de benim gibi sık sık ve hızla âşık olan tiplerdendi. Aramızdaki fark, onun gerçekten âşık olmasıydı. Hoşlandığı her erkeğin beyaz atlı prensi olduğuna inanıyor ve ilişki bittiğinde paramparça oluyordu. Ama onu durdurmaya çalışmamın bir işe yaramayacağını far-
kındaydım.

Ayağa kalkıp, geçmesi için ona yol verdim ve “Git hadi,” dedim. Tek kelime etmeden dediğimi yaptı.

O anda, her biri Juliet rolü için seçmelere katılmış olan bir grup son sınıf öğrencisi kız ile birlikte oturduğumu fark ettim. Alyssa Sanchez bana tıpkı Juliet gibi göğsüme bir hançer saplayarak kendimi öldürmemi istiyormuş gibi bakıyordu. Arkadaşları ise benimle göz teması bile kurmuyordu.

“Seçmelere Juliet rolü için katılmadığımı biliyorsunuz, değil mi?” diye sordum ortamdaki gerginliği azaltabilme umuduyla. Bu gibi gerginlikler, oyunculuk yerine yönetmenliği seçmemin bir diğer sebebiydi.

“Eh, sonuçta rolü sen aldın,” diye yanıtladı Alyssa soğuk bir tavırla.

“Bunun bir felaketle sonuçlanacağı ortada,” diyerek şakalaşmaya çalıştım.

“Evet,” dedi Alyssa ayağa kalkarken. “Tam olarak öyle olacak.”

Alyssa masadan ayrılırken kızlardan birkaçı da sessizce onu takip etti. Hiçbir şekilde oraya ait olmadığı hissiyle etrafa göz gezdirdim. Mekândaki herkesi yönetmenlik yaptığım drama derslerinden tanıyordum ama daha önce hiç onlarla beraber sahne almamıştım. Şimdi ise onlardan biri olmam bekleniyordu. Tyler ve Madeleine atarının başında sevimli bir ekip olarak oyun oynuyorlardı. Herkesin bakışları ben ve Tyler arasında gidip geliyor gibiydi. *Romeo ve Juliet* arasında.

Tek başına oturan ve hararetle defterine bir şeyler yazmakta olan bir çocuk dışında herkesin.

Drama sınıfındaki yeni çocuktuk bu. Asyalıydı, zayıftı fakat kesinlikle çelimsiz değildi, o anda dalgınca parmaklarını gezdirdiği saçlarının kesim vakti biraz geçmiş gibiydi ve üzerine tam oturan gri bir kazak giymişti. Daha önce hiç konuşmamıştık ama kendisinin bana ölümcül bakışlar fırlatan Alyssa ve yardımcılarından çok daha iyi eşlik edebileceğine emindim. İkinci bir kez düşünmeye gerek duymadan gidip yanına oturdum.

“Owen Okita, değil mi?” Adını, daha önce beraber aldığımız bir dersten hatırlıyordum. Sanırım birinci sınıf matematik derseydi. Ders aralarında okul gazetemizin editörü olan ve bu yaz Chicago’ya taşınan Jordan Wood’la takılıyorlardı.

Owen bana doğru baktı.

“Geçen sene drama sınıfında yoktun,” diye devam ettim.

“Aynen,” dedi ve sesi beni şaşırttı. Daha önce konuştuğunu hiç duymamıştım ve ses tonu şaşırtıcı bir biçimde oldukça kendinden emindi. “Hiç sorma.”

“Hangi rol için adaydın?” diye sordum. Elindeki kalem sürekli hareket hâlindeydi.

“Repliksiz rollerden birini istemiştin. Ama Rahip Lawrence rolünü aldım. Ana karakterlerden biri.”

“Hadi ama!” Benimle hemen hemen aynı durumda olan birini bulmuş olmanın verdiği rahatlamayla gülümsedim. “Rahip Lawrence çok da önemli bir karakter değil.”

“Bütün karakterler önemlidir.” Sesinde belli belirsiz bir gücenmişlik vardı.

Duraksadım. Owen son senesinde sadece bir yan rol almak için drama sınıfına mı yazılmıştı? “İyi ama bunu neden yaptın o zaman?”

“*Romeo ve Juliet*. Şey...” Utanmış gibiydi, kalemi masaya ritmik bir şekilde vurmayı sürdürdü. “Benim en sevdiğim oyundur. Drama sınıfında *Romeo ve Juliet*’in oynanacağını duyduğum an katılmam gerektiğini biliyordum. Ama sahne korkum var ve Rahip Lawrence’ın çok fazla repliği var.”

Sahne korkusu olduğu ve *Romeo ve Juliet*’i çok sevdiğini gizleme gereği duymadığı için ona saygı duydum. “O da bir şey mi? Bil bakalım bana hangi rol düştü.” Uzandım ve gergin bir şekilde masaya vurup durduğu kalemi elinden aldım. Owen gözleriyle kalemi takip ederken kulakları kızardı.

“Dadı mı?” diye sordu ellerini masanın altına indirirken.

“Dadı mı? Alınmalı mıyım?”

“Ben... özür dilerim...” Kulakları daha da kızardı.

“Daha da fenası,” diyerek yol gösterdim. Bu kadar kolay utanıyor olması hoşuma gitmişti.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Megan Harper,” dedi, sanki adımı o anda hatırlamış gibiydi. Beni ortak aldığımız matematik dersinden mi yoksa herkes gibi yılsonu balosunun müstakbel kral ve kraliçesi olan Tyler ve Madeleine ile takılan kız olduğum için mi tanıyor acaba diye düşündüm. Zihninde canlandırdığı kast listesinde adımı arıyor gibiydi. “Sen Juliet’sin...” dedi sonunda. “Ve heyecanlı değilsin?”

“Değilim.” Bir iyi niyet göstergesi olarak kalemini geri verdim.

“Lise tiyatroları tarihinde Juliet rolünü aldığı için heyecanlanmayan tek kız sen olmalısın.”

“Bu dünyada eski sevgilisi Romeo rolündeyken Juliet’i canlandırmak isteyecek tek bir kız bile olduğunu sanmıyorum,” diye yanıtladım.

Gözleri büyüdü. "Romeo'yu kim oynuyor?"

Şaşıрма sırası bendeydi. "Bilmiyor musun?" Stillmont Lisesi'nde Tyler ve benim ayrılığımızla ilgili tüm o gereksiz detayları bilmeyen kimse yoktu. Eğer bunlardan haberi yoksa, beni gerçekten de matematik dersinden hatırlıyor olmalıydı.

"Ah, bilmeli miyim?" Şaşkın görünüyordu. Başımla Tyler'ı işaret ettim ve Owen şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Cidden, bundan haberin olmadığına inanamıyorum."

"Drama sınıfı dedikodularını yeterince takip edemediğim için özür dilerim," dedi hafif bir gülümsemeyle. Güldüm ve gülümsemesi genişledi. Ancak cevap vermeye fırsat bulamadan, Anthony yanımda belirdi.

"İş buldum," dedi hızla. "Selam Owen."

"Zaten bir işin vardı." Kaşlarımı çatarak Anthony'e baktım. Ardından masaları toparlayan sarışın çocuğu fark ettim ve neler olup bittiğini anladım. "Anthony, sakın bana garson çocuk için kariyer planlarını değiştirdiğini söyleme."

Gülümseyerek gözlerini devirdi. "Starbucks'ta çalışıyor olmam kariyer planımın bir parçası değildi. Ayrıca bunu garson çocuk için değil, aşk için yapıyorum. Ve garson çocuğun bir adı var – Eric."

Artık Starbucks'ta bedava frapuçino içemeyeceğim için söylenmek üzereydim ki telefonumun alarmı çalmaya başladı. "Hastiktir," dedim. Saatin kaç olduğunu fark etmemiştim bile. "Gitmem lazım."

"Daha çok erken! Hiçbir şey yemedin bile!" diye itiraz etti Anthony. Birkaç saniye sonra ifadesi değişti. "Ah, doğru. Cuma akşamı saat beş."

Ayağa kalktım. "Garson çocuk meselesini sonra konuşacağız..."

"Onun adı Eric," diye sözümü kesti.

"...yarın," diye cümlemleri tamamladım ve Owen'a başımla selam verdim. "Sonra görüşürüz, Rahip Lawrence."

Eve vardığımda dış kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde kapattım. Ev oldukça sessizdi ve yaşadığım ev söz konusu olduğunda bu mucizevi bir durumdu. Annemi çok bekletmemiş olmayı umarak üst kattaki odama çıktım. Haftalık görüntülü konuşma seansımıza geç kalmıştım.

Anne ve babam boşandıktan –daha doğrusu, babam annemi boşadıktan– sonra annem Teksas’a yerleşmişti. Neden ayrıldıklarını hâlâ anlayamıyordum. Genç yaşta evlenmişlerdi ve ben dünyaya geldiğimde henüz yirmi üç yaşındalardı. Zaman içinde birbirleriyle *uyumlu olmadıklarını* fark etmişler ve *aşkları bitmiş*. Sanırım bir ilişki devam ederken, insanın içindeki aşkın nasıl bitebileceğini anlamakta zorlanıyordum. Bunu anlamam mümkün değildi. Zira o güne dek bana böyle bir şans verilmemişti.

Ebeveynlerimin konuşmak için beni salona çağırdıkları o günü iyi hatırlıyordum. Babamın yüzünde donuk bir ifade vardı ve annem bana evliliklerinin bittiği haberini verirken soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Defalarca bunun ortak bir karar olduğunu söyleyip durmuşlardı. Ancak babam konuşmayı bitirirken annemin banyoya gidip ağlaması, bunun çok da ortak bir karar olmadığını anlamamı sağlamıştı.

Annemle birlikte Teksas’a gitmemiştim çünkü Stillmont’taki tiyatro eğitiminden mahrum kalmak istemiyordum ki annem de bunun doğru bir karar olduğu konusunda bana hak veriyordu. Ayrıca ona eski kocasını hatırlatacak her şeyden –ben dahil– uzaklaşmasının ona iyi geleceğini düşünüyordum. Üç sene önceki boşanmadan itibaren her yaz tatilimi annemle beraber San Marcos’taki dairesinde geçirmiştim. Havanın kırk derece olmasını saymazsak, orada olup annemin çeşitli fuar ve pazarlarda el emeği takılarını satmasına yardım etmek keyifli bir yaz aktivitesiydi.

Yavaşça odamın kapısını açtım. Her zamanki gibi her yer dar-madağındı. Dolabıma sığmayan üç tane elbise, yatak başlığımdan sarkıyordu. Bir zamanlar köşedeki yeşil askılığa doğru fırlattığım

kot ceketimse başarısız atışım sonucunda yerdeki botlarımın üzerine düşmüştü ve bir süredir hayatına orada devam etmekteydi.

Laptopum birbirine geçmiş takılarımın oluşturduğu bir öbeğin altındaydı. Sabah okula gitmeden evvel takmak istediğim bir çift küpeyi aramış ve sonradan onları Tyler'ın kanepesindeyken düşürdüğüme karar vermiştim. Takı öbeğini ve babamın bana almış olduğu alarmlı kol saatimi bir kenara ittim. Saat babamdan bana bir "hediye"ydi ki bu düşünceli hareketinden dolayı k övünüp duruyordu. Bir buçuk sene önce evimiz gürültülü bir hâl aldığından beri geceleri uyurken endüstriyel kulak tıkaçları kullanıyordum ve sabahları okula gitmek için altıda uyanmam gerekiyordu. Kol saatim titreşim özelliği sayesinde beni uyandırabiliyordu.

Bilgisayarımdan FaceTime uygulamasını açtım ve kabaca saçlarımı düzelttim.

Annemin yüzü ekranda belirdi. "Hey, geciktiğim için gerçekten üzgünüm," dedim aceleyle.

"Eh, ben senin annemim ve seni hiç de dakik biri olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum." Yüzüne düşen dalgalı koyu renk saçlarını kulağının arkasına itti. Saçlarımı annemden almıştım, sadece onunkiler çok daha kabarıktı. "Neredeydin bakalım?"

"Hiç. İnternette tanıştığım bir adamla korunmasız seks yapıyordum," diye yanıtladım.

Önce beti benzi atsa da şaka yaptığımı fark etti. "Annenin yüreğine indireceksin, Megan. Bu hoş değil."

Sırıtarak devam ettim. "Ama gerçekten de saçma sapan bir internet sapığıyla korunmasız seks yapıyor olmayı tercih ederdim. Kast partisindeydim."

Kafası karışmış gibiydi. "Yönettiğin bir oyun için mi?"

"Hayır," diye homurdandım. *Romeo ve Juliet*'ten ve neden seçmelere katılmak zorunda kaldığımdan söz ettim. "Ve maalesef, Juliet'i ben canlandıracağım."

Annem şaşkınlık içindeydi. "Seçmelere başrol için mi katıldın?"

"Elbette hayır! Tamamen Jody'nin saçmalığı. İnan bana eğer izin verseydi, Juliet dışında her rolü kabul edebilirdim."

Annem kıkırdadı. "Eh, kızımın bu taze oyunculuk aşkından haberdar olduğum için mutluyum."

"Ah, inan bana ortada aşka dair hiçbir şey yok."

Odamın kapısı çalınmaksızın açıldığında, annem endişeye yakın bir ifade ile beni izliyordu.

"Megan, ben sana..." İçeriye babamın önce sesi, sonra kendisi geldi. Ekranında annemin yüzünü görünce duraksadı. "Ah, doğru ya, üzgünüm," diye mırıldandı. "Selam Catherine," dedi ileriye doğru bir adım daha atmadan. "Nasılsın? Randall nasıl?"

"İyiyiz," diye yanıtladı annem, babamla her konuştuğunda olduğu gibi sesi zayıflayarak. "Sen ve Rose nasılsınız?"

"Yorgunuz," dedi babam yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Rose yakında izne ayrılacak."

"Ne kadar heyecanlı!"

Rose'un izine ayrılacak olmasının aksine, anne ve babam arasındaki diyalog hiç de heyecanlı değildi. Babam bir eli kapının kolundayken, "Eh, ben sizi yalnız bırakayım. Megan, lütfen sessiz olmaya çalış," diyerek beni uyardı.

Bıkkınlıkla iç çektim ve kendi odamda bile rahatça konuşamadığım için homurdandım.

Annem anlayışlı bir sesle, "Biliyorsun ki ne zaman istersen Randall ve benim yanıma taşınabilirsin," dedi.

Alaycı bir şekilde dudağımı sarkıttım. "Ya tabii, oraya taşınayım da Tyler Dunning'in karşısında Juliet'i canlandırma fırsatını kaçırayım, değil mi?"

Annem yüzünü buruşturdu. "Of, bunu duyduğuma üzül-düm. Ama gerçekten de," diye ekledi, "eğer işler istemediğin bir noktaya gelirse, teklifim daima geçerli."

"Teşekkürler anne," dedim düşünceli tavrına karşılık. Gerçek bir cevabı hak ediyordu. "Sadece, Stillmont'taki drama programının zirvesindeyim. Oyun sahneleme konusunda iyi bir noktaya geldim ve Son Sınıflar Tiyatro Gösterisi'nin organizasyonundan

ben sorumluyum. Üstelik *Romeo ve Juliet*'i Ashland'da sahneleyeceğiz. O yüzden kalmak zorundayım."

"Eh, fikrin değişecek olursa biz buradayız," dedi annem gönülsüzce. "Ashland olayı nedir?"

"Önemli bir şey değil. Jody hangi akla hizmetse Oregon Shakespeare Festivali'ne katılım talebi göndermiş, onlar da kabul etmişler."

"Gayet de önemli bir şeye benziyor!" Annem heyecanlanmış gibiydi. "Ne zaman yapılacak bu festival?"

"Anne, hayır, gerçekten de önemli bir şey değil," diye telaşla karşı çıktım.

"Boşuna direnme, Megan. Festival tarihini sen söylemesen bile babandan öğrenebilirim."

Alt kattan gelen sağır edici çığlık eşliğinde gözlerimi devirdim.

"Görünen o ki gitme zamanın geldi," dedi annem çığlık sesini bastırmaya çalışarak.

"Aa, neden? Devam etmek istemez misin? Bu çığlık yaklaşık yirmi dakika daha devam edecek," dedim sırtarak ve annem de güldü. "Sonra görüşürüz anne."

Aramayı sonlandırıp alt kata indim. Çığlığın kaynağı mutfaktaki mama sandalyesinde oturmaktaydı. On dokuz aylık kız kardeşim Erin çok sevimliydi ama ciğerlerinin kapasitesi operacıları bile kıskandırdı. Karmaşaya dahil olmadan önce birkaç saniye daha nefes alabilmek adına kapı eşiğinde duraksadım.

Üvey annem, Erin'i kucağına aldı. Rose uzun boylu, sarışın ve gerçekten güzel bir kadındı. Henüz otuz yaşına yeni girmişti. İki buçuk senedir babamla evliydi. İlk tanıştığımızda ona karşı önyargılarım vardı. Boşanmanın üzerinden henüz birkaç ay geçmişti ve hâlâ anne ve babamın hatalarını anlayıp tekrar bir araya geleceklerine dair çocukça bir umudum vardı.

Rose bu umudu öldürmüştü. Babamın kendinden on yaş genç bir kadınla beraber olduğunu öğrendiğimde, onun samimiyetinden şüphe etmiştim. Kırk yaşındaydı ve orta yaş krizine girdiği

için ona kendini genç hissettiren bir sarışınla beraberdi. Ne büyük klişe.

Fakat onları bir arada gördüğümde, sonunda durumu kavramıştım. Bunun orta yaş kriziyle bir ilgisi yoktu. Babamın sorunu evlilik kurumuyla değildi, sadece artık anneme âşık olmadığı için boşanmıştı. Tanıştığımız gün babamın Rose'a nasıl gülümsediğini görmüştüm, daha önce hiç böyle gülümsediğini görmemiştim. İşte o an, anne ve babamın bir daha asla beraber olmayacaklarını anlamıştım.

Çünkü babam Rose'a âşıktı. Bunun Rose'un yaşıyla filan alakası yoktu. Evet, ortada bir klişe vardı ama sandığım gibi değil. Babam ruh eşini bulmuştu.

"Hey," dedi babam ocağın başında elindeki spatulayı Rose'a doğrultarak. "Sana yerinden kalkmamamı söylemiştim." Yüzünde yine o âşık ergen gülümsemesi belirdi.

Rose yedi aylık hamileydi.

Gözlerini devirdi ve elini karnına yerleştirdi. Yerine geri otururken yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı.

Rose'dan ve ona dair her şeyden nefret etmeliydim. Bunu çok isterdim ama doğrusu bu elimde değildi. Ebeveynlerimin sonsuza dek beraber olmamaları onun suçu değildi. Babamın onu, annemi hiçbir zaman sevmediği kadar çok sevmesi onun suçu değildi. Ondan nefret etmiyordum. Ama yine de aramızdaki ilişki aynı soyadını taşıyan iki kişiden ziyade, garip bir ev arkadaşlığına benziyordu.

Erin tiz bir sesle tekrar bağırmaya başladığında babam elindeki spatulayı yere düşürdü ve koşup Erin'e en sevdiği oyuncakçı olan pelüş filini getirdi.

Erin'i seviyordum. Rose'a karşı da olumsuz duygularım yoktu. Ama bu şekilde yaşamak bazen gerçekten zor olabiliyordu. Lise son sınıftaydım. Hafta içi ders çalışmalı ve cumartesi geceleri partilere gitmeliydim. Oysaki ben kulağımda tıkaçlarla dersime odaklanmaya çalışıyor ve bebek bakıcılığı yapıyordum. Geleceğimi şekillendirmem ve hayatta üstlenmek istediğim rolü bulmam

gerekirken, yeni üvey annemle olan ilişkimi şekillendirmeye çalışıyor ve kitaplarımın üzerinde bebek maması lekeleri buluyordum.

Üstelik tek sıkıntı bu değildi. Asıl zor olan, babamın her geçen gün benim daha da küçük bir parçası olduğum yeni bir hayat kurmasını izlemektir. Özellikle Erin'i ve yoldaki bebeği düşününce, sadece üniversiteye başlayana kadar geçici olarak beni misafir ediyorlarmış gibi hissediyordum. Benim dahil olmadığım bir aile kuracakları güne kadar.

ÜÇ

RAHIP LAWRENCE: *Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar,
Ölümleri olur zaferleri,
Öpüşürken yok olan ateşle barut gibi.*

KALDIRIMDA YÜRÜYEN KİŞİYİ bir blok öteden saçlarından tanıdım. Siyah, az önce parmaklarıyla taranmışçasına tek bir yöne atılmış saçlar. Ki Verona'daki yerinde duramayan hâllerinden hatırladığım kadarıyla gerçekten de elleri az önce saçında olmalıydı zira defterine bir şeyler karaladığı anlar dışında, elleri sürekli olarak yapacak bir şey arıyor gibiydi.

Owen Okita, dünkü fırtınadan kalma su birikintileriyle kaplı kaldırımında tek başına yürüyordu. Bütün gün biraz olsun hazırlanabilmek adına Olivia Hussey'nin, Zeffirelli'nin *Romeo ve Juliet*'indeki performansını izleyip durmuştum. Ve bu beni bugünkü provaya hazırlamaktan ziyade, midemin daha da çok kasılması-na sebep olmuştu.

Owen yolun karşısına geçmeden önce yetişip yanında durdum ve camı açtım.

"Hey," diye seslendim. "Seni bırakmamı ister misin?" Yol boyunca yanımda muhabbet edebileceğim birinin olması, zihnimi provanın stresinden uzaklaştırabilirdi.

Kısa bir süre sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Ardından beni gördüğünde şaşırılmış bir ifadeyle yanıtladı, "Gerek yok, teşekkür ederim."

Bozulmuş gibi yaparak dudağımı sarkıttım. "Daha sabah duş aldım, kokmuyorum."

“O yüzden değil...” dedi başını sallayarak. Ardından sahte bir merak ifadesiyle ekledi, “Genelde insanlar arabana binmeyi kötü koktuğun için mi reddediyorlar?”

Hakarete uğramışım gibi kaşlarımı kaldırdım.

Cevap vermeyişim Owen’ı tatmin etmiş gibiydi. “Sadece biraz yürümek istiyorum,” diye açıkladı. “Böylece düşünecek zamanım oluyor.”

Omuz silktim. “Sen kaybedersin. Üstelik bugün hindistan-cevizli duş jelimi kullanmıştım. *Mükemmel* kokuyorum.” Gaza bastım. Dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonrasında doğrudan yerdeki büyük su birikintisinin göbeğine doğru adım attı. Birikintilerin varlığı tümüyle aklından çıkmış gibiydi.

On dakika sonra park alanına ulaştığımda, Madeleine orada beni bekliyordu.

Herkes tarafından sevildiği ve amigo kızlarla en başarılı öğrenciler dahil kimi isterse onunla arkadaş olabileceği hâlde, Madeleine en yakın arkadaşı olarak beni seçmişti. Beni neden seçtiğine dair bir fikrim yoktu. Kendisini tanımlamak için popüler kelimeleri bile yetersiz kalırdı. Ben ise genel olarak insanların sevdiği biri olsam da, genellikle birçok kişi beni onun arkadaşı olduğum için tanıyordu.

Okulun en flörtöz kızı olarak tanınmaktan rahatsız olmama sebeplerimden biri de buydu. Zira bu en azından sadece bana odaklı bir üdü ve Madeleine’in arkadaşı olan kız diye bilinmekten biraz olsun daha iyiydi.

Araçtan indiğim andan itibaren Madeleine soluksuz bir şekilde hafta sonunun nasıl geçtiğini anlatmaya koyuldu. Cumartesi günü bir hayır işi için kermes düzenlemişlerdi ve fırtınalı pazar gününü kız kardeşi ve Tyler ile birlikte evde sıcak çikolata içip iskambil kâğıtlarından kuleler yaparak geçirmişlerdi. Sevgili olduğumuz süreçte Tyler hiçbir zaman ailemle vakit geçirmemişti.

Doğrusu burun silmekten ya da sevimli tombul parmaklarıyla dokunduğu her yüzeyi tekrar tekrar temizlemekten keyif almadığınız sürece, Erin’le takılmak çok da eğlenceli bir şey sayılmazdı. Ama Madeleine ve Tyler’ın ilişkisi farklıydı. Görünen o ki, böyle bir ilişkide, sıkıcı şeyler bile insana keyif verebiliyordu.

Birlikte dolapların olduğu koridora doğru yürüdük. Dolabına astığı aynada hayranlıkla kendine bakmakta olan Wyatt Rhodes’u gördüğüm an tümüyle dikkatim dağıldı. Gerçekten de kibirli bir davranıştı ama onu suçlayamazdım. Ben de onu her gördüğümde hayranlıkla bakıyordum ve başkalarının keyifle seyredebildiği bu manzarayı görmek için bir aynaya ihtiyaç duyması oldukça adaletsiz bir durumdu.

“Megan.” Madeleine’in sesi beni kendime getirdi. Sert ifadesi-ne bakılırsa, beni yakalamış olmalıydı.

Zayıf bir sesle, “Belki de özünde iyi biridir? İnsanlara şans vermeliyiz,” diye karşı çıktım.

Madeleine şeftali rengi manükürlü kusursuz elini omzuma koydu. “İki numara. Listenin iki numarası,” diye hatırlattı. Koluma girdi ve Wyatt’ı geride bırakarak yürümemi sağladı. İlerlerken geriye doğru son bir bakış atmaktan kendimi alıkoyamadım. Wyatt ve kaslı kollarını geride bırakarak köşeyi döndüğümüzde, Madeleine aniden durdu. Omuzlarımdan tutarak beni kendine çevirdi.

“Bu hafta futbol maçına gidiyoruz,” dedi kesin bir tavırla.

“Ne? Neden?” Takım sporlarına karşı en ufak bir ilgim yoktu, özellikle de lise takımları söz konusu olduğunda. Tek istisnam, mayolu erkeklerin yer aldığı yüzme yarışlarıydı.

“Çünkü böylelikle cuma gecesini Wyatt Rhodes’un etrafında geçirmediğine emin olabileceğim.”

Suratımı ekşittim. “Annemden bile betersin. Biraz oynamanın kime ne zararı var ki, Wyatt’la bile olsa?”

Madeleine’in tanıdığından bile şüpheli olduğum bir grup birinci sınıf öğrencisi kız coşkulu bir şekilde bize el salladı. Madeleine onlara gülümsedikten sonra devam etti. “Wyatt’la oynamanın kimseye bir zararı yok,” diye yanıtladı sesinde suçlayıcı

bir tonla. “Ama senin istediğin biriyle oynamak değil, Megan. Hiçbir zaman istediğin şey bu olmadı. Sen bir ilişki istiyorsun ve uzun süredir yalnız olduğun için umutsuz denemelerde bulunuyorsun. Wyatt Rhodes seni mutlu etmeyecek. Bunu biliyorsun.”

Tartışmaya gerek yoktu. Elbette ki haklıydı. Madeleine’in olayı buydu.

“Wyatt’ın peşini bırakacağım,” dedim gönülsüz bir şekilde. “Ama futbol maçına da gelmeyeceğim.” Madeleine’in yüzünde yarım bir gülümseme belirdi.

Başını hafifçe kaldırıp *bu-konu-daha-kapanmadı* jesti yaparken, “Konuşacağız,” dedi ve ilk derse gireceği sınıfın olduğu koridora doğru ilerledi.

Kendi sınıfıma doğru yürürken, koridorda Owen’ı gördüm. Okula zamanında yetişmeye çalışırken acele ettiğinden olsa gerek, kazağı bir omzuna doğru kaymıştı. Dolabına bir düzine kâğıt koyarken kâğıtlardan biri yere düştü. Yere baktığımda, bunun okul gazetesinin son sayısı olduğunu fark ettim. Birkaç kopya birden almış olmalıydı. O esnada, bunu Jordan’a da bir kopya postalayabilmek için yapmış olabileceğini fark ettim.

En yakın arkadaşının son sınıfta başka bir eyalete taşınması zor bir durum olmalıydı. Her ne kadar Madeleine sürekli sinir bozucu derecede doğru tavsiyeler veriyor olsa da, beni burada bırakıp başka bir yere taşınsa ne kadar boşlukta hissedeceğimi düşündüm. Tahminen Owen drama sınıfına sadece *Romeo ve Juliet*’e olan tutkusu yüzünden katılmamıştı. Büyük ihtimalle yeni arkadaşlar edinmeye çalışıyordu. Öğle yemeğinde onu drama sınıfıyla birlikte yemeye davet etmeye karar verdim.

Aceleyle dolabından eşyalarını alıp sınıfın kapısına doğru yürüdü. Kapının önüne geldiğinde bir anlığına durdu, not defterine hızla ne olduğunu bilmediğim bir şeyler karaladı. Bir gözlemini mi not etmişti? Bir fikrini? Hatırlatıcı bir not ya da belki Fibonacci Sayıları? Bir anlığına ne yazdığını bilmeyi diledim.

Madeleine’in sözlerini düşünerek sınıfa girdim. Haksız değildi, sadece Wyatt hakkında değil, konunun tümünde. Uzun süre-

dir yalnızdım. Bir ilişki istiyordum. Eğer bugünü atlatabilirim, beni önemseyecek ve benim de önemseyeceğim birini bulmak için çalışmalara başlayacaktım.

İlk *Romeo ve Juliet* provamıza birkaç saat kalmıştı ve ben kusmak istiyordum. Ya da ortadan kaybolmak. Ya da her ikisi birden.

Aksine, öğle yemeği için drama sınıfının arkasındaki tepede oturan ekibe dahil olurken, bunu hiç sorun etmiyormuş gibi davrandım. Öğle yemeği molasını derslerinde ilerleyebilmek adına kütüphanede geçiren Anthony hariç herkes buradaydı. Bir defasında birlikte zaman geçirelim diye öğle molasında ona katılmıştım ancak sürekli geometrinin ne kadar sıkıcı olduğu konusunda yüksek sesle söylenip durduğum için kütüphaneden kovulmuştum.

Genelde drama sınıfıyla beraber oturup replikleri prova etmeyi veya kast partileri düzenlemeyi severdim. Ama bugün farklıydı. Otururken herkesin gözlerini bana çevirmesinden hoşlanmamıştım.

“Çok heyecanlı olmalısın,” dedi Jenna coşkulu bir tavırla. Coşkusu bir baş ağrısını andırıyordu: Bulaşıcı değildi ve insanı rahatsız ediyordu.

“Ben... Evet çok heyecanlıyım,” diye yanıtladım gönülsüz bir şekilde. Eğer provada da bu kadar başarısız bir oyunculuk sergilersem, işimiz zordu.

Alyssa’nın bana baktığını fark ettim. “Şehir merkezindeki tiyatro ekibiyle yaptığımız gösteride Juliet’i canlandırmıştım. İstersen sana notlarımı gösterip yardım edebilirim.” Yüzünde aşırı ve zorlama bir gülümseme vardı.

Aynı samimiyetsizlikle gülümsedim. “Teşekkürler Alyssa, ben hallederim.”

Jenna uzandı ve elden ele dolaştırdıkları kurabiye tabağını bana verdi. “Gerçi Tyler’ın karşısında oynamakta çok zorlanmazsın,” diye sırtarak.

“Eh, Romeo ve Juliet arasındaki aşkın ilk doğuşu olmayacak,” diye araya girdi Dawson kaşlarını kaldırarak. “Sonuçta bir geçmişiniz var.”

Ve elbette tam da o anda Tyler ve Madeleine kol kola bir şekilde yanımıza geldiler. Madeleine’in yüzündeki ifadeyi gördüğümde, Cate’in yorumunu duymuş olduğunu anladım. Daha kötüsü, zaten bu konuda endişeli olduğunu daha önce fark etmemiştim.

Konuyu kapatmalıydım. “Tyler ile aşk yaşayacak son insan benim. Bunu daha önce denedik ve olmadı, değil mi?”

Kızlar gülüşürken Madeleine bana minnetle gülümsedi.

“Aynen öyle, Megan’a âşıkmiş gibi davranmak...” dedi Tyler ve sanki sahnedeymiş gibi duraksayıp bakışlarını ekip üyelerinin üzerinde gezdirdi, “hayatımın en zor rolü olacak.” En etkileyici gülümsemesini takındı ve zihnimde Hamlet’in sözleri yankılandı, “Yüze güler insanoğlu, gülümser, hem alçaklığını da yapar.”

Tyler’a karşı hislerimin geçmiş olması, hakaretlerinin canımı yakmasına engel değildi.

Üzerinden saatler geçmesine rağmen Tyler’ın sözlerinin acısı hâlâ geçmemişti. Drama sınıfına gittiğimde, Owen’ı kapının dışında oturmuş defterine bir şeyler karalarken buldum. Yine. Herkes çoktan sınıfa girmişti ve Tyler’sız birkaç dakika geçirip kafamı dağıtmaya karar verdim.

Owen’ın karşısına dikildim. “Çocuk yaştaki kızlara uyuşturucu satmaya hazır mısın?”

Owen kocaman açılmış gözleriyle bana baktı. “Ne?”

“Biliyorsun işte,” botumun ucuyla ayakkabısını dürttüm, “Rahip Lawrence?”

Duraksadı ve sahte bir ciddiyetle sordu, “Herkes için bir facia ile sonuçlanacak bir ilişki yaşamak adına aşırı duygusal bir erge- nin peşinde koşmaya hazır mısın?” Yüzündeki ciddiyet durumu daha da eğlenceli kılıyordu.

“Eh, benim için rutin bir pazartesi olacak.”

Tıpkı Verona'daki gibi gülümsedi ve tüm yüzü aydınlandı. Ayağa kalkıp benim için kapıyı açtı.

Drama sınıfına her zaman kargaşa hâkim olurdu. Ancak bugün kaosun içinde bile bir düzen var gibiydi. *Romeo ve Juliet* kastının büyük bir kısmı odanın ortasında bir daire oluşturacak şekilde dizilmiş olan sandalyelerde oturuyordu. Kızlar Juliet'in ölüm sahnesini okuyan Alyssa'nın etrafına doluşmuşlardı. Anthony; sınıfın arka kısmında ses açma egzersizleri yapıyordu. Cuma akşamı bu oyunun onun için ne kadar önemli olduğunu söylediğini hatırladığımda gerginliğim daha da arttı.

Owen'la birlikte yerlerimize oturduktan birkaç saniye sonra Jody geldi. Elindeki senaryo yığınının Anthony'e verdi ve "Romeo ve Juliet'in tanıştıkları sahnenin okumasını yaparak başlayacağız," dedi.

Tam karşıma oturan Tyler, repliklerini bulunca sırtıttı. Anthony senaryoları dağıtmayı bitirdiği an ayağa kalkıp okumaya başladı. "Parıldamayı öğretiyor bütün meşalelere!"

Gözlerimi devirmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Oyun okumalarını oturduğumuz yerden yapardık. Tyler doğrudan sahneleme kısmına geçmiş gibiydi. Ama çok başarılı olduğu inkâr edilemezdi. Eğer bu gerçekten de hayatının en zor rolüyse, altından başarıyla kalktığını söylemem gerekirdi.

"Gönlüm hiç sevdi mi bugüne dek? Sevdiyse, yalanlayın gözlerim. Görmedim çünkü bu geceye dek gerçek güzelliği," diye devam etti Tyler gözlerime bakarak.

"Ya gerçekten yetenekli bir oyuncu," diye mırıldandı Owen bana doğru eğilip, "ya da gerçekten böyle düşünüyor."

"Sadece rol yapıyor. Kesinlikle rol yapıyor," diye fısıldadım kollarımı kenetlerken. Sahnenin devamını dinlerken tek düşünebildiğim şey, ağzımdan çıkacak olan ilk replikti.

Tyler beni daha da zor bir durumda bırakmak istermiş gibi birkaç yavaş adım atıp tam karşımda durdu. "Saygısızlık edersem bu kutsal tapınağa şu değersiz elimle; razıyım çekmeye cezamı." Elime doğru uzandı ve içgüdüsel olarak elimi geri çektim.

Tyler gözlerini kıstı. Bu sahnede Juliet'in yapması gereken hareket bu değildi. Tüm sınıfın bakışlarını üzerimde hissettim. Tyler repliğini tekrar okudu ve bir kez daha elime uzandı. Kendimi zorlayarak elimi tutmasına izin verdim. Ama elimi öpmek üzere eğildiği an yine reflekssel olarak elimi geri çektim. Anthony'nin bıkkınlıkla iç çektiğini duydum.

"Megan," diye fısıldadı Tyler sıkılmış bir ifadeyle.

Jody'ye baktım. "Bu bir okuma, prova değil ki. Oturduğumuz yerden okuyamaz mıyız?" Tyler'ın boş sandalyesine işaret ettim.

"İşi zorlaştırma," dedi Jody başını elindeki senaryodan kaldırmadan.

"Peki," diye mırıldandım. "Baştan alabilir miyiz?"

Tyler derin bir nefes aldı ve bıkkınlığını kusursuz bir şekilde gizleyerek repliğini tekrarlardı. Elim tutarken gözlerimi kapattım ama nefesini tenimde hissettiğim an yüzümü buruşturacağımı biliyordum. Dilimi ısırp Juliet gibi davranmaya çalışmak zorundaydım.

Ama yapamadım. Üçüncü kez elimi geri çektiğimde Tyler'ın genesinin gerildiğini fark ettim.

Ancak sonra, bunu halledebileceğimi fark ettim.

Henüz o sahneye girmeye fırsat bulamadan, "İyi yürekli hacı!" diye alaycı bir şekilde okumaya başladım. Tyler repliğimi okumaya başladığımda şaşırmıştı ve tüm sınıfın nefeslerini tutmakta olduğunu fark edebiliyordum. "Haksızlık ediyorsun eline. Saygılı bir bağlılık var tutuşunda" – Juliet'in repliğini mahcup ve utangaç formundan çıkarıp hırçın ve kibirli bir tavırla okumaya başlamıştım. "Hacıların eline ermişlerin eli değer. Onlar böyle avuç avuca öpüşürler."

Jody kalemi dudaklarının arasında, hiçbir şey söylemeden izliyordu. Tyler hızla bana ayak uydurdu. Repliklerini kusursuz bir şekilde okuyor ve kibirli Juliet'i ikna edebilmek için iki katı çaba harcıyordu.

"Kımıldamaz ermişler yakaranı dinlerken," dedim küçümseyici bir şekilde.

“Kımıldama öyleyse yakanım gerçekleşirken.” Tyler dudaklarını büzüp bana doğru eğildi ve dramatik bir tavırla başımı çevirip yanağımı uzattım.

Sıradaki birkaç repliği daha alaycı bir şekilde canlandırırken etrafımızdakilerin kıs kıs güldüklerini duyabiliyordum. Ekstra bir alayla Juliet’in son cümlesini okuduğumda –“Kitabına uydu-rarak öpüyorsunuz beni.”– herkes kahkahaya boğuldu.

Omuzlarımı dikleştirdim. Tüm bakışlar üzerimdeydi ama ilk defa sahne ışığından kaçmaya ya da bir şaka yapıp durumdan kurtulmaya çalışmaya gerek duymadım. Tyler Dadi’yı canlandıran Jenna ile okumasına devam etti. Eğer bu provaya dair beni şaşırtan bir şey varsa, o da bunu yapmaktan nefret etmemiş oluşumdu.

Sahnenin ortalarındayken kapı açıldı ve elinde bir kutu dolu-su dekor taşıyan bir sahne görevlisi içeri daldı. Dekorlardan biri kutudan düşüp yere çarptığında, diyalogu takip etmeye çalışı-yordum. Başımı çevirip düşen objeyi almak için eğilen sahne gö-revlisine baktığımda, onun *yalnızca* bir sahne görevlisi olmadığını fark ettim.

Karşımda bir hipster Adonis duruyordu. Yüzüne bakınca onu tanıdım ama onun bu kadar çekici olduğunu hatırlamıyordum. Geçen sene *On İkinci Gece*’yi yönettiğim dönemde birkaç kez ko-nuşmuş olduğum sıska sahne amiri Billy Caine’di bu. Saçlarını tarz bir kesimle yenilemişti ve üzerindeki V yakalı kıyafetin gö-ğüs bölgesinde gerginleşmesine bakılırsa, yaz aylarını spor salo-nunda geçirmiş olmalıydı.

Sınıfın sessizleştiğini fark ettim. Owen boğazımı temizler gibi öksürdüğünde Juliet’in başka repliklerinin de olduğunu hatırla-dım. Senaryoya baktım ama nerede kaldığımızı bulmakta zorla-nyordum.

Juliet’in sıradaki repliğini hatırladığım kadarıyla okudum. “Dadı, gel buraya. Kim o beyzade?”

“Bu kadar yeter,” dedi Jody ve ayağa kalkıp çemberin ortasına geldi.

Haklıydı. Ritmi yitirmiştim ve karakteri anlık bir kararla çok farklı bir şekilde yorumlamışım. Jody bir süre sessizce düşüncelerini topladı ve ben kendimi en kötüsünü hazırladım.

“Megan... Juliet’in Romeo ile olan diyaloguna kattığın havayı sevdim,” dedi ve tuttuğumun bile farkında olmadığım nefesimi rahatlatarak verdim. “Ama,” diye devam etti çok fazla rahatlamama izin vermeden, “konsantrasyonunu kaybettin ve bunu hepimiz fark ettik.”

Birkaç kişinin kıkırdadığını duydum. Harika. Sanırım endişelenmem gereken şey oyunculuğum değildi. Asıl endişe verici olan, ne zaman ortama çekici bir çocuk gelse konsantrasyonumu yitiriyor oluşumdu.

“Üzgünüm,” dedim.

Jody yüzüklerle kaplı elini salladı. “Hadi baştan deneyelim.”

DÖRT

ROMEO: *Benim için dünya yok Verona surları dışında.
Araf var, işkence, cehennem var yalnızca.*

PROVA BİTTİĞİNDE ANTHONY'Yİ drama sınıfının kapısında buldum. Juliet modundan çıkmak için her şeyi yapabılırdım ve buna tarihi açıdan kusurlu bir restoranda lezzetsiz bir pizza yemek de dahildi. Billy Caine olayı dışında rezil olmamıştım ama uğruna ölünecek bir Juliet olduğum da söyleyemezdi.

"Mesain için Verona'ya gideceksin, değil mi?" diyerek alaycı bir şekilde Anthony'yi dirseğimle dürttüm. "Sonunda prova belasından kurtuldum."

"Neden bu kadar şikâyet ettiğini anlamıyorum," dedi kızgın bir ifadeyle. "Tam üç saatimi Kraliçe Mab monoloğumu ezberleterek geçirdim ve bugün benim sahnemi yapmadık bile!"

"Eh, en azından Tyler Dunning'in dudaklarıyla muhatap olmak zorunda kalan sen değildin," diye yanıtladım.

Anthony kaşlarını kaldırdı. "Bu bir zorunluluk muydu bilemiyorum..." Omzuna vurdum. Ciddiyetini toparlayıp, "Evet, Verona'ya gidiyorum," dedi. "Ama gelmek istediğine gerçekten emin misin?" Başıyla arkamdaki bir şeyi işaret etti ve arkama baktığımda Owen'la konuşmakta olan Billy Caine'i gördüm.

"Fark ettin demek?" diye sordum.

"Megan. Herkes fark etti. Bana sorarsan, mezardaki William Shakespeare bile fark etti." Bu defa dirseğiyle dürtme sırası ondaydı. "Sanırım sıradaki ateşli ilişkinin zamanı geldi."

Birkaç saniye öylece Billy'nin dar kot pantolonlu bacaklarını seyrettim. "Yirmi dakika içinde Verona'da olacağım."

Billy ve Owen'a doğru ilerlerken muhabbetlerinin çok küçük bir kısmını duyabildim. Şiirlerden söz ediyor gibiydiler. Billy orman imgesini övüyor ama kafiye üzerinde biraz daha çalışılması gerektiğini söylüyordu.

"Kafiyeden söz eden erkeklere bayılırım," diyerek yanlarında dikildim. "Selam Owen. Selam Billy." Gülümsedim.

Owen araya girdi. "Oh, ona artık Will diyoruz."

Billy gözlerini devirip bakışlarını bana çevirdi. "Bir şey mi kaçırıldım?"

"Önemli bir şey değil," dedi Billy -Will- sakince. "Sadece artık Will ismini kullanmak istediğime karar verdim."

Evet. Evet. Artık Will'i tercih ediyorduk. Ona dair her şey harika görünüyordu. Sarı saçları, tarz kıyafetleri, zarif ve kısaltılmış ismi. Bayılacak gibiydim.

Ama sadece, "İyiymiş," demekle yetindim.

Will gülümsedi. "Hey, orijinal Juliet yorumlamana bayıldım. Sahnenin canma okudun!"

"Eh," dedim umursamaz bir tavır sergilemeye çalışarak, "karakteri ilginçleştirmem gerekiyordu. Elde etmesi zor ve mahcup bir karakterle empati kurabilmek benim için pek kolay değil." Owen'ın kaşlarını kaldırdığını gördüm ama Will'in yüzündeki gülümsemeye odaklanmayı tercih ediyordum.

"Daha kötüsü de olabilirdi. Erkek rolü yaparken bir erkeği kendine âşık etmeye çalışıyor da olabilirdin." Neyden söz ettiğini anlayıp anlamayacağımı görmeyi bekleyerek kollarını kavuşturdu.

"On İkinci Gece ya da Nasıl Hoşunuza Giderse. Evet. Sanırım iki manyak kardeş tarafından ellerimin kesilmesinden iyidir," diye yanıtladım oyuna dahil olarak.

Will tek kaşını kaldırdı. "Titus Andronicus'u çok severim! Hem en azından bir eşekle aşk yaşamam gerekmedi!"

Bir Yaz Gecesi Rüyası'na gönderme yaptığını biliyordum.

“Eh, Tyler da eşeğin teki,” diye mırıldandım.

“Gerçekten de çok tatlısınız,” diye araya girdi Owen, “ama Will, bana şarkı sözleri ile ilgili notlarını verecek misin artık?”

“Şarkı sözleri mi?” Owen’a döndüm. Eğer konu ilgimi çekmiş olmasaydı, flörtümüzü böldüğü için ona sinirlenirdim.

“Owen benim müzik grubum için şarkı sözleri yazıyor,” dedi Will, kızlara bir grubunun olduğunu söyleme konusunda çokça pratiği olan bir erkeğin kayıtsızlığıyla.

“Ne yani, sen bir gruba mı dahilsin?” diye sordum Owen’a. Will’in grubu olmasına inanabilirdim ama utangaç Owen’ın bir grupta yer alması?

Kulakları kızardı. “Hayır, değilim. Sadece şarkı sözlerini yazıyorum.”

“Yazmak gibi bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum.” Bu bilgi, sürekli elinde defter ve kalemle dolaşıyor olmasını açıklıyordu.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Will ve bakışlarımı ona çevirdim. Tatlı gülümsemesi ve harika saçlarına tekrar baktığımda, gözlerimi başka bir yöne çevirmiş olduğum için kendimden utandım. “Bu çocuk yazmaktan başka bir şey yapmıyor ki! Ne zaman onla muhabbet etmeye çalışsam, sohbetimiz daima onun aklına gelen tiyatro oyunu fikirlerini deftere not etmesiyle bölünüp duruyor.”

“Will, şarkı sözleri?” Owen rahatsız bir tavırla elini Will’e doğru uzattı.

Will cebinden çıkardığı katlanmış bir kâğıdı Owen’a uzattı ve içimde muhabbetin burada sonlanacağına dair bir endişe belirdi. Numarasını almadan Will’le vedalaşmak istemiyordum. “Hey, Verona’ya gidip kötü pişirilmiş bir pizza yemeye ne dersiniz?”

“Maalesef,” dedi Will. “Gidip Jody ile sahne planı hazırlamam gerekiyor. Ama çarşamba günü görüşürüz.”

“Çarşamba günü ne var?” diye sordum, sanki işin ucunda görüşmek olduğu sürece olayın ne olduğu umurumda olurmuş gibi.

“Balkon sahnenizin ilk denemesi yapılacak. Sahne amiri benim, o yüzden orada olmak zorundayım. Ama zaten” –doğüstü bir güzellikte gülümsedi– “bunu asla kaçırmak istemem.”

Yüzümü buruşturdum. “Gerçekten bunu seyretmek istiyor olamazsın...”

“Evet, istiyorum.” Doğrudan gözlerime baktı ve resmen dizlerimin bağı çözüldü. Sanırım bu gece bir erkek arkadaş bulma konusuna çok kafa yormayacaktım. Will gerçekten de tam aradığım şey olabilirdi. Balkon sahnesini defalarca canlandırmak zorunda kalacak olsam bile, bir anda çarşamba gününü iple çekmeye başlamıştım.

Will yürümeye başladığında ne kadar çekici olduğunu farklı bir açıdan daha görme fırsatı yakaladım.

“Ee, pizza?” Owen’ın sesi beni tekrar dünyaya döndürdü.

Birkaç saniye anlamaya çalıştıktan sonra onu da davet etmiş olduğumu fark ettim. “Ah, evet, gidelim hadi.”

Okuldan Verona’ya giden en kestirme yol, ormanlık bir alanın içinden geçiyordu. Stillmont tümüyle ormanlarla dolu değilse de, şehrin bazı bölgeleri küçük ağaçlık alanlarla kaplıydı. Ağaçların arasında yürümekten hoşlanıyordum. Her ne kadar deneyüstücü şiiirlere ya da Bon Iver’a bir ilgim yoksa da, zaman zaman sessizliğe ihtiyaç duyuyordum. Özellikle de Erin doğduğundan beri.

Owen’ı kalın ağaç köklerinin arasındaki belli belirsiz seçilebilen patikaya yönlendirdim. “Will ile arkadaş olduğunuzu bilmiyordum.”

“Değiliz,” diye yanıtladı Owen. Sonrasında düzeltti. “Daha doğrusu, yakın arkadaş değiliz. Ben Jordan’la arkadaşım ve o da Jordan’ın bir arkadaşı. Ama artık Jordan Chicago’ya taşındı ve Jordan bizim...”

“Arkadaş tutkalinızdı,” diye cümlesini tamamladım. Neden söz ettiğini çok iyi anlıyordum. Anthony’nin Matematik Olimpiyatları arkadaşlarıyla o etrafta yokken zaman geçirmeye çalışmıştım ve pek de keyifli olmamıştı. *Uzay Yolu: Yeni Nesil* filmi ile *Yıldız Savaşları: Yeni Bir Umut* filmini karıştırdığımda bana dik dik bakmışlardı.

“Bu... çok yerinde bir benzetme,” dedi Owen eğlenmiş bir şekilde. “Ama evet, Will ve ben, arkadaş gibi bir şeyiz. Ben ona şarkı sözü yazıyorum, o da bana henüz var olmayan albümlerinde söz yazarı unvanı veriyor.”

Sırıttım. “O... farklı görünüyor,” diye konuya girdim. “Olayı nedir?”

“Farklı mı?” Sesinde belli belirsiz bir hoşnutsuzluk sezdim. Ben Will’deki değişimi ne kadar beğenmiş olsam da, belli ki Owen aynı şekilde düşünmüyordu. “Billy bu yaz bir şarkı sözü yazım kampına katıldı. Ve kamptan Will olarak döndü. Bir nevi kendini baştan tanımladı.”

Durup omzumdan kayan sırt çantamı düzelttim. “Çok seksi olmuş.”

Owen güldü. “Eh, bunu ona söylemesen iyi olur. Kamptan döndüğünden beri tam bir kendini beğenmiş oldu.”

“Doğrusu bunu ona söylemeyi çok istiyorum!” Omzumun üstünden baktım ve Owen’ın yüzünde beliren şüpheli ifadeyi izledim.

“Sırf biraz bakışıp birkaç Shakespeare şakası yaptınız diye onun peşine mi takılacaksınız?”

“Az önce de belirttiğim gibi, çok seksi.”

Patikaya tekrar döndüğümde arkamdan gelen Owen’ın güldüğünü duydum. “Eh, sanırım söz konusu aşksa tek bir diyalog bile yeterli olabiliyor. Gerçekten de Juliet’in kafasına girmeyi başarmışsın.”

“Aşk mı?” Kahkaha atarak patikadaki taşlardan birini tekmeledim. “Aşktan söz eden kim? Sadece bunun eğlenceli olacağını düşünüyorum. Ben o ilk-görüşte-aşk, *sahilde-uzun-yürüyüşler, balkonda-aşk-sahneleri* tipi kızlardan değilim.” Aslında bunları yaşamayı gerçekten de isterdim ama gerçeklik böyle bir şey değildi ve tüm bunlar sadece güzel kurgulanmış senaryolarda olurdu. Ben de herkes gibi böyle şeyler yaşamak istesem de, beklentiye girmeyi çoktan bırakmıştım.

“Ne demek istiyorsun?” Owen gerçekten konuyla ilgilenmiş görünüyor.

Genelde can sıkıcı ayrılık rutinininden söz etmeyi pek sevmem de, bir şekilde Owen’ın bunu anlayabileceğini düşünüyordum. “Sana Tyler’dan söz etmiştim, hatırlıyor musun? En yakın arkadaşım Madeleine için beni terk etmişti ve şimdi harika bir ilişkileri var. Durum şu ki, bu bir erkeğin beni gerçek aşk için ilk terk edişi değildi. Bu sanki bir kanun gibi, her kimle sevgili olsam, hemen hayatlarının aşkmı bulup gidiyorlar.”

Owen bir süre sessiz kaldı. Benim kendine acıyan bir parano-yak olduğumu düşünmesinden endişelenerek ona doğru baktım. Ama “Terk edilmek berbat bir şey,” derken sesindeki samimiyeti hissettim.

“Bu terk edilmek değil,” diye hızla yanıtladım, savunmaya geçmiştim. “Erkekler beni benden dolayı terk etmiyorlar. Onları korkuttuğum filan yok,” dedim ve durumu netleştirmek için ekledim, “Ben sadece, bir önceki basamağım.”

“Sen Rosaline’sin,” dedi Owen ve olduğum yerde kaldım. Patikanın ortasında, elleri ceplerinde durmuş düşünceli bir şekilde ağaçlara bakıyordu.

“Romeo’nun Juliet için terk ettiği kız mı? Eh, çok da onur verici bir kıyaslama değil,” diye homurdandım. Ama bunun çok yerinde bir benzetme olduğunun farkındaydım.

Bakışlarını bana çevirdi, tüm dikkati benim üzerimde toplarmıştı. O anda, bugüne dek ilk kez bana tümüyle odaklanmış olduğunu fark ettim. Ne zaman iletişim hâlinde olsak, ya düşüncelere dalıyor ya da aklı defterinde oluyordu.

Başını salladı. “Ben Rosaline’i gerçekten ilginç buluyorum. Oyunun yeterince üzerinde durulmayan bir kısmı. Birçok açıdan eminim ki onun hikâyesi, Juliet’in hikâyesinden çok daha ilgi çekici. En azından ben bu şekilde düşünüyorum.”

Sesindeki samimiyet ve bakışlarındaki odaklanma beni yürümeye devam etmeye yönlendirdi. Beni olmadığım bir şey gibi gördüğünü hissetmiştim. “Önce Juliet’in kafasına girmeyi başar-

dığımı söyledin, şimdi ise Rosaline olduğumu.” Konuyu ciddi-yetten uzaklaştırma çabasıyla güldüm. “Dikkatli olsam iyi olur. Biraz daha konuşursam Tybalt’a dönüşmem işten bile değil.”

Bir süre Owen’ın cevap vermesini bekledim. Ayak sesleri ke-silince dönüp arkama baktım. Bir kayanın üzerine çıkmış, tele-fonunu çekeceği bir nokta bulma umuduyia havaya kaldırmıştı.

“Ne acelen var ki?” diye sordum. “Beş dakika sonra Verona’ya varmış olacağız.”

“Cosima Facetime’dan görüşmek istiyor,” diye yanıtladı.

“Cosima mı?” Owen’ın ormanın ortasında yaptığı aerobik ha-reketlerine gülmek için kendimi zor zapt ediyordum.

“Kız arkadaşım.”

Owen’ın bir kız arkadaşı mı vardı? İlginç. “O nasıl bir isim öyle?” diye sordum gerçekten merak etmiş bir şekilde.

“Bir İtalyan ismi,” diye yanıtladı ve yeni bir yer bulma ümi-diyle kayanın tepesinden indi. “İtalya’da yaşıyor. Farklı saat di-limlerindeyiz, o yüzden her fırsat bulduğumuzda görüntülü ara-ma yapmaya çalışıyoruz.”

İtalyan bir kız arkadaş mı? Owen gerçekten de sürprizlerle doluydu. Zihnimde küçük bir hesap yaptım. “Şu an orada saat gece yarısı değil mi?”

“Evet, geç bir saat.” Şimdi de iki devasa çam ağacının ortasin-da dikiliyordu. Telefonu havada dolaştırırken yüzünde ciddi bir ifade vardı. Bir anda durup bir kayanın tepesine tırmanan birine göre, başarısız olmayı çok da umursamıyor gibiydi. “Uyumadan önce sesini duyabilmek istiyorum ama telefon gerçekten de çek-miyor.”

“Ormanın ortasındayız,” diye hatırlattım. Owen hiçbir şey söylemediği için konuşmaya devam ettim. “Ve canım pizza isti-yor. İtalya’da yaşayan İtalyan kız arkadaşına benden *ciao*.” Yürü-meye devam etmeden önce, Owen’ın dudaklarının belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark ettim.

Verona'ya vardığımda Jenna Cho ve bugünkü sahnede rol alan birkaç asilzade kız meşrubat makinesinin yanındaki masada oturmaktaydı. Tanrıya şükür ki Tyler ve Alyssa ortalıkta görünmüyordu. Tyler'ın kendini beğenmişliği ve Alyssa'nın aralıksız eleştirileri olmadan biraz zaman geçirmek bana iyi gelecekti. Oturdum ve hemen ardından Anthony siparişlerimizi almak için yanımızda belirdi.

"Ooo, Anthony!" Gülmemeye çalışıyordum. "Harika görünüyorsun!"

Ortaçağ tuniklerine benzetilmeye çalışılmış bir tişört giymişti ve kıvrıkcık saçlarının üzerinde kafasına birkaç beden küçük, Robin Hoodvari bir şapka vardı. Korkunç görünüyordu ve harikaydı.

"Megan, ne dersen de beni burada çalışmaktan vazgeçiremeyeceksin," dedi küstahça. Etrafa bakındı. "Hey, Billy nerede?"

"Artık ona Will diyoruz," diye düzelttim. "Gelemiyor. Ama Owen yolda. Kız arkadaşıyla konuşuyor şu an."

"Cosima mı?" diye sordu Jenna imalı bir gülümsemeyle ve diğerleri kıkırdamaya başladılar.

Komik olan şeyin ne olduğunu anlamamıştım. "Evet, neden?"

"Cosima diye birinin var olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye yanıtla Courtney Greene, yüzünde kuşkucu bir sırıtişla. "Cosima kesinlikle Owen'ın uydurduğu hayali bir kız arkadaş. Gerçek olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

Anthony boğazını temizledi. "Bekleyen başka masalar var, gençler. Sipariş vermeye ne dersiniz?" Cebinden kuştüyü bir kalem çıkardı ve kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım. İki tane Benvolio'nun Ziyafeti (baharatlı İtalyan sosisi, salam ve biber) sipariş ettik ve Anthony yanımızdan ayrılmadan önce son bir kez bana sert bir bakış fırlattı.

Owen birkaç dakika sonra yanımıza geldiğinde keyifsiz görünüyordu. Karşımdaki koltuğa oturdu. Tereddüt etmeden gülümseyip sordum, "Cosima nasılmış?"

"Son derece bulanık," diye homurdandı. Masadakiler imalı bir şekilde birbirlerine baktılar. Owen da bakışların farkın-

daydı ve dönüp bıkkınlıkla Jenna'ya sordu, "Gerçekten de hâlâ Cosima'nın gerçek olmadığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ortada hiç kanıt yok," diye tekrarladı Courtney.

"Oyuncular hep böyle midir?" diye sordu Owen bana şakacı bir küskünlükle. "Drama sınıfına katıldığım ilk günden beri beni gerçekten var olan kız arkadaşım konusunda sorgulayıp duruyorlar."

"Alışsan iyi edersin," diye yanıtladım kararlı bir şekilde. Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Facebook profili var mı?" Ona bir şans sunmak istemiştim. Telefonumu çıkarıp uygulamaya girdim.

Owen bu soruyu daha önce de duymuş gibi kaşlarını çattı. "Cosima sosyal medyanın gereksiz olduğunu düşünüyor," diye mırıldandı.

Bu defa gülümseme sırası bendeydi. "Gerçekten de çok ikna edici." Henüz Owen cevap vermeden, okunmayı bekleyen bir e-postam olduğunu fark ettim. Başlıkta "Yaklaşmakta olan Güney Oregon Tiyatro Okulu Mülakatınız!" yazıyordu. E-postayı okurken Cosima hakkındaki diyalogdan tümüyle koptum. Mülakatı çok düşünmemeye çalışıyordum ama artık sadece birkaç gün kalmıştı ve başka bir şey düşünemez olmuştum. Anthony yağlı pizzalarımızı servis ederken midemdeki kasılma daha da şiddetlendi.

"Hey, Megan," diye fısıldadı bana doğru eğilip. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Mülakat konusunu aklımdan atabilmek umuduyla hevesle ayağa kalkıp restoranın en boş kısmı olan salata barına doğru Anthony'yi takip ettim. Yürüyüşümüz bittiğinde ona dönüp "Konu ne? Gidip sana yeni kıyafetler bulmamı mı isteyeceksin?" diye sordum.

Anthony eğlenmiş görünmüyordu. "Bilgin olsun, düğününde bu üniformayı giyeceğim. Ve ikinci düğününde. Ve üçüncüsünde de."

Gülümsememi bastırmaya çalışarak kollarımı kavuşturdum. "Sorun değil. Beşinci düğününe dair güçlü umutlarım var."

Güldü. "Ama cidden," sesini alçalttı, "tavsiyene ihtiyacım var."

"Konu erkekler mi?"

"Elbette."

"O zaman doğru kişiye geldin." Tezgâha yaslandım. "Mevzu ne?"

"Eric beni bir partiye davet etti," diye açıkladı Anthony. "Ama bu dostça bir davet mi yoksa farklı bir şeyler gelişme ihtimali var mı emin değilim."

"Hımm. Eric'in..." Mekânın hosteslerinden birinin bir aileyi beş kişilik bir masaya doğru götürdüğünü fark edince sustum. Anthony cinsel yönelimini gizlemiyordu – okuldaki herkes onun gey olduğunu bilirdi. Ama belki kişisel hayatını iş arkadaşları ya da müşterilerle paylaşmak istemiyor olabilir. "Eric'in..." diye tekrar denedim, "sosisli pizza sevip sevmediğini biliyor musun?" Göz kırptım ve Anthony kaşlarını kaldırdı.

"Bu cidden berbat bir benzetmeydi."

"Biliyorum," diye yüzümü ekşittim. "Ama seviyor mu, sevmiyor mu?"

Anthony derin bir nefes aldı, birazdan kuracağı cümleye kendini hazırlamak ister gibiydi. "Bilmiyorum, Megan. Daha önce onun hiç... sosisli pizza sipariş ettiğini görmedim. Ama tek başınayken yiyor olabilir. Ya da belki bir ikramda bulunulsa, karşı koymayabilir." Anthony yarım bir sırtış eşiğinde gözlerini devirdi. "Sadece bu tip bir davetin erkekler açısından ne anlama geldiğini bilmek istiyorum. Dostça bir şey mi yoksa bir randevu mu?"

"Değişir," diye söze başladım. "İki türlüşünü de tecrübe ettim. Charlie beni Courtney'nin doğum gününe davet ettiğinde bunun bir randevu olduğunu biliyordum çünkü haftalar önceden bu konuda ısrar etmeye başlamıştı. Ama Chris'le sinemaya gittiğimiz zaman pek emin değildim. Chris'i bilirsin. Suratından hislerini okumak imkânsızdır. Dean ile birlikte..."

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” dedi Anthony bıkkınlıkla iç çekip arkamda bir noktaya doğru bakarak. “Hey, Okita, bir dakikalığına buraya gelebilir misin?”

Arkama döndüğümde doğal olarak pizzayı beğenmemiş olan Owen’ın salata barının yanında dikildiğini gördüm. Özellikle onu çağırdığımız için tedirgin gibiydi.

“Heteroseksüel bir erkeğin bakış açısına ihtiyacım var,” diye konuya girdi Anthony. “Hoşlandığım çocuk beni bir partiye davet etti. Bu bir randevu mu yoksa hetero erkeklere özgü sıradan bir şey mi?”

Owen düşünmeye koyuldu. Sevimli görünüyordu. Kaşları havada, gözleri parlak küçük lambalar gibi etrafı tarıyordu. “Biraz daha bilgiye ihtiyacım var,” dedi sonunda. “Ne kadar arkadaş canlısı bir tip? Diğer çalışanları da davet etti mi? Ses tonu nasıldı?”

“Eric buradaki tiplerle pek arkadaş değil,” dedi Anthony sesindeki heyecanı gizlemeye çalışırken. “Başka kimseyi davet ettiğini sanmıyorum.”

“Bu iyiye işaret,” diye yorumladım.

Anthony heyecanını daha fazla gizleyemedi. “Harika, o zaman mavi blazer ceketimi giymeli miyim?”

“Sakin ol, şampiyon.” Elimi omzuna koydum. “Sence de o ceket dolaptan çıkarmak için henüz biraz erken değil mi?”

“İkinci buluşmamızda o ceket giymiştim,” diye karşı çıktı Anthony. “Hatırlıyorsun, değil mi? *Carne asada* yapmıştım ve hatırladığım kadarıyla gayet hoş bir randevuydu.”

Gerçekten de öyleydi. Karşı cinsle benim ilk, Anthony’nin ise son yiyişmesidi... Aşçılığı kusursuzdu. Anthony’nin ilgilendiği birini ev yapımı *carne asada* ile tavlayamaması imkânsızdı. “Haklısın,” dedim. “Kusursuz bir randevuydu.”

Owen’ın şaşkın gözlerle bize baktığını ve durumu anlamaya çalıştığını fark ettim. Kuşkuyla gözlerini kısıp, “Bir dakika... Siz eskiden çıkıyor muydunuz?” diye sordu.

* Bir çeşit dilimlenmiş ızgara et yemeği. -çn

“Yıllar önceydi,” diye açıkladım. Anthony eğleniyor gibiydi. “Anthony sosisli pizza sevdiğini kabullenmeden önceydi.” Anthony salata barına doğru kapanıp kahkahaya boğuldu.

“Vay be.” Owen tıpkı ormanda olduğu gibi, yine odaklanmış gözlerle bana bakıyordu. Koyu renk gözlerinde bakış oldukça derindi. “Bugün söz ettiğin şey, gerçekten doğru olmalı.”

“Aynen öyle,” diye yanıtladım.

“O zaman hepimiz hemfikiriz,” dedi Anthony, Owen ve benim aramdaki diyalogu yok sayarak. “Ceketi giyiyorum.” Arka kabinde oturan kadın bize doğru bakıp imalı bir şekilde öksürdü. “Siktir,” diye mırıldandı Anthony o yöne doğru bakarken. “Şu an beni bekleyen üç masam var.” Cebinden kuş tüyü kalemini çıkarıp masaya doğru ilerledi.

Owen’la birlikte kabinimize döndük. E-postaya cevap vermek için telefonu cebimden çıkardım. Yazılanları tekrar okumak, yeniden gerilmeme sebep oldu. Kusursuz bir öğrenci, 4.0 not ortalamalı ve özgeçmişi ders dışı etkinliklerle dolu olan tiplerden değildim. Madeleine’in özgeçmişi gönüllü çalışmalar ve yüksek notlarla doluydu. Tyler’ın ise ikinci sınıftan beri tüm maçlarına yetenek avcıları geliyordu.

Okulla ilgili umursadığım tek şey yönetmenlikti ve mezun olduktan sonra gitmek istediğim tek okul GOTO’ydu. Eğer bu kadar istemesem, asla *Romeo ve Juliet*’te yer almazdım. Yönetmenlik puanımın başvurular arasında öne çıkmamı sağladığını biliyordum ama mülakat bambaşka bir konuydu. Böyle konularda çok özgüvenli bir tip olduğum söylenemezdi.

Cate Dawson’un “Kimle mesajlaşıyorsun?” sorusu üzerine yazmayı bıraktım ve ona baktığımda bana göz kırptı.

“Bahse girerim Tyler’ladır.” Courtney imalı bir şekilde güldü.

“Bence seksi sahne görevlisi Will ile yazışıyorsun!” diye kıkırdadı Jenna.

“Hayatımı erkeklerle mesajlaşarak geçirmiyorum. Ciddi işler yaptığım da oluyor,” diye tersledim. Masa sessizliğe gömüldü ve birden kendimi berbat hissettim. Kabalık etmek istememişlerdi

ve gerçekten de sürekli erkeklerden söz eden bendim. Yine de, varsayımında bulunmaları hoşuma gitmemişti.

Herkes açıklamada bulunmamı bekliyor gibiydi ama niversite ya da gelecek planlarım gibi ciddi konularda konuşmaktan hoşlanmıyordum. Kafalarında yarattıkları Megan gibi davranmak daha kolaydı, böylece hayal kırıklıklarımı onlardan gizli yaşayabiliyordum. “Will’e *sonra* mesaj atacağım,” dedim sırtarak.

Bir süre bakıştılar ama az önceki ıkışımdan sonra gülmeye çekiniyor gibiydiler. Bakışlarımı tekrar telefonuma yönelttim ve sessiz kaldıklarını fark etmemiş gibi davrandım.

“Cosima ile grup Facetime görüşmesi ayarlasam? O zaman bana inanır mısınız?” diye sordu birden Owen. Gruptakilerin gözleri parladı. Rahatlamış bir şekilde nefes aldım ve konunun benden uzaklaşmasına sevindim. Owen’ın beni kurtarmak için konuşmaktan hoşlanmadığı bir konuyu atığının farkındaydım, ona minnettar bir şekilde gülümsedim ve e-postamı gönderdim.

BEŞ

JULIET: Hiç düşünmediğim bir onurdur evlenmek.

STILLMONT LİSESİ BÜYÜK BİR OKUL DEĞİLDİ. Bir ana bina, arka tarafta bir spor salonu –ki favori alanlarımdan biriydi çünkü beden eğitimi derslerinde rahatça flört edebiliyordum– ve drama sınıfı ile orkestra odasını da kapsayan bir sanat merkezi. Binaların arasında ufak çamlıklar vardı. Yani okul pek de geniş değildi.

Ama garip bir şekilde sınıftan sınıfa geçişler için okul bize yedi dakikalık boşluklar veriyordu. *Yedi dakika.* Bu süre soyunma odalarında sevişmeye ya da abur cubur otomatından bir şeyler alıp atıştırmaya, sonra tekrar bir abur cubur aldıktan sonra rahatça derse yetişmeye yetecek kadar uzundu. Genelde bu boşlukları, Madeleine'i koşturduğu projeler ile ilgili rahatlatmak ya da son zamanlarda sıkça olduğu gibi Tyler'la ilişkisindeki gelişmeleri dinlemekle geçiriyordum.

O ders arasında Madeleine ile ikinci kattaki tuvaletteydik. İçeride bizden başka sadece bir kız vardı ve o da çıktıktan sonra Madeleine'in boğazını temizlediğini duydum. "Seninle bir şey konuşabilir miyiz?" Sesinde alışık olmadığım bir çekingenklik vardı.

Bir yandan işimi görmeye devam ederken bir yandan tuvalet kâğıdına uzanarak cevap verdim. "Ah, tabii."

"Konu Tyler ve... seks," dedi tereddütlü bir şekilde.

"Bana..." Kahkahamı zorlukla bastırdım. "Bana bir dakika verir misin, Madeleine. Pantolonumu toplamam için."

"Ah, evet. Tabii." Yüzünün kızardığını hissedebiliyordum.

Tuvalet kabininin kapısını açıp lavaboya gittim ve Madeleine'e döndüm. "Tamamdır. Dökül bakalım."

Yüzü parladı. "Tyler bu hafta sonu için bir şeyler planlıyor. Ne olduğunu söylemedi. Ama bilirsin, havadaki elektriği hissedebiliyorum." Çilleri, yanaklarındaki kırmızılığın altında kayboldu.

Düştünceli bir şekilde başımı salladım. "Elektrik." Madeleine'in açıklama yapmasını bekledim ama yapmadı. "O elektriği daha önce de hissetmiştin, değil mi?"

"Sorun da bu zaten," dedi sessizce.

"Bir dakika." Mevzuyu kavrayıp musluğu kapattım. "Siz daha seks yapmadınız mı?"

Sanki onu cinayetle suçlamışım gibi panikle, "Bir şeyler yaptık," diye yanıtladı Madeleine. "Ve birkaç kez de daha fazlasını istediğini fark ettim ama hayır, henüz seks yapmadık. Ben bunu yapmadan önce..." Sustu ve gözlerime baktı. Ne demek istediğini anladığım âna kadar sessizce devam etmesini bekledim. Sonrasında jeton düştü.

"Benim yüzümden mi seks yapmadınız?" diye haykırdım. Suratı gittikçe kızarıyordu. "Biliyorsun," diye daha sakın bir tonla devam ettim, "erkek arkadaşınla seks yapmak için benden izin almana gerek yok."

"Ama bu biraz garip. Tyler'ın son seks yaptığı insan sensin."

"Bunu düşünmeyi bırak," dedim elimi omzuna koyarak. "Gerçekten de bu durum beni rahatsız etmiyor."

"Buna sevindim. Ama... tek sorun bu değil." Bakışlarını benden kaçırarak aynaya çevirdi. "Bazen kendimi yetersiz hissediyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yetersiz mi? Tyler'ı gözünde o kadar büyütme."

Madeleine gülümsedi. "Hey, erkek arkadaşından söz ettiğini hatırlatırım." Sesi zayıflayarak devam etti. "Yanında yetersiz hissettiğim kişi o değil."

Bir süre şaşkınca ona baktım. İma ettiği şey çılgıncaydı. “Ben miyim?” Kusursuz saçları, yeşil gözleri ve mükemmel bir aşk hayatı olan Madeleine’in benim gibi birinin karşısında yetersiz hissetmesi komikti. Tyler’la aramızdaki cinsellik, iki bakirin bir şeyleri beraber keşfetmesinden ibaretti. Erkeklerin aklımda kalmayan bir kız olduğum gerçeği, evren tarafından defalarca kanıtlanmıştı.

“Evet,” dedi omuz silkerek. “Tyler ile aranızdaki şey, spontane, heyecanlı ve romantikti. Herkesin gözü sizin üzerinizdeydi. Ateş gibi parlıyordunuz...”

“Ve sonra yanıp kül olduk,” diye lafını kestim.

“Aranızda bariz bir tutku vardı,” diye karşı çıktı Madeleine üzgün bir sesle. “Seninle yaşadıklarından sonra, ona yetemeyeceğimden korkuyorum.”

“Madeleine.” Elini tutup onu gözlerime bakmaya zorladım. “Tyler artık seni seviyor. Kafanda sorunlar yaratmayı bırak.”

“Umarım öyledir.” İkna olmamış gibiydi. “Ama siz birbirinizin ilkiydiniz. Bununla nasıl yarışabilirim ki?”

İlk olmanın ne önemi vardı ki? İlk seksimi Tyler ile yapmış olmamın sebebi onu hayatımın aşkı olarak görmem değildi. Sadece ona karşı bir şeyler hissediyordum ve daha önce hiç sevgilim olmamıştı. Tyler’dan hoşlanıyordum. Ve belki zamanla ona âşık olabilirdim. Ona yakın olmak istiyordum. Ruh eşimin o olmadığını biliyordum ama bir ilişkinin fiziksel boyutlarını da tecrübe etmek istiyordum. Sonuçta duygusal bağı fiziksel bir şeye çevirmek, eşsiz ve arzu edilen bir deneyimdi. İlişkimizin biteceğini biliyor olduğum hâlde, fiziksel olarak yakınlaştığımız anlarda sonunda perde arkasından kurtulup sahne ışıkları altına çıktığımı hissediyordum.

Ama bunların hiçbiri, Tyler ile aramızdaki cinselliği diğer sevgililerimle kıyasladığımda onu daha özel kılmıyordu. Tyler benim için özel olduğu için ilk birlikte olduğum adam olmuştu, ilk birlikte olduğum adam olduğu için özel değildi.

“İnan bana, Tyler’ın benim ilkim olması benim için hiçbir şey ifade etmiyor,” dedim Madeleine’e.

“Senin gözünde öyle,” dedi yere bakarak.

Ya Tyler’ın gözünde? Hazırlıksız yakalanmışım. Eğer onun için o kadar özel olsaydım, beni terk etmezdi. Ama bunu Madeleine’e söyleyecek değildim. Yine de Madeleine’in neden böyle düşündüğünü merak etmiyor değildim.

Zil çaldı ve tüm zamanımızı tuvalette geçirdiğimizi fark ettim. Madeleine panikledi, daha önce hiçbir derse geç kalmadığından emindim. Eğer az önce söylediği şey yüzünden sersemlemiş olmasam, bu hâline gülerdim.

Ama Tyler ile geçmişimizi düşünüp endişe etmesini istemiyordum. “Sen ve Tyler birlikte harikasınız ve ilk birlikteliğiniz mükemmel olacak,” dedim Madeleine aceleyle çantasını toparlarken. “Bana inan. Tyler Dunning’in seks hayatının eski sözcüsü olarak konuşuyorum,” diye dalga geçtim. “Onun aklını başından alacağına adım gibi eminim.”

“Teşekkür ederim, Megan, gerçekten,” dedi aceleyle ve çantasını omzuna atıp sınıfa doğru koştu. Sınıfa doğru yürürken, az evvel söylediği şeyi aklımdan atamıyordum.

Tyler’a karşı hâlâ hislerim olduğu ya da onu geri istediğim için değildi bu. Sadece, bu hafta sonu en yakın arkadaşım ile birlikte olacak olmasına rağmen, benimle arasında geçen şeyi tümüyle unutmamış olduğunu duymak iyi hissettirmişti.

Ama maalesef, okuldan sonra Tyler ile aynı yatağı paylaşan ben olmuşum.

Söz konusu yatak, bir dekordu. Tüm sınıfın gözü bizim üzerimizdeydi. Drama sınıfındaydık, sahne olarak kullandığımız alanın etrafına plastik sandalyeler sıralanmıştı.

Yatak bizim oyun için bile hazırlanmamıştı. Bahar Festivali’nde canlandırılan Rent Müzikali’nden kalma bir dekordu ve dönemsel açıdan da tamamen konsept dışıydı. Siyah ferforjeler, yatağa

doğrudan doksanlar havası katıyordu. Will henüz tüm dekorları yetiştirememişti, yine de okuldan sonra üstsüz bir biçimde bir şeyler inşa edişini izlemeye bayılıyordum.

3. perdenin 5. sahnesindeydik. Romeo ve Juliet'in tahminen başarısız, ergen şehvetiyle dolu gecelerinden sonra beraber uyanıklıkları sahne. İkimiz de yan yatmıştık. Tyler arkamda yatarken, bedeni tümüyle bedenime dayalıydı. Onun Romeo bakışları ile bu yakın temas hâli birleştğinde, Madeleine'in sözlerini unutmak daha da zorlaşıyordu. Oldukça rahatsız bir pozisyondaydım.

"Hazırsanız başlayalım," dedi ön sırada oturmakta olan Jody.

Sahneye başlamadan önce Tyler saçlarımı kulağımın arkasına attı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. İrkilince az kalsın dudaklarını patlatıyordum.

"Gayet güzel, Tyler," dedi Jody. "Bunu sevdim."

Sahneyi ne kadar erken tamamlarsak, bu yataktan o kadar erken kurtulabileceğimin bilinciyle acele ile sözlerimi okumaya başladım. "Gitmen mi gerekiyor? Daha sabah olmadı. Ürkek kulaklarının az önce işittiği tarlakuşunun değil, bülbülün sesiydi; Her gece şuradaki nar ağacında..."

Jody araya girdi. "Juliet, Romeo'nun tekrar yatağa gelmesini istiyor. Sen ise onu bir an önce göndermek ister gibisin." Benzetmesinin ne kadar yerinde olduğunun bilincindeymişçesine hafifçe gülümsüyordu. Kastın bir kısmı kıkırdarken, Alyssa'nın bıkın bir tavırla gözlerini devirdiğini gördüm.

"Şey, ben..." Hızlı okuyuşuma bir açıklama bulmaya çalıştım. "Juliet'i biraz daha cesur bir şekilde yorumlamak istiyorum. Bilirsiniz, daha modern." Doğrusu oyunu ben yönetseydim, bu yaklaşımı beğenirdim.

Jody düşünüp başını salladı. "Tamam ama yine de sahneyi daha canlı oynamalısın," dedi. "Baştan alıyoruz."

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes alıp içimdeki Juliet'i bulmaya çalıştım. Gözlerimi açtığımda Tyler'ın kışkırtıcı ve arzulu bakışlarla beni süzdüğünü fark ettim. "Gitmen mi gerekiyor?"

diye haykırdım, sahneyi mahvettiğimi bilerek. Ama Tyler'a katlanamıyordum. Surat ifadesi değişti ve âşık Romeo, yerini eski sevgilisine öfkelenmiş olan Tyler'a bıraktı.

Doğrulup Jody'ye baktım. "Tamam, bu biraz fazla oldu belki ama..."

"Megan," diyerek lafımı kesti. "Cesur Juliet, Romeo ile tanıştıkları sahnede işe yaramıştı. Ama bu sahnede olmuyor. Juliet'in Romeo'ya uğrunda ölecek kadar âşık olduğuna inanmamız lazım." Alyssa'nın beni ukala bakışlarla seyrettiğini fark ettim. "Bu oyuna daha çok kafa yormalısın," diye devam etti Jody. "Böylece Juliet'in kafasına girmeyi öğrenebilirsin."

Jody'ye bakıp onaylar şekilde başımı salladım. "Tamam," dedim bunun imkânsız olduğunu bildiğim hâlde. En azından, rol yapabilirdim. Başaramasam da bir önemi yoktu zaten, ben bir oyuncu değildim. Benim yerim sahne değildi. Sadece bu oyunu atlatıp oyunculuk kredimi almam yeterliydi.

ALTI

ROMEO: *Nasıl gidebilirim yüreğim buradayken?*

Geri dön, toprak gövde, dön de bul yüreğini.

EVE VARDIĞIMDA HER YER DARMADAĞINDI.

Prova bittiğine göre artık Juliet'i bir kenara atıp daha önemli şeylere odaklanabilirdim. Aceleyle odama çıktım, en profesyonel kıyafetim olan ve günlük hayatta asla giymediğim ten rengi bir elbise ve Rose'un dolabından ödünç aldığım bir blazer ceketi üzerime geçirdim. Heyecanımı bastırabilme arzusuyla tekrar alt kata indim.

GOTO mülakatıma gitmek için on dakika içinde evden çıkmam gerekiyordu. Ama önce Erin'in mutfak masasını kaplayan yapışkan oyuncakları ve babamın evrakları arasından kendi sanat özgeçmişimi bulmalıydım. Erin'in sanatsal çalışmalarını kenara çektim ve kazara elime kâğıtları kaplayan simli yapıştırıcıdan buluşturdum. Her ne kadar bu özgeçmişimin diğerleri arasında öne çıkmasını sağlayabilecek olsa da, eğer özgeçmişimi simlerle kaplı bir izlenimci sanat eserine dönüşmüş olarak bulursam Erin'e edecek bir çift lafım olacaktı.

O sırada Erin'in parmak boyası çalışmasının altında gördüğüm şey yüzünden duraksadım.

Bu bir emlak dergisiydi. Ama arada arkadaşlarımdan evlerinde karşılaştığım Oregon dergilerinden biri değildi – bu dergi New York'taki evlerle doluydu.

Şaşkın bir biçimde dergiyi elime aldım. Neden babam ve Rose New York emlak piyasası üzerine bir dergi almıştı ki? O anda cevabın ne olduğunu fark ettim ve aniden mülakat yüzünden olan gerginliğimi bile unuttum.

“Eğer özgeçmişini arıyorsan, onu kapının yanındaki masaya koymuştum.” Uzanmakta olduğu kanepeden seslenen Rose’un sesini bile zar zor duyabilmişim. Gün içerisinde sık sık uzanıp dinlenmesi gerekiyordu.

Ona teşekkür bile etmeden elimdeki dergiyle birlikte koşarak merdivenleri çıktım. Babamın odasına girdiğimde orada olmadığını gördüm. Çalışma masası, müdür yardımcılığı yaptığı ortaokula ait evrak yığınları ile doluydu. Sıradaki durak koridorun sonundaydı. Erin’in odasının kapısını açarken, babamın fısıltıyla *Kaçak Tavşan*’ı okumakta olduğunu duydum.

“Baba.” Beşiğinde uyuklamakta olan Erin’i gördüğüm için fısıltıyla ama aceleci bir şekilde babama seslendim.

Babam bana öfkeli bir bakış yöneltti ve parmak uçlarına basarak odadan çıktı. Kapıyı sessizce kapayıp bana döndüğünde hâlâ elinde *Kaçak Tavşan* kitabını tutuyordu. “Onu daha yeni yatırdım, Megan. Umarım beni çağırmak için önemli bir sebebin vardır.”

“New York’a mı taşınıyoruz?” Dergiyi ona doğru kaldırdım. “Bana ne zaman söylemeyi planlıyordunuz?”

Gözlerinde beliren utanmış bakışlar, buna inanmamak için umutsuzca gösterdiğim çabayı da yok etti. “Henüz net bir şey yok,” dedi kısa bir sessizlikten sonra. Bunu çok nazik bir tonla söylemişti ama gözlerime bakamıyordu. Bu kadar önemli ve ailece alınması gereken bir kararı benden gizlediğine inanamıyordum.

Sesimi yükseltmemek için olağanüstü bir çaba gösterdim. “Ama evlere bakıyorsunuz.”

“Erin büyüyor, üstelik ailemize bir kişi daha katılmak üzere. Daha büyük bir eve ihtiyacımız olacak.” Daha önce aşırı hevesli yedinci sınıf öğrencileriyle konuşurken kullandığına tanık olduğum o sabırlı ses tonunu kullanıyordu.

“Siz de bu yüzden New York’a taşınmaya mı karar verdiniz?”

“Rose çocuklar büyüyene kadar ailesine yakın oturmak istiyor.” Ses tonuna bakılırsa, sabrı yavaş yavaş doluyordu.

“New York’a taşınacağımızı bana ne zaman söylemeyi planlıyordunuz peki?” diye sordum elimde buruş buruş olmuş dergiyle. “Valizlerimi toplayıp ülkenin bir ucuna taşınmak için bana bir süre önceden haber vermeniz gerektiğini düşünemediniz mi?”

Surat ifadesi değişti. Bir anda yüzünde şaşkın ve biraz da mahcup bir bakış belirdi. “Ah, Megan, hayır. Sen liseyi bitirip üniversiteye gidene kadar taşınmayacağız.”

O anda jeton düştü. Mevzu, bizim New York’a taşınacak olmamız değildi. Mevzu, onların New York’a taşınacak olmalarıydı.

Aslında son üç senedir olup bitenlerin bizi bu noktaya getirmesi şaşırtıcı değildi. Önce babam ikinci kez evlenmiş, sonra ikinci kez baba olmuş ve yeni bir aile kurmuştu. Şimdi ise beni yetiştirdiği şehri geride bırakıp yeni bir şehirde, yeni bir hayat inşa edecekti ve böylelikle ona eski ailesini hatırlatan her şey tümüyle silinip gidecekti.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ancak birden bu diyalogu sürdürmek istemediğimi fark ettim. “Mülakata yetişmem gerekiyor,” diye mırıldandım. “Böylece üniversiteye kabul edilebilir ve siz taşınmadan önce kendime yaşayacak yeni bir yer bulabilirim.” Buruşuk emlak dergisini eline tutuşturdum ve bana cevap vermesine fırsat bırakmadan koşarak aşağı indim.

Rose zayıf bir sesle, “Bol şanslar,” diye seslendi.”

Az önceki konuşmayı kafamdan silebilmek için arabaya atladım ve her ne kadar Madeleine’in benim için kopyaladığı Mumford & Sons CD’sini dinleyecek modda olmasam da müziğin sesini kökledim.

Aylardır ilk defa Redwood yolunda araç kullanıyordum. Bulutlar oldukça alçalmıştı ve yağmur damlaları arabamın camlarını dövüyordu – yılın bu zamanlarında burada hava hep böyle

olurdu. Genelde Stillmont'tan dışarı çok çıkmıyordum çünkü şehir merkezinin dışında yapacak çok bir şey yoktu. 46 numaralı otoyol üzerinde yer alan ve henüz reşit olmayanlara hizmet veren kulüp rezaletti. Ashland'daki konserlere ise Madeleine'i sürüklemiyordum. Onun indie-folk türündeki müzik zevki, benim Ramones ve Nirvana aşkıma pek uyum sağlayamıyordu.

Bu çam ağaçlarıyla çevrili otoyolu kullanmamın bir diğer sebebi de GOTO'ydu. Özellikle haziran ve aralık aylarında yapılan Ana Sahne Oyunları'nın müdavimiydim. Annem taşındıktan sonra tek başıma geldiğim ilk birkaç sefer bana kendimi kötü hissettirmişti. Boşanmadan önce oyunları izlemeye ailece geldik ama annem taşındıktan sonra annemin rolünü üstlenerek babamı ikna etmeye çalışmaktansa, tek başıma gelmeyi tercih ediyordum. Sonuçta Oregon'daki en başarılı öğrenci yapımları kaçırılmayacak kadar önemliydi ve geçtiğimiz üç yılda *Othello*'dan *Chicago*'ya, sergilenen her oyuna gelmiştim.

Bu sebeple ormanın içinden geçen bu yoldaki bir saatlik rotayı ezbere biliyordum. Etrafta ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu ve zihnim yavaşça emlak kataloğundaki mükemmel evlere doğru kaymaya başlamıştı. Hızla Madeleine'i aradım ve hoparlörü açıp ona her şeyi anlattım. O harika bir dinleyiciydi. Olayları önemsizleştirmez ya da bana zorla tavsiyeler vermeye çalışmaz, sadece konuşmama müsaade ederdi. Bu her zaman beni biraz olsun rahatlatırdı.

Telefonu kapattığımda ormanlık alan bitmiş, yolun iki tarafında mağazalar ve Ashland'ın öğrencilere özgü dükkânları belirmeye başlamıştı. GOTO'nun geometrik dizaynlı beton binalarının dışındaki ziyaretçi otoparkına park ettim ve babamla olan tartışmamızın ve son provanın yarattığı özgüven eksikliğini içimden atmaya çalıştım. Hayatımın en önemli mülakatına bu hisle girmek istemiyordum.

GOTO öğrencilerinin çoğu GOTO'ya tiyatroyu sevdikleri için gelmişlerdi. Benim içinse durum tam tersiydi – benim tiyatroyu sevme sebebim GOTO'ydu. Daha ülkenin en iyi tiyatro okulların-

dan birinin yakınlarında yaşadığımı bile bilmezken, yılda iki kez Ana Sahne Oyunları'na sürükleniyordum. Her seferinde homurdanıp neden gitmek zorunda olduğumuzu sorgulasam da, annem sabırla tiyatronun ailemiz için ne kadar önemli olduğunu anlatıyordu. Annem ve babam üniversitedeyken *My Fair Lady* adlı oyunun sahne görevlileriymiş ve birbirlerine o dönemde âşık olmuşlar.

Her şeyin değiştiği sekizinci sınıfa dek bu hiç umurumda değildi. Her sabah sessiz tartışmalarla başlıyor, her gece babamın salonunda yatmasıyla son buluyor ve ailem gözlerimin önünde parçalanıyordu. Annemin *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı izlemeye gideceğimizi ilan ettiği o gün, aslında ailemizi toparlamak adına son bir girişimde bulunduğunu şimdi anlayabiliyorum. Bir işe yaramamıştı elbette ama perde kapandığında, en azından üç sihirli saat boyunca yine bir aile gibi davrandığımızı fark etmiştim. Babam annemin elini tutmuştu ve perde arasında o sırada on üç yaşında olan bana hikâyeyi açıklamaya çalışırken beraber kahkahalar atmışlardı.

O *Bir Yaz Gecesi Rüyası* deneyimine dek anlamadığım şey, tiyatronun bizim için sadece bir hobi olmadığıydı. Tiyatro, bizi bütünleştiriyordu. Eve döndüğümüzde her şeyin tekrar çirkin bir hâl almasının önemi yoktu. Tiyatroya özgü bir sihirdi bu, hikâyeleri o kadar samimi anlatıyordu ki gerçekliğin çirkinliğini tümüyle unuttuyordunuz. Bir filmi durdurabilir ya da kitabı okumaya ara verebilirdiniz ama tiyatro tam karşınızda nefes alırdı ve tarafınızdan durdurulamazdı. Liseye başlar başlamaz drama sınıfına katılmamın ve bugüne dek de devam etmemin sebebi buydu.

Telefondan kampüsün haritasını açtım ve yönetmenlik bölümüne doğru ilerlemeye başladım. Mülakatım Profesör Salisbury'nin ofisinde gerçekleşecekti ve söz konusu ofis, birkaç sıra sandalyeden ve sahne arkası bile olmayan, küçük bir sahneden ibaret olan deneysel tiyatro alanının yanında olmalıydı. Binaya girdiğimde, birkaç öğrencinin yerlere şerit bant çekmekte olduğu küçük sahneyi gördüm.

Bir grup öğrenci tiyatro stenografisinde yazılmış doğal yorumlarla ilgili notlarını değiş tokuş ediyordu ve bu sahne, bu

okulun ait olduğum yer olduğunu bir kez daha hatırlamamı sağladı. Ailemin nerede yaşadığının bir önemi yoktu. Burası, ihtiyacım olan her şeye sahipti. *Burası* benim evim olacaktı.

Yükselen özgüvenimle Profesör Salsbury'nin kapısını çaldım ve "Kapı açık!" diye seslenmesi üzerine içeri girdim.

Masasına oturmuş, elindeki senaryoyu okumaktaydı. Sanki buruşuk gri gömleği üzerindeyken uyumuş gibi görünüyordu ve kendisi de neredeyse bir öğrenci kadar gençti. "Hey Megan, seni ne tanışmak ne güzel!" dedi gerginliğini yatıştıran bir coşkuyla.

"Ah, evet... Şey, teşekkür ederim." Masasının karşısındaki koltuklardan birine oturdum. "Eğer bakmak isterseniz özgeçmişimi yanımda getirdim."

"Hazırlığını yapmışsın!" Heyecanla elimdeki kâğıda uzandı. "Bunu sevdim." Bir süre özgeçmişimi okudu ve yüzündeki beğeni ifadesini gördüğümde biraz rahatladım. "Yönetmenliğini yaptığın oyunlara bakıyorum da, ciddi bir çeşitlilik söz konusu. Özellikle yaşı da göz önünde bulundurduğumuzda bu çok etkileyici. Ayrıca ışık ve sahne düzenlemesi alanlarında da kredin olduğunu görüyorum ki bunlar önemli tecrübelerdir."

"Gerçekten de öyleydiler," diye söze girdim. "Bu tecrübeler özellikle *On İkinci Gece*'yi nasıl yöneteceğime karar vermemde çok etkili oldu!"

Birkaç saniyeliğine benimle göz teması kurup başıyla onayladı. Ardından bakışları tekrar özgeçmişime döndü. "Bir müzikal yönetmişsin –*Batı Yakası Hikâyesi*, favorilerimden biridir– ve birkaç da deneysel çalışma görüyorum. Ama işlerinin büyük bir kısmını Shakespeare eserleri oluşturuyor."

"Shakespeare en iyisidir," dedim. "Bu çok orijinal bir yorum oldu, evet."

Güldü ve özgeçmişimi masaya bıraktı. Gözlerimin içine bakarak sordu, "Peki neden yönetmenliği seçtin, Megan?"

Bu soruyu bekliyordum. "Çünkü tiyatro, benim için tıpkı bir yuva gibi. İnsanları bir araya getirebildiğim ya da bir yerlere götürebildiğim tek yer..."

“Tiyatroyu sevdiğin ortada.” Sesi biraz daha ciddileşti. “Ama öğrenmek istediğim, neden yönetmenliği seçtiğin.”

“Oyunculuk konusunda yetenekli değilim,” dedim. “Bir topluluğun karşısındayken kendimi rahat, içten ya da yaratıcı hissedemiyorum.”

Salsbury kibarca gülümsedi. “Eh, buna biraz olsun alışman gerekecek. Okula alımda oyunculuk kredisini şart koşuyoruz ve özgeçmişinde bunu göremiyorum.”

“Merak etmeyin,” diye yanıtladım. “Bir şekilde halledeceğim.”

“Sadece halletmek yeterli değil,” dedi yüzündeki gülümseme silinirken. “Bu krediyi talep etmemizin bir sebebi var. Bir kitlenin önünde oynamak zor olsa da, bir rolü nasıl içselleştireceğini öğrenmek, her sahnede verilmesi gereken duyguyu nasıl yaratabileceğini keşfetmek önemlidir. Bu seni daha iyi bir yönetmen yapar. Emin ol Shakespeare bile rol aldığı oyunlarından bir şeyler öğrenmiştir.”

Midemde bir kasılma hissettim. Bunun tek sebebi Salsbury’nin bana şüphyle bakması değil, aynı zamanda haklı olmasıydı. Provalarda Jody’nin eleştirilerini duymazdan gelmek ya da kendimi bunu umursamadığıma ikna etmek kolaydı. Ama eğer gerçek bir yönetmen olmak istiyorsam, sırf kendimi rahat hissetmiyorum diye sahnede olma tecrübesini umursamamazlık edemezdim.

“Stillmont’un *Romeo ve Juliet* oyununda rol alacak mısınız?” Sorusu beni şaşırtmıştı. Buradaki profesörler her yerel lise prodüksiyonunu ciddi takip ediyor olamazdı, değil mi?

Terlemeye başlayan ellerimi kucağımda birleştirdim. “Ben, ee...” *Gizlemenin anlamı yoktu.* “Ben Juliet’im.”

Salbury’nin gözleri tekrar ışıldadı. “Seni sahnede görmeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

“Siz... Ne?” diye kekeledim.

“Aralık ayında,” diye yanıtladı. “Oregon Shakespeare Festivali’nin liseler kategorisinde. Her sene fakülteden birkaç arkadaşımla birlikte izleyici olarak katılırız.”

Tabii ya. Tabii. Ya.

Tam da tüm bu Juliet olayının daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken. Zaten Jody'nin, tüm okulun ve festivale katılacak olan coşkulu Shakespeare hayranlarının önünde sahneye çıkacakken, tüm bunlar yetmezmiş gibi şimdi bir de hayallerimdeki üniversitenin profesörleri tarafından sahnem değerlendirilecekti. Anthony'nin bana Juilliard'dan temsilcilerin gelip onu seyredeceklerini söylediğini hatırladım ama Anthony oyunculuk konusunda gayet iyiydi. Her rolü kusursuz hâle gelene dek saatlerce prova ederdi. Ben ise sahnede rezil olacaktım ve GOTO profesörleri de bunu canlı olarak seyredeceklerdi.

Zoraki bir şekilde gülümsedim. "Ben... Ben de sizi görmeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim."

YEDİ

KORO: Ölüm döşegindedir şimdi eski sevdâ
Ve mirasçısı olmayı bekler yeni sevgi;
Uğrunda ölmek bile istenilen o güzel,
Güzel değildir artık Juliet'in yanında.

PAZARTESİ GÜNÜ PROVAYA GİTTİĞİMDE, Rent'ten kalma yatağın artık ortalıkta olmadığını gördüm. Tanrıya şükür. Sınıfın ön tarafı herhangi bir sahne için hazırlanmamıştı ve bu tek bir anlama geliyordu – Jody monoloğu olan birileriyle birebir çalışacaktı. O kişinin ben olmadığımı umdum. Jody odasından çıktı ve kastın geri kalanı da yerlerine geçerken huzursuz bir şekilde bekledim. Jody, zil çalıp da herkes yerlerine oturana dek sessizce bekledi.

Jody'nin, "Anthony," diye seslenmesi ile omuzlarımdaki ağırlık bir anda uçup gitti. "Monolog zamanı." Anthony sevincini gizleme gereği duymadı, belli ki bir saat boyunca bölünmeden kendi bölümüne çalışılacak olması onu heyecanlandırmıştı. "Geri kalanlar," diye devam etti, "eşleşin ve ezber yapın."

İçimdeki rahatlama yerini öfkeye bıraktı. Anthony ile partner olamayacaktım. Etrafıma bakındım. Herkes biriyle çift olmuştu bile. Tyler'ın bana davetkâr bir biçimde baktığını gördüm. Herkes Romeo ve Juliet'in birbiriyle eşleşmesini beklerdi elbette. Ama cuma günü yatak odası sahnesi ve Madeleine'in Tyler ve benim ilk seks tecrübemiz üzerine yaptığı kafa karıştırıcı yorumlardan sonra, Tyler'dan uzak durmayı eskisinden bile daha çok istiyordum.

Gözlerimi Tyler'dan kaçırdım ve o tanıdık siyah saçlarla karşılaştım. Owen, Alyssa ile konuşuyordu. Alyssa ile eş olmalarına fırsat vermeden yanlarına koştum ve Owen'ı kolundan çektim. "Sana ihtiyacım var," diye kulağına fısıldayarak onu Alyssa'dan uzaklaştırdım.

Yüzünde her zamanki gibi ürkmüş ifadeyle bana döndü, tek kaşı ne yaptığımı sorgularcasına havaya kalkmıştı. "Mantiken partnerinin şuradaki genç olması gerekmiyor mu?" Başıyla Tyler'ı gösterdi. "Bilirsin hani, Romeo?"

Yüzümü buruşturdum. "Romeo ve Juliet mi? Hayır, hayır!" dedim alaycı bir şekilde. "Rahip Lawrence ve Juliet'in beraber çok işi var."

Owen gülererek omzunun üzerinden, ikinci sınıf kızlara dramatik bir tavırla yardım teklif eden Tyler'a doğru baktı. "Bugün gerçekten katlanılmaz bir hâli var."

Drama odasından çıkıp oditoryuma doğru ilerledik. Jody, birbir provalarda mutlak sessizlik talep ediyordu ve bu durumu normalde dışarıda prova yapmak için kullansak da, bugün hava yağışlıydı. O sebeple kast ekibi olarak çiftlerin birbirinin gürültüsü tarafından engellenmeden rahatça prova yapmalarına yetecek büyüklükte olan konser alanında çalışmayı tercih ediyorduk.

Ancak bu geniş alan, seslerin rahatsız edici bir şekilde yankı yapmasına sebep olabiliyordu. Kapı arkamızdan kapandığında, Owen'ı sahneye doğru inen koridora yönlendirdim. "Proveyi sahnede mi yapmak istiyorsun?" diye sordu şaşkın bir şekilde.

"Tabii ki hayır." Ön sıranın sol tarafındaki kapıyı açtım. "Sahne arkasına gidiyoruz. Bende kulisin anahtarı var. Orası çok daha sessizdir."

Karanlık merdivenler ve boş kanatlar boyunca, kulise dek Owen'a rehberlik ettim. Owen arkamdan yürürken, adımları merdivenleri kaplayan ucuz halıda belli belirsiz bir ses çıkarıyordu. Duvarda yer alan, eski prodüksiyonların kast ve ekip fotoğraflarını incelediğini fark ettim. Hepsini ezbere biliyordum – 2001, *Güzel ve Çirkin*; 2005, *Grease*; 2014, *Yok Yere Yaygara*... Ben

liseye başlamadan hemen önce *Yok Yere Yaygara*'yı sahnelediklerini öğrendiğimde yaşadığım üzüntüyü hâlâ hatırlıyordum.

Merdivenin sonuna geldik. Stillmont'ın kulisi bir odadan çok koridora benziyordu. İnce ve uzun bir mekândı ve içeride ne olduğu şüpheli lekelerle kaplı bir kanepede vardı.

Owen etrafa bakınırken kapıyı kapattım. "Eğer Will gelirse ve yine flört etmeye başlarsanız odayı terk ederim. Burası fazla samimi bir ortam." Kanepeye yerleşti.

"Eğer Will gelirse, *zaten* seni odadan gönderirim." Omuz silktim. "Bu kanepede neler yapabileceğimizi düşünüyorum da..."

Owen abartılı bir rahatsızlıkla suratını buruşturdu. "Şimdi de bu sahneleri zihnimden silmem gerekecek..."

Yanına oturdum. "Keşke tüm bunlar hayalden ibaret olmasa. Hâlâ bir hamle yapmadı." Sesim beklediğimden daha da mutsuz çıkmıştı.

Owen'ın yüzündeki ifade yumuşadı. "Bunu olumsuz bir şey olarak yorumlama. Biliyorsun, Will bir... sonradan seksi."

Burnumu kırıştırdım. "Ne?"

"Bilirsin. Sonradan görme gibi. Will de sonradan çekici olmuş biri. O yüzden böyle durumlarda nasıl davranması gerektiğini henüz bilmiyor."

Kaşımı kaldırdım. "Böyle durumlar derken?"

"Yani..." Kızarmaya başlamıştı. "İşte, bir kızın ondan hoşlandığı durumlar."

"Hoşlanmak biraz kibar bir tanım oldu," diye düzelttim. "Sen onun arkadaşısın. Onu bana yönlendirebilirsin, hatta gerekirse onu bana doğru ittirebilirsin de," dedim yarı şaka yarı ciddi bir şekilde. Çantamdan senaryoyu çıkarıp 5. perdeyi açtım. "Rahip John'la olan sahnenin ezberini yapmaktır ister misin?"

"İstemek biraz abartılı bir tanım oldu." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme yakaladım ve bir kahkaha patlattım. Her zamanki gibi oldukça esprili ve hazırcevaptı. "Ama evet, yapabiliriz," diye ekledi.

2. sahneyi açtım ve yüksek sesle okudum. "Kutsal Rahip Law-

rence! Hey din kardeşim!" Owen yerinde sıçradı. Sayfayı gösterdim. "Rahip John'un repliği."

"Doğru." Senaryoya bakmadan diyalogu sürdürmeye çalışacaktı. Rahatsız bir şekilde yutkundu. "Bu Rahip John'un sesine benziyor." Senaryoya kaçamak bir bakış attı. "Mantua'dan hoş geldin!"

"Böyle olmaz," diyerek araya girdim. "Daha ezber yapmaya başlamadın, değil mi?"

"Pek zamanım olmadı," diye mırıldandı gergin bir şekilde bacağına sallarken. "Yeni bir oyun için bir fikir buldum ve hafta sonumu ana hatları belirlemekle geçirdim."

Merakla senaryoyu elimden bıraktım. "Ne, gerçekten mi? Görebilir miyim?"

"Hayır!" dedi telaşla. Rahatsız olmuş gibiydi. Ensesini ovarak ekledi, "Sadece, henüz hazır değil."

"Oyun ne ile ilgili peki?" Daha önce bizim yaşlarımızda pek oyun yazarı görmemiştim ve Owen Okita'nın ne tip bir şey yazdığını gerçekten merak ediyordum.

Owen tümüyle kıpkırmızı kesildi. "Aslında... Geçen haftaki konuşmamızdan ilham aldım."

"Vay canına!" Gururlanmış gibi bir tavırla elimi göğsüme koydum. "Her zaman tiyatro aracılığıyla ölümsüzleşmek istemiştir."

Hafifçe gülümsedim. "Oyun Rosaline ile ilgili. *Romeo ve Juliet*'teki Rosaline. Oyunda ona dair neredeyse hiçbir şey yok. Ama Shakspeare'in Verona'sında Rosaline'in de kendine ait bir öyküsü, bir hayatı olabilir. Rosaline, bir adamın aşk hikâyesinin hazırlık evresinden daha fazlası olmayı hak ediyor."

Bu cümleler gururumu incitmişti. Owen'ın benden aldığı ilhamın bu şekilde olduğunu bilmek bir şekilde hayal kırıklığı yaratmıştı. "Rosaline'in hikâyesi Juliet'inki kadar ilgi çekici değil," dedim sakince. "Bütün mesele bu."

"Gayet ilgi çekici bir karakter olabilir." Owen savunmacı davranıyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Sonuçta yazmakta

olduğu oyun söz konusuydu. “Ama Rosaline’in kafasına girmekte zorlanıyorum.”

“Ve bu yüzden hafta sonunu ezber yapmadan geçiriyorsun.”

Omuz silkti. “*Romeo ve Juliet*’te onunla ilgili çok bilgi yok ve oyundaki olayların çok dışında kalan bu yan karakterin zihnine girebilmek çok zor.” Elindeki senaryoyu ikiye katladı, başparmağında mavi bir mürekkep lekesi vardı. “Onun olayını çözmek zorundayım. Mesela olanlardan dolayı kalp kırıklığı mı yaşıyor yoksa Romeo öldüğü için seviniyor mu?”

“Belki de kaderin kendine talihsiz bir aşk hikâyesi vermeyeceğini biliyordur ve bunun aslında iyi bir şey olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordur.” Tüm bu sözcükler ağzımdan bir anda çıkıvermişti. Owen’ın bu yorumdan bir anlam çıkarmamasını umarak ayağa kalktım.

Sadece başıyla onayladı. “Bu ciddi güzel bir yorum,” dedi gözleri bir noktaya odaklanırken. Başka bir dünyaya geçmiş, fikirlerle boğulmuş gibiydi – geçtiğimiz gün ormanda ve tanıştığımız gece restoranda olduğu gibi. Ve bu ifade, keskin hatlı suratına gerçekten çok yakışıyordu.

Kulisin kapısı çaldı ve Owen’ın yüzündeki dalgın ifade dağılınca hayal kırıklığına uğradım. Jody’nin ya da başka bir öğretmenin, başımızda biri olmadan kulise girdiğimiz için bizi azarlamaya gelmemiş olmasını umarak kapıyı açtım.

Kapıyı açtığımda karşımda huzursuzca Stillmont Lisesi kapüşonlusunun ipleriyle oynayan ve gergin bir şekilde gülümseyen Madeleine’i buldum. “Hey, Madeleine. Senden başka burada olduğumuzu bilen var mı?” Yalnız olup olmadığını görmek için hızla arkasına baktım.

“Ne? Hayır. Tyler ekibin oditoryumda olduğunu söyledi, ben de senin burada olabileceğini tahmin ettim...” Rahatsız bir ifadeyle duraksadı. “Biraz konuşabilir miyiz?”

“Tabii.” Kapıyı sonuna kadar açtım. “Anlat bakalım.”

“Ah.” Kanepede oturan Owen’a doğru bir bakış attı. “Baş başa konuşsak?”

“Aa, tamam. Tabii,” diye yanıtladım tuvalette geçen diyalogu hatırlayıp konunun özel olduğunu anlayarak. Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Owen’ın bizi duyamayacağı bir noktaya doğru ilerlerken, “Konunun bugün Tyler’ın aşırı mutlu görünüyor oluşuyla bir bağlantısı var mı acaba?” diye sordum.

Yüzünde zayıf bir gülümsemeyle bana doğru döndü. “Seviştik.”

“Bu hafta sonu seviştin ve bunu bana anlatmak için bu saati mi bekledin? Tazminat olarak detayları talep ediyorum.” Sinirlenmişim gibi yaparak kollarımı kenetledim.

Dudağını ısırды. “Emin misin? Çünkü eğer duymak istemezsen bunu anlarım.”

“Madeleine, saçmalamayı kes,” dedim kollarımı iki yana bırakıp gözlerine bakarak. “Ben senin en yakın arkadaşınım. Ve anlatmak istediğin kadarını dinlemek istiyorum.” Tekrar gülümsemi ve yanakları pembeleşti. “Mükemmel miydi?” diye sordum.

“Her şeyi planlamış,” diye heyecanla fakat tereddütle anlatmaya koyuldu. Anlattıkça kelimeler ağzından daha rahat dökülmeye başlıyordu. “Ailesinin göl kenarındaki kulübesine gittik. İkimiz için akşam yemeği hazırladı. Hatta bir şişe şampanyamız bile vardı. Gece olduğunda göle gidip cırılçılak yüzdük. Gerçekten çok güzeldi, gökyüzü yıldızlarla kaplıydı ve her şey sanki bir film sahnesi gibiydi. Sonra içeri girdik...” Madeleine cümleyi burada kesti.

Bir süre sessiz kaldım çünkü benim gözümde canlanan şey yıldızlar ve göl değildi. Benim gözümde canlanan şey bir hatıraydı: Tyler’ın bodrumundaki kanep ve üst kattaki partide eğlen enen *On İkinci Gece* ekibinin gürültüsü. Tyler’la bu tecrübeyi yaşamış olmak keyifliydi, bir erkeğe bu kadar yakın olmak ve bir kez olsun kendimi önemli hissetmek. Sanki bir aşk hikâyesinin başrolündeymişim gibi. Ama ne Tyler ne de ben bunu büyük, özenilecek bir an olarak görmüştük. Ne dekor, ne de zamanlama açısından, üzerine şiirler yazılacak bir tecrübeydi.

Elbette ki Madeleine harika bir gece geçirmişti. Böyle olduğu için de mutluydum. Gerçekten. Ben sürekli birileriyle çıkıp ayrılırken Madeleine tüm boş zamanını ders çalışıp gönüllülük projeleri yaparak geçirmiş ve bu eşsiz, kusursuz kişiye dönüşmüştü. Sonunda güzel bir ilişkisi olmasına seviniyordum.

“Endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştim,” dedim sonunda.

“Sanırım.” Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına atarken yere bakarak gülümsedi. “Her neyse. Kütüphaneye dönmem lazım. Sadece yüz yüze anlatmak istemiştim.”

“İyi yaptın,” dedim ve midemde beklenmedik bir kasılma hissettirdim. Merdivenlere kadar ona eşlik ettim. “Göl kenarında bir ev, yıldızların altında çıplak yüzmek...” diye ekledim zoraki bir gülümsemeyle. “Biz ölümlülere gerçek aşk diye bir şeyin var olabileceğine dair umut veriyorsunuz resmen.”

Güldü. “Gerçek aşk diye bir şey var, Megan.” Sırıttı ve sekerek merdivenleri inmeye koyuldu.

Bir süre olduğum yerde öylece dikildim, son cümlesi zihnimde yankılanıyordu. Özgüveni nedense tadımı kaçırmıştı. Madeleine’in geçirdiği mükemmel geceyi dinlemek, midemde kurşundan bir yumru yaratmıştı sanki. Bunun olacağını biliyordum ve sorun etmediğimi söylerken de ciddiydim. Ama Madeleine’in yaşadığı gece, bazı üzücü şeyleri fark etmeme sebep olmuştu. Tyler ona, bana asla yaşatmadığı bir gece yaşatmıştı çünkü onların ilişkisi çok daha değerli ve gerçektir. Artık beraber olduğumuz o gecenin anıları, Tyler’ın zihninde daha iyi bir tecrübeyle yer açmak için sonsuza dek silinmişti.

Ki olması gereken de bu, diye hatırlattım kendime. Sonuçta birbirlerini seviyorlardı.

Yine de sanırım Tyler’la olan ilk tecrübemizin onun için özel olduğu ve en azından eski sevgililerimden biri için hatırlanmaya değer olduğum fikrini sevmiştim. Şimdi ise, beraber olduğumuz dönemde kendimi önemli hissetmiş olsam da, bunun bir yanılgı

olduğunu fark ediyordum. Önemli olmaktan çok uzaktım. Özel olmaktan çok uzaktım.

Bu hissi içimden atmaya çalıştım. Kulisin kapısını açtığımda Owen'ı sessizce repliklerini ezberlemeye çalışırken buldum. Onun Rosaline hakkında söylediklerini anımsadım: Rosaline başkalarının mutlu sonu için bir basamaktan ibaret olmak zorunda değildi.

Madeleine ve Tyler harika bir çiftti; trajedi kısmı hariç, Romeo ve Juliet gibiydiler. Bir çift olarak geçirdikleri ilk saatten itibaren onların ilişkisinin eşsiz olduğunun farkındaydım. Madeleine Tyler'ın söylediği bir şeye güldüğünde, Tyler'ın gözleri hayatında ilk defa bu kadar güzel bir sahne görüyormuşçasına parlamıştı. Bu tıpkı babamın Rose'a gülümseyişi gibiydi. Bazı şeylerin önüne istesenez de geçemezsiniz.

Ama artık sadece onların aşk hikâyelerinin bir seyircisi olmakla yetinmeyecektim. Hayır, Tyler'ı geri istemiyordum. İstedğim şey, birinin beni istemesiydi.

"Will konusunda yardımına ihtiyacım var," dedim Owen'ın yanına oturup ezberini bölerek.

Başını kaldırdı. "Pekâlâ. Öncelikle sayende nerede kaldığımı karıştırdım," diye söze başladı bıkkın bir sesle. Ancak sonra senaryoyu kaldırıp dikkatini bana yöneltti. "İkincisi, benim yardıma ihtiyacın yok. Kendi başına da bu işte gayet iyisin."

"Hayır, değilim," dedim durumumu kabullenerek. Okul çıkışlarında toplam üç kere Will'in seti inşa edişini izlemeye gitmiştim ama tanıştığımız günden beri benimle tek kelime bile konuşmamıştı. "Hani az önce bana Will'in sonradan çekici bir tip olduğunu açıklamıştın ya, işte bu tip bilgilere ihtiyacım var. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum, ondan ne bekleyeceğimi, hareketlerini nasıl yorumlamam gerektiğini, nelerden hoşlandığını... Ondan hoşlanıyorum ve bunu mahvetmek istemiyorum. Sen onun arkadaşısın, bana faydan dokunabilir."

Owen bir süre hiçbir şey söylemeden kalemiyle dizine vurdu ve kalemi elinden almamak için kendimi zor tuttum. Sonunda

sessizliğini bozdu, “Eğer Will, onu birine ayarlamaya çalıştığımı fark ederse işler can sıkıcı bir hâl alabilir.”

Hafifçe –ve fark etmemesini umarak– gülümsedim, sonuçta talebimi reddetmemişti.

Haklı olduğumu biliyordu. Dizinden vazgeçip kalemimi deftere vurmaya başladığında onu nasıl ikna edebileceğimi fark ettim. “Oyununda sana yardımcı olabilirim.” Bu cümle ağzımdan bir tekliften çok, bir karar gibi çıkmıştı.

Kalemiyle ritim tutmayı bıraktı ve merak ile tedirginlik arası bir ifade ile bakışlarını bana çevirdi. “Yardımcı bir yazar aramıyorum,” dedi nazik bir şekilde.

“Yardımcı yazar olarak değil.” Başımı salladım. “Rosaline’in karakterini çözmene yardım edeceğim. Onun zihnine girmekte zorlandığını söylemiştin. Bir düşünsene, *ben* Rosaline’im.” Owen düşünceli bir şekilde gözlerini kırıştırdı. “Rosaline’in kendini Juliet’in yerinde olmadığı için şanslı olduğuna ikna etmeye çalıştığını söylediğimde bu yorum hoşuna gitmişti. Sana bunun gibi başka fikirler sunabilirim. Eski sevgilinin bir başkasına deliler gibi âşık oluşuna –hem de tekrar tekrar– tanık olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyorum,” diye devam ettim. “Sana ilk buluşmalardan, son buluşmalardan ve ayrılıklardan bahsedebilirim. Ah, özellikle de ayrılıklardan.”

Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, bu fikir onu cezbetmişti. “Bu biraz garip olmaz mı peki? Seninle eski ilişkilerin üzerine röportaj yapacak olmak?” Kulakları kızardı.

“Bence garip olmaz. Bundan utanmıyorum.” Omuz silktim. Ama Owen’ın yanaklarına yayılmaya başlayan pembelikten anladığım kadarıyla, garip hisseceğinden endişe ettiği kişi ben değildim. Eğer teklifimi kabul ederse, onu bu konuda utandırmaktan çok keyif alacaktım. “Ayrıca,” diye devam ettim, “senaryona ilham kaynağı olduğumu söylemiştin. Sen bir yazarsın, Owen. Bir karakterin gerçek hislerini ve derinliğini anlama şansını nasıl geri tepebilirsin? Benim sana sunduğum şey, işte bu şans,” diyerek sözlerimi zafer kazanmışım gibi bir edayla bitirdim.

Uzun bir an boyunca sessizce düşündü. Koyu renk gözlerinin arkasında çarkların işleyişini görür gibiydim.

Elimi uzattım. "Anlaştık mı?"

Elimi en ufak bir tereddüdü yokmuş gibi sıktı. Parmakları tüm elimi kavrarken, avucunun ummadığım bir şekilde sert olduğunu fark ettim. "Anlaştık," diye yanıtladı.

"Buna pişman olmayacağım," dedim elimi geri çekerken.

Gözlerini kıstı. "Nasıl? Buna pişman olmayacaksın demek istedin sanırım?"

"Eh, o da var tabii. Ama kendi adıma, buna pişman olmayacağıma eminim," dedim ve Owen'ın yüzünde utangaç bir sırıtış belirdi. "Senin için ne yapabilirim?" diye sordum işe koyulmaya hazır bir şekilde. "İlk ilişkimle mi başlamak istersin? Ya da belki ayrılık sonrası rutinlerimle?"

Elindeki senaryoyu kucağıma bıraktı. "Rahip John'un repliklerini okuyabilirsin. Eğer günün sonuna kadar bir şeyler ezberleyememiş olursam Jody beni kovacak."

SEKİZ

ROMEO: *Hiç kuşum yok; bu çekilen acılar
İleride konuşacağımız tatlı anılar olacak.*

OWEN'IN EVİ BENİM EVİME YAKLAŞIK on dakikalık mesafedeydi. Bizim sokağın aksine, onun oturduğu sokak ağaçlarla kaplıydı ve evleri anayola bir patika ile bağlıydı. Owen ve ailesi tek katlı bir evde yaşıyordu. Evin önünde hiç araba yoktu ve bahçeleri kahverengi, kuru yapraklarla kaplanmıştı.

Kapıyı çaldım ve Owen neredeyse saniyesinde kapıyı açtı. “Hey,” diye selamladı beni gülümseyerek.

“Vay canına!” Odasına doğru onu takip ederken etrafa şöyle bir göz attım. “Evin ne kadar temiz.” Temiz bir evin nasıl görüldüğünü neredeyse unutmuştum. Daha önceki akşam, çantamın üzerine yapışıp kurumuş bir parça makarna bulduğumu hatırladım.

“Öyle mi?” Omuz silkti ama bunu duyduğuna memnun olmuş gibiydi. “Bizimkiler şu an evde olmadıkları için olabilir.”

Koridor boyunca ilerledik. Duvara dekor olarak serpiştirilmiş olan birkaç fotoğrafa göz attım. Fotoğrafların bazılarında Owen ve küçük kardeşi olduğunu tahmin ettiğim bir erkek çocuğu vardı. Dikkat çekici büyüklükteki bir çerçevede ise yetmişler stilinde bir takım elbise giymiş olan yakışıklı bir Asyalı erkeğin siyah beyaz bir fotoğrafı yer alıyordu. Bir süre fotoğrafı inceledim. “Fotoğraftaki baban mı?”

Owen şaşkın bir ifadeyle omzunun üzerinden baktı ve fotoğrafı gördüğünde kahkahaya boğuldu. “Annem öyle olmasını çok

isterdi! Fotoğraftaki Yûjirô Ishihara," dedi. "Annem Kyoto'da büyümüş ve o henüz genç bir kızken, Yûjirô Japonya'nın en büyük yıldızlarından biriymiş. Annem ona takıntılı bir biçimde hayranmış. Aslında, hâlâ öyle," dedi ve ekledi, "ölümünün üzerinden otuz yıl geçmiş olmasına rağmen."

"Vay, annen cidden sağlam bir hayranmış." Fotoğrafa daha yakından bakıp Yûjirô'nun kaşlarını ve çene hattını inceledim. "Ki bunun nedenini anlayabiliyorum."

"Ne hoş," dedi Owen odasının kapısını açarken ruhsuz bir biçimde, "sen de başlama." Sırıttı onu takip ettim.

Odaya girdiğimde ilk fark ettiğim şey, duvarlardaki film afişleri oldu. Ancak bunlar bildiğim filmlerin afişleri değildi – filmlerin yarısının adı Fransızcadı ve çoğunda tam olarak anlayamadığım sürreal görseller vardı. "Vay!" Bakışlarımı Owen'a çevirdim.

"Fransız sinemasına karşı biraz ilgiliyim," dedi rahat bir tavırla.

"Hadi ya, hiç belli olmuyor," dedim ifadesiz bir suratla. "Ama cidden, bir yandan Shakespeare ve Eugene O'Neill, bir yandan Fransız sineması?"

Parmaklarıyla saçlarını tararken sırıttı. "Ben karmaşık bir adamım, Megan."

İçeri doğru birkaç adım daha ilerledim. "İngiliz tiyatrosu, Fransız sineması, İtalyan kız arkadaş..." Dağınık şifonyerin, ansiklopedi setinin yerleştirildiği pencere pervazının ve garip bir şekilde aşırı düzenli olan çalışma masasının üzerine göz gezdiren Cosima'ya ait bir fotoğraf aradım. "FaceTime'dan arayıp bizi bölmez, değil mi?"

"Hayır, çoktan uyudu," diye yanıtladı olağan bir şekilde.

"Elbette ki uyumuştur," dedim sataşmak için. Çalışma masasına gittim ve her biri sayısız not defteri ile dolu olan çekmeceleri açtım.

"Pardon ama," dedi Owen, "kişisel eşyalarımı neden kurcaldığınızı öğrenebilir miyim?"

Arkama baktığımda onu kollarını kavuşturmuş ve duvara yaslanmış bir şekilde beni izlerken buldum. O esnada olduğu yerden ayrıldı ve yanıma gelip, kurcaladığım çekmeceyi kapattı.

“Cosima’nın bir fotoğrafını bulmaya çalışıyorum,” dedim bu çok normal bir şeymiş gibi. “Yoksa fotoğraf çekilmeyi de mi gereksiz buluyor?”

“Hayır,” dedi Owen rahat bir tavırla. “Sadece bende hiç fotoğrafı yok.”

Vazgeçmeye niyetim yoktu. “Nerede tanışmıştınız?” diye sordum ve yatağın yanındaki kitaplığı incelemeye koyuldum. Güzel ciltli bir *Muhteşem Gatsby* ile Emily Dickinson şiirleri koleksiyonunun arasında, Owen ve Jordan’ın ortaokul yıllarında çekilmiş bir fotoğrafının yer aldığı küçük bir çerçeve duruyordu.

“New York’ta bir yazlık tiyatro programında.” Sesi biraz savunmacı çıkmıştı. Bulunduğum noktadan yüzünü göremiyor olsam da, kızarmaya başladığına eminim.

“Eee, peki o nasıl biri?” diyerek üstüne gitmeyi sürdürdüm.

“Bolonya civarında yaşıyor. Karanlık ve deneysel şeyler yazmaktan hoşlanıyor. İtalyan yazar David Mamet gibi. Anne ve babası yerel politikacılar.”

“Soruma cevap vermiyorsun.”

Başını hafifçe kaldırıp şaşkın bir şekilde bana doğru baktı. “Verdim ya işte?”

“Hayır. Sana onun nasıl biri olduğunu sordum. Sense bana onun ne tür şeyler yazdığını ve nerede yaşadığını anlattın, nasıl biri olduğunu değil. Eğer hayali bir kız arkadaş yaratacaksan, onu biraz daha detaylandırman gerekir.” Aslında Cosima’nın hayali bir kız arkadaş olup olmadığı konusunda henüz emin değildim ama Owen’i kızdırmaktan büyük keyif alıyordum. “Oyun yazarlığı yapan biri olarak, Owen, karakter yaratımı konusunda biraz daha kendini geliştirmiş olmanı beklerdim.”

Owen kaşlarını çatı. “Sosyal bir tip, birçok arkadaşı var. Ve sarkastik bir mizah anlayışına sahip. Oldu mu?”

Sırıttım. “İlerleme kaydediyoruz,” diye yanıtladım. “Ama henüz ikna olmuş değilim.”

“Will konusunda yardımımı istiyor musun istemiyor musun?” diye sordu hafifçe sesini yükselterek ve yanıtlamamı beklemekten devam etti, “Senaryom üzerinde çalışmak için buluştuğumuzu sanıyordum.”

“Of, peki,” dedim abartılı bir iç çekişle ve yastıklara yaslanarak yatağına oturdum. “Ne istersen sorabilirsin.”

Owen çalışma masasına yerleşmeden önce oturuşuma bakıp gözlerini devirdi. Üst çekmecedan bir defter aldı ve bir anda tüm tavrı değişti. Omuzları düştü, duruşu dikleşti ve gözleri bana sabitlendi. Bana aşka dair fikirlerim ya da kendimle olan ilişkim gibi senaryoya yardımcı olacağını düşündüğüm bir şeyler sormasını bekliyordum.

“Genelde erkek arkadaşlarınla ne kadar ileriye gidersin? Cinsel olarak?” diye sordu.

Bir an hem soruya hem de Owen’ın sıradışı sakinliğine karşı şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Beni utandırmasına izin vermeyi düşünmüyordum, o yüzden sıırıttım. “Direkt konuya giriyorsun.”

Owen’ın kızarmasını bekledim ama soğukkanlı duruşunu sürdürdü. “Oyun için önemli bir bilgi.”

“Eh, eğer oyun içinse, yapacak bir şey yok.” Yapmacık bir şekilde gülümsedim. Demek detay istiyordu? Ona istediğini verecektim. “İlk beraber olduğum erkek Tyler’dı. Birkaç defa yaptık. Çoğunlukla da kast partileri esnasında, herkes üst katta eğlenirken, bodrum kattaki çekyatın üzerinde.” Hâlâ o anları Madeleine’in anlattığı son gelişmeler ile kıyaslamamak için çaba sarf etmem gerekiyordu. Kızarmasını umarak Owen’ı seyretmeye koyuldum.

Owen tepkisiz bir şekilde not almayı sürdürünce, başarısız olduğumu anladım. Onu utandırmak için daha iddialı açıklamalarda bulunmalıydım. Daha fazla detay vermeye karar verdim. “Harika bir deneyim olduğunu söyleyemem ama tek gecelik bir tecrübe olarak kalmamasının da bir sebebi *vardı* elbette...” dedim imalı bir şekilde. Owen’ın sadece başıyla onaylaması canımı sık-

maya başlamıştı. Genelde insanlar erken ve kaçınılmaz ayrılıkların bir teselli ödülü olarak gördüğüm bu tip yaramaz maceraların detaylarından söz ettiğimde kıkırdamalarını zorlukla bastırır ve gözleri dedikodu aşkıyla ışıldardı. Owen ise buna direnebiliyordu. Bu beklenmedik tutum karşısında, nasıl davranmam gerektiğini şaşırmıştım.

“Juliet ile olanlardan evvel Romeo ile yatmış olsa, Rosaline’in nasıl hissetmiş olacağını anlamak istiyorum.” Bakışları önündeki deftere kilitlenmişti. Elleri kalemin ezberlenmiş bir hızla kâğıtta kaymasını sağlıyordu. “Tyler ile olan bu deneyimin, diğer sevgililerle olanlara kıyasla daha farklı hissettiriyor mu?”

“Pek değil.” Omuz silktim. “Başka erkeklerle de *birçok* şey yaptım.”

İlk defa Owen’ın omuzlarının gerildiğini fark edip sııttım. Seksten söz ederken, herkes bir noktada gerilirdi. Karşımdaki genç Shakespeare için de bu durum geçerliydi. Devam ettim. “İkinci sınıftayken mezuniyet balosunun çıkışında, Chris ile spor salonunda üçüncü aşamaya geçtim. Charlie ile ise sadece ellerimizi kullanabiliyorduk çünkü annesi olmadık anlarda odaya dalabiliyordu. Tahmin edebileceğin üzere Anthony ile hiçbir şey yaşamadık. Ah, Dean ile de üçüncü aşamaya kadar geçmiştik ki gerçekten o noktaya gelmek çok zaman almıştı. Bunun için...”

“Bu... Bu kadarı yeterli, teşekkürler,” diyerek lafımı kesti. Baştan aşağı kıpkırmızı olmuştu.

“Aha, sonunda!” diyerek kahkaha attım.

“Beni utandırmaya mı çalışıyordun?”

“Eh, biraz, evet,” dedim yaramaz bir tavrıla.

Kalemi elinden bıraktı ve kısa bir sessizlikten sonra sordu “Sen hep böyle misin?”

“Nasıl?”

“Böyle işte. Cüretkâr. Provoke edici.” Bunu dalga geçmek ya da eleştirmek için sormadığını biliyordum. Doğal bir ifadeyle bana bakıyordu. Cevabı gerçekten öğrenmek istediği belliydi.

Ukala bir şekilde güldüm. “Eh, böyle olmaya hakkım var. Be-

nim kadar çok ilişki yaşayınca, bir noktada üzücü şeylerin içindeki mizahı görmeyi öğreniyorsun.”

“Kalp kırıklığı gibi,” dedi Owen.

“Eh, biraz şiirsel bir örnek oldu bu ama evet.” Hiçbir şey söylemedi ve konuyu değiştirmek için bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim. “Ayrıca seninle alay etmek çok keyifli.” Ona doğru uzandım ve dizine vurdum. “Sen çok... tatlısın.”

Elimden uzaklaştı. “Hayır, değilim,” diye homurdandı.

Bakışlarını yere sabitlediğini görünce biraz pişmanlık hissettim. Owen gerçekten de çok tatlıydı. Bana daima kibar davranıyordu ve ben bunu özgüvenini kıracak bir şekilde kelimelere dökmüştüm. “Haklısın. Özür dilerim.”

“Henüz soracaklarım bitmedi.” Owen soğukkanlı bir şekilde defterine döndü. “Tabii eğer olgun bir şekilde yanıtlamaya hazırsan.” Gülümsedi.

“Pekiiiiii...” diye yanıtladım bağışlanmış olmanın verdiği rahatlamayla kelimeyi sakız gibi uzatarak.

“Bir erkekle ne kadar ileri gittiğin, ayrıldıktan sonraki duygularını etkileyen bir unsur mu?”

Bir süre duraksadım. Ciddi bir cevabı hak ediyordu. “Genel olarak, seks yapmış olmak çok önemli bir etken değil. Eğer bir erkekle bir şeyler yaşayacak kadar çok zaman geçirdiysem hayatımdaki varlığına alışmış oluyorum, o zaman ayrılık daha yıkıcı oluyor. Ama öyle ayrılıklardan sonra bile o kişiyi bir başkasıyla çok daha güzel bir ilişki içerisinde görünce, sinirim de mutsuzluğum da silinmeye başlıyor.”

“Hımm...” Owen yazmayı bıraktı. “Tam tersinin geçerli olacağını sanırdım – yani bunun daha çok acıtacağını.”

“Eh, neler olacağını bildiğin sürece çok da acıtmıyor. İlişkilerimin bitiş sebebi her zaman daha güzel bir ilişkinin doğuşuydu. Sonuçta bunu bilmek rahatlatıcı bir şey.”

Bir süre sessizce bana baktı, sanki daha fazla ayrıntıya girmemi ya da gözyaşlarına boğulmamı filan bekliyor gibiydi. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Herhangi bir tepki vermediğimi

görünce, not almaya devam etti. "Gerçek aşkın varlığına inanıyor musun?" diye sordu birden bire.

"Gerçek aşk mı?" Göz teması kurmaktan kaçınarak güldüm. Bu sorunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum. Belki de problem, soruyu sorma şeklindeydi. Sanki gerçek aşk herkesin varlığını bildiği ve sanki hava durumundan söz edercesine aniden konusu açılacak bir şeymiş gibi sormuştu bunu. "Sana romantik, *ilk-görüşte-aşk* modeli kızlardan olmadığımı söylemiştim," diye yanıtladım.

"Tyler ile Madeleine'in mükemmel bir çift olduklarını da söylemiştin."

"Ee?" Sesim biraz sinirli çıkmıştı.

"Eesi," diye cevapladı, "eğer iki insan bir arada mükemmel bir çift oluyorsa, bu durum aralarında diğerlerine kıyasla daha iyi bir bağ olduğunu gösterir. Daha derin ve daha gerçek."

"Dünyada gerçek aşk diye bir şey var." Elimle belli belirsiz bir şekilde çevremi işaret ettim. Gerçek aşka o kadar sık tanık olmuştum ki aksini iddia edemezdim. Madeleine ve Tyler, işte bu gerçek aşktı. Babam ve Rose da öyle. "Ama kesinlikle bunun benim de yaşayacağım bir şey olduğuna dair umut taşımıyorum."

"Hımm." Owen'ın gözleri düşünceli bir şekilde ışıldadı. Arkasına yaslandı ve kendinden emin bir şekilde yorumda bulundu, "Böyle düşünüyor olman çok ilginç."

"Düşünmek mi? Benim kendi duygularımdan söz ediyoruz." Kollarımda hayali bir kaşıntı başladı. Sırtımdaki ani gerilmeyi gevşetmek için omuzlarımı ovdum.

"Evet ama yine de her ayrılıktan sonra kolaylıkla yeni bir ilişkiye başlıyorsun."

"Ve bu da, tüm öğrenci topluluğunun da onaylayacağı üzere, benim flörtöz ve erkek düşkünü biri oluşumdan kaynaklanıyor. Ki bu sıfatları taşımaktan da utanmıyorum," diye ekledim başımı dikleştirerek.

"Elbette." Başıyla onayladı. "Utanmamalısın da. Sadece, bunun tek sebebi flörtözlük veya erkek düşkünlüğüyse, neden sa-

dece cinsel bir şeyler yaşamak yerine ilişki kurmayı tercih ettiğini anlamıyorum.” Bakışları yine gözlerime sabitlenmişti.

Gözlerimi kırıştırdım. Owen’ı henüz birkaç haftadır tanıyordum ve buna rağmen o, bir şekilde kalbimin en gizli köşesinde yatanları görmeyi başarabiliyordu. Bunlar kelimeye dökmekten kaçındığım gerçeklerdi. Herkes mükemmel insanı bulacak diye bir şey yoktu. Ki bulsanız bile, karşı taraf sizin için aynı hisleri beslemeyebilirdi. Annemin babama karşı hâlâ geçmemiş olduğunu düşündüğüm hisleri bunun bir kanıtıydı.

“Beyin fırtınası yapacağımızı sanıyordum, psikoterapi değil.”

Owen kalemini bıraktı, surat ifadesi yumuşamıştı. “Haklısın. Ve bana üzerinde çalışabileceğim birçok harika malzeme verdin.”

Bir süre sessiz kaldık. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bura-ya Will’i sormak için gelmiştim ama şu an bunu yapmak garip mi kaçardı? Ya da yapmamak daha mı garip olacaktı? Bunları düşünmemin sebebi, kabul etmek istemesem de oldukça şaşkın olmam mıydı? Ortamdaki havayı değiştirecek bir şeyler bulmak istiyordum.

“Harika değildi demek?” diye sordu Owen aniden ve gülüm-süyor olduğunu görünce rahatladım. “Tyler ile olan deneyimin yani.”

Sırıttım. “Özellikle son performansının uzun metraj beklenti-siyle sinemaya gitmişken bir kısa filmle karşılaşmak gibi olduğunu söylemem gerekir.”

Owen güldü. “Çok uzun sürmedi diyorsun?”

“Birkaç dakika sürdü,” dedim ve tek kaşımı kaldırarak, “umam-rım Will daha uzun süre dayanıyordur...” diye ekledim.

“Şu senin seksi sahne görevlin Will mi?” dedi Owen ciddi bir sesle.

“Elbette.” Ona doğru eğildim. “Sıra sende. Seksi sahne görev-lisi Will’in olayı ne? Neden hâlâ hamle yapmıyor? Ona en etkili yatak odası bakışlarımı atalı günler oldu – ki boktan, klişe yatak odası bakışları da değil,” diye ekledim, “hani şu ipek örtülü, dört direkli yataklı şato yatak odası bakışları.”

“Yatak odası bakışları mı?” Owen şüpheli bir şekilde başını yana eğdi. “Böyle bir şey var mı cidden?”

Biraz daha yaklaştım ve yarı açık gözlerle şehvetli bir şekilde onu süzdüm.

“Ah,” dedi aniden. “Anladım. Ama Will böyle şeylere alışık değildir. Sen ona açıkça ilgini söylemediğin sürece herhangi bir hamle yapmayacaktır.”

“Okulun ortasında doğrudan onun yanına gidip dudaklarına yapışacak değilim. Yani bunu istediğine emin olmadığım müddetçe. Benim de *biraz* gururum var.”

“Peki ya okul dışında bir mekânda olsanız?” dedi Owen düşünceli bir şekilde. “Will ve grubu bu hafta sonu bir ev partisinde çalacaklar. Parti ortamı size biraz mahremiyet alanı da sağlar.”

Tabii ya. Kalabalığın önünde değilse de, onu tek başına yakalama şansı bulursam mutlaka bir hamle yapardım. “Harika,” dedim. “Yeni haftaya yeni bir ilişkiyle başlayacakmışım gibi duruyor.”

Owen meraklı bir şekilde beni süzdü. Gözlerindeki soruları okuyabiliyordum.

Bıkın bir ifadeyle iç çektim. “Sana söyledim, aşk arıyor değilim. Will’i beğeniyorum. Will’in benim erkek arkadaşım olmasını istiyorum. Bir gün gerçek aşkı bulmayı umuyor olsam da” –kelimeler ağzımdan güçlkle çıkıyordu– “ondan bir şey beklemiyorum ve bu ilişkinin de diğerleri gibi bitip gideceğini gayet iyi biliyorum.”

“Ne kadar da eminsin,” dedi Owen, “ve buna rağmen ilişkiye başlamak için sabırsızlanıyorsun?” Sesinde en ufak bir yargılama yoktu.

Aynı soruyu ben de bazen kendime soruyordum. “Başka ne yapabilirim ki? Oturup diğer insanların mutlu ilişkilerini mi izleyeyim?” Ayağa kalktım ve kapının yanındaki çantamı aldım. Defterini kaldırmış olsa da, beni hâlâ not aldığı anlardaki ciddiyetle izliyordu. “Ayrıca,” diye ekledim çantamı omzuma atarak, “en azından biraz eğlenmiş olacağım.”

DOKUZ

*JULIET: Bana Romeo'mu ver; sonra öldüğünde
Al da küçük yıldızlara böl onu;
Onlar göğün yüzünü öyle bir süsleyecektir ki,
Bütün dünya gönül verip geceye,
Tapmayacaktır artık o muhteşem güneşe.*

BABAMLA TAŞINMA KONUSUNDA tartıştığımızdan beri evde zaman geçirmek kötü hissetmeme sebep oluyordu. Hafta boyunca öğleden sonraları drama sınıfında ödevlerimi yaparak, akşamları da Jody eve gittikten sonra Verona'ya geçip yarı pişmiş pizza kemirerek Anthony'nin Eric'i seyredişini izliyordum. Ancak bu gün cumaydı ve annemle konuşabilmek için eve erken dönmüştüm.

Partiden önce bir şişe su almak için alt kata indim. Şansıma babam okul yönetim kurulu toplantısındaydı ve ev oldukça sessizdi. Mutfığa girdim ve mama sandalyesinde oturmuş, bir kâse elma püresi ile oynamakta olan Erin'in yanından geçtim. Bir şişe su alıp buzdolabının kapağını kapattığım anda bir şeylerin yanımdaki duvara doğru uçtuğunu gördüm. Kafamı çevirdiğimde Erin elinde plastik pembe bir kaşık ve suratında kocaman bir gülümsemeyle bana doğru bakıyordu. Kıkırdamaya başladı ve kulağında elma püresi olduğunu fark ettim.

İç çektim. "Rose?" Cevap gelmedi. Başka bir seçeneğim olmadığı için tekrar Erin'e dönüm. "Bu şekilde duramazsın," diye söyledim. Dikkatli bir şekilde onu kucağıma alırken, yanağından süzülen elma püresinin üzerime akmaması için ekstra bir çaba sarf ettim. Erin keyifle kıkırdamayı sürdürüyordu.

Musluğu açıp ıslattığım bir parça kâğıt havluyla Erin'in yüzünü silmeye başladım. Erin bunun dünyanın en keyifli şeyi olduğunu düşünüyor olmalıydı ki aniden ellerini akmakta olan suyun altına doğru uzattı ve Will'in ilgisini çekmek için özenle seçip giydiğim elbisemin her yerine su sıçrattı. Tek elimi belime koydum ve Erin'i payladım, "Bunu yaptığına inanamıyorum." Karşılık olarak ben de ona birkaç damla su sıçrattım ve Erin kahkahaya boğuldu.

"Megan?" Rose kapıda belirdi, şaşkın bir ifadeyle bir bana bir Erin'e bakıyordu. "Kusura bakma, yirminci kez tuvalete gitmek için onu birkaç saniye yalnız bırakmam gerekti." Gülümsedi. "Eğleniyor gibi görünüyorsunuz."

Eğleniyordum. Ancak Rose elini şiş karnına koyduğunda, neden ülkenin diğer ucuna taşındıklarını hatırladım. "Onu elma püresiyle baş başa bırakmışsın. Temizlemem gerekti," dedim sesi mi duyusuz bir tonda tutmaya çalışarak.

"Teşekkürler, Megan," dedi Rose Erin'i kucağına alırken zarıfçe. "Eğer adını telaffuz etmeyi başarabilseydi, Erin de sana teşekkür ederdi," diye ekledi Rose gülümseyerek, "G harfi ile arası kötü, biliyorsun."

Hiçbir şey söylemeden omuz silkerek odama çıktım.

Her zamanki gibi beş dakika gecikmeli olarak FaceTime'a girdiğimde suratımda mutsuz bir ifade olsa gerek ki annem birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra endişeyle sordu. "Sorun nedir?"

"Babam ve Rose'un New York'a taşınmayı planladıklarından haberin var mıydı?"

Annem birkaç saniye içinde şaşkınlığını bastırıp yanıtladı, "Bana... bana bundan söz etmemişlerdi, hayır."

"Ev bakmaya başlamışlar bile," diye şikâyetle bulunmayı sürdürdüm. "Ve tüm bunları mutfakta bir emlak kataloğu bulduğum için öğrenebildim."

Annem bir süre elinde çayıyla sessiz bir şekilde oturdu. Elin-

deki kupayı tanımadığımı fark ettim, boşanıp Oregon'dan ayrılırken Teksas'a taşınmak üzere hazırladığı kutuya koyduğu kupalardan biri değildi bu. Tüm bunların ona nasıl hissettirdiğini bilmiyordum ama artık anlamaya başlıyordum. Her ne kadar o ülkenin bir ucuna gitmişken ben üniversite için –umarım ki– Oregon'da kalacak olsam da, evden kopmanın yaratacağı hisleri bir şekilde fark ediyordum.

Taşınacağını söylediğinde onu suçlamıştım. Neden gitmeye karar verdiğini anlayamıyordum. Birkaç saat sonra onu perişan bir hâlde koridordaki aile fotoğraflarımıza bakarken gördüğümde ise bunun bir karar olmadığını fark etmiştim. Buna mecburdu.

“Megan, eminim ki sana da söyleyeceklerdi,” dedi annem sakince. “Babanı bilirsin, tüm detaylar netleşene dek kimseye hiçbir şeyden söz etmez.”

“Evet, sanırım,” diye mırıldandım.

“Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, gidip babanla konuşmalısın,” dedi anlayışlı bir tavırla. Ancak sesinde annelere özgü, o katı hava vardı. “Mutsuz olduğunu bilmesi gerekir.”

“Ne gerek var? Sanki benim fikirlerimi umursayacaklar da.”

Annem birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden yere baktı. Son aylarında babamla ettikleri o korkunç kavgaları hatırlıyor olmalıydı. Kavgaların temel sebebi, babamın annemle konuşmaya bile gerek görmeden tüm aileyi ilgilendirecek kararlar alma alışkanlığıydı. Garajdaki motosiklet de bunun bir kanıtıydı.

“Hem biliyor musun, New York çok da fena bir fikir olmaya-bilir,” dedi annem tereddütlü bir gülümsemeyle. “Tatillerde oradaki oyunları izlemeye gidebilirsin.”

Küçük bir mutluluk sebebi arıyordu. Yeni evine yerleştiğinde de aynısını yapmış ve yaşayacağı yerde ona iyi hissettirecek, keyifli bir şeyler bulmak için uğraşmış olmalıydı. Onu daha da üzmemek için başımla onayladım.

“Teksas'a da gelebilirsin?” diye ekledi umutlu bir sesle.

“Belki,” dedim. Teksas'a taşınmak hiçbir sorunu çözmeyecekti ama bunu ona söylemedim. Her halükârda babam ve Rose benim

olmadığım yeni bir hayat inşa edeceklerdi. Her halükârda çocukluk anılarımla dolu olan bu ev ile vedalaşacaktım.

"Oyun nasıl gidiyor?" diye sordu annem. Kafamı dağıtmak istiyordu.

"İdare eder," diye mırıldandım. "Çoğunlukla ezber yapmakla uğraşıyoruz. Henüz pek rol yapma fırsatım olmadı."

Çayını masaya bıraktı, gözlerinde endişeli bir ışıltı vardı. "Biz... Randall ve ben Ashland'daki festival için biletlerimizi aldık."

Hasiktir. "Vay canına," dedim. "Harika."

"Randall'ın Oregon'a ilk gelişi olacak," diye devam etti heyecanla. "Düşündüm de, üçümüz birlikte göle gidebiliriz. Sonunda ona senin büyüdüğün yerleri gösterebilirim. Randall da seninle zaman geçirebilmeyi çok istiyor."

"Bu... çok güzel olur," diye yanıtladım.

Annem başıyla arkasındaki kapıyı işaret etti. "Eğer kısaca bir selamlaşmak istersen Randall içeride, hemen çağırabilirim."

"Ah, üzgünüm. Bir partiye yetişmem gerekiyor. Belki bir sonraki sefere."

"Parti mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Yarın yeni erkek arkadaşından bahsedersin herhalde?"

Gözlerimi devirdim. "Erkek arkadaş filan yok." *Şimdilik.*

Annem her şeyi benden daha iyi bildiğini hissettiren bir bakış attı. "Dikkatli ol, Megan."

Yüksek sesle, "Görüştürüz anne," diye yanıtladım ve aramayı sonlandırdım.

Bilgisayarı kapattım ve aynanın karşısına geçip şarap rengi rujumu sürdüm. Ebeveynlerimin ikisinin de yeni partnerleri eşliğinde Stillmont'ta olacaklarını düşünmek beni rahatsız ediyordu. Annem ile Randall'ı, mükemmel bir çift olan babam ve Rose ile yan yana görmek zor olacaktı, zira annem ve sevgilisi asla onlarınkı kadar kusursuz bir çift olamazlardı. Annem Teksas'a yerleştikten sonra iki sene boyunca süren denemelerin sonunda, bir internet sitesinde Randall ile tanışmıştı. Babam ve Rose ise boşan-

madan birkaç ay sonra tanışmışlardı. Bir sene içinde evlenmişlerdi, ikinci çocukları yoldaydı, hâlâ cuma geceleri baş başa yemeğe çıkıyor ve gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

Babamın kendini toparlaması çok daha hızlı olmuştu. Ayrılan taraf olmak daha kolaydı.

Derek Denton'ın evinin bulunduğu yolun sonuna park ettim. Oldukça uzun bir sokaktı ve yol boyunca park edilen arabaları gören biri, burada bir lise partisi değil de, Coachella* düzenleniyor sanırdı. Ağaçlarla dolu yol kenarına serpiştirilmiş birkaç sokak lambası, etrafı aydınlatmaya yetmiyordu. Burası Güney Oregon'daki en pahalı mahallelerden biriydi ve sebebini anlamak zor değildi. Başımı kaldırdım ve kısa bir anlığına ağaç dalları arasından göğü kaplayan yıldızları seyrettim.

Kapıya ulaşmam on dakikamı aldı, bunda ayağımdaki topuklu ayakkabıların da etkisi vardı tabii. Serin bir ekim gecesiydi, ceketime sıkıca sarındım. İçeri girdiğimde, partide tanımadığım birçok insan olduğunu görüp şaşırdım. Stillmont küçük bir okuldu ve daha önce davetlerin civardaki küçük şehirlere kadar yayıldığı sadece birkaç parti görmüştüm. Derek'in oturma odası ise hayatımda daha önce hiç görmediğim insanlarla doluydu. Ev, dışarıdan görüldüğünden daha da büyüktü. Meşe ağacından yapılmış geniş merdivenlerle çıkılan asma kat formundaki iç balkon, müzik eşliğinde salınan kızlarla doluydu. Masmavi havuzun yer aldığı arka bahçeye açılan çift kanatlı cam kapıdan dışarı baktım. Sarhoş kalabalığın içindeki birkaç cesur genç, havaya rağmen suya atlamaktan çekinmemişti.

Aradığım şeyi havuz başında buldum: Bir bateri ve birkaç amfinin yer aldığı boş bir alan. Bateriaın önüne mikrofon kurmakla uğraşan uzun boylu, deri ceketli mükemmel şey ise bu gece burada olma sebebimdi.

* Coachella Valley Müzik ve Sanat Festivali, her yıl Kaliforniya'da düzenlenen bir festival. -ç11

Kalabalığın arasına daldım ve Jeremy Handler'ın üzerinde sızmış olduğu masanın yanından geçtim. Courtney Greene bana doğru kırmızı bir plastik bardak uzattı. "Teşekkürler, böyle iyi!" diye bağırıp yoluma devam ettim.

Biri arkamdan, "Megan!" diye seslendi ve sesin geldiği yöne doğru döndüm. O anda beni durdurabilecek sadece birkaç ses vardı, bunlardan biri de o gece Eric'le beraber olacağını sandığım Anthony'nin sesiydi. O da beni gördüğüne oldukça şaşırmış gibiydi.

"Hey!" dedim hızlı davranarak. "Eric ile birlikte..." derken jeton düştü. "Eric'in seni çağırdığı parti bu muydu?"

"Aynen," diye yanıtladı. En güzel giysilerinden birini giymişti – karamel rengi dokuma pantolonu ve üstten ilk iki düğmesini açık bıraktığı gömleğinin üzerine geçirdiği meşhur mavi blazer ceketiydi harika görünüyordu. "Senin burada ne işin var? Bu gece dışarı çıkacağından bile haberim yoktu."

Will'in gitarı akort ettiği geçici sahneyi işaret ettim. Sadece o tarafa doğru bakmak bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

"Anlıyorum," dedi Anthony sakince.

"Nasıl gidiyor?" Gözlerimle kalabalığı taradım. "Eric nerede?"

Anthony kolumu tuttu. "Harika gidiyor. Eric beni evden aldı ve buraya beraber geldik. Bu da gece beni eve onun bırakacağı anlamına geliyor." Yüzünde, yıllardır onun flörtlerinin bir numaralı tanığı olduğum için oldukça iyi tanıdığım bir gülümseme belirdi. "Bu geceden çok umutluyum."

Neon renkli bir kolsuz tişört giymekte olan Eric, elinde iki plastik bardakla bize doğru geliyordu. Anthony sırtıttı, ben de onu kibarca Eric'e doğru çevirdim. Amfilerin birinden gelen tiz ses ile içeride çalan boktan dans müziği kesildi ve ben bunu harekete geçmek için bir işaret olarak kabul ettim.

Nihayet sahneye ulaşmıştım. Sanki tüm gece –ve tahminen önümüzdeki birkaç ay– boyunca odak noktam o değilmiş de, karışlaştığımıza cidden şaşırmışım gibi bir sesle bağırardım. "Will!"

“Megan, hey!” Will bana doğru döndü, gerçekten şaşkın görünüyordu. “Geleceğini bilmiyordum.” Gitarını bırakırken bana öyle bir gülümsedi ki baş başa kalmayı bekleyemeyeceğimden korktum.

“Çılgın bir ev, değil mi?” Soğukkanlı bir edayla saçımı arkaya attım. “Duyduğuma göre buralarda eşsiz bir manzarası olan bir de uçurum varmış.”

“Gerçekten mi?” İlgili görünüyordu ve bu beni daha da heyecanlandırmıştı. Bir kabloyu takmak için amfiye doğru eğildi. “Bana bir...”

“Hey, Will!” Sahnenin diğer ucundan seslenen kişi, Will’in grup arkadaşlarından biri olmalıydı. “Hoparlörlerde sorun var. Bütün kabloları kurcaladım ama başaramadım. Senin sihrine ihtiyacımız var.”

Will bıkkın bir şekilde iç çekti ve özür dilercesine bana doğru baktı. “Benim bir bakmam...” diye başladı.

“Sorun yok,” diye lafını kestim. Hayal kırıklığına uğradığımı fark etmemesini umuyordum. “Sonuçta, şov devam etmeli. Heyecanla bekliyorum.”

Eşsiz gülüşü tekrar ortaya çıktı. “Konserden sonra beni bulursun, değil mi?”

“Mutlaka.” Sanki sormasına gerek varmış gibi. Fiziksel olarak ondan uzaklaşmak oldukça zor olsa da, geri çekilip sahne önünde birikmiş olan kalabalığa karıştım.

Belli ki Will hoparlörlerden iyi anlıyordu, zira beş dakika sonra grupça sahneye çıkmıştı bile. Herhangi bir açılış yapmaya gerek duymadan geri saydı ve çalmaya başladı. Mükemmeldi. Çıldıırıyordum. Alternatif punk çalıyorlardı ve tahminen solistleri bu kadar ateşli olmasaydı dahi müziklerinden keyif alırdım.

Yerimden ayrılmaya çalıştım ancak iki sene önceki sevgilim Dean Singh yolumu kapatıyordu. İlişkimizin üçüncü ayında okulumuza transfer olan ve uğruna beni terk ettiği Amanda Cohen ile tutkulu bir şekilde dans etmekteydiler. Kızın dudaklarına ıslak bir öpücük konduruşunu izledim.

Sahneyi daha rahat izleyebileceğim bir yer bulabilmek amacıyla, Dean'den ve bu tutkulu sahnedan uzaklaşmaya çalıştım. İlişkimiz çok da nazik bir şekilde bitmemişti. O zamanlar terk edilmeye bu kadar alışık değildim ve Dean'in ne kadar sinirli olduğumu görmesine izin vermiştim. Bu sinir gösterisine, okuldaki dolabına yaptığım saldırgan bir eylem de dahildi. O zamandan beri konuşmuyorduk ve bu durumu değiştirmeye de niyetim yoktu. Bir anlık panikle kendi etrafımda döndüm ve gözlerim sahneyi izleyebileceğim başka bir nokta aradı. O sırada, dış balkondaki Anthony'yi gördüm.

Aceleyle içeri gittim ve merdivenlerde duran bir bikini üstüne basıp geçtim. Herkes dans pistinde olduğundan dolayı, içerisi daha boştu. Balkona ulaştığımda Anthony'yi tırabzana dayanmış, aşağıdaki kalabalığı izlerken buldum. O anda, bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Normalde herkesin eğlendiği bir partide Anthony'yi asla tek başına bulamazdınız.

Tırabzanlara ulaştım ve tereddütle, "Nasıl gidiyor, Anthony?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemeden dans pistini işaret etti ve neon rengi bir şey gözüme çarptı: Eric.

Bir kızla dans ediyordu, Eric gibi birinin hoşuna gideceğini tahmin edeceğiniz tipte bir kızla. Platin sarısı saçlar, uzun boy, kıvrımlı bir vücut.

"Belki de sadece arkadaşındır," dedim, kızın kalçalarını Eric'e yaslayışını izlerken. "Ayrıca her şeyin harika ilerlediğini söylemiştin. Eminim endişelenecek bir şey yoktur."

Anthony hırçın bir tavırla bana doğru döndü. "Oradan bakınca sadece arkadaşımıymış gibi mi duruyor?" O esnada Eric'in elleri, kızın belinde dolaşıyordu.

Manzaranın pek de hoş olmadığını kabul etmeliydim. Saint Margaret Okulu'na ait bir Lakros üniforması giyen bir çocuk Eric'in yanından geçerken destekler bir tavırla sırtına vurdu. Eric'in okul arkadaşı olmalıydı. Lakros oyuncusu çocukla birbirlerine selam verdikten sonra Eric tekrar dans ettiği kıza odaklandı.

“Anlamıyorum,” diye homurdandı Anthony. “Arabadayken gerçekten bir bağ kurmaya başladığımızı hissetmişim.”

“Elbette ki kur–” Alt kattan birinin bana seslendiğini duydum. Anthony ile birlikte dönüp sesin geldiği yöne doğru baktık.

Owen balkonun altında dikiliyordu. Partide dans etmeyen ya da sahneyi izlemeyen tek genç o olmalıydı. Gri bir kazak ve siyah bir kot pantolon giymişti. Üzerindekileri daha önce görmüştüm ancak o gece bir şekilde daha iyi görünüyordu. Göz göze geldiğimizde sırttı.

“Orada ne işiniz var?” diye seslendi.

Başımla ilk şarkılarını bitirmiş olan Will ve grubunun olduğu sahneyi işaret ettim. “Buranın manzarası daha güzel!” diye bağırdım.

“Tam bir Juliet’sin,” dedi Owen gittikçe daha da genişleyen bir sırıtışla. Gözlerimi devirdim. Anthony’nin arkamda homurdandığını duyunca Eric’e doğru baktım, elleri tehlikeli bir şekilde sarışın kızın göğüslerine yükselmişti.

Anthony yüzünü elleriyle kapadı. Onu omuzlarından tutup gözlerime bakması için sarstığımda başını kaldırdı. “Bu duruş,” dedim çökmüş duruşunu işaret ederek, “erkeklerin ilgisini çekmek için başarılı bir yöntem değil. Hele ki üzerinde insanların nefesini kesen bir gömlek ve ceket varken.” Belli belirsiz bir şekilde gülümsedi. “Kendine gel ve aşağı in,” diye devam ettim. “Onunla konuş. Onunla dans et.”

Bu konuşma Anthony’yi bir anda maskülen bir seks tanrısına çevirmemiş olsa da, ifadesindeki umutsuzluğun bir nebze silinmesini sağlamıştı. Ceketini düzelterip balkondan ayrıldı. Bu kez tirabzanlardan sarkma sırası bendeydi.

“Owen,” diye bağırdım. “Bu çok saçma, yukarı gelsene.”

Will ikinci şarkıya girdi ve terli saçlarını gözlerinin önünden çekişini zihnime kazımaya çalıştım. Saçlarını savurup iki eliyle mikrofonu tutarken, mikrofonun yerinde yüzümün olması için neler verebileceğimi düşünüyordum ki Owen balkona geldi.

"Buraya yanında bir kızla mı geldin?" diye sordum Owen da benimle birlikte tırabzana yaslanırken.

Kaşlarını çattı ama gülümsemesini zor bastırıldığını anlayabiliyordum. "Hayır, Megan. Buraya bir kızla gelmedim. Benim bir sevgilim var."

"Ah, *tabii* ya. Unutup duruyorum."

Kısa bir süre inceleyen gözlerle bana baktı. "Saçındaki... elma püresi mi?"

"Ne?" Hızla başımı çevirip elimi saçıma atmamla, parmaklarımın yapışkan püreyle buluşması bir oldu. Sınırlı bir şekilde saçımı temizlemeye çalışırken "Buraya gelmeden önce daha çılgın bir partideydim de..." diye mırıldandım.

Owen sahneyi izlemeye döndü. Kendimi toparlamam için bana zaman vermek istediğini fark ederek minnet duydum. "Fena değiller," dedi.

"*Muhteşemler*. Bu, tahminen dinlediğim en iyi grup!"

"Gördüğüm demek istedin sanırım," dedi gülümseyerek.

"Gördüğüm, dinlediğim... Ne fark eder ki?"

Owen güldü. "Hatırlat da seni bir ara gerçek bir konsere götürüyüm."

Bu, öylesine yapılmış bir yorumdu ama bir anlığına Owen Okita'nın beni konserlere ya da başka gece etkinliklerine götürdüğünü hayal ettim... Ancak Will'in söylediği şarkıda geçen sözleri duyunca aniden gerçekliğe döndüm. "*Hadi bebeğim, bana dokun ve senin için nasıl yanıp tutuştuğumu gör!*"

Kendimi dinlemekten alıkoyamıyordum. Ateşli bir solist, yetenekli bir grup. "*Sen geceyi yakan ateş, sonbahar yapraklarındaki kızılsın,*" diyordu Will. "Benimle hiçbir şey yapmayacaksan bebeğim, lütfen beni yak ve öleyim."

"Vay be... Will, bu sözler beni mahvediyor," dedim alçak sesle.

Owen rahatsız bir ifadeyle ensesine dokundu.

"Hey, bir dakika." Kolunu tuttum. "Owen, bunları sen mi yazdın?"

Suratı kıpkırmızı oldu. "Evet, ben yazdım."

“Tüm bu ilhamı ondan alıyorsan, Cosima ile mesafelere rağmen beraber olmana şaşırmamalı. Tiyatro kampında geçen birkaç haftada çoktan bu noktaya gelmişsiniz.”

Sertçe başını salladı. “İlham aldığım gerçek bir olay yok. Sadece Neruda’nın aşk şiirlerini modern bir tarzda yorumlamak istedim. Sadece şiirsel bir deneme.”

Kaşımı kaldırdım. “Bu günlerde seksi böyle mi tarif ediyorsunuz?”

“Yemin ediyorum ki,” dedi ısrarla, “tümüyle masum sözler.”

“Eminim öyledir, Owen.”

Telefonumun titrediğini hissettim. Telefonu çantadan çıkardığımda Anthony’nin mesajını gördüm. **ACİLEN AŞAĞI İNMEN GEREKİYOR**, yazmıştı. Anthony daima büyük harfle yazardı. Yıllar önce ona neden böyle yazdığını sorduğumda, “Dünya, alçak sesle yazan erkekleri beklemez,” diye yanıt vermişti.

nie, diye cevap yazdım.

**ERIC’LE DANS ETMEK İSTİYORUM AMA ÇOK KORKUYORUM.
DESTEĞE İHTİYACIM VAR.**

Aşağı baktığımda Anthony’nin kalabalığın ortasında garip hareketlerle Eric ve kıza doğru ilerlediğini fark ettim. Saint Margaret’in lakros oyuncuları dans pistinden çekilmiş, kapının yanındaki bira fiçilerinin etrafında toplanmışlardı. Gülümseyerek telefonu çantama atıp tekrar Owen’ın kolunu tuttum. “Gel hadi,” diye emrettim. “Dans etmemiz gerekiyor.”

Yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Bir gün abartılı ifadelerinden biri yüzünde kalıp bir daha hiç silinmeyecek diye endişeleniyordum. “Biz mi? Şimdi mi?”

“Arkadaşımıza destek olmak için. Anthony için.” Onu kapıya doğru çekerken ekledim, “Cosima’yı kışkandıracak bir şey yapmayacağız.”

Owen sırtıttı. “Demek onun gerçek olduğunu artık kabul ediyorsun?”

“Seninle uğraşmak mümkün değil.” Gözlerimi devirerek merdivenlere yöneldim. “Gel hadi, âşık çocuk.”

Sarhoş arkadaşlarımızın yanından geçerken de onun kolundan çıkmadım. Etraf hâlâ çok kalabalıktı ve Tyler’ın maçlarından hatırladığım birkaç beyzbolcu çocuk tarafından neredeyse ezilecektim. Eric’e yaklaşmak için cesaretini toparlamaya çalışan Anthony’nin yanına ulaştığımızda Owen’ın kolundan çıktım. Şansımıza, Eric ve sarışın biraz olsun birbirlerinden uzaklaşmışlardı ve biz de onlara dahil olup grup halinde dans edecek fırsatı yakalayabilmiştik. Anthony’nin elini tutup cilveli bir şekilde onu kendime doğru çektim, o da ellerini belime koydu. Anthony, ortama ısınabildiği zamanlarda iyi bir dansçıydı.

Sarışın kız kendisini çağıran arkadaşlarının yanına gittiğinde, Anthony’yi Eric’e doğru ittim ve dans etmek için elinden geldiğince çabalayan Owen’a doğru döndüm. Başıyla ritim tutarken eline uzandım ve parmaklarımı parmaklarına kenetledim. Bir anlığına gerilse de, saçlarımı abartılı bir tavırla savurduğumda rahatlayarak sırttı.

Grup daha hızlı bir şarkıya geçtiğinde, Owen başıyla arkamda bir noktaya doğru işaret etti. Bakışlarını takip ettiğimde Anthony ve Eric’in el ele tutuşarak sallandıklarını gördüm.

Sessizce, “Aman tanrım!” diyerek Owen’a döndüm. Sakince başını salladı. Gülerek onu kendime doğru çektim. Bedenlerimiz hafifçe temas hâlindeydi. Gerilse de kendini geri çekmemişti. Şarkının sonlarına doğru, elimi sıkıca tutmuştu ve sonraki birkaç şarkı boyunca da tempolu bir şekilde dans etmeyi sürdürdük.

“Bu gecelik bizden bu kadar. Teşekkürler, Stillmont!” diye bağırды Will. “Harikaydınız!”

Owen’dan hafifçe uzaklaşıp nefesimi toparlamaya çalışarak alınımdaki teri sildim. Owen utangaç bir şekilde gülümsedi ve bu gülümseme, Verona’da defterine eğilmiş bir şeyler yazan Owen’dan bambaşka birine ait bir gülümsemeydi. Benimle dans pistine gelen ve şarkılar boyunca bana ayak uyduran bir Owen’ın

gölümsemesi. Ne zaman onu çözdüğümü düşünsem, beni şaşırtmanın bir yolunu buluyordu.

Tüm bunları uzun uzun düşünecek vaktim olmadı çünkü sarışın kızın Saint Margaret'tan iki çocukla birlikte bize doğru geldiklerini gördüm. Eric, Anthony'nin elini bıraktı ve Anthony sessiz bir şekilde izlerken Eric kızı sarılıp dudaklarına yapıştı.

Anthony ile birbirimize baktık.

Hissettiği dehşet, kalp kırıklığı ve öfke yüzünden okunuyordu. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım –ki söyleyebilecek bir şeyim yoktu– ama ben daha adını bile söyleyemeden Anthony arkasını dönüp hızla pisti terk etti. Kalabalık dağılmaya, insanlar eve girmeye başlamıştı. Verandadaki insanların arasından yolu mu bulmaya çalışarak Anthony'yi takip ettim.

Sonunda onu havuzun yanında yakaladığımda elini kaldırdı. “Lütfen, Megan,” dedi titrek bir sesle. “Şu an gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“En azından seni eve bırakmama izin ver,” dedim, elimden gelebilecek tek şey buydu.

“Hayır, içeri gir ve Will'i bul. Toparlanacağım, gerçekten. Beni eve Jenna bırakır.” Sesinin titremesi biraz olsun geçmişti.

Olduğum yerde kaldım ve diğerleriyle birlikte eve doğru ilerleyişini izledim. Onu rahat bırakmak mı yoksa peşinden gitmek mi daha yanlış bir hamle olurdu, bilemiyordum. Henüz karar verememişken, Owen yanımda belirdi.

“O iyi mi?”

“Pek değil. Ama Anthony güçlü biridir.”

Başıyla onayladı. “Eh, grubun toparlanmaya başladığını sana haber vermek için geldim. Hamle yapmak için doğru bir zaman.”

Haklıydı. Buraya gelişimin bir sebebi vardı ve denemeden dö-nemezdim. Davulcu ve gitaristin sahnedeki eşyaları toparlayıp arkadaki araca yükleyişlerini izledim. Will mikrofonun yanındaydı ve etrafındaki kızlar arkadaşça olamayacak kadar yakın bir çember oluşturmuştu. Alyssa'nın da çembere dahil olduğunu görmek beni şaşırtmamıştı.

Bir yarım mantıksız da olsa yanındaki kızları boş verip beni aramasını umuyordu. Ama elbette bunu yapmayacaktı.

“Gidecek misin?” diye sordu Owen sabırsızlıkla.

Will’i çevreleyen kızları işaret ettim. “Böyle bir oyuna dahil olmayı düşünmüyorum.” Ama onun geceye başka bir kızla devam etmesini de istemiyordum. “Herkes gidine kadar bekleyip onunla konuşacağım.”

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından, Owen’ı takip ederek çöplerle kaplı devasa salona girdim. Owen her nedense etraftaki boş bira kutularını ve plastik bardakları toplayıp duvara bantlanmış olan büyük çöp poşetine atmaya başladı. Bay Yardımsever Parti İnsanı’nın yanında kendimi işe yaramaz hissetmeye başlayınca, bir bez kapıp masaya dökülen salsa sosunu silmeye koyuldum.

“Sen onun arkadaşısın. Will benim hakkımda ne diyor?”

Owen çöpe bir bira kutusu fırlattı, sonra bir anlığına durup kelimelerini seçti. “Senin derin bir çekiciliğin olduğunu söylüyor.”

Duruşumu dikleştirdim. “Bu ne demek? Ya da hayır, bir önemi yok. Kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyor.” Merdiven basamaklarından birine oturdum ve merak duygusu beni ele geçirene dek kendi kendime gülümsedim. “Ama yine de, bu ne anlama geliyor?”

Owen heyecanlı hâlime gülüyordu. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle tirabzanlara yaslandı. Başta kelimeler ağızından zar zor dökülürken, konuşması gittikçe akıcılaştı. “Senin güçlü bir duruşa sahip olduğun anlamına geliyor. Kim olmak istediğini net bir şekilde biliyorsun ve asla olmadığın biri gibi davranmıyorsun. Bu etkileyici bir şey. Senin etrafında olmak...” Aniden susup başını salladı. “Çöp poşeti yırtılacak,” dedi ve gözlerini benden kaçırıp poşeti yerinden indirdi. Masadaki kutuyu işaret ederek sordu, “Bana yeni bir tane uzatabilir misin?”

Elindeki poşet hiç de yırtılacak kadar dolu görünmüyordu, neredeyse yarısı boş bile dinebilirdi. Yine de kutudan yeni bir poşet çıkardım.

Hiçbir şey söylemeden poşeti ona uzattım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Owen yeni poşeti duvara bantladı ve sanki kafasını dağıtacak bir şey arıyormuş gibi kazağını düzeltti. Uzun zamandır başıma gelmeyen bir şeyin gerçekleşmekte olduğunu fark ettim – yanaklarım kızarıyordu.

Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. Hiçbir zaman etkileyici bir duruşum olduğunu düşünmemiştim.

“Şarkı sözlerini senin yazıyor olmana şaşırmamalı,” dedim sessizliğin daha da garip bir hâl almasma fırsat vermeden.

Owen rahatlamış bir şekilde güldü, yine de elleri ceplerindeydi.

“Bu cümleleri Will kurmadı, değil mi?” Sesim o kadar alçak çıkmıştı ki evi kaplayan müzik yüzünden beni duymadığını düşünmüştüm. Partinin sonlarına gelmiş olsak da, müzik bitmemişti.

“Pek sayılmaz,” dedi Owen uzun bir sessizlikten sonra. Bakışlarını kaçırıyordu ve ona çöp poşeti konusunu açmadan hemen önce kurduğu cümleyi tamamlamasını söylemek istiyordum ama o esnada verandadan gelen ayak seslerini duydum.

“Hey,” diye seslendi Will bizi görünce.

“Güzel bir performanstı,” dedi Owen az önceki samimiyetten eser olmayan, düz bir sesle. Ve bana doğru keskin bir bakış atarak “Eve dönmem gerekiyor,” diye ekledi. Bilinçli olarak Will ve beni yalnız bırakmaya çalışıyordu. “Pazartesi günü provada görüşürüz.”

Bizi merdivenlerde bırakıp gitti. Ayağa kalkıp elbisemi düzelttim. Hiçbir şey söylemeden bahçeye çıktık. Havada ani bir değişim vardı, ikimiz de konunun nasıl ilerleyeceğini biliyor gibiydik.

Will verandanın tepesine dizili loş ışıkların altında durdu. “Sahne bitince seni aradım ama bulamadım.”

“Kızlar başına üşüşmüştü,” dedim omuz silkerek. Alyssa ya da diğer kızları aklıma getirmek istemiyordum. “Çekici bir solist olmak zor tabii.”

Güldü. Bir saat boyunca şarkı söylemiş olmanın verdiği yorgunlukla sesi çatlak çıkıyordu. Muhabbet evresini bir an önce

geçebilmeyi diledim. "Fikrini çok net söyleyebilmen hoşuma gidiyor," dedi. Bakışlarındaki ifade, onun da aynı şeyi dilediğini düşünmeme neden oldu.

Onu öpmek için eğildiğim sırada, bir öğürme sesi duyduk. İkimiz de sesin kaynağına doğru döndük ve Jeremy Handler'ı başı dizlerinin arasında, çimenlerin üzerine kusarken gördük. "Vay be..." diye mırıldandı Will.

"Evet. Bunun için daha iyi bir yer bulmamız gerekiyor."

"Manzaralı bir uçurumdan söz ediyordun bu akşam?" dedi gülümseyerek.

"Aynen." Elini tuttum. "Harika."

Patika havuzun arkasından başlıyordu ve kısa bir sürede kusmuk ve boş bira kutularıyla dolu bahçe ardımızda kalmıştı. Beş dakikalık bir yürüyüşten sonra, Will ve bana ait, yıldızlı bir geceye adım atmıştık. Uçurumun kayalarla kaplı ucuna doğru ona öncülük ettim. Manzara inanılmazdı: Stillmont'ın ışıkları ve Hudson Nehri'ne yansıyan ay...

"İltifat peşindeki adamlar gibi davranmak istemiyorum," dedi Will birkaç dakika boyunca manzarayı izledikten sonra, "ama grubu nasıl buldun?"

Gülerek ona doğru döndüm, hâlâ el eleydik. "Bence harika bir solistsin," diye yanıtladım ve ona doğru bir adım daha attım. "Seksi Sahne Görevlisi Will'den çok daha fazlasıymışsın."

Kaşları havaya kalktı. "İnsanlar benden böyle mi söz ediyorlar?"

Daha da yaklaştım. "Bazı insanlar," dedim fısıldayarak. Ve dudaklarımız birleşti. Kendini geriye çekti ve şaşkın gözlerle bana baktı. "Net olmamdan hoşlandığını sanıyordum, " diye fısıldadım. "Sence bu yeterince net değil mi?"

Will'in yüzündeki tereddüt silindi ve yerini nefesimi kesen bir ifadeye bıraktı. "Evet, kesinlikle öyle."

Bir an için Will'in gözlerine baktım ve yanlış bir şey yapıp yapmadığımı düşündüm. Belki de işleri ağırdan almalı ve önce-sinde onu daha yakından tanımalıydım. *Belki de her ilişkiye bir gün*

biteceği beklentisiyle başlamamalıydım. Belki de bu işler bu defa yolundaydı – Zihnimdeki sesi susturdum. Çöpe atacak zamanım yoktu. Biteceği güne dek, Will ile geçen her anın tadını çıkaracaktım.

Beni kendine çekti ve tutkuyla öptü. Okyanustan çok uzakta olsak da, dalgalar bedenime çarpıyormuş gibi hissediyordum.

Arabaya dönünce aynaya baktım ve *lanet olsun, saçım darma dağındı*. Eve dönmem gereken saati on beş dakika geçirmişti ama eve dönüp de telefonuma hafta sonu boyunca el konulmadan önce mesaj atmam gereken biri vardı. Daha önce Owen'a hiç mesaj atmamıştım ama ilk beyin fırtınası seansımızdan önce birbirimizin numaralarını almıştık.

süperdi, saol, yazdım ve öpücük atan bir emojiyle gönderdim.

Kimsiniz? diye cevap verdi.

nomu kaydetmdn mi???? megan, diye cevapladım.

Kısa süre sonra telefonum tekrar titredi.

Kusura bakma, 2001 senesinde 6. sınıfların kullandığı bir gramerle yazmış olduğun mesajlardan kim olduğunu çıkaramadım. Hep böyle mi yazarsın yoksa çok mu sarhoşsun?

Kendi kendime gülümsedim. Sarhoş diilim. nası insnlrla msjlaşıyorsn acaba? david foster wallace ile fln mı?

Sırıtmamı bastıramıyordum.

mevzuya dönelm: Will!!!!!! (david foster Wallace nur içinde yatsn

David Foster Wallace hayatta değil, Megan. Ama onunla mesajlaşıyor olmayı çok isterdim.

Birkaç saniye içinde cevap geldi.

Noktalama işareti kullanıyorsun ha? Çölde yağan yağmur gibi bir sürpriz bu!

bn iltifat edp durma, Owen, diyerek hamlesine karşılık verdim.

Mesajı gelmeden önce yarım dakika boyunca ekranda beliren konuşma baloncuğunu seyrettim.

Will ile olanlara sevindim. Umarım hâlâ tavsiyeye ihtiyacın vardır zira henüz oyunumu yazmayı bitirebilmiş değilim.

Bunu söyleme sebebinin oyununa verdiği önem olduğunu bilsem de, görüşmek istiyor olması hoşuma gitmişti. Hızlıca cevap yazdım, dert etme, 1 yere kaçtım yok.

ON

JULIET: *Yemin etme kararsız ay üstüne sakın;*

Yörüngesinde her gece yön değiştiren ay gibi,

Değişken oir sonra senin de aşkın.

ÖĞLE ARASINA GİRDİĞİMİZDE, Will beni İngilizce sınıfımın önünde bekliyordu. Geleceğini bilmiyordum ve onu dolaplara yaslanmış hâlde beni beklerken görünce içimde bir mutluluk dalgası hissettim. Yaklaşık bir hafta olmuştu ve hâlâ ilişkinin adını koyacağımız bir konuşma yapmamıştık. Ama sevgili miyiz, takılıyor muyuz ya da sadece sınırları zorlayan iki arkadaş mıyız bilmesem de benim için sorun değildi. Yaşadığımız şeyin adı ne olursa olsun, bundan keyif alıyordum.

Koridorda yürümeye başladığımızda elimi tuttu. Anlık bir şaşkınlıkla ona doğru döndüm. “El ele yürümek mi? Bana uyar,” dedim cilveli bir şekilde. Son birkaç gündür bir anda fiziksel ve özel eylemlere yöneliyor, el ele tutuşmak gibi basit eylemleri atlıyorduk.

“Fazla hızlı gitmiyorumdur umarım?” Yüzünde yine o karşı konulmaz gülümseme vardı.

Oyuna dahil oldum. “Bilemiyorum, Will. Bu gerçekten cüretkâr bir hamle oldu.”

“Megan Harper *bana* cüretkârlıktan mı söz ediyor?” Elimi bırakıp bana yüzünü dönerek arka arka yürümeye başladı.

Güldüm. “Ne ima ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Demek öyle?” Tek kaşını kaldırdı. “Dünkü provadan sonra olanlara ne diyorsun peki?”

Kuliste kıyafet askılarını ve lambaları devirerek yiyiştığımız anları düşünmek midemde lezzetli bir kasılmaya sebep oldu.

“Harika bir noktaya değindin,” diyerek teslim oldum. Kuliste ki anları düşünmeyi sürdürürken elini tuttum ve sanat malzemelerinin yer aldığı deponun önünde durdum. Gözleri ışıldadı. Zaman harcamadan içeri girip kapıyı kapattık.

Yirmi iki dakika sonra eteğimi düzeltip koridora adım attım. Will elini belime koydu ve birlikte avluya doğru ilerledik. Tyler, Madeleine, Owen, Jenna ve birkaç alt sınıf öğrencisi drama odasının arkasındaki tepede oturuyorlardı. Will aniden beni kendine çekti ve öpmeye başladı. Dilini kullanarak.

Geri çekildiğinde sırtıyordu. “Çok mu cüretkâr oldu?”

Elimi göğsüne dayadım. “Megan Harper’la konuştuğunu hatırlatırım.”

Güldü ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. “Prova-
dan sonra görüşürüz.”

“Hoşuma gider.” Madeleine ile Jenna’nın arasına oturdum ve Sanat Merkezi’ne doğru yürüyen Will’i seyrettim.

“Will nereye gidiyor?” diye sordu Madeleine. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Ona dair sevdiğim şeylerden biri, her ayrılık dönemimde bana destek olmasına ek olarak, ne zaman biriyle çıkmaya başlasam çok heyecanlı olmasıydı ki bunun çok sık yaşanan bir durum olması onu etkilemiyordu.

“Sahne tasarımı üzerine halletmesi gereken birkaç iş var.” Şımarıkça dudağımı sarkıttım, Madeleine de aynı şekilde karşılık verdi.

“Ne yani, öğle yemeğinin geri kalanında sizin yiyişmenizi izleyemeyecek miyiz?” dedi Owen ağıt yakarcasına. “Buna nasıl dayanırım?”

Madeleine'in kereviz saplarından birini alıp Owen'a fırlattım. Owen yakaladığı kerevizi ağzına atarken, Madeleine tatlı bir öfkeyle kerevizlerini benden uzaklaştırdı. "İlişkinizin adını koyabildiniz mi artık?" diye sordu. "Sen ve Will? Bugün ders çıkışında sevgili gibiydiniz."

Omuz silktim. "Henüz değil. Ağırdan alıyoruz."

Tyler'ın kıkırdayışını duydum ve Owen'ın ona sert bir bakış attığını fark ederek şaşırdım. "Bu ne demek şimdi?" diye sordu Owen sertçe.

Tyler yaptığı hareketin kendini soktuğu durumu fark ederek bir bana, bir Madeleine'e baktı. "Hiç. Sadece Megan'ın bir şeyleri ağırdan aldığını hiç görmedim," dedi tereddütle.

Daha almama bile fırsat olmadan Madeleine elini dizime koydu. "Eh, söz konusu Will gibi birisi olsa *ben* de ağırdan almazdım." Amacı Tyler'ı sinir etmekti ve kollarını kenetleyişine bakılırsa, amacına ulaşmıştı. "Nasıl biri?" diye sordu Madeleine meraklı bir tonla.

"Eğlenceli ve özgüvenli..." Onunla övünebilmek beni mutlu ediyordu. "Ve dünyanın en güzel öpüşen erkeği." Tyler'a doğru bakmadım ama üzerine alınacağını adım gibi biliyordum.

"Bu defaki ilişkin bir ay kadar sürebilecek en azından desene," dedi alaycı bir şekilde.

Madeleine öfkeli bir şekilde bakarak Tyler'ın omzuna vurdu. Beni koruması tatlı bir şeydi ama duyacağımı duymuştum. Benim kısa süreli ilişkilerimle ilgili şaka yapabilmem ayrı bir şeydi ama Tyler gibi tiplerin ilişkinin bitmesine sebep olan sanki benmişim gibi bu konuda şakalaşabilmeleri ayrı bir şeydi. Cilveleşmekten, kulislerde oynaşmaktan keyif aldığım doğrudu ama hiçbir zaman bu şeylerin daha anlamlı ve gerçek ilişkilere dönüşmeden bitme sebebi ben olmamıştım. Will'den daha fazla söz etmek istemiyordum, gitmek için ayaklandım ve Owen'ın Tyler'a öfkeyle baktığını fark ettim.

Çantamı omzuma attım. Madeleine Tyler'a dönüp, "Şerefsizlik yapma," diye tısladı. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fik-

rim yoktu ancak o esnada çalan zil beni bu karar aşamasından kurtardı.

“Şu Rosaline denen solucan yüzlü, taş yürekli haspa, öyle bir işkence ediyorsun ki, aklını kaçırarak bizim oğlan.”

Anthony drama odasındaki küçük sahnede salınıyor ve repliklerini o kendine özgü gösterişli edayla seslendiriyordu. Ön sırada, Owen’ın yanında oturmuş, kucığımdaki senaryoya gönülsüzce bakarak repliklerimi ezberliyor gibi görünmeye çalışıyordum. Birkaç sıra arkada oturan Tyler, bir grup mest olmuş ikinci sınıf öğrencisini etkileme çabasıyla tiksindirici bir şekilde rolünü prova ediyorken, ben onun öyle arasında söylediklerini düşünmemeye çabalamak zorundaydım. Aksine, canımı sıkarak başka bir konuyu çözüme ulaştırmam lazımdı.

Partiden beri Anthony beni görmezden geliyordu. Her gün ben daha onunla konuşacak fırsatı yakalayamadan aceleyle provadan ayrılıyor ve hiçbir mesajıma cevap vermiyordu. Bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eric’e kırıldığını biliyordum ama bana neden kırılgan olabileceğine dair hiçbir sebep bulamıyordum.

“Hoşça kal, hamin necim, hoşça kal.” Anthony son cümlesini söyledi ve Jody ona sahneden inmesi için işaret etti. Göz göze gelebilmek umuduyla sırtımı dikleştirdim. Bir anlığına bakışlarımız birleşse de, hızla gözlerini kaçırdı ve kapıdan çıkıp gitti.

Jody’nin “2. perde, 3. sahne ile devam edeceğiz,” açıklamasıyla dikkatim dağıldı. Benim yer aldığım sahnelerden biri değildi ama Anthony’nin peşinden gitmek için çıldırsam da Jody gitmemi söyleyene kadar bunu yapamazdım. Owen ayağa kalktı ve odanın ön kısmındaki sahnede bekleyen Tyler’ın yanına gitti. Bunun Rahip Lawrence’ın bir sahnesi olduğunu hatırlayınca Owen’a acıdım. Sahnede benden daha gergin olan biri varsa, o da Owen’dı.

Ancak bugün bir şeyler değişmişti.

Owen'ın senaryoyu tutan elleri titremiyor ve sürekli üzerindeki kazağı düzeltmekle uğraşmıyordu. *Bu iyi bir gelişme*, diye düşündüm. Partide nasıl dans ettiğimizi hatırladım – Owen bir şeye dahil olduğunda, onu başarmanın bir yolunu buluyordu.

Çantamdan telefonumu çıkardım. Anthony konusunda daha çok çaba sarf etmek zorundaydım. Umutsuzca bir mesaj daha yazdım ama neye kızdığını bile bilmezken gönlünü alabilmek imkânsıza yakındı.

“Bu ne değişim!” Owen'ın sesindeki şaşırtıcı tutkuyu fark ederek başımı kaldırdım “Büyük bir aşkla sevdiğin Rosaline’i, öylece, çabucak bıraktın ha! Gençlerin sevgisi, yüreklerinde değil de gözlerindeymiş demek.” Owen'ın yüzü kıpkırmızıydı. Ancak bu kez sebep utanç değil, içten bir öfkeydi.

Gerçekten de Romeo’yu paramparça ediyordu. Jody elini sallayıp sahneye çıktı. Owen senaryoyu bir kenara atmasına rağmen hâlâ öfkeyle Romeo’ya bakıyordu. Ya da Tyler’a.

“Bana bu sahneyi nasıl yorumladığını anlat, Owen,” dedi Jody, kalemini dudaklarına bastırarak. “Rahip Lawrence’ı neden bu tarzda oynadın?”

“Dürüst olmak gerekirse, Romeo şerefsizin teki,” diye yanıtladı Owen gaddarca. “Rahip Lawrence onu henüz iki gün önce âşık olduğu kadına karşı düşüncesiz ve sadakatsiz olduğu için eleştiriyor ve haklı da.”

Jody bir süre düşündü. “Güzel bir yorum ancak Rahip Lawrence bir rahip, bir din adamı. Bu kadar sert çıkacak bir karakter değil.” Owen isteksizce başını salladı ve Jody ona en baştan başlamasını söyledi.

Sahneyi baştan aldılar; bu kez merakla ve dikkatle izlemeye koyuldum. Owen sesindeki öfkeyi bastırmıştı ama dik duruyordu ve çenesi kasılmıştı. *Tylar’a öfkeli... bugün söylediği şey yüzünden*, diye düşündüm, bir anda durumu anlayarak. *Benim için*. İçim minnetle doldu. Bu oyunda yer almamın tek sebebi oyunculuk kredisi almak olsa da, oyunun Owen’la bizi bir araya getirmiş olmasına seviniyordum.

Gözümün ucuyla, drama odasının camı önünde bekleyen Will'i fark ettim. İçeri girmek için herhangi bir girişimde bulunmuyordu. Jody'nin beni paralayacağını bilmesem, sahneyi aşım Will'i içeriye sürükledim. O sırada Will güldü ve onun biriyle konuşmakta olduğunu fark ettim. Will yana doğru bir adım attı ve cilveli bir şekilde onun koluna dokunan Alyssa'yı gördüm.

"Rosaline'le miydin yoksa?" diye sordu Owen.

"Rosaline'le mi, kutsal peder? Hayır, onunla değildim. O adı çoktan unuttum, bana verdiği acıyı da," diye yanıtladı Tyler.

Alyssa'nın rahatsız edici bir yakınlıkla Will'in yanında durup kıkırdayışını izlerken, yine başa döndüğümü fark ettim. İlişkimiz yıkılmadan önce, adını koyacak zamanımız bile olmamıştı. Önce Derek'in partisinde etrafını saran kızlar, şimdi de bu. Gördüklerimi kafamdan atıp senaryoya odaklanmak istesem de, gözlerimi onlardan alamıyordum.

Will ile aramızdaki şey her ne ise, çok sürmeyeceği belliydi.

Bir saat kadar sonra provadan çıkıp Will'i aramaya koyuldum. Drama odasına hiç girmemişti, üstelik prova sonrasında buluşmayı kararlaştırmış olmamıza rağmen çıkışa da gelmemişti. Marangozhanede dekorlar üzerinde çalışıyor olabileceğini düşünerek köşeyi dönerken kıvı saçlı biriyle çarpışıyordum.

"Megan," dedi Madeleine elini omzuma koyarken. "Hey, öğle arasında olanlar için üzgünüm." Suçluluk duygusu sesinden okunuyordu.

"Ah – sorun değil, cidden. Will'i gördün mü?" Bir adım ileri attım. Tyler'la öğle arasında olanlar şu an odak noktam değildi ve Tyler'ın söylediği şeyler için Madeleine'i suçlayacak değildim.

Ancak Madeleine, omzumu bırakmıyordu. "Hayır, bu bir sorun. Söyledikleri kabul edilebilir şeyler değildi. Ondan ayrılmayı bile düşünüyorum şu an."

Bunu duymak beni durdurdu. Tyler'ı sevdiğim söylenemezdi ama onların arasına girmek de istemezdim. Madeleine'in yüzün-

deki pişman ifadeye baktım. “Siz ayrılamazsınız. Birlikte kusursuz bir çiftsiniz,” dedim nazikçe.

Bakışları yumuşadı. “Bu ona en yakın arkadaşımı acımasızca eleştirme hakkını vermez. Gidip onunla konuşacağım.”

“Sen bilirsin. Ama Owen zaten prova sırasında ona haddini bildirdi. Onu bir süre seksiz bırakarak cezalandırmak zorunda değilsin.”

Gözleri kocaman açarak güleceğini biliyordum. “Megan!”

“Neyse boş ver,” diye devam ettim. “Zaten sen de uzun süre dayanamazsın.” Bana vurmaya kalkıştı ama olduğum yerden sıçrayıp koridor boyunca koşmaya başladım. “Will’i bulmam lazım,” diye bağırdım arkama dönerek.

“Hey, önümüzdeki cumartesi ne yapıyorsun?” diye bağırdı Madeleine.

“Bilmiyorum, neden?”

“Bir ağaç dikim günü organize ediyorum,” diye başladı. Madeleine için gönüllülük projeleri okul günleriyle sınırlı değildi. İkinci yılımızdan beri hafta sonlarını Oregon Ormancılık Derneği adında bir grupla çalışarak, ağaç dikerek ve Dünya Günü fuarlarını düzenleyerek geçiriyordu. İşin daha garip kısmı, bunu sadece üniversite için yaptığını da sanmıyordum. Bundan keyif alıyordu. “Sen de gelmek ister misin diye soracaktım?” diye devam etti. “Son zamanlarda Tyler’la çok zaman geçiriyoruz ve seni özledim. Baş başa zaman geçirmiş oluruz.”

“Sen, ben ve yeni dikilmiş ağaçlar,” dedim sırtarak.

“Eğlenceli olacak, söz veriyorum!”

Madeleine daha önce beni hiç toplum hizmeti projelerine davet etmemişti, tahminen bunun nedeni ormana gidip toprağı kazmaktan keyif almayacağımı biliyor oluşuydu. Ama baş başa zaman geçirmekten keyif alacağım doğrudu. “Tabii ki gelirim.”

Will’i aramaya devam edecektim ancak kendimi durdurdum. Onu yarın görebilirdim. Hem onu marangozhanede bulmak ya da onu depoya sürüklemek birden bire pek de önemli gelmeme-ye başlamıştı.

ON BİR

RAHİP LAWRENCE: *Telaşla koşanın ayağı dolaşır.*

BİR HAFTA SONRA, *Romeo ve Juliet* dışında bir senaryoyla uğraş-
yor olmanın heyecanıyla odamda çalışırken, babam kapıyı bile
çalmadan içeri daldı.

Yatağıma oturdu. “Ne okuyorsun?” Rahat görünmüyordu ve
benim de rahat hissettiğim söylenemezdi.

Ona uzun cevabı verebilirdim. Ona kasım ayında tiyatro bö-
lümü tarafından yapılacak olan Son Sınıf Gösterisi için *Satıcının
Ölümü* oyunun 1. perde, 11. bölümünü kullanmayı planladığımı
söyleyebilirdim. Geçtiğimiz üç sene boyunca son sınıf olmadığım
hâlde yönetmenliğini yaptığım onca oyundan sonra, bu sene tüm
gösteriden ben sorumluydum. Birinci sınıfta *Cadı Kazanı* oyunu
ile iyi bir iş çıkararak üst sınıfların saygısını kazanmış, böylelikle
de her sene Son Sınıf Gösterisine davet edilmiştim. Bu sene baş-
rolü oynadığım için Jody’nin yardımcı yönetmeni olamamıştım,
bu sebeple Gösteri için ekstra heyecanlıydım.

Ama babamın burada olma sebebinin gerçekten merak ediyor
oluşu olmadığını biliyordum. O sebeple kısa cevabı tercih ettim.
“*Satıcının Ölümü.*”

“Umarım Willy Loman’ı Tyler Dunning canlandırmıyordur,”
dedi babam dalga geçerek.

“Neden, Tyler’ın oyunculuğunu beğenmiyor musun?”

“Seni Cadılar Bayramı’nda saat onda eve getireceğine söz ve-
rirkenki oyunculuğu bana yetti de arttı bile,” dedi gülümseyerek.

Ben de gülümsemeden duramadım. Bazen babam gerçekten de eğlenceli bir adam olabiliyordu.

"O gece *gerçekten* en iyi performanslarından birini sergilemişti."

Belki de *sadece* sohbet etmeye gelmişti. Cevap vermesini bekleyerek başımı kitaptan kaldırdım. Ancak bakışları yerde bir noktaya takılmıştı ve ortamdaki neşe birkaç saniye içinde dağılıp gitti.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedi.

Harika. Ebeveynlerle yaşanan tüm tatsız diyaloglar bu cümleyle başlardı.

"Rose ve ben New York'ta ev aramaya devam ediyorduk ve sonunda seçenekleri birkaç taneye indirebildik."

"Harika," dedim düz bir sesle.

"New York'a gidip emlakçıyla birlikte evleri görmemiz gerekiyor." İlgisiz tavrım onu etkilememiş gibiydi. "Bu hafta sonu."

"Ne?" Sesim aniden yükselmişti. "Bu hafta sonu mu? Üniversiteye başladığım zamana dek bekleyeceğinizi sanıyordum. Yoksa yine benden bir şeyler mi gizliyorsunuz?"

"O zamana dek bekleyeceğiz zaten." Babam sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi bir edayla elini dizime koydu. "Ama yakın zamanda gidip bakmalıyız çünkü doğuma çok az kala Rose'un seyahat etmek zorunda kalmasını istemiyorum."

"Elbette," diye homurdandım.

"Biz New York'ta iken sen ve Erin, Charlotte'ta kalacaksınız."

Şaşkınlıkla oturuşumu değiştirirken kitabım kucağımdan düştü. "Ben neden Charlotte ile kalıyorum? Evi okuluma uzak ve ben on yedi yaşındayım baba. Evi yakacak hâlim yok."

"Megan..." Kırışan alnını ovuşturdu.

"Ne?" diye parladım. "Seneye siz New York'ta olacaksınız ve ben kendi başımın çaresine bakıyor olacağım. Şimdiden buna alışsak iyi olur."

Bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı. Gözlerinde incinmiş bir ifade vardı. Ya da belki o ifade, benle tartışmaktan bıktığı içindi. Ayırt etmek zordu.

Tekrar konuşmaya başladığında, otoriter ortaokul müdürü sesini kullanmayı bırakmış olmasına sevindim. "Her gece beni arayacaksın," dedi yumuşak bir sesle.

"Mesaj. *Mesaj* atacağım."

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi ve başka bir şey demeden çıkacağını düşündüm. Derken durdu, hafif bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "Lütfen mantıklı bir yetişkin gibi yazmaya çalış. Eğer sarhoş olduğundan şüphelenirsem Charlotte'ı yanına gönderirim."

"Sen nasıl diyorsan," diye mırıldandım, şakalaşacak enerjim yoktu. *Satıcının Ölümü*'nü tekrar elime alıp odadan çıkmasını bekledim.

Bugün, diye düşündüm ertesi gün okula gider gitmez, *Anthony'yi benimle konuşmaya zorlayacağım*.

Babamla aramızdaki diyalogu ya da yaklaşımakta olan seyahatlerini düşünmemek için kafamı dağıtacak bir şeyler bulmak istiyordum. Otoparka geldiğimde Anthony'e cevap vermediği bir mesaj daha gönderdim. Öğle arasında onu bulmak için kütüphaneye gittim ancak orada da yoktu, sanki onu kütüphanede arayacağımı tahmin etmişti. Prova boyunca başarısız bir şekilde Juliet'in ölüm sahnesini oynamakla meşgul olduğum için onu gözden kaçırdım ve kendimi yüzüncü kez hançerlemeden hemen önce drama odasından sıvışıp gitti.

Prova sonrası Verona'ya gitmekten başka çarem kalmamıştı. Çakıl taşlarının üzerine park ettim. Girişteki büyük tentede bu defa *Pizzanın adı değişse bile, olmaz mı aynı güzellikte?* yazıyordu.

Müzik kutusu, Dire Straits'in "Romeo ve Juliet"ini çalmaktaydı. Bu kadarı gerçekten fazlaydı. Ancak müziği Shakespeare ile alakası olmayan bir şarkıyla değiştirmek için bozuk para aramaya koyulacakken, köşedeki kabinden gelen yaygara dikkatimi dağıttı. Anthony ayakta duran sekiz yaşlarında, okul formalı on çocuğa portakallı meşrubat servisi yapıyordu.

“Anthony,” diye seslendim. Beni gördü ve gözlerini kırptırdı. Hiçbir şey söylemeden son içeceği de servis edip doğrudan mutfağa yöneldi.

Ama yeterince hızlı değildi. İçecek otomatının önünde yolunu kestim. “Neden benden kaçıyorsun?”

“Meşgulüm, Megan. Çalışıyorum.” Etkileyici bir hamleyle beni aşip yürümeye devam etti.

Arkasından mutfağa girdim. İçeride fırınlara pizza atan ve bulaşık makinelerini dolduran beyaz önlüklü bir kalabalık vardı. “Sanırım tüm bunlar Eric olayıyla ilgili,” dedim gürültüyü bastırmaya çalışarak.

Bembeyaz kesildi ve suratında nedenini gayet iyi bildiğim dehşet dolu bir ifade belirdi. Eric bizi duyabilecek bir mesafede bulaşık yıkıyordu. Anthony sert bir bakışla beni kolumdan yakalayıp mutfağın diğer ucundaki erzak deposuna götürdü. İçeri girip un çuvallarıyla dolu rafların önünde durana dek de kolumu bırakmadı.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı? Ne seninle ne de onunla,” dedi aceleyle. Ancak beni rahatsız eden şey sarsılmış duruşuydu. Sinirli değil, gergin görünüyordu.

“Partiden sonra onunla ne olduğunu konuştunuz mu?” diye sordum alçak sesle.

“Neden bununla uğraşayım ki?” diye savunmaya geçti. “Ben göreceğimi gördüm.”

Omuzları düştü. Pes etmiş gibiydi. Bu yeni bir şey değildi, Anthony daima bir şeylerin yolunda olmadığına dair gördüğü ilk işarete hislerini gömmeyi tercih ederdi. Ama Eric’ten gerçekten hoşlandığını biliyordum. Sadece istediği şey için savaşacak kadar cesur değildi, bu da bunu onun yerine benim yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Burada bekle,” dedim ve depodan çıkıp doğrudan Eric’e doğru yürüdüm.

“Eric,” diye seslendim. Su akmaya devam ederken elinde bir tabakla bana doğru döndü ama orada olmamam gerektiği hâlde

beni mutfakta gördüğüne pek de şaşırmış gibi değildi. Tahminen Anthony ile birlikte yürürken bizi görmüştü. Belli ki Anthony'yi izliyor, nerede olduğunu gözlemliyordu. Etrafta hoşlandığım biri olduğunda ben de öyle yapardım.

"Geçen gece partideki hatunla olayın nedir?" diye sordum aniden.

Bir anlığına gözleri büyüdü, sonra elindeki tabağı yıkamayı bırakıp doğal bir sesle cevap verdi. "Melissa'yı mı kastediyorsun? O... bir arkadaş. Ben Saint Margaret'ta okuyorum, o da kardeş okulumuzda. Okul danslarında tanışmıştık. Bilmiyorum – biraz takıldık." Havalı görünmeye çalışıyordu. Eğer yönetmenlik yapmasaydım, onun rol yaptığını anlamazdım.

"Bu bir ilişki mi?"

Bir anlığına bakışları arkamda bir noktaya –erzak deposuna– kaydı. "Ciddi bir şey değildi," dedi bakışlarını yeniden bana doğrulturken.

"Olmasını ister miydin?" diye üsteledim.

Anthony'nin beni beklediği yere doğru bakıp duruyordu. Derken omuzlarını silkti. "Pek tipim sayılmaz ama yine de bu işler belli olmaz," dedi umursamazca. "O gece takılmayı da planlamıyordum. Zaten partiden de buraya gelen birkaç Stillmont'lı genç sayesinde haberdar olmuştum. Aynı okula gittiğim insanların da orada olacağını bilmiyordum."

Bana anlamlı bir bakış attı ve o anda ne demek istediğini anladım.

Ne zaman yanımdan Saint Margaret'tan birileri geçse Melissa'yla, onlar ortadan kayboldukları zaman da Anthony ile dans ettiğini hatırladım. Okuldakiler onun yöneliminden habersizdi. Anthony'yi belli bir niyetle çağırmıştı ama tanıdığı tiplerle karşılaştığı için her şey mahvolmuştu.

Onu anladığımı fark edebilmesini umarak başımı salladım. Eric hiçbir şey söylemeden eldivenlerini çıkarıp eline bir sürahi alarak mutfaktan çıktı.

Tam olarak bıraktığım yerde, salça kavanozları ve un çuvala-

rının önünde beni beklemekte olan Anthony'nin yanına döndüm. "Artık dışarı gelebilirsin," diye seslendim. İfadesiz bir şekilde mutfağa geldi ve tezgâhtaki ekmek sepetini aldı. "Ama bilmen gerekiyor ki," diye devam ettim, "Eric ve Melissa beraber değil-ler, onun tipi olmadığını söyledi ve iki defa senin olduğun yöne doğru baktı. Yönelimini açıklayamadığı için partideyken gergin-di. Eğer senin yerinde olsam, onu daha sakın bir ortamda buluş-maya davet ederdim."

Ama Anthony gözlerime bakmıyordu. "Sağ ol, Megan. İşe dönmem lazım."

Hızla yanımdan ayrıldığında, kafam karışık ve biraz da incin-miş bir şekilde mutfakta kalakaldım. Daha az önce Anthony'yi hoşlandığı erkekle bir araya getirebilmek için elimden geleni yapmıştım. Anthony ise teşekkür edeceğine basıp gitmeyi tercih etmişti. Sertçe mutfağın arka kapısından çıkıp zemindeki çakıl taşlarını tekmeleyerek arabama doğru yürüdüm.

Anahtarlarımı çıkarmaya uğraşırken Anthony'nin bana ses-lendiğini duydum. Hâlâ başında fırfırlı şapkası vardı ancak gü-lemiyordum zira gözlerindeki tedirginlik yerini öfkeye bırakmış gibiydi.

"Tam olarak bu yüzden senden kaçıyordum," dedi otopar-kın ortasında dikilerek, daha fazla yaklaşmak istemiyor gibiydi. "Böyle bir şey yapmaya kalkışacağını biliyordum. İlişkilerime ka-rışmadan duramıyorsun. Ortada romantik bir şeyler olduğunda hemen harekete geçtiğini biliyorum ama ben senin gibi değilim. Acele etmekten hoşlanmıyorum."

Vaaz dinleyecek modda değildim. "Neden? Ondan hoşlanı-yorsun. O da senden hoşlanıyor ama harekete geçmediğin sürece bunu asla göremeyeceksin."

"Benimle konuşmak için sürüyle fırsatı vardı," dedi Anthony bıkkınlıkla, "tahmin ettiğin şeyi bana kendisi açıklayabilirdi. İste-seydi bunu yapardı."

"O işler öyle olmuyor," diye bağırdım. "Olsa güzel olurdu ama istediğin birini elde etmek kolay iş değil. Eğer harekete geç-

mezsen, bir şeyler gelişmesini de bekleyemezsin. Eğer onu istiyorsan, bir şeyler yapman lazım." Damarına basmış olmalıydım ki yüzündeki ifade bulanıklaştı. "Bunu yapmaktan korkma," dedim daha nazik bir sesle. "Bir şeylerin olmamasının tek sebebi, senin hiçbir şey yapmıyor oluşun."

Sessizliğini korudu. Elimden geleni yapmıştım. "Eve gitmem lazım," dedim anahtarlarımı çıkararak.

Arabaya bindim, anahtarı kanta yerleştirdim. Kapalı camlara rağmen, "Gerçekten iki defa baktı mı?" diye sorduğunu duydum.

Penceremi açtım. "Hem de üzgün bir şekilde," diye onayladım.

"Eh, sanırım..." Ellerini ceplerine yerleştirdi. "Onu *carne asada* yemeye davet edebilirim."

Gülümsedim. "Ne?"

Anthony belli belirsiz sırttı ve Verona'ya doğru yürümeye koyuldu.

"Bol şanslar!" diye seslendim.

Anayola döndüğümde, ilk defa babam ve Rose'un New York'a gidecek olmalarına sevindim çünkü ertesi gece ne yapacağımı biliyordum. Kendi tavsiyeme uyacaktım.

ON İKİ

ROMEO: Öğretemezsin bana unutmayı.

KIYAFETİMİ SEÇMEK İÇİN ÇOK ZAMAN HARCAMIŞTIM.

Yaklaşık bir saat boyunca doğru elbiseyi bulmak için dolabımı kurcalamama rağmen hiçbir kıyafetim beni tatmin etmemişti. Sonrasında Rose'un nedimeliğini yaparken giydiğim kıyafetin ana parçasını kullanmak gibi harika bir fikir buldum: Yakasında dantel detayları olan, tozpembe, sade bir elbise. Dizimin bir karış kadar yukarısına gelen elbiseyi aşırı feminen olmaması için zımbalı, siyah botlarımla ve kuş tüyü küpelerimle kombinledim.

Çünkü gece için bir planım vardı. Will gelecekti ve ilk defa seks yapacaktık. İlişkinin adını koymak için bekleyecek değildim. Aramızdaki şey her ne ise, sürdüğü sürece tadını çıkarmak istiyordum ve henüz ona âşık değilsem de –ki henüz Tyler ile olan ilişkimden çok daha kısa süredir beraberdik– bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Beklememi gerektirecek ne vardı ki? Artık bir yetişkindim. Bakire değildim, bir cinsel yaşantım vardı. Ve ilişkimiz Alyssa adında bir saatli bombanın yamacındayken, bu yakınlığı Will ile tecrübe etmek istiyordum. Bu yüzden de biraz aceleci davranmakta bir sakınca görmüyordum.

Saat sekizde, bronz göz makyajım eşliğinde her genç kızın halindeki cuma gecesini yaşıyordum – salondaki koltukta *Romeo ve Juliet* okuyordum. Babam ve Rose sabah yola çıkmışlardı, Erin halamlardaydı ve ev tümüyle bana kalmıştı.

Juliet'in aşırı duygusal cümlelerini okurken gözlerimi devirdim. *Bu sevgi tomurcuğu, öbür görüşmemizde, yazın olgunlaştıran soluğuyla dönüşebilir güzel bir çiçeğe.* Bu oyun, beklerken kafamı dağıtmak için berbat bir tercihti.

Çalan zil, beni Juliet'in dramından kurtardı. Ayağa fırlayıp saçlarımı düzelttim. Kapıya ulaştığımda, harika görüldüğümü biliyordum. Kapıyı açtım ve karşımda Will'i buldum.

Ah. Varlığı, harika kelimesini baştan tanımlıyordu.

Üzerinde V yakalı beyaz bir tişört ve solmuş bir kot ceket vardı. Dar siyah pantolonunun paçalarını Timberland botlarının içine sokmuştu. Elleri cebinde karşımda dururken, üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum.

"Hey," dedi ve nabzımın hızlandığını hissettim. *"Romeo ve Juliet'e biraz ara vermek isteyebileceğini düşündüm"* –elinde *Âşık Shakespeare* filminin bir kopyası vardı– "ve sana biraz daha *Romeo ve Juliet* getirdim."

Gülerek kapıyı arkasından kapattım. "Bir gecede iki seksi William birden ha? Beni utandırırıyorsun."

Tek kaşını kaldırdı. "Seni daha önce hiç utanırken görmedim."

"Demek ki yeterince denememişsin," dedim yürürken. Merdivenlere ulaştığımda, onun çoktan salondaki koltuğa oturduğunu fark ettim. Beni takip etmemiştii. Owen haklıydı, ne yapacağını bilmiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış olabileceğini kendime hatırlattım. "Ah," dedim sıradan bir tavırla, "odamdaki dizüstü bilgisayarda izleriz diye düşünmüştüm."

"Neden ki?" Will şaşırması görünüyordu. "Burada daha büyük bir ekran var."

Aman Tanrım. Anlamlı bir bakış attım ve "Yatağımda izleriz diye düşünmüştüm," diye konuyu netleştirdim.

Birkaç saniye duraksadıktan sonra gözleri ışıldadı ve ayağa fırladı. "Ah. Evet. Tabii ki. Güzel fikir. Harika fikir."

Sonunda! Kendi kendime gülümseyerek merdivenleri tırmanmaya koyuldum. Will yürürken hiç konuşmadı. Laptopumda filmi açarken, amaçsızca odanın ortasında dikildiğini fark ettim.

Ellerini arka ceplerine sokmuş, odada yatağıma en uzak noktada yer alan kitaplığıma doğru eğilmişti.

“O fotoğraf *Cadı Kazanı*’ndan,” dedim incelediği kast fotoğrafını kastederek. “İlk senenin bahar dönemi. Yardımcı yönetmenlik yaptığım ilk oyundu.”

“Hatırlıyorum,” dedi, hâlâ arkası bana dönük bir şekilde. “Ben de ekipteydim.”

“Yok artık.” Onu hatırlamadığım ve fotoğraftaki varlığını hiç fark etmediğim için şaşırarak laptopumu bir kenara bıraktım. Yanına gittim. Fotoğrafı incelerken ilk olarak grubun ortasındaki, o zamanlar yeterince başarılı olmayan klişe gülümsemesiyle poz veren Tyler’ı fark ettim. Birkaç sıra arkasında Anthony vardı, saçları afro denilebilecek kadar uzamıştı ve bana sarılıyordu. O zamanlar sevgiliydik. Arka sıraları incelemek için eğildim ve...

“Yok artık!” İşte oradaydı, bir dal kadar ince olan ve saçları garip bir biçimde elektriklenmiş hâldeki Will – ya da daha doğrusu Billy.

“Hiçbir şey söyleme,” dedi Will dişlerinin arasından.

Alaycı bir şekilde laf attım. “Ama o saçlar.” Fotoğraftaki saçlar, şu an ellerini dolaştırdığı kusursuz, bakımlı sarı saçların tam olarak zıttıydı.

Teni kızarmaya başlamıştı, bir adım geri attı. “Biliyorum,” diye mırıldandı. “O saçlar yıllardır hiç sevgilim olmamasının sebebi.”

Cümlesini, “Şu âna kadar tabii,” diye sürdürmesini bekledim ama olmadı. Will odamdaki diğer raflara göz atmaya devam ederken, ben yine beni ne olarak gördüğünü merak etmeyi sürdürdüm. Her ne kadar kendime onun sevgilisi ya da takıldığı bir kız olmayı önemsemediğimi söylesem de, bir şekilde hâlâ bilmek istiyordum. Henüz bunu soracak fırsat bulamadan, özgüvenini toparlamış bir şekilde bana doğru döndü.

“Herkes senin kadar şanslı olamaz,” dedi fotoğrafı gösterirken. “Hayatının her döneminde güzel görünecek kadar.”

Kelimeleri, zihnimdeki soruyu silip götürdü. Belli ki aynı şeyi istiyorduk çünkü kollarını belime dolayıp beni kendine çekmiş ve dudaklarıma yapışmıştı. Bu defaki öpücük bir şekilde daha farklıydı, sanki tüm beklentilerimizin ilk adımı gibiydi. Bu öpücük, bizi ilk kez başka bir yola götürecekti.

Dudaklarımız ayrıldığında onu yatağa götürdüm ve ceketini çıkardım. Dudaklarımda hâlâ dudaklarının sıcaklığı vardı. Onu yavaşça yatağa ittim ve bilgisayarımı masaya götürdüm. “Sanırım artık yatakta olmak için bir bahaneye ihtiyacımız kalmadı,” dedim botlarımı fırlatıp Will’in üstüne çıkarken.

“Zaten pek izleyebileceğimizi sanmıyordum,” dedi dudaklarımız tekrar birleşmeden önce.

Elleri sırtımdan aşağı doğru inerek belimde durdu. Bir eliyle elbisemi kaldırırken bir yandan da boynumu öpmeye başladığında tişörtünü çıkardım. Ardından kollarımı yukarı kaldırdım ve elbisemi çıkarıp yere fırlattı. Parmakları tekrar belime indi ve...

Telefonum titremeye başladı.

“Siktir.” Yataktan fırladım. Telefon birkaç kez daha titredi ve babamın sinirlenmeye başladığını hissettim. Anlaşmamıza göre ona mesaj atması gereken bendim, oysa o bana yazmak durumunda kalmıştı. “Bana birkaç saniye ver,” dedim Will’e. “Yapmam gereken bir şeyi unuttum.”

Babam aynı mesajı üst üste üç kez göndermişti **Neredesin Megan?** ve sonra da bir dizi suçlayıcı soru işareti yollamıştı.

evdeyim, yazdım.

Telefonu kenara bırakıp tekrar Will’in kucağına döndüm. Tam kaldığımız yerden devam edecekken telefonum bir kez daha titredi. Öfkeyle iç çekip tekrar yataktan kalktım. “Çok pardon...”

Babamın attığı mesajı anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. Mesajda **Ne düşünüyorsun?** yazıyordu ve kilit ekranında seçilemeyecek kadar küçük üç resim ikonu ekliydi. Kilidi açtığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Aynı evin kötü aydınlatılmış sokakta çekilmiş üç farklı açıdan

fotoğrafını göndermişti. Sokağın köşesindeki tabelada *Chesapeake Yolu* yazıyordu.

Ne mi düşünüyorum? Sanki evin neye benzediği benim için bir anlam ifade ediyormuş gibi. Hangi evi seçerlerse seçsinler, o evde Erin ve yeni bebek mutlu bir şekilde büyüyecek, bense sadece tatillerde, bana ait olmayan bir konuk odasında rahatsız bir şekilde uyuyor olacaktım.

güzelmış, yazıp yolladım.

Telefonumu tekrar masaya bıraktım ve Chesapeake Yolu-nu zihnimden atmaya çalışarak Will'in yanına döndüm. Tekrar birbirimize sokulduk, beni kendine çekip sutyenimin kopçasını açmak için uzandı. Ancak kendimi içinde bulunduğum âna veremiyordum. Altımdaydı, kusursuzdu ama ben tümüyle uyuşmuş gibiydim.

Tereddüdümü fark etmiş olmalıydı. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim çünkü ona anlatmamın bir gereği yoktu.

Üstünden inip yerdeki elbisemi aldım. Ben tekrar giyinirken Will, "Hey, ne oluyor?" diye sordu.

"Özür dilerim," dedim düz bir sesle. "Sadece şu an pek moda giremiyorum."

"Peki..." Sesinde soğuk, hatta içermiş bir ton vardı. Giyinmesini seyrettim. "Bir dahaki sefere artık."

Tabii bir dahaki seferin olmasını gerçekten istiyorsa, dedi zihnimin derinliklerinden tanıdık bir ses. Alyssa'nın cilveleri ve bu geceyi mahvetmiş olmam göz önünde bulundurduğunda, eğer bana bir şans daha vermek istemezse onu anlardım.

Odamdan çıktı ve onu kapıya kadar geçirme zahmetine bile girmedim. Odamın ortasında, ne yapacağını bilemez şekilde dikildim ve keşke babamı boş verip Will'e odaklansaydım diye düşündüm.

Birkaç dakika önce Will ile incelediğimiz fotoğrafa baktım. Raflardaki kitaplara, köşedeki askılığa, mantar panoma astığım oyun broşürlerine. Birkaç ay içinde tüm bunlar karton kutulara

doldurulup New York'a postalanacak ve içinde büyüdüğüm bu oda bomboş kalacaktı.

Kendimi yatağa bıraktım ve sırtıma bir şeyin battığını hissettim. Elimi uzattığımda, *Âşık Shakespeare*'in DVD kutusunu buldum.

Bu gece için yaptığım planlar saçma sapan bir noktada son bulmuştu. Kendimi dengersiz hissediyordum. Ve bunun tek nedeni yaklaşmakta olan New York meselesi değildi. Titreyen parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Will'le ne yapmaya çalışıyordum? Bir saat önce son derece heyecanlıyken, şu an her şey tersine dönmüş gibi hissediyordum.

Bunu yapabileceğimi sanmıştım. İlişkimizin adını koymanın bir önemi olmadığını sanmıştım. Şu an Will ile seks yapabileceğimi ve çok istediğim –hatta muhtaç olduğum– bağı, yakınlığı yakalayabileceğimi sanmıştım.

Bir yanım bunun doğru olmadığını zaten biliyor gibiydi. Bir yanım babamın mesajları olmasa acaba durur muydum diye düşünüyordu.

Daha ileri gitmediğimize memnun olduğuma karar verdim. Ama her şey araftaydı. İlişkim tam olarak bir ilişki değildi. Evim, yakın zamanda artık benim evim olmayacaktı. Her şey değişiyordu ve ben nerede durduğumu anlayamıyordum.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Will'in DVD'sini görmek istemiyordum. Gecenin nasıl sonlandığını ve evden ne kadar kırılgın ayrıldığını hatırlamak istemiyordum. *Âşık Shakespeare*'i aklımdan çıkardım ve çekmeceye tıktım.

Ertesi sabah, Owen kapımın önünde beni bekliyordu.

Üç saatlik yarım yamalak bir uykudan sonra, elime geçen ilk şeyi üzerime geçirmiş, sonrasında ise salondaki kanepeye yayılıp önceki gece yarım kalmış olan *Romeo ve Juliet* sahnesini okumaya koyulmuştum. Replikler hâlâ saçma geliyordu ve her ne kadar artık ezberlemeye başlamış olsam da, kendimi Ashland'daki sahneden o cümleleri seslendirirken hayal edemiyordum.

Kapıyı açtığımda karşımda Owen'ı buldum. Saçlarını düzgün bir şekilde taramış, lacivert bir gömlek ile karşımda dikiliyordu. Bir anlığına eski kot pantolonumu ve delik deşik The Clash tişörtümü giymiş olduğum için pişmanlık duydum.

Elindeki paketi bana doğru uzattı. "Kahve ve çörek getirdim."

"Ah. Vay be. Teşekkürler," dedim içeri girmesi için yana doğru bir adım atarken. Bu sabahı birkaç gün öncesinden planlamıştık, bu bizim ikinci Will hakkında bilgi paylaşımı ve senaryo çalışması seansımızdı. Planlamadığım şey ise Owen'ın kahvaltı getirmiş olmasıydı.

Bana doğru dönüp gülümsedi. "Sanırım uzun bir gece geçirdin."

Will'i kastediyordu. "Öyle de denilebilir," diye yanıtladım.

Mutfaktan birkaç tabak alıp salondaki masaya getirdim. Owen yüzünde şaşkın bir ifadeyle mutfağa doğru bakıyordu. "Bu evde bir bebek mi yaşıyor?" diye sordu aniden.

Bakışlarını takip ettiğimde Erin'in mama sandalyesine ulaştım, ki o an fark ettiğim üzere, bu detay Will'in dikkatini bile çekmemişti. "Ah, evet. Ama şu an halamlarda."

Owen'm yüzü soluklaştı. "Bebek... kimin bebeği?" diye sordu nazikçe.

"Aman Tanrım!" diye patladım. "Tyler Dunning ile bir aşk çocuğu dünyaya getirdiğimizi mi sandın?" Bu o kadar komik bir fikirdi ki ciddiye alıp bozulmamıştım bile.

Biraz rahatlamış gibiydi. Derken içine düştüğü durumdan dolayı tekrar kasıldı. "Ben... Ben hayır..." diye kekeleydi.

Gülmeye başladım. "Erin benim kız kardeşim," diye açıkladım. "Babamın ve üvey annemin bebeği."

Anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Benim de on yaşında bir erkek kardeşim var. Evimizde bir Lego parçasına basmadan iki metre ilerlemek imkânsız."

"Evine geldim," dedim aşırı sıcak olan kahveden bir yudum alarak. "Görünürde hiç Lego yoktu."

“Evet çünkü sen gelmeden önce iki saat boyunca evi temizlemiştim.”

Bunu herkes için yaptığı, sıradan bir eylemiş gibi dillendirmişti. Kim bilir, belki de öyleydi. Yine de bu çok tatlıydı. Bunu neredeyse sesli olarak söyleyecektim ki, ona en son tatlı olduğunu söylediğimde işlerin pekiyi gitmediğini hatırladım. “Saçımda elma püresiyle gezeceğime, arada bir Legoya basmayı tercih ederim,” dedim.

Gözleri büyüdü. “Saçındaki gerçekten de elma püresiydi!”

Başımı salladım.

Owen tabaklara çörekleri koydu. Uzanıp tarçınlı ve üzümlü bir çörek kaptım. Diğerini de o aldı ve kanepenin yanındaki tekli koltuğa oturdu. “Dün gecedan sonra tahminen benim yarıdımına ihtiyacın kalmamıştır,” dedi bacak bacak üstüne atarak. Converse ayakkabılarının beyaz kısımlarında yine o tanıdık mavi mürekkep lekesi vardı. “Will bana onu dün gece davet ettiğini söylemişti.”

Hiçbir şey söylemeden çöreğime krem peynir sürmeye koyuldum. “Sonrasında sana bir şey anlatmadı belli ki?”

Owen kaşlarını kaldırdı. “Erkekler böyle şeyler yapmazlar, Megan.”

“Ne yapmazlar? Birbirlerine mesaj mı atmazlar?”

“Hayır...” diye yanıtladı sakince, biraz eğlenmiş görünüyor-du. “Bazı konularda... birbirlerine bir şeyler anlatmazlar.”

“Ah, benim hatam,” dedim yarım bir gülümsemeyle. “Ama dün geceyi sana anlatmış olmasını tercih ederdim. İşler biraz garip bir hâl aldı.”

Owen’ın alnı endişeyle kırıştı. “Garip derken, istemedi mi?”

“Owen. Lütfen.”

Kıpkırmızı kesildi. “Ben... Yani istememesi mümkün değil elbette...” diye kekelemeye başladı.

Ne? Owen benim çekici olduğumu mu söylemeye çalışıyor? Ya da sevişilebilir, ya da öyle bir şey olduğumu? Bir yanımda bu konuda biraz üstüne gitmek istiyordu ama Owen’ın bunu kaldırabileceğinden

emin değildim. Gerçekten onunla beraber olmaya çalıştığımı da sanabilirdi. “İstedi,” dedim. “Ve yaptık da. Daha doğrusu, yapacaktık. Ama sonra... yapmayınca bana kızdı ve şu an durumumuzun ne olduğunu bilmiyorum.”

Owen’ın kızarıklığı tümüyle geçmemişti ama sesi toparlanmış gibiydi. “Will kızmamıştır. Öyle bir tip değil. Tam olarak ne oldu?” Boğazını temizlerken kızarıklığı tekrar arttı. “Demek istediğim, neden yapamadınız?”

“Babam mesaj attı.” Ailemden söz edecek olduğumu düşünmeden kelimeler ağzımdan dökülmüştü. Ama bir kez döküldüklerinde, aslında biriyle bu konuda konuşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anladım. Bir anda ona her şeyi anlattım. Sevişmemizi, babamın gönderdiği fotoğrafları, New York’u...

“Taşınıyor musun?” diye sordu Owen sarsılmış bir sesle.

“Onlar taşınıyorlar,” diye cevapladım hızlıca. “Ben mezun olduğum zaman. Rose, yani üvey annem şu an hamile ve çocuklarını New York’ta büyötmek istiyor.”

Sessizce başını salladı. Beni sadece birkaç haftadır tanıyor olduğu hâlde, bir yere taşınmadığımı duyduğunda garip bir şekilde rahatlamıştı. “Bunun modunu kaçırmış olmasını anlayabiliyorum,” dedi sonunda.

Hüzünlü bir şekilde güldüm. “Aynen.”

“Will’e tüm bunları anlattın mı?” Owen çekingen bir şekilde kahvesini yudumlarken beni izliyordu.

“Anlatıp anlatmamam gerektiğinden emin olamadım. Yani, öncesinde başka bir şey oldu. Bana daha önce hiç sevgilisi olmadığından söz etti ve bu cümle, benimle de sevgili olmadığı mesajını taşıyor gibiydi. Aramızda bir ilişki olduğunu düşünmeyen birine kişisel hayatımı anlatarak onu boğmak istemedim.”

“Şunu söylemeliyim ki,” diye başladı Owen, “eğer sevişmenin ortasında hiçbir açıklama yapmadan kendini çektiysen, Will’in kafasının karışmış olmasını anlarım. Hatırlarsan o tecrübesiz biri. Daha önce kaç defa bir kızla muhabbet ettiğini bile bilmiyorum. Sorunun ne olduğunu sormayı akıl edememiş olabilir.”

Mantıklı bir açıklamaydı. Will kusursuzdu ve her şeyi yeni tecrübe ediyor olduğunu unutup duruyordum. "Sanırım haklısın," diye yanıtladım. Eğer Will bu kadar tecrübesizse, ilişki konusunu nasıl açacağını da bilemiyor olabilir. "Sen ne düşünüyorsun peki? Sence beni kız arkadaşı olarak görüyor mu? Sana bir şey söyledi mi?"

Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Ben... bilmiyorum, Megan," dedi rahatsız ama özenli bir tavırla.

"Peki bunu ona sorabilir misin lütfen?"

Çok saçma bir şey sormuşum gibi bir ifadeyle gözlerime baktı. "Tabii ki, sıradaki pijama partimizde, yastık savaşı yaptıktan sonra sorabilirim. En derin ve heyecanlı sırlarımızı paylaştığımız o anda konuyu mutlaka dile getiririm."

"Bu çok hoş olur, Owen, teşekkürler," dedim düz bir sesle.

"Ben şaka yapıy—"

"Biliyorum." Gözlerimi devirdim. "Bir dahaki sefere onunla Cosima hakkında söz ederken, konuyu bir şekilde Will ve bana getirirsin."

"Anlaşılan kendimi tam olarak ifade edemedim," dedi Owen sabırlı davranmaya çalışarak. "Biz erkekler senin kafanda canlandırdığın gibi diyaloglara girmiyoruz. Özellikle de Will ve ben. Biz yakın arkadaş değiliz. Arkadaş tutkalı yok, hatırladın mı?"

Kirpiklerimi kırıştırarak "Owen, lütfen," diye yalvardım. İşe yarayacağından adım gibi emindim.

İç çekti ve başını arkaya yasladı. Tekrar göz göze geldiğimizde, gülüşünü bilinçli olarak bastırdığını fark edebiliyordum. "Peki. Ama sadece senin hatırın için."

"Eh, çok da zor bir şey değilmiş, değil mi?" Tabakları toparlamak için ayağa kalktım. Mutfağa doğru yürürken omzumun üzerinden sordum, "Şimdi, oyunun için ne öğrenmek istiyorsun?" Mutfağa girdiğimde Owen'ın mama sandalyesinden başka bir şey fark etmemiş olmasına sevindim. Mutfak darmadağındı ve bu sadece Erin'in dağınıklığı değildi. Dünden kalma mikrodalga makarnanın paketi ve Rose'un hukuk bürosundan gelmiş olan

çeşitli evrakları tezgâhın üzerindeydi ve tost makinesinin yanında da henüz bitirmemiş olduğum trigonometri ödevim duruyordu. Zihnimde kendim için bir not oluşturdum: *Bir daha Owen'ı çağıracağın zaman önce evi temizle.*

Salona geri döndüğümde not defterini çoktan çıkarmıştı. "Rosaline'in Romeo dışındaki diğer karakterlerle olan ilişkisi üzerine çalışıyorum," dedi notlarını kurcalarken. "Mercutio, Tybalt ya da Romeo'nun ailesinden birileriyle tanışmış mıdır?" Bakışlarını defterinden ayırıp bana çevirdi. "Belki Juliet'i bile tanıyor olabileceğini düşünerek bir şeyler kurgulamaya çalıştım."

Konuyu nereye getirdiğini anlamıştım. "Madeleine ile olan arkadaşılığımдан söz etmek istiyorsun."

"Onunla neden arkadaşlık ediyorsun?" diye sordu bir anda.

Sanırım ne düşündüğünü net bir şekilde söylemekten korkmayan tek insan ben değildim. Yine de bu kadar net olması beni eğlendirmişti. "Neden etmeyeyim ki?"

"Erkek arkadaşını çaldı?"

"O konu o kadar basit değil," dedim. "Biz çok uzun zamandır arkadaşız. Birinci sınıfın bitmesine bir ay kala Stillmont'a taşındı, babamın tekrar evlendiği sıralarda. Beni çok tanımıyor olmasına rağmen, babam balayındayken beni evlerine yatıya davet etti. Rose doğuma girdiğinde, hastanede benimle yirmi saat bekledi. Ne zaman annemi özlesem benim için çikolatalı kek yaptı. Yönettiğim her oyuna geldi. Her ayrılığımda benim yanımda oldu..."

"Bir tanesi hariç," diye lafımı kesti Owen.

"Sevgilimi çalmak isteyerek yaptığı bir şey değildi." Omuz silktim.

Bakışları beni eleştirir gibiydi. "Eh, sonuçta..."

"Benim çıktığım çocuğa âşık oldu. Çıktığım çocuk da ona. Zaten Tyler Dunning'le pembe panjurlu bir evde çocuklarımızı büyütmeyi hayal ediyor değildim. Ve insanlar kime âşık olacaklarını seçemezler."

"Sanırım öyle," dedi yumuşak bir sesle ve gözlerini bilinçli olarak benden kaçırarak.

Madeleine'i savunmam gerektiğini hissederek devam ettim. "Tyler'a karşı bir şeyler hissettiğini fark ettiğinde gelip bana anlattı. İkisi de anlattılar. Bunu benimle paylaşmadan önce bir ilişkiye başlamadılar. Tyler'ın birçok boktan özelliği olabilir ama bana oldukça saygılı davrandı, hele ki Romeo'nun Rosaline'e olan davranışlarına kıyasla."

Owen kalemını dizine vurarak sordu. "Gerçekten de Madeleine ile aranda hiçbir husumet yok mu? Tüm bu en yakın arkadaşlık olayı aslında pasif agresif bir duruştan ibaret olamaz mı?"

"Vay be, Owen. Bu gerçekten de şeytani." Gülümsedim. "Ama herkes öyle düşünüyor. Hayır, ben gerçekten de arkadaşım için mutluyum. Aşk bazen kolay yoldan gelmez. Sen de bilirsin. Mesela tahminen İtalya'da yaşayan bir kız arkadaşın olması da çok kolay bir durum olmasa gerek."

Owen yazmayı bıraktı. Bir süre öylece defterine baktı, bu düşünceli bakışlar hoşuma gitmeye başlıyordu. "Evet," dedi. "Pek de kolay sayılmaz."

"Ne sıklıkla konuşabiliyorsunuz? Cosima'nın katı uyku saatleri de göz önünde bulundurulursa..."

"Katı bir uyku düzeni yok," diye lafa girdi Owen. "Sadece aramızda dokuz saatlik bir saat farkı var."

"Her neyse. Sonuç olarak kıtalar arası FaceTime ile ilişki yürütmek de dünyanın en kolay işi değil sonuçta."

"Her hafta sonu konuşuyoruz," dedi Owen bu gurur duyulacak bir başarıymışçasına.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Her *hafta sonu* mu? Haftanın diğer beş günü peki? Ayrıca sadece telefon seks yapabiliyorsunuz, mesafeden dolayı..."

"Aman Tanrım, Megan." Suratını ellerine kapadı.

"Ne?" dedim gülererek. "Sana Will'e aramda olan her şeyi anlatıyorum ama!" Sırtımdan yüzüm acımaya başlamıştı ki dün gece olanlardan sonra bu kadar eğlenebileceğimi hiç ummamıştım.

"Sen anlatıyorsun, ben sormuyorum ki!" diye atağa geçti Owen ancak belli ki o da gülmemek için zor duruyordu.

“Onu bırak da, gerçekten de telefonda seks yapıyor musun?” diye sordum ciddi bir sesle.

“Hem de hayal bile edemeyeceğin gibi.” Bunu öyle bir ciddi-yetle söylemişti ki kahkaha attığı âna kadar ona inanmışım.

“Hey, gerçekten de oyunculuk konusunda yeteneklisin!” dedim gülerek.

Nefesini toparladı. “Evet, nerede kalmıştık?” dedi kalemini dudaklarına bastırarak. “Ah, evet, oyunuma yardım ediyordun.”

“Pekâlâ...” Ellerimi havaya kaldırarak teslim olduğumu gösterdim. “Sor bakalım, Shakespeare.”

Pazar gecesine dek, kendimi şaşırtmayı başarmışım. Juliet ile Dadı arasındaki uzun sahneyi, monolog kısmını ve hatta Romeo’nun repliklerini bile ezberlemişim ve doğrusu... kendimle gurur duyuyordum. *Romeo ve Juliet*’i çalışmaya başladığımızdan beri ilk kez kendimi bir şey başarmış olarak görüyordum. Her ne kadar ikna edici bir Juliet performansı sergileyemesem de en azından devasa bir seyirci kitlesi karşısında repliklerimi unutmayacağımı garantilemişim.

Mutfakta oturmuş, bir yandan makarna yiyor –ki bu kez kalan paketi dolaba koymayı akıl edebilmişim– bir yandan da balkon sahnemi okuyordum ki telefonum titredi.

Ekrana baktığımda mesajın Anthony’dan geldiğini gördüm.
ÖNÜMÜZDEKİ CUMA GECESİ. BANA GELİYORSUN.

Makarnamdan bir lokma daha aldım ve tek elimle yanıt yazdım, Anthony, eğer bazı şyleri blmesem bna ahlksz 1 şey tklf edcğni dşü nürdm

CARNE ASADA. ERIC, diye cevapladı. O anda çatalı elimden bırakıp iki elimle telefona sarıldım.

oha oha oha, yazıp yolladım.

Ya Anthony’nin acelesi vardı ya da benim bu denli heyecanlanmamı zaten bekliyordu, zira basitçe yanıtladı, **YANINDA BİRİNİ GETİR, HER ŞEYİN YOLUNDA GİTMESİNİ İSTİYORUM.**

roger, diye onayladım.

Anthony'nin yazıyor olduğunu gösteren baloncuk ekranda belirdi ve birkaç saniye sonra yanıt geldi, **ROGER DA KİM?**

Tmm demek istemiştım!! Yazıp gönderdikten sonra bir mesaj daha yazdım, ayrıca adı Roger olan bryle ztn çıkmazdım, hiç seksi bi ism diil

KATILMIYORUM, diye yanıtladı Anthony.

Gülümseyerek cevapladım, ericle işlr ne alemde??? Bni ara

KUSURA BAKMA, MESAİM BAŞLIYOR.

Yeni mesaj butonuna tıkladım ama Will'in adını yazma konusunda tereddütlüydim. Onu yanımda götürmek, dün gece aklıma takılan soruları bir yana bırakmak demek olurdu. Keşke Owen *bir-ihtimal-sevgili-olduğum-ama-emin-olamadığım* kişiyle aramızdaki gizemi aydınlatabilseydi.

Will ile bu konuyu yüz yüze konuşmaya karar verdim. Yarın teneffüste onu bulacaktım.

Çatalıma biraz daha makarna almaya davrandım ama hepsini bitirmiş olduğumu fark ettim. Mutfağın diğer ucuna gidip plastik tabağı çöpe fırlattım. Plastiğın bu kadar ses çıkarabilmesi garipti.

Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama çıkan ses bana kendimi yalnız hissettirmişti. Ev boğucu derecede boştu. Erin yokken evin sessiz ve özgür hâinden keyif alacağımı düşünmüştüm –mesela bugün salonda uzanıp odamdan gelen son ses müzikle keyif yapmak gibi harika planlarım vardı– ama yalnızlığın beni rahatsız etmeye başladığını fark ettim. Gece yatarken kulak tıkaçlarımı bile kullanmışım çünkü onlar olmadan uyumak kendimi garip hissettirmişti.

İki saat kadar *Romeo ve Juliet*'e çalıştıktan sonra ön kapıdan gelen anahtar sesleri, alışık olmadığım bir şekilde beni heyecanlandırmıştı. Özgür ve havalı ergeni oynamaya gerek yoktu. Ailemi kapıda karşılamak için yerimden fırladım. Gördüğüm ilk yüz, Erin'inkiydi. Minicik dişli ağzıyla babamın kucağından bana gülümsüyordu.

"Menan!" diye bağırdı.

Bir eli karnında, babamın arkasından yürümekte olan Rose Erin'in coşkusunu fark etti. "Sanırım birisi kız kardeşini özlemiş."

Birileri, ben dahil, diye düşündüm. Erin'i babamın kucağından aldım ve babam hemen arabadan valizleri almak için geri döndü. Erin küpelerime yönelip anlamsız sesler çıkarırken sıırıttım, "Bir günlüğüne saçıma yemek bulaştırmamaya çalış, olur mu?"

"Hafta sonun nasıl geçti?" diye seslendi Rose.

"Güzel. Sessiz," diye yanıtladım. Ancak daha fazlasını duymayı bekliyormuş gibi bana baktığını görünce, aniden sadece mesajlaşarak geçen koca bir günün sonunda gerçekten yanımda insanların olmasına ne kadar sevindiğimi hatırladım. "Herkesin eve dönmüş olması çok güzel," diye ekledim.

Babam elinde iki tane valizle bize doğru yürürken kucağımda Erin'le beni görerek gülümsedi ancak Rose'u gördüğün anda suratında dehşete kapılmış bir ifade belirdi. "Hiçbir şey taşımaman gerekiyordu!"

"Ah, hadi ama," dedi Rose gülümseyerek omzundaki küçük bebek bezi çantasıyla. "Bu çok hafif."

Ancak Rose daha cümlesini bitiremeden babam yanında belirdi ve şakağına bir öpücük kondurup çantayı omzundan aldı.

"Henry," dedi Rose bıkkın bir sesle ancak pembeleşen yanakları onu ele veriyordu. Babam içeri girdiğinde Rose'la göz göze geldik. "Bazen saçmalıyor işte," dedi bastıramadığı bir gülümsemeyle.

"Sadece bazen mi?" diye sordum alaycı bir sesle ve Rose kıkırdadı.

"Yemek yedin mi? Bir şeyler hazırlayayım mı?" Rose hızla anne moduna dönmüştü.

Erin'i oyun halısına bıraktım. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim," diye yanıtlarken, keşke akşam yemeği yememiş olsaydım diye düşündüm.

Rose Erin'le ilgilenir, babam da valizleri boşaltırken odama çıktım. Kulaklığımın kablusunu bilgisayara taktım –Erin yakın-

da yatacaktı ve babam akşam dokuzdan sonra odamdan müzik sesi gelmemesi konusunda oldukça katı kurallara sahipti- ama bu beni rahatsız etmedi. Herkesin evde olmasına seviniyordum.

Derken ne için gitmiş olduklarını hatırladım. Hep evime ve aileme yakın bir üniversitede okuyacağımı hayal etmiştim. Hafta sonları eve gelecek, Erin'in ve yeni bebeğın büyümelerine tanık olacaktım. Ama onlar New York'a, bense GOTO'ya gittiğim zaman bunların hiçbir gerekleşemeyecekti. Onları Noellerde ve yaz tatillerimde ziyaret edebilecektim, hepsi bu. Onlar taşındığında kaybedeceğim şey sadece içinde büyüdüğüm bu ev olmayacaktı. Asıl kaybedeceğim şey, bu yeni ailemin yakınımda olmasıydı.

ON ÜÇ

ROMEO: *Ey kavgacı sevgi! Sevilen nefret! Ey ağır hafiflik!*

Ağırbaşlı uçanlık!

Ey hiçten yaratılan her şey!

ÇARŞAMBA GÜNÜNE KADAR WILL İLE konuşma fırsatı bulamadım. Hafta boyunca teneffüslerde beni görmeye gelmemiştir ki bu da yapmak istediğim konuşmayı göz önünde bulundurursak pek de iyiye alamet değildi. Öğle aralarında ise unuttuğum bir sınavıma çalışmam gerekmişti ve drama derslerinde de sahne görevlileri ortalıkta olmuyordu.

Prova oldukça keyif kaçırıcı geçmişti. Repliklerimi ezberlediğim için kazanmış olduğum özgüven, 2. perdenin 6. sahnesinde gerekli etkiyi veremediğim için Jody tarafından eleştirildiğimden uçup gitmişti. Belli ki bir hafta önce tanıştığı bir oğlanla evlenmek için çıldıran on üç yaşında bir kızı yeterince inandırıcı bir şekilde canlandıramıyordum. Okul çıkışı Will'i bulmak için park alanında dolaşırken çok da iyi bir ruh hâlinde olduğum söylenemezdi.

Köşeyi döndüğümde, bir anlığına tüm endişelerim uçup gitti. Will karşımdaydı, üstsüz bir şekilde dikilmiş, ahşap bir merdivenin çivilerini çakıyordu. Yaz boyunca spor salonundan çıkmadığına emindim. Ağzım kurudu ki bu iyi bir şeydi, zira aklımda aletin ne kadar büyük olduğuna dair birtakım edepsiz şakalar uçuşmaya başlamıştı.

Yanına gittiğimden ise sadece, "Hey!" diye seslenebildim.

"Megan, hey." Çalışmayı bıraktı ve merdivenin üzerindeki tişörtünü alıp alnındaki teri sildi. Söyleyecek bir şey arıyor gibiydi. "Prova nasıldı?" diye sordu.

"Fena değildi." Sesim oldukça gergin çıkıyordu. "Ben sadece, ah... Cuma günü olanlar için özür dilemek istiyorum. Sorunun senle bir ilgisi yoktu."

Şaşırmış gibiydi. Birkaç saniye duraksadıktan sonra, "Ah... Sorun yok," diye yanıtladı.

"Emin misin? Çünkü o gecedен sonra ne konuştuk ne de mesajlaştık."

"Gerçekten sorun yok. Sadece çok meşguldüm." Arkasında dekor yığınının işaret etti. "Hem zaten senin de aklında başka şeyler var belli ki." Sesindeki tınının sebebinin endişe mi yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin olmak imkânsızdı.

"Vardı ama..." Derin bir nefes aldım ve Owen'ın tavsiyesini hatırladım. "Zihnimi işgal eden şeyleri seninle paylaşmak istedim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ah." O anda gerçekten kafam karıştı. Düşünceli davranmaya mı çalışıyordu yoksa umursamıyor muydu? "Her neyse," dedim gerçekten de önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Gülümseyerek başını salladı. "Üzerinde çalıştığım balkon dekorunu görmek ister—" diye başladığı cümle, cebindeki telefonun titremesiyle kesildi. Henüz ben cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu çıkartıp ekrana baktı. "Lanet olsun. Zaman ayarlayabilirsem repliklerini ezberlemesine yardım edeceğime dair Alyssa'ya söz vermiştim."

"Alyssa mı?" Alyssa her fırsatta *Romeo ve Juliet*'i nasıl da ezberle bildiğiyle övünüyordu. Yardıma ihtiyacı filan yoktu.

Will'in telefonu çalmaya başladı. "Evet. Şimdi de arıyor. Kusura bakma, Megan." Gerçekten de içten bir şekilde özür diliyor gibiydi.

"Sorun değil. Sonra konuşuruz," dedim ama o zaten çoktan telefona cevap vermişti bile.

Yapacak başka bir şeyim yoktu, ben de arabama doğru yürümeye koyuldum. Park alanının zemini, çam ağaçlarından döken iğnelerle kaplanmıştı. Düşünceli bir şekilde telefonumu çıkardım. Anthony'nin *carne asada* buluşması için birine ihtiyacım vardı ama bu konuşmadan sonra Will'i çağırma konusundaki hevesim daha da azalmıştı.

Arabaya binip Owen'a yazdım. Cuma gcsi mşgl msn? Carne asada buluşması için 1 kavaleryeye ihtiyacım var

Daha arabayı bile çalıştırmadan Owen'dan gelen yanıtla gülmüşedim. *Carne asada*ya bayılırım. Geleceğim.

Cuma günü onu almaya gittiğimde, Owen evlerinin önünde bir kule gibi yükselen devasa köknar ağacının altında beni bekliyordu. Üzerinde lacivert bir gömlek, bol bir pantolon ve çok şık deri ayakkabılar vardı.

"Vaay." Giysilerini işaret ettim. "Bu gerçek bir randevu değil, biliyorsun değil mi?"

"Tabii ki değil, Megan." Şaşkın bir bakışla araca bindi. "Hey yoksa sen?.." Çok keyif aldığını belli eder bir şekilde sırıttı. "Sen güzel göründüğümü mü söylemeye çalışıyorsun?"

"Erkek arkadaşımın başka bir kızla sahte bir buluşmaya giderken görünmesini istemeyeceğim kadar güzel." Evi arkama alıp sürmeye başladım.

"Bir şeyler ima etmeye çalışıyor gibisin ama farkındaysan ben de aynı şeyi sana söyleyebilirim. Aramızda bir fark yok." Üzerimdeki dar, siyah kadife elbiseyi işaret etti.

"Tuşe." Elbiseyi seçerken onun beğenip beğenmeyeceğini aklından geçiren tarafım bu yoruma sevinliyordu. Sevgilisi olan bir erkeğe yürüyecek kızlardan değildim –ki Owen zaten yürüyeceğim tipte biri değildi– ama bu tip zararsız flörtlerden de keyif aldığımı inkâr edemezdim. "Bu arada, bana eşlik ettiğin için cidden teşekkür ederim," dedim şehrin bir diğer ucuna gitmek üzere Verona'nın önünden geçerken.

“Sorun değil. Ama beni tam olarak neden davet ettin? *Carne asada* sadece çiftlere özęü bir yemek mi?” Bir yandan ritmik bir şekilde dizine vuruyordu ki bunun sebebinin elinde kalemi olmaması olduğunu biliyordum.

O anda ona hiçbir şey açıklamadığım hâlde bana eşlik etmeyi kabul etmiş olduğunu fark ettim. “Partideki Eric’i hatırlıyor musun? Anthony onu *carne asada* için davet ediyor. Anthony’nin en başarılı hamlesidir bu. Daima işe yarar.”

Owen şüphleyle kaşını kaldırdı. “İşe yarar derken tam olarak neyi kastediyorsun?”

“Şöyle söyleyeyim, beni *carne asada* yemeğe davet ettiği gece, *Batı Yakasının Hikâyesi*’nin daha on beşinci dakikasında filme olan ilgimi tümüyle yitirmiş, başka şeyler yapmak istediğıme karar vermiştim. Gerçi şimdi düşününce, Anthony sadece filmi izlemek istiyordu sanırım.”

Owen güldü. “O zaman Anthony Eric’i tek başına ağırlasa daha doğru olurdu.”

“Anthony, Eric’in bunu isteyip istemediğinden emin değil. Eric’in romantik bir gece geçirmek istememe ihtimaline karşı beni de orada istiyor ve sanırım Eric’in gey olmaması gibi bir ihtimal de söz konusu. Ama eğer öyleyse ve işler yolunda giderse, Anthony fark etmeden bir arkadaş grubu ortamı yaratmış olacağı için de yanımda bir erkek olmasını istedi. Arkadaşça takılsak da, bir çift buluşması olsa da her halükârda işimizi garantiye almış olacağız.”

“Vay be, karışıkmiş.” Owen etkilenmiş görünüyordu. “Peki ama bu bir çift buluşmasına dönerse, bizim ne yapmamız gerekiyor?”

Kendimi tutamadım ve “Masada seks yapmaya ne dersin?” diye sordum.

Anthony’nin sokağına park ederken hâlâ kahkahalarla Owen’ın surat ifadesine gülüyordum. Gözleri kocaman açılmış, şaka yapıp yapmadığını çözmeye çalışıyordu. “Tanrı aşkına, Owen, dalga geçiyorum. Cosima ile FaceTime filan yaparız. Rahat ol.”

Eric henüz gelmemişti. Anthony'nin evinin önündeki tek araç bizimkiydi. Anthony bana ailesinin yirmi iki kuzeninden birinin nişan kutlamasına gideceğini söylemişti. Yanımda kıpkırmızı hâldeki Owen'la birlikte kapıya yürüdüm. Sessizdi ve suçlu hissediyor olmalıydı. Masada seks şakasıyla biraz ileri gittiğimi fark ettim. Sanırım ona karşı daha sakın davranmam gerekiyordu.

Kapıyı çalarken içeriden Anthony'nin klasik mutfak müziği olan Black Eyed Peas'in sesi geliyordu. Kapının açılmasını beklerken Owen duvara yaslandı. "Cosima saatler önce yattı. Yapa-cak *daha iyi* bir şey bulmamız gerekecek," dedi sakince.

Gözlerindeki davetkâr bakış beni şok etmişti. Ben eğlencesine flört eden tiplerdendim belki, ama Owen?

Kahkaha attı. "Tanrı aşkına, Megan, dalga geçiyorum." Sesi oldukça alaycıydı. "Suratını görmen lazımdı. Daha önce Megan Harper'ın böyle afalladığını hiç görmemiştim."

Anthony kapıyı açtı ve Owen beni arkasında etkilenmiş ve hatta biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bırakarak içeri girdi. Belli ki yol boyunca bu karşılığı vermeyi planlamıştı ve ben nasıl olduysa bunun sadece bir şaka olmasından hoşlanmadığımı fark etmiştim. Bunun nedenini anlamakta zorlanıyordum. Sonuçta karşımdaki Owen'dan başkası değildi.

İçeriden gelen acı biber ve limon kokusuyla kendimizden geçtik. Anthony aceleyle ızgaranın başına dönerken Owen ve ben de Anthony'nin annesinin koridora asılı olan devasa haçının önünden geçerek onu takip ettik. Bayan Jenson Katolik bir Meksikalıydı fakat pazar günleri Anthony'nin babasının Baptist kilisesindeki ayinlere katılırdı.

"Bu iyi bir fikir değildi," diye homurdandı Anthony. "Benden hoşlanmıyor ve..."

"Saçmalamayı kes. Harika görünüyorsun," diyerek ona moral vermeye çalıştım ki gerçekten de öyle görünüyordu. "Yeleğin, kolları sıvalı gömleğin, saçların... tümüyle harika görünüyorsun." Göz göze geldiğimizde, özgüvenini biraz olsun geri kazanmışçasına derin bir nefes verdi.

Ardından kapı çaldı ve Anthony tekrar paniğe kapıldı. Elindeki maşayı Owen'ın eline tutuşturdu. Owen şaşkın bir şekilde ızgaranın başına geçerken, Anthony endişeli birkaç adım attı.

Karşısına dikildim ve önlüğüne uzandım. Düğümü açtım, başından sıyırdım ve buklelerini geri düzelttim. Bana minnettar bir bakış attı ve elimi sırtına koyarak onu kapıya doğru yönlendirdim.

ızgaranın yanına geri döndüğümde, Owen ince dilimlenmiş biftekleri ustalıkla çevirmekle meşguldü. Onu izlediğimi fark edince omuzlarını silkti. "Arada bir yemek yaparım."

Ön kapının açıldığını duyunca Anthony'e doğru baktım. Eric içeri girdi. Maçtan ya da antrenmandan çıkıp gelmiş olmalıydı. Üzerinde yeşil-beyaz ROGERS yazılı bir forma vardı. *Tabii ki Anthony Roger'ın seksi bir isim olduğunu düşünüyor.* Basitçe selamlaştılar ve Eric mutfağa doğru döndü. "Harika kokuyor. *Carne asada* için sabırsızlanıyorum."

Anthony kontrollü davranmaya çalışıyordu. "Aynen adamım... Güzel olacak," dedi. Yüzümü buruşturarak ona baktım. Elinden geleni yapıyordu ama erkeksi konuşma konusunda oyunculuk yeteneği bile yetersiz kalıyordu.

Mutfağa bağlanan verandaya geldiler ve dördümüz birden ızgaranın başında toplandık. Sessizliği bozmak için, "Hey Eric," diye lafa girdim. "Owen'ı partiden hatırlıyorsundur?"

Anthony o anda etlerle hâlâ Owen'ın ilgilendiğini fark ederek maşayı geri aldı.

"Evet," dedi Eric. "Ne var ne yok?"

"Aynı," dedi Owen ve konuşmayı sürdürebilme çabasıyla ekledi, "Tekrar bir arada olmak güzel." Eric başını salladı ve tekrar sessizliğe gömüldüm. Olası bir diyalog başlatabilmek adına zihnimde Eric'le ilgili olan her bilgiyi tarıyordum. *Garson, tahminen gey, partideki Melissa ile ilgilenmiyor...* Hepsi buydu. Ve hiçbirini de harika bir yemek öncesi muhabbetine başlamak için uygun konular değillerdi.

Sonunda Eric bizi bu sessizlikten kurtardı. Masayı işaret ederek Anthony'e sordu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

“İçecekler,” diye yanıtladı Anthony. “Garajdaki içecekleri getirebilirsin.” Anthony de sessizliğin bozulmasına en az benim kadar rahatlamış gibiydi.

Anlık bir kararla lafa girdim. “Sana yerini göstereyim,” diyerek Eric’e eşlik ettim.

Bisikletlerin üstündeki metal raflarda iki litrelik birkaç şişe alkolsüz bira bulduk. Eric şişeleri alırken, ben gergin bir şekilde kapının önünde durmuş, kelimelerimi seçmeye çalışıyordum. Konuyu nasıl açacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

“Bu gece ne şekilde ilerlerse ilerlesin, dışarıda Owen ile benim ağzımdan tek kelime çıkmayacağını bilmeni isterim,” dedim ve saniyesinde bu kadar cüretkâr ve duyarsız algılanabilecek bir cümle kurduğum için pişman oldum. Belki bu onun konuşmak istemediği bir konuydu? Hakkmda yanılmış ve Anthony ile olan iletişimini yanlış yorumlamış olabileceğimi düşünerek kendimi berbat hissettim.

Eric elindeki şişeyi düşürmek üzereyken toparlanıp şişeyi yere bıraktı. “Teşekkür ederim, Megan,” dedi sonunda. “Hak verirsin ki Katolik Erkek Lisesindeki okul arkadaşlarımdan bilmesini istemediğim şeyler var.”

Rahatlayarak başımı salladım. Gülümseyerek devam ettim. “Bu arada, erkek lisesi ha? Bu senin için ya rüya gibi ya da kâbustan farksız olmalı.”

Eric de rahatlamış olsa gerek ki güldü. “İnan bana, tam bir kâbus. Daha önce ben...” sesindeki özgüven azalmış gibiydi. “Daha önce hiç böyle bir şey yapma şansım olmamıştı.”

Duruşumu dikleştirdim. Söylediği şey bana dokunmuştu ki nedenini anlamak biraz zaman almıştı. Eric’in yerinde olduğunu ve her gün o okula gidip bir şeyleri bastırarak hayatımı sürdürdüğümü hayal ettim. Onun yerinde olsam kendimi tutabilir miydim bilmiyordum. Ama Anthony onun sırf tecrübe olsun diye beraber olacağı biri olamazdı. Onun üzülmesine asla izin vermezdim. “Eğer Anthony ile ilgilenmenin sebebi sadece daha önce hiç erkek arkadaşın olmaması ise ve onu arkadaşlarından

gizli tutmanın daha kolay olacağını düşündüğün için bunu deniyorsan...”

Eric kararlı bir tavırla sözümü kesti. “Alakası yok. Onunla, o olduğu için ilgileniyorum.”

Gülümsedim. “Eh, o zaman en yakın arkadaşı olarak bu konuşmayı yapmak zorundayım,” diye devam ettim. “İlişkiler söz konusu olduğunda Anthony ciddi biridir ve daha önceleri kalbi kırıldı. Senden gerçekten hoşlanıyor.” Eric’in yüzündeki ifade yumuşadı. “O yüzden bu işi bok etme.”

Yerdeki şişeyi aldım ve cevap vermesini beklemeden yürümeye başladım.

Mutfağa döndüğümde Anthony, “Yemek hazır,” diye bağııyordu. “Herkes masaya geçsin de yemeği getireyim.”

Yıllardır defalarca Anthony’nin repliklerini ezberlemesine yardım ettiğim yuvarlak yemek masasına doğru ilerledik. Anthony elinde carne asada ile bizi takip etti.

Kimse tek kelime etmiyordu. Yanımda oturan Owen aşırı dikkatli bir şekilde bardağına bira koymakla meşguldü. Anthony bilinçli olarak bakışlarını Eric’ten kaçırırken, Eric yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

Neler olup bittiğini anlayamıyordum. Anthony’ye Eric konusunda defalarca cesaret vermişim ve az önce de Eric’e doğrudan Anthony’nin ona karşı olan hislerini söylemişim. Daha neyi bekliyorlardı ki?

Eric’e baktığımda üzerindeki tıpkı Derek’in partisindeki çocukların giydikleri gibi bir lakros forması olduğunu fark ettim. Konuşacak bir şey bulmuş olmanın heyecanıla sordum, “Lakrosta hangi pozisyonda oynuyorsun?”

“Orta saha oyuncusuyum,” şeklindeki yanıt işimi kolaylaştırmamıştı.

Anthony ile göz göze gelip konuya girmesi için işaret yapmak istesem de, asla gözlerini önündeki tabaktan ayırmadan bifeği ile uğraşıyordu. İnanılmazdı. Eric’e geri döndüm ve Lakros ile

ilgili neler bildiğimi hatırlamaya çalıştım. Top ile oynandığını biliyordum ama...

"Bu inanılmaz lezzetli bir şey, adamım," dedi Eric Anthony'ye ağzındakileri yutmaya çalışırken.

Anthony –çok şükür ki– başını kaldırdı ve Eric'e yapmacık bir şekilde gülümsedi. Eric'in yaymaya çalıştığı sporcu kanka enerjisiyle şaşkına döndüğünü biliyordum. Yoksa Anthony gerilse de bu kadar sessiz kalacak bir tip değildi.

"Erkek kardeşim Lakros oynuyor..." dedi Owen ve mutluluktan onu öpmek istedim.

Ne, bunu gerçekten de düşündüm mü? Gözlerimi kırıştırdım. Gerçek anlamda değil.

"...ama henüz on yaşında olduğu için, oynamaktan anladığı sopasıyla bana vurmaktan ibaret." Eric kahkahaya boğuldu ve daha ben Owen'a minnettar bir bakış atma fırsatı bile bulamadan ikisi lakrosun ne kadar harika bir spor olduğu üzerine muhabbet etmeye başladılar. Onlar konuşmakla meşgulken masanın altından Anthony'nin ayağını dürterek artık muhabbete dahil olması gerektiğini hatırlattım.

"Hey," dedi Eric aniden Owen ile olan muhabbetini keserek, "salsa sosumuz bitmiş."

Anthony'nin bakışları mutfak tezgâhında duran, annesinin ev yapımı salsa sosuna doğru çevrildi. "Ah, evet," diye kekeleydi. "Şimdi getiriyorum." Ayağa kalktı.

"Ben hallederim," dedi Eric. Ancak ayağa kalkarken gözlerim şaşkınlıkla açıldı zira Eric elini Anthony'nin elinin üzerine koymuştu. Anthony'nin elektrik çarpmış gibi kalışına tanık oldum.

Eric'in arkası dönükken Anthony ile göz göze geldik. Birkaç dakika önce ümitsiz bakan gözler şu an canlılık ve kararlılıkla –ki bu bakışları sadece Anthony bir performansı harika bir şekilde yerine getirip sahneden inerken görebilirdiniz– parlıyordu. Sadece dudaklarını oynatarak "AMAN TANRIM," dedi. Eric elinde doldurduğu salsa kâsesiyle gelirken, Anthony'nin heyecanla onun sonraki hamlesini beklediğini fark ettim.

Nasıl olduğunu bile anlamadan Owen'ın parmaklarını saçım-
da hissettim. Şaşkınlıkla başımı çevirdiğimde, saçımdan bir parça
guacamole sosu almış olduğunu fark ettim. Bunun tek açıklama-
sı, Anthony'e aşırı odaklandığım için dalgınlıkla kirli elimle saçı-
ma dokunmuş olmam olabilirdi.

"Önce elma püresi, şimdi guacamole..." Owen parmaklarını
mendiline silerken sırıttı. "Üstelik bu defa kız kardeşini de suçla-
yamayacaksın."

"Ne yani, pasaklı olduğumu mu söylüyorsun?" dedim şok ol-
muş gibi bir ifade takınarak.

"Ben değil, sen söyledin," diye yanıt verdi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ancak Eric benden hızlı dav-
randı. "Çok sevimlisiniz. Ne kadar zamandır berabersiniz?"

Birkaç saniyelik bir şaşkınlıktan sonra benden söz ettiğini an-
ladım.

Ve Owen'dan.

Ben ve Owen'dan.

Owen'a baktığımda, yüzünde okuması imkânsız bir ifade
olduğunu gördüm. Bu, tahminen şaşkınlık ve içerleme arası bir
ifadeydi.

Owen'ın saçımdaki sosu temizlemesinin neresi Eric'e sevimli
gelmişti bilmesem de cevap vermek için gevelemeye başladım.
"Biz, ee..." Söze başlasam da Anthony ya da Owen'ın nasıl bir
açıklama yapmamı istediklerini bilmediğimden lafımı sürdür-
medim. Kendisi benim gece boyunca göstermelik sevgilim ola-
caktı, bu konuda anlaşmıştık. Ancak gerçekten de ilişki durumu-
muz hakkında yalan söylemek zorunda kalmayı beklemiyordum.

Eric tereddüdümü görünce, "Ah, kusura bakmayın," diyerek
lafa girdi. "Bunun bir çifte buluşma olduğunu sanmıştım."

Anthony saniyesinde konuya daldı, "Bir aydır beraberler!"

Anthony'ye ters bir bakış attım ve mecburi olarak gülümse-
dim. Bu konuda yalan söylemek istemiyor olabilirdim ama yalanı
başkası söylediğinde ayak uydurmam gerekiyordu. Elini tutma-

dan önce Owen'a mahcup bir bakış attım. Sanki radyoaktif bir maddeye temas etmiş gibi irkilse de elini çekmedi.

Eric'e, "Okuldaki *Romeo ve Juliet* oyununun seçmelerinde tanıştık," dedikten sonra sevgi dolu gözlerle Owen'a baktım. Görünen o ki haftalarca Juliet'i canlandırmak bana âşık kız arkadaşı oynama konusunda az da olsa bir yetenek kazandırmıştı. Owen yüzüne far tutulmuş ceylan gibi bakıyordu. "Kasttan kimseyle çıkmayacağıma dair kendime söz vermiş olsam da, Owen'a karşı koymak imkânsızdı." Owen gözlerini devirdi. "Hatta Owen arkadaşının grubu için benden aldığı ilhamla şarkı sözleri bile yazdı ve inan bana, çok ateşlilerdi."

Owen parlak gözlerle bana doğru döndü. "Megan'a karşı koyabilmek mümkün değil. O *olağanüstü* bir aktris."

Gülmek için yanaklarımı ısırdım. "Bir yerden sonra buna itiraz etmeyi bıraktım. Ki Owen da oldukça çekici bir rahip." Bunu sürdürecektir cesaretin var mı diye soran gözlerle Owen'a baktım ve o da sıradaki repliğini düşünerek bakışlarıma karşılık verdi.

"Senin de bulunduğun oyun mu bu?"

İlgim Owen'da olduğundan, Eric'in bunu Anthony'e sorduğunu fark edememiştim.

"Evet, bir rolüm var," dedi Anthony sakince.

"Alçakgönüllülük yapıyor," diye lafa girdim. "Anthony Stillmont'ın en iyi aktörüdür ve gayet de önemli bir rolü var. Hele ki monoloğunu görmek lazım."

"Hoşuma giderdi." Eric'in sesi yumuşamıştı.

"Sanırım sana bir önizleme ayarlayabilirim," diye teklifte bulundu Anthony. Özgüvenini topladığı zamanlarda flört olayında gerçekten de başarılıydı.

"Şimdi mi?" Eric gülümsedi. "Masada? Yemeğin ortasında?"

"Baş başayken," dedi Anthony sakın bir tavırla ve ayağa kalkıp onu alkışlamamak için kendimi zor tuttum.

Eric duraksadı, teklifi kabul edeceği belliydi. "Çok isterim. Ama sahnede de izlemeyi de çok istiyorum."

Odadaki bariz elektriğin herkes farkındaydı. Sandalyemden kalkıp Anthony'nin tabağını aldım. "Masayı ben toparlarım," dedim. "Anthony, yemek her zamanki gibi muazzamdı. Yemeği sen hazırladığına göre, bulaşıkları da Owen ve ben halledeceğiz."

Aslında bunu söylememe bile gerek yoktu zira ben daha lafımı bitirmeden Anthony ve Eric koridora ulaşmışlardı bile.

Tabakları lavaboya taşıyıp musluğu açtım. Owen birkaç parça daha bulaşıkla beraber yanıma geldi. Bulaşıkları bana uzattıktan sonra, bir şey söyleyecekmiş gibi bir ifadeyle tezgâha yaslandı. Kısa bir sessizlikten sonra, "Çekici bir rahip ha?" diye sordu kayıtsızca.

Elimdeki kaşığı ona doğru savurarak yüzüne su sıçrattım. "Ben de karşı konulmaz olduğumu bilmiyordum."

Owen sırtarak havluyla omzuma vurdu. "Gayet iyi biliyorsun, Megan." İnkâr etmediğini fark ederek güldüm.

Bulaşıklar bittiğinde, uzun süredir içeriden ses gelmediğini fark ettim. Sanki zihnimi okurmuşçasına Owen da Anthony ve Eric'in gittiği yöne doğru baktı. "Sence orada neler oluyor?"

"Gidip kontrol etsen mi ki?"

Telaşla cevapladı. "Hayır, mümkün değil."

"Pekâlâ." Omuzlarımı silktim. "Sen burada bekle." Havlumu yüzüne doğru fırlattım ve parmak uçlarıma basarak koridora doğru ilerledim. Anthony'nin odası sol tarafta, oldukça gerçekçi bir İsa portresinin hemen yanındaydı. Odasının yerini beni sınavlara çalıştırdığı zamanlarda öğrenmiştim, sevgili olduğumuzda falan değil yani. Aralık kapıdan koridora ince bir ışık sızıyordu. Önce Anthony'nin yatağından sarkan bir çift bacak gördüm ve görüş açımı geliştirmek için başımı hafifçe eğdiğimde ise... Anthony ve Eric'in tutkuyla öpüşüklerini.

Anthony'nin Eric'i yatağa doğru yavaşça ittiğini gördüğüm an aceleyle oradan ayrıldım. Sessizce mutfığa, beni bekleyen Owen'ın yanına döndüm ve müjdeyi verdim. "Yiyişıyorlar," diye fısıldadım ve yiyecek tatlı bir şey aramaya koyuldum. Anthony'nin bir şeyler hazırladığına emindim.

“Bir biraz garip. Onlar... ee... bir şeyler yaparken biz burada takılacak mıyız?”

Tezgâhtaki devasa un paketini kenara çektim ve altın sarısı elmalı turta ile karşılaştım. “Eh, evet,” dedim omzumun üzerinden. “Bu turtanın soğumasına izin verecek değilim.” Owen’ın yüzündeki eleştirel ifadeye aldırmadan salona doğru ilerledim. “*Anthony bir şeyler yaparken* turta yememizin onun için hiçbir sakıncası yok. İnan bana, bunu ilk yapışım değil.”

Kendimi koltuğa bıraktım ve dilimlemekle uğraşmadığım turtanın ortasına çatalımı daldırırken diğer elimle de Owen’a bir çatal uzattım. Turtanın verdiği mutlulukla inlediğimde, Owen da çatalı alıp yanıma oturmaya ikna oldu.

“Oğn nafı godoğor?” diye sordum ağzım tıka basa doluyken. “Ne?”

Lokmamı yuttum. “Oyun nasıl gidiyor? Okuyabilir miyim?”

Şaşırtıcı bir hızla başını salladı. “Henüz yeterince ilerleyemedim. Hâlâ ana hatlar üzerinde çalışıyorum.”

“Ana hatlar mı? Sana bir dünya malzeme verdim.”

Hevesi kırılmış bir şekilde çatalını turtaya daldırdı. “Üzerinde çalışacak vaktim pek olmadı.”

“*Romeo ve Juliet* yüzünden mi?”

“Evet, bir de evdeki işler.” Çatalını turtanın merkezinde saplı bir hâlde bıraktı. “Bilirsin, kardeşimi okuldan almak, yemeğini hazırlamak, ödevlerine yardımcı olmak.”

Omuzları dikleşmiş, bakışları ciddileşmişti. Çatalımı bıraktım. “Kardeşin için çok şey yapıyorsun,” diye yanıtladım.

Owen omuzlarını silkti. “Sorun etmiyorum. Annem gece gündüz, iki ayrı işte çalışıyor.”

Sustu ancak devam etmek isteyebilir düşünerek herhangi bir yorum yapmadım. Ayrıca ne diyeceğimi de bilmiyordum. Biliyor olmayı dilerdim ki bu durumdan biraz utanmıştım da. Ben onun başını ailevi dertlerimle şişirirken o bunlardan hiç söz etmemişti bile. Sessizce turtayı didiklemeye koyuldum.

Devam etti. "Kardeşimin doğduğu sene babam bizi terk etti. Annem bize iyi imkânlar sunabilmek için gerçekten çok çalışıyor. Mesela geçen yaz gittiğim tiyatro kampı hiç de ucuz değildi. Karşılığında Sam'e bakıyor olmam az bile sayılır."

"Bunları bilmiyordum," dedim bunun yetersiz bir cevap olduğunu bilerek.

Gülümsedi. "Evet, pek bir şeyler anlatan bir tip değilim. Defterime bir şeyler yazmak, herkese bir şeyler anlatmaktan daha rahat hissettiriyor."

"Bana bir şeyler anlatmakta sorun yaşamıyor gibisin."

"Sen herkes değilsin."

Owen dikkatli gözlerle bana bakıyordu ve ne yapacağımı bilemiyordum. Bakışlarımı indirdim. "Hayır," dedim umursamaz görülmeye çalışarak. "Ben herkes gibi değilim. Gürültülü, alaycı, erkek düşkünü..."

"...düşünceli, anlayışlı, zeki birisin," diye cümlemi tamamladı Owen. Ona doğru baktım ve gözlerini kaçırmadı. Doğrusu, ben de aynılarını onun için söyleyebilirdim. Bir şeyler anlattığımda beni sakince dinleyebilecek kadar sabırlı ve beni güldürüp durabilecek kadar komikti. Tüm bunlar dilimin ucundaydı ama ben konuşmak yerine ona doğru yaklaşp elini tuttum.

Owen hareket etmedi. Önce ellerimize, sonra gözlerime baktı. Ona doğru uzandım ancak sözleri beni durdurdu. "Will'den hoşlanıyorsun."

Hafifçe geri çekildim. Owen'ın da bunu istediğinden eminim. Neden Will konusunu açıyordu ki? O âna dek kabul etmek istemediğim gerçeği dile getirdim. "Will ile işler yürümeyecek."

Gözlerini kırptırdı. "Ne? Neden?"

"Vadesini doldurdu. Güven bana, bunu daha önce de yaşadım. Neler olacağını gayet iyi biliyorum."

"Ama hâlâ ondan hoşlanıyorsun."

Elini bıraktım. Ona bu denli yaklaşmamın sebebi, bir gün ondan hoşlanabileceğimi hissetmiş olmamdı. Onu Will'i atlatmak için kullanabilir ya da ona âşık bile olabilirdim. Ancak haklıydı,

o esnada hâlâ Will'den hoşlanıyordum. "Evet," dedim tatsız bir şekilde. "Sanki bir anlamı varmış gibi."

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesindeki suçlayıcı ton beni şaşırtmıştı.

"Neyi?"

"Kendini küçümsüyorsun," dedi daha yumuşak bir sesle. "Vazgeçiyorsun. *Romeo ve Juliet* konusunda da aynı şeyi yapıyorsun. Eminim Tyler ile olan ilişkisinde de aynı şeyi yapmışsındır. Eğer Will'den hoşlanıyorsan, bu hissin peşinden git, Megan. Kendini hafife alma."

Söyledikleri anlık olarak afallamama sebep olmuştu. Oldukça ikna edici konuşmuştu ve bir süre ne cevap vereceğimi bilemedim.

Tam Will'den hoşlansam bile onu benden hoşlanmaya zorlamayacağımı söylemek üzereydim ki Anthony'nin kapısı çarpılarak açıldı. Eric karmakarışık saçlarla hızla odadan çıktı. Bizi görünce bir an bocalayarak durdu ve yüzünde karmaşık bir ifadeyle "Sizi görmek güzeldi, gençler," diye mırıldandı. "Gitmem lazım." Henüz biz yanıt verecek fırsatı bile bulamadan ön kapıyı açtı ve evi terk etti.

Anthony sersemlemiş bir hâlde odadan çıktı. Ayaklanıp aceleyle yanına koştum. "Ne oldu şimdi? Her şey yolunda gidiyor gibiydi," dedim ve onları gözetlediğimi de açığa çıkarmış oldum.

Fark ettiyse bile umursamamıştı. "Öyleydi. Her şey harikaydı," dedi donuk bir sesle. "Ardından babası onu aradı, bir anda garipleşti ve kalkıp gitti."

"Ailevi ve acil bir durum mu vardı acaba?" diye sordum.

"Tabii ki de acil bir durum yoktu," dedi sonunda bakışlarını bana çevirerek. "Sadece bu buluşma baştan aşağı berbat bir fikirdi."

"Berbat bir fikir mi? Az önce deliler gibi beğendiğin çocukla takılıyordun!"

"Ve bununla yetinmem gerekirdi, değil mi?" diye karşılık verdi. "Cinsel yönelimini insanlardan gizliyor oluşu ve benimle bir ilişki yaşamak gibi bir planı olmaması, hatta belki de benimle

bir daha hiç konuşmayacak olması hiç önemli değil." Gözlerinde yaşlar birikmişti ve bağırarak konuşuyordu. "Çünkü onunla takılmış olmak yeterli, değil mi? Sen bununla yetinecek biri olabilirsin, Megan ama ben değilim."

Doğru düzgün bir cümle kurmakta zorlanıyordum. "Ben öyle demek... Ben... Benim neyle yetinebilecek olduğum hakkmda en ufak bir fikrin yok," dedim sonunda kendimi toparlayarak. "Ya da sana yardım etmek için ne kadar çabaladığımı hakkmda. Eğer ben olmasam, bunu bile yaşayamayacaktın."

"Senden yardım etmeni isteyen olmadı. Her ne yaptıysan, ona her ne söylediyse, onu buna zorlamış oldun. İkimizi de zorladın. Herkes senin gibi hızlı ilerlemek istemeyebilir. İlişki dediğimiz, zamana karşı yarıştığımız bir şey değildir." Bir şey söylememe fırsat vermeden saldırıya devam etti. "Hiç gerçek bir erkek arkadaşım olmadı. Eric'le işlerin daha farklı ilerlemesini umuyordum. Lisede bir erkek arkadaş bulmak kolay değil. Kendimi teselli etmek için sevişebileceğim ya da sevgili olabileceğim bir sürü seçeneğim yok – bunu anlamak senin için pek kolay olmasa gerek."

"Bu hiç adil değil," dedim incinmiş bir şekilde.

"Adil değil mi?" Bana doğru bir adım daha attı, titriyordu. "Adil olmayan, başrol oynayamayacak kadar siyah ve gey olduğun için okul değiştirmek zorunda kalmak. Adil olmayan, hiçbir erkek seninle aynı odada kalmak istemeyeceği için her okul gezisinde endişe yaşamak. Adil olmayan, ne zaman bir erkekle flört etsen, sana güleceğinden korkmak."

Anthony'nin cümlelerindeki acı, sesindeki öfkenin önüne geçmişti. Anthony genelde böyle şeylerden söz etmezdi ama sırtındaki yükün de farkındaydım. Bu gecenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Elbette ki kalbi kırılmıştı. "Üzgünüm. Ama Eric'le işleri yoluna koyacak bir şansın daha olacağını düşünüyorum," dedim kibarca.

"Öyle düşündüğünü biliyorum. Çünkü anlamıyorsun. Senin için her şeyin yoluna gireceğini söylemek kolay ama içten içe sen de kendini yenilgiye teslim etmiş birisin."

Sinirden gözlerime yaşlar birikmişti. Anthony'nin söylediği şeye nasıl karşı çıkacağımı bilemiyordum. Belki yenilgiye çoktan teslim olmuştum ve belki bu gerçekten de sağlıksız bir durumdu. Ama bu durumu nasıl değiştirebileceğimi ben de bilmiyordum.

"Yeter artık!" dedim sesimi yükselterek. "Burada sana destek olmaya çalışıyorum. Yardım etmeye çalışıyorum. Ama boş ver gitsin. Sen konuşmak istemiyorsun. Senin istediğin, yaşadığın mutsuzluğun acısını benden çıkarmak."

Çantamı aldım ve Owen'ı hatırladım. "Gel hadi, Owen." Evden çıkmadan evvel, Owen'ın Anthony'ye mahcup bir bakış attığını fark ettim.

Eve gidene dek hiç konuşmadık. Owen benimle göz göze gelmedi ve onu evine bıraktığımda sadece sessizce birbirimize iyi geceler diledik.

Eve vardığımda pencerelerde hiç ışık yoktu. Kapıyı açtım, bizimkilerin Erin'le beraber yaptıkları el işi gecesinden kalan malzemelerin yanından geçip odama çıktım. Kapıyı çarpmamak için kendimi tutmam gerekmişti. Mesele sadece Anthony ve Owen'ın cümlelerinin beni incitmesi değildi. Mesele daha bencilce bir şeydi, onların önünde gözlerim dolmuştu ve ben insan içinde hislerini belli eden kızlardan değildim.

Işığı açmaya bile gerek duymadım. Doğrudan yatağa girdim. Ancak battaniyeme sarılıp uzandığımda, uyuyamadığımı fark ettim. Anthony'nin cümleleri zihnimde dolaşıyordu. Sinirliyken bile bir arkadaşla söylenmemesi gereken şeyler söylemişti.

Öte yandan, söyledikleri acı verici bir şekilde doğrudu. Anthony haklı olabilirdi. Şimdiye dek hep hayatımdaki erkeklerin beni bıraktığını düşünmüştüm. Böylesi daha kolaydı. Bunu kontrol edemezdim ve öngörülebilirlik bir nevi rahatlatıcıydı. Olayların kaçınılmaz olduğuna inanmak, benim savunma mekanizmam hâline gelmişti.

Peki ya gerçekler bundan daha fazlasıysa? Bu soru midemin kasılmasına neden olmuştu. Peki ya bir yerden sonra bu savunma mekanizması beni istemediğim yönlerle sürükleyen bir tasmanaya dönüştüyse? İlişkilerimde gerçekleşen sıkıntıların bir sebebinin de benim negatifiğim olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ya onlar beni değil, ben onları bıraktıysam?

Yattığım yerde duvara doğru döndüm ve zihnimdeki sesleri susturmaya çalıştım. Gecenin bu saatinde, Anthony ile olanlar henüz bu denli tazeyken bu sorulara kafa yormanın zamanı değildi. Yine de düşünmeden duramıyordum.

Bu gece yapmam gereken tek bir şey vardı. Başka birine karşı hislerim varken, her ne kadar düşünceli, zeki ve anlayışlı da olsa sevgilisi olan bir erkekle flört etmiş olmamam gerekirdi. Komodin üzerindeki telefonuma uzandım ve Owen'a bir mesaj yazdım.

olanlr için özr dırm. anthony meselesndn önce

Owen'dan yanıt gelmedi ve onu Anthony'ye davet ettiğim zaman ne kadar hızlı cevap yazmış olduğunu hatırladım. Belki kardeşini uyutuyordur diye düşündüm. Boş vermeyi denedim ama yirmi dakika geçtikten sonra hâlâ uyanıktım ve bir gecede iki arkadaşımı birden kaybettiğimi düşünerek endişeleniyordum.

umrm armzdaki ilşkyi mhvetmemişmdr, yazdım ve ekledim, sn ii bi arkdşsn. Mesajı gönderdim.

Bu defa birkaç dakika sonra cevap geldi.

Sen de iyi bir arkadaşsın. Özür dilemene gerek yok...

Rahatlayarak derin bir nefes verdim. Derken ikinci bir mesaj geldi.

Seni anlayabiliyorum. Gerçekten de çekici bir rahibim.

Acım biraz olsun hafiflemişti, gülerek cevap yazdım.

hem de en çkicisi. sni cübbeyle görmk için sbatsızlanyorm

ON DÖRT

JULIET: Bu kadar kötü yazıyla dolu bu kitap

Nasıl güzel ciltlenebilir böyle?

Yalan nasıl barınabilir

Göz kamaştıran bir sarayda

GÜN HENÜZ AYDINLANIYORDU VE ben Madeleine'in ağaç dikim aktivitesine gitmek üzere toprak yolda araç kullanıyordum. İki yanda da sık ağaçlar vardı ve annemin eski Volkswagen'i yoldaki taşların etkisiyle sallanıp duruyordu. Tepenin zirvesine ulaştığımda, doğan güneşin ufuk çizgisini pembeye boyadığını gördüm.

Çok güzeldi ve bundan nefret ediyordum.

Tek elimi direksiyondan çekip uykulu gözlerimi ovuşturdum. Bir cumartesi sabahı beşte uyanıp doğaya gitmek, sadece Madeleine için yapabileceğim bir şeydi. Yolun kenarında park hâlinde duran aracını görüp arkasına park ettim.

Ağaçların arasından ilerlerken, dağınık atkuyruğumu düzeltip şalıma sarındım. Ekim, yerini kasıma bırakmak üzereydi ve hava soğuktu. Sabah soğukunda, nefesim gözle görülebiliyordu. Madeleine'in insanları bu etkinliğe gelmeye ikna edebildiğine inanamıyordum.

Ormandaki açıklığa ulaştığımda, kazdığı çukura doğru eğilmiş olan Madeleine'in de içinde bulunduğu bir grup gönüllünün ellerinde küreklerle çalışmakta olduklarını gördüm. Minik topuzu, mavi bandanası ve bol kabaniyle bile sabahın bu uğursuz

saatinde, ormanın ortasındaki herkesten çok daha güzel görünüyordu Yanına gittiğimde, varlığımı henüz fark etmemişti.

“Biliyor musun,” dedim ve Madeleine yerinde sıçradı, “bu harika. Ne zaman ormana baksam hep aynı şeyi düşünürüm: *Buraya daha çok ağaç lazım.*”

Madeleine gözlerini devirdi. Sırtarak ufak bir fidan alıp çukura yerleştirdi. “Birkaç sarhoş beyinsizin kamp yaparken sebep oldukları yangında kaybolan ağaçların yerini doldurmaya çalışıyoruz.” Bunu duyduktan sonra zeminin küllü olduğunu fark edebildim. “Ayrıca,” diye devam etti fidanın etrafındaki toprağı sıkılaştırırken, “Üniversite başvurularım için de iyi bir proje olacak.”

Tekrar dikleşip arka cebinden bir mala çıkardı ve beklentili bakışlarla malayı bana doğru uzattı. Ciddi olamazdı.

Yalandan dudağımı sarkıttım.

Eğlenmiş görünmüyordu. Tek kaşını kaldırıp malayı bana doğru sallayarak üzerime toprak sıçrattı.

“Peki, peki,” diye homurdandım. Sıradaki fidan için birkaç adım ilerledik. Madeleine’in öncülüğünde yere çöküp ne yaptığımı bilmeyerek malamı toprağa saptırdım. Uzaklardan ne olduğunu bilmediğim çeşitli hayvan sesleri geliyordu. Madeleine ise ne yaptığını çok iyi biliyordu ve tek hareketle bir kürek dolusu toprağı yerinden kaldırdı. “Mükemmel olmak seni hiç yormuyor mu?” diye sordum toprağı kazışını izlerken.

Bunu şaka yaparcasına sormuştum ama Madeleine yüzünü buruşturdu. “Mükemmel mi?”

“Eh, ormanları kurtarmak, kütüphanede gönüllü olmak, harika bir not ortalaması, mükemmel bir ilişki. Tüm bunlara yetişmek zor olmalı. Hiç arada bir bir şeylerde başarısız olmak istemiyor musun?” En yakın arkadaşlarımdan biriyle olan ilişki mi mahvettikten sonra sadece iki saat uyumuştum ve Madeleine ise karşımda gezegeni kurtarıyordu.

Kazmayı bıraktı ve küreği toprağa saptırdı. “Neyin var senin? Bugün her zamankinden daha huysuzsun.”

Omuzlarımı silktim. Haksız sayılmazdı. Önceki gecenin yükü

omuzlarımdayken, elbette daha huysuzdum. “Sabahın altısında hep böyle olurum,” diye homurdandım. Dikkatle beni inceledikten birkaç saniye sonra öncekinden de güçlü bir şekilde toprağı kazmaya devam etti.

“Sence ben çok mu kolay vazgeçiyorum?” diye sordum aniden. Anthony’nin salonunda Owen’la yaptığım konuşmadan beri bu düşünce zihnimden çıkmıyordu. Madeleine Owen’dan daha eski arkadaşımdaydı. Beni ondan daha iyi tanırdı.

Tek ayağını küreğe dayayıp sırtını dikleştirdi. “Neyden söz ediyoruz?”

“Her şeyden. Biliyorsun...” Bir an duraksadım. Her şeyden de vazgeçiyor değildim. GOTO’dan, Anthony’dan ya da kavga ettiğimiz zamanlarda bile Madeleine’den vazgeçmiyordum. “İlişkilerden söz ediyorum,” diye toplardım.

“Konu Will’le mi ilgili?” dedi Madeleine anlayışlı bir tavırlı.

“Evet, Will ve diğer herkes,” diye devam ettim. “Bir dünya erkek arkadaşım oldu ama dört aydan uzun tek bir ilişkim bile olmadı.” Daha önce buna hiç kafa yormamıştım ancak Owen’ın söyledikleri gece boyu beynimi rahat bırakmamıştı.

“Eh, yürümeyen bir ilişki söz konusu olduğunda zamanını harcamamalısn.” Bandanasını çıkarıp suratını sildi.

“Peki ya bir ilişkinin yürümediğine çok çabuk karar veriyorsam? Alyssa’nın onunla flört ettiğini gördükten ve garip bir gece geçirdikten sonra Will’den vazgeçmeye hazır hâldeydim. Ki bilirsin, Alyssa herkesle ve her şeyle flört eder.”

Madeleine gülmüyordu. Elini beline dayadı. “Neden bunu konuşuyoruz?” Sesinde hafif bir bıkkınlık vardı. Sosyal hizmet esnasında onun zamanını almak belki de pek iyi bir fikir değildi.

“Bilmiyorum. Sadece geçmişe baktığımda, belki de bazılarının üzerini çizmekte çok acele etmişimdir diye düşündüm.” Owen gibi konuşuyordum.

“Ama... Tyler hariç, değil mi?” dedi alçak sesle.

Malamı toprağı daldırıp biraz daha kazdım. Kazma işi gittikçe kolaylaşıyordu, bir ritim tutturmaya başlamıştım. Bir şekilde

iyi hissettiriyordu. "Sanırım, yani..." Kimle konuştuğumu fark ederek kendimi susturdum. "Onu geri istediğimden filan değil," diyerek durumu toparlamaya çalıştım. "Sadece, belki de Tyler ya da diğer tüm sevgililerimle işlerin bozulmasma ben izin vermişimdir."

Suratındaki ifadeye bakılırsa, ikna olmamış gibiydi. Beyaz yanakları kızarmaya başlamış ve dudakları aşağı kıvrılmıştı. Kısıtıcı gözleriyle doğrudan bana bakıyordu. Ve bakışları, adil olmayan bir not aldığı anda veya sporcular başka çocuklara sataştığında kullandıklarıyla aynıydı.

"Tyler konusunda durum zaten değişmezdi," dedi sessizce.

Başımı salladım. "Varsayımsal olarak konuşuyorum. Belki ben..."

"Siz daha ayrılmadan biz ilişkiye başlamıştık," dedi Madeleine bağırarcasına.

Ağzım açık kalakaldım.

"Siz... Ne?"

"*On İkinci Gece'nin kapanış partisinde beni öptü.*"

Parlak gün ışığının ortasında, düşüncelerim karman çorman bir hâlde dikiliyordum. *On İkinci Gece'nin kapanış partisini* hatırlıyordum. Tüm kast ekibi Tyler'ın evinde toplanmıştık. Anthony'nin bile sarhoş olduğu nadir partilerdendi ve Jenna ile birlikte onun Hamlet'in monologunu ezberden seslendirişini seyretmiştik. *İçmek ya da içmemek. İşte bütün mesele bu.*

O geceden birkaç hafta önce seks yaptığımızı ve bir ay kadar sonra da ayrıldığımızı hatırladım. Ayrılıktan birkaç hafta sonra birlikte evime gelişlerini ve o güne dek hiçbir şey yaşamadıklarına yemin ederek sonrası için sevgili olmalarının benim için sorun olup olmadığını soruşlarını...

Onlara inanışımı hatırladım.

Madeleine'in yüzündeki öfke silindi, gözleri yaşlarla doldu ve yüzü bembeyaz kesildi. Bana bunu söyledikten sonra ağlayabildiğine ve benim onu teselli etmemi beklediğine inanamıyordum.

"Bunu söylememeliydim," dedi kısık bir sesle.

“Hayır, bunu *altı ay önce* söylemeliydin.” Yüzüne bile bakmak istemiyordum.

“Biliyorum. Özür dilerim, Megan. Söylemem gerekirdi,” dedi gözyaşları içinde ancak sesindeki pişmanlığa ek olarak bıkkınlık da ortadaydı. “Aramızın tuhaf olduğunu bildiğim için bugün...”

“Ben hep seni *savundum*,” diye lafını kestim. “Herkes Tyler ve senin beni aldattığınızı düşünürken ben en yakın arkadaşın olmaya devam ettim çünkü sana güveniyordum. Bana biz birlik-teyken aranızda hiçbir şey geçmediğini söyledin.”

“Biliyorum, biliyorum.” Yaşlar yanaklarından süzülüyordu ve bazı gönüllüler bize doğru bakmaya başlamıştı. “Lütfen arabama gidelim, her şeyi açıklayacağım...”

Öfkemin bir kısmı uçup gitmişti. Ona doğru bir adım attım, bir yanım onu affedip teselli etmek istiyordu. Ama birden Owen’ın sözlerini hatırladım. *Kendini hafife alma*. Sırf Madeleine kendini iyi hissedebilsin diye kendi mutsuzluğumu yok saymamalıydım. Benim hislerimin de önemi vardı. Yokmuş gibi davranmaktan yorulmuştum.

Arkamı döndüm ve Madeleine’i gözyaşları içinde bırakarak arabama doğru yürüdüm.

Öğlene dek uyudum ve uyandığımda telefonumda Madeleine’den gelen altı cevapsız arama vardı. Sesli mesajları, dinlemeye bile gerek duymadan sildim.

Garip bir şekilde, tartışma esnasındaki tavrımdan dolayı kendimi iyi hissediyordum. Tartışmanın sebebi hâlâ inciticiydi, gerçekten de kandırılmışım. Benden gizli erkek arkadaşım ile oynamadığı konusunda en yakın arkadaşıma inanmışım. Her ne kadar mükemmel bir çift olsalar da, bu yaptıkları iğrenç bir şeydi. Ama kendimi savunduğum ve bana yapılanları yutmadığım için kendimle gurur duyuyordum.

O anda Will aklıma düştü.

Evet, Alyssa onun koluna dokunmuş ve beraber replik çalışmayı teklif etmişti ki bu flört tarihinin en eski numaralarından biriydi. Ama daha bir hafta önce Will benim odamdaydı ve bana ne kadar güzel olduğumu söylüyordu. İlişkimizin onun için ne ifade ettiğini söylemesi için beklemekten bıkmıştım. Bunu kendim öğrenecektim.

Masamdaki telefonu alıp Will'e mesaj attım. *mşgl msn?*

Şu an hayır. Neden? Diye cevapladı.

Ona bir konum gönderdim ve *30dk!!!* yazdım. Ve gelip gelmeyeceğini dahi kafama takmamaya karar verdim.

Otuz dakika sonra, ona buluşmamızı söylediğim mekânın kapısındaki çan şangırdadı. Will kusursuz saçlarıyla kapıda belirdi. Bakışları etrafta dolaşırken mekânın arka masasındaki varlığını fark edebilmesi için ona doğru el salladım.

Yüzünde meraklı bir ifadeyle karşıma oturdu. Yabanmersinli kekimi ona doğru uzattım. "İçecek bir şey ister misin?"

Önce keke, sonra da bana doğru baktı. "Neler oluyor?"

Derin bir nefes aldım. "Bir randevu." Çatallardan birini ona uzattım. "Kek?"

"Bir randevu," diye tekrarlayarak çatalı elimden aldı. Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

Yol boyunca kafamda oluşturduğum konuşmayı ezberden yapmaya başladım. "Bana geldiğin gecedeki işler biraz garipleşti. Bir şeyleri aceleyle getirmek gibi bir huyum var ama artık bunu yapmak istemiyorum. Ki bu da, seninle seks yapmaya hazır olmadığım anlamına geliyor" –duraksadım– "şimdilik. Elbette ki şimdilik." Will gülümsedi. Cesaretlenmiş bir şekilde devam ettim. "Senden hoşlanıyorum. Seninle olmak istiyorum. Sevgili olmak istiyorum."

Çatalı masaya bıraktı. Korkunç bir an boyunca, her tür kötü senaryo zihnimde koşturmaya başladı. *Benimle ilgilenmiyor. Alyssa'dan hoşlanıyor. Çok ileri gittim. Şu an sadece seks yapmak isti-*

yor. Ve en kötüsü de: *Owen haksızdı, ben çok çabuk vazgeçmiyorum. İnsanlar benden vazgeçiyorlar.*

Will masadaki elimin üzerine elini koydu. “Ben... Söylemem gerekir ki sevişmeye başladığımızda biraz ürkmüştüm. Herkes senin ne kadar çekici, yetenekli ve eğlenceli olduğunu söylüyor. Buna layık olabilmek kolay iş değil.”

Gözlerimi kırıştırdım. Herkesin böyle düşündüğünü bilmiyordum. Okuldaki herkes için sadece Madeleine’in flörtöz arkadaşısı olduğumu sanıyordum. Madeleine’in sürekli terk edilen arkadaşısı.

Will devam etti. “Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim ama ben de seninle birlikte olmak istiyorum, Megan,” dedi kocaman bir gülümsemeyle.

Bedenimdeki tüm kaslar gevşerken, inanılmaz derecede rahatlamış hissediyordum. Ama henüz işim bitmemişti. Ya hep, ya hiç. “O zaman, net bir cevap istiyorum, erkek arkadaşım mısın?”

Will net bir şekilde başını salladı. “Erkek arkadaşınım.”

“Eh,” dedim neşe içinde, “harika.”

“Öyleyse bu bizim ilk randevumuz. Ve biz de...” Etrafa bakındı. “Tam olarak neredeyiz?”

Bakışlarımı etraftaki tanıdık dekorlar üzerinde gezdirdim. Ön tarafta antik kitaplar, yabancı yayınlar ve çok satan edebi eserler çökmek üzereymişçesine duran ahşap raflarda sergileniyordu. Kasanın etrafındaki duvar, çoktan ölmüş edebi kişiliklerin posterleri ile kaplıydı. Odanın ortasındaki kıvrımlı merdiven, Shakespeare eserlerinden küçük dekorlarla süslenmişti. Oregon’un en sert espressosunun kokusu bizim oturduğumuz arka bölüme dek ulaşıyordu. Loş, tozlu ve kusursuzdu.

“Burası, Birnam Wood Kitap Kafe,” diye yanıtladım. “Buraya ilk olarak *Macbeth*’ten bir sahneye hazırlanırken gelmiştim. İnternetteki tavsiyeler üzerine bulmuştum. Ve o günden beri burası benim en sevdiğim yerlerden biridir.”

Will havayı kokladı. “Biraz küflü kokuyor.”

“Harika, değil mi?”

Kekten bir parça aldı ve omuz silkti. “İlk defa bir kitap kafede randevuya geliyorum. Ama aslında,” diye ekledi o an aklına gelmişçesine, “aslında ilk defa bir randevuya çıkıyorum.” Şaşırdığımndan değıl ama bunu itiraf etmesi bir şekilde hoşuma gitmişti. “*Romeo ve Juliet* nasıl gidiyor? Bu hafta balkon sahnesini tekrar yapacağınızı duydum.”

“Hiç hatırlatma.” Son prova felaket gitmişti. Tyler ne kadar uğraşsa ve Jody ne kadar sık bizi durdurup başa almamızı istese de, Juliet’in Romeo’ya olan aşkını ilan ettiğı sahnede ber battım. “Şu anda Son Sınıflar Tiyatro Gösterisi’ne ve yönettiğim sahneye daha çok odaklanmış durumdayım.”

“Ama bu sadece tek bir sahne,” dedi Will.

“Benim yönettiğim tek bir sahne,” diye yanıtladım. “Ama bütün gösteriyi ben organize ediyorum.”

“Sadece neden buna odaklandığını anlayamıyorum,” dedi. Sesi alçaktı ancak neredeyse eleştirel denebilecek bir tınısı vardı. “*Romeo ve Juliet* Ashland’da sahne alacak. Hadi ama,” dedi bir zamanlar göz kamaştırıcı bulduğum, şimdiyse ışığını biraz kaybetmiş olan gülüşüyle, “profesyonel bir oyunda başroldesin. Bu oyun Son Sınıflar Tiyatro Gösterisi’nden çok daha önemli.”

Beni anlamıyor olmasına kızmamaya ve Son Sınıflar Gösterisi’ni hafife almasına bozulmamaya çalışarak omuz silk-tim. “Okuldaki son senem. Liseye başladığımdan beri bu gösteride yer alıyorum. Ve harika bir iş çıkarmak istiyorum. Anlıyorsun değıl mi?” Will başıyla onayladı ama bakışları beni anlamadığını açıkça ortaya koyuyordu. “Ayrıca bu gösterinin Ashland’daki performansımı etkilemesine izin verecek değılim.”

“Kastını belirledin mi?” diye sordu ve ilgileniyor oluşunu görmek beni sevindirdi.

“Hayır, neden?” Flörtöz bir şekilde kaşımı kaldırdım. “İlgileniyor musun?”

“İlgilenebilirim,” dedi sakince. “Yönetmenin benimle özel olarak ilgileneceğinin garantisini alabilirsem.”

“Bunu ayarlayabiliriz.”

Sırıttı. Ve aniden elimden tutup beni mekânın ön kısmına götürdü. “İlk buluşma bir hediye hak ediyor, değil mi?” diye sordu omzunun üzerinden.

Uzun zamandır varlıklarını unutmuş olduğum kelebekler midemde uçuşmaya başladı. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim aslında bundan çok hoşlanmış olsam da.

“İsrar ediyorum,” diye yanıtladı. Yürümeyi sürdürdük.

Ön tarafa geldiğimizde kapının yanındaki deri kapaklı defterlere baktım. Buraya her geldiğimde bu defterlere hayranlıkla bakıyordum ve...

“Bu.” Will’in elinde bir bileklik vardı. “Bu harika.”

Ah. “Çok güzelmiş,” dedim aceleyle.

Gülümseyerek bana baktı. Kasanın yanındaki cam tezgâha bilekliği koyduğunda, bilekliğin iç kısmında bir kelime yazdığını fark ettim. Bir isim.

“Ophelia?” diye sordum.

Will kasiyere bir yirmilik uzatıp bana döndü. “Evet!” dedi coşkuyla. “*Hamlet* sence de Shakespeare’in en iyi oyunu değil mi? Ya da düzeltiyorum” –parmağını havaya kaldırdı ve ciddi bir ifadeyle ekledi– “en iyilerinden biri.”

Bilekliği paketinden çıkarıp bana doğru uzattı. Ophelia’nın oyun boyunca takıntı hâline getirdiği sevgilisine olan aşkından delirmesi dışında hiçbir şey yapmadığı gerçeğini göz ardı etmeye çalışarak gülümsedim. Bu hediye, bana tanıdık bir heyecanı yaşatmıştı. Will’in isteği, ilgisi ve beraber olma arzusu beni mutlu ediyordu. Bileklikte yazan ismin bir önemi yoktu. Bu, erkek arkadaşımın bana bir hediyesiydi.

ON BEŞ

MERCUTIO: *Tanrı belasını versin her iki ailenin de!*

HER NE KADAR WILL'LE İLK RANDEVUM oldukça başarılı geçmiş olsa da, pazartesi günü okula pek de iyi bir modda gittiğim söylenemezdi. Cumartesi akşamı eve gittiğimde, iki saat süren can sıkıcı bir Shakespeare çalışmasından sonra, babamın telefonda konuştuğunu duymuştum. Hoparlör açıldı ve Rose ile birlikte, evimizi satmak için bir emlakçıyla görüşüyorlardı. On yedi senelik aile yemekleri, doğum günü partileri, kavgalar, gözyaşları ve anılar için bir fiyat belirlemeye çalışıyorlardı.

Arkadaş olduğumuz günden beri ilk defa, içgüdüsel olarak Madeleine'e mesaj atmak üzereyken kendimi durdurdum. Bir yanımdı duyduğum şey hakkında onunla konuşmayı çok istiyordum. Ama ardından onunla artık konuşmadığımı hatırlamıştım. Onun benim sandığım gibi bir arkadaş olmadığını.

İngilizce dersi boyunca onu görmezden geldim ve teneffüslerde de yüzüne bakmadan yanından geçip gittim. Ve sonra, Anthony'nin de aynısını bana yaptığını fark ettim. Hiç değilse Will ve dudakları kafamı dağıtma konusunda bana oldukça yardımcı oluyorlardı ve çok da fena bir gün olduğu da söylenemezdi. Ta ki öğle yemeğine dek.

Madeleine'in orada olduğunu bilsem de, her öğle molasında yaptığım gibi tepeye doğru yürüdüm. Onunla konuşmayacaktım. Bu kesindi. Ama ondan kaçmayacaktım da. Hem sevgilimi hem de öğle yemeği mekânını benden çalamayacaktı.

Doğrudan gruba doğru ilerledim ve Owen'ın yanına oturdum. Madeleine'in bana yalvaran gözlerle baktığını görebiliyordum. "Hey, Megan," diye seslendi. "Konuşabilir miyiz? Hafta sonu seni defalarca aradım."

Yüzüne bile bakmadan Rose'un zorla yanıma vermiş olduğu tavuklu sandviçin paketini açtım. "Telefonlarını açmadığıma göre, bunun bir sebebi olmalı." Konunun uzamasını istemiyordum, bu yüzden bilinçli olarak *On İkinci Gece*'de Olivia'yı oynayan Kasey Markowitz'e döndüm. "Kasey, henüz son sınıf olmadığını biliyorum ama Son Sınıflar Gösterisi'nde yöneteceğim sahnede rol almanı istiyorum. Karşıt cinsiyetten bir Happy Loman yaratmak istiyorum ve bence sen bunu gayet iyi yapabilirsin."

Gurur duymuş bir ifadeyle kızardı. Derken Madeleine konuşmamızı böldü.

"Gerçekten de beni görmezden mi geliyorsun?" Mahcup ses tonu, yerini öfkeli bir sese bırakmıştı.

Ona doğru döndüm. "Üzgünüm. Arkamdan eski sevgilimle oynayan eski en yakın arkadaşım ile konuşacak havada değilim şu an." Madeleine'in yanında oturan Tyler'ın gözleri büyüdü ve bunu bildiğimi o anda öğrendiğini fark ettim.

Ortam bir anda sessizliğe gömüldü ve Madeleine'in yanakları kıpkırmızı kesildi. Aceleyle termosunu çantasına fırlattı ve ayağa kalkıp titreyen elleriyle eteğini düzelitti. Tyler bana özür dileyen gözlerle bakıyordu. "Benim gitmem..." Eliyle Madeleine'i gösterdi. "Özür dilerim, Megan," dedi ve Madeleine'in peşinden gitti. Konuşmayı yarıda bırakıp gittiği için mi yoksa sevgiliyken beni aldattığı için mi özür dilediğini bilmiyordum. Her halükârda, Tyler'a karşı olan öfkemle yüzleşmeye henüz hazır değildim.

İnsanlar yavaşça muhabbetlerine döndüler. Yine de herkes arada gizli gizli bana doğru bakıyordu. Owen hariç herkes. "Sanırım Tyler ve Madeleine hakkındaki son konuşmamızdan sonra bir şeyler değişmiş," dedi bana doğru eğilerek.

Cidden bunun sırası mıydı? "Defterini çıkar bakalım, Owen. Senin için harika malzemelerim var."

Şaşırmıştı. “Ne? Hayır.” İncinmiş görünüyordu. “Malzeme toplamaya değil, arkadaşın olmaya çalışıyorum.”

O anda kendimi suçlu hissettim. Elbette ki Owen sadece arkadaşım olmaya çalışıyordu. Tanıştığımız günden beri bu hep böyleydi. Derin bir nefes verdim. “Görünen o ki, herkesin söylediğine inanmamak tamamen benim aptallığım. Madeleine bu hafta sonu Tyler ile ben ayrılmadan bir ay önce öpüşüklerini söyledi.”

“Ne?” Owen ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. “Bu gerçekten berbat.”

“Tyler’ın böyle bir şey yapmış olması beni çok şaşırtmadı. Ama Madeleine... Bana böyle bir şey yapmayacağına sonsuz güven duyduğum tek insandı.” Gözlerimi boşluğa dikip amaçsızca çimenleri yolmaya başladım. “Daha da saçması, bir yanımda bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyor. Babamla ilgili meseleler var ve bizimkiler ayrıldığında olduğu gibi Madeleine ile dertleşmeyi, onun evinde yatıya kalmayı istiyorum.”

Başını salladı. “Ne yapacaksın peki?”

“Ne mi yapacağım? Bir şeyler yapması gereken ben değilim. Ben onun... Bilmiyorum. İşleri düzeltmek için bir şeyler yapması gereken kişi o.”

“Bunu yapacağına eminim,” dedi Owen tereddütsüz bir şekilde.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Nereden biliyorsun?”

Cevap arıyormuş gibi bir ifadeyle bir süre çimenlere baktı. “Bilmiyorum,” diye kabullendi. “Ama eğer gerçek bir arkadaş ise, bunu yapacaktır.”

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Madeleine’in dostluğumuzun onarmak için uğraşacak bir arkadaş olduğuna inanmak istiyordum. Ve inanıyordum da. Yaptıklarının yanlış olduğunu fark ettiğini ve beni önemseydiğini gösteren bir şey yaptığı takdirde, onu affedecektim.

Midemin kasıldığını hissettim. Bunu yaşaması gereken tek insan ben değildim. Aynı şeyleri ben de Anthony’ye kanıtlamalıy-

dım. Onu acele ettirmiş olmam doğru değildi. Eric ile olan ilişkisini –ya da flörtünü, ya da her ne ise– dilediği tempoda yaşamak onun en doğal hakkıydı.

“Biliyorsun,” dedi Owen ve o anda düşüncelere daldığım süre boyunca sabırla beklemiş olduğunu fark ettim. “Ben Madeleine değilim –bana yatıya gelmen biraz garip olabilir– ama ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım.”

Düşünceli, koyu renk gözlerine baktım. “Sana yatıya gelmem çok da garip bir durum olmaz, Owen... Tabii garip şeylere özel bir düşkünlüğün yoksa,” deyip göz kırptım ve Owen utançtan kıpkırmızı olurken alçak sesle ekledim, “ama gerçekten teşekkür ederim.”

Öğle arasından sonra trigonometri dersim vardı. Bay Patton’ın sınıfının önüne gelmişken, dersi asmaya karar verdim. Sıkıcı bir dersti ve benim de acil bir işim vardı. Geriye dönüp fen kanadına doğru ilerledim ve koridorlar boşalana dek on beş dakika boyunca orada zaman öldürdüm.

Bayan Howell fizik sınıfından çıktığında sanki orada olma iznim varmış gibi davranarak sınıfa girdim. Geçen sene fizik dersi almıştım ve Bayan Howell’in nereye gittiğini biliyordum. Her ders otoparka gider ve on beş dakikalık bir sigara molası verirdi.

Sınıfa girdiğimde kendimi bir kaos ortamının içinde buldum. Öğrencilerin bir kısmı fosforlu mor Nerf yayları ile atış yapıyor ve diğer öğrenciler de atılan okları ellerinde mezuralar ve not defterleriyle takip ediyorlardı. Oklardan biri başımın arkasına çarptı ve ağlak sesli bir kız veri toplama sürecini mahvettiğim yönünde bir şeyler söyledi.

Özür dilemekle uğraşmadım. Burada olmamın bir sebebi vardı ve o sebep şu anda sınıfın arka tarafındaydı.

Anthony not defterine bir şeyler yazmakla meşguldü. Yanındaki sıraya yaslandığımda “Dersteyim, Megan,” dedi umursamaz bir edayla.

“Biliyorum ve çok vaktini almayacağım.”

Yavaşça bakışlarını defterinden kaldırıp bana çevirdi. “Neden? Hayatımı zaten yeterince mahvetmedin mi?”

İrkildim. “Özür dilerim,” dedim aceleyle. Lafı tekrar ağzıma tıkmadan önce konuşacak çok vaktim olmadığını biliyordum. “Seni acele etmeye zorlamamalıydım. Canımı çok yakan bir şeyler söylemiş olmana rağmen, haklıydın.”

Anthony bakışlarını kaçırdı ama hiç değilse beni görmezden gelmiyordu. “Neden buradasın, Megan?”

“İyi bir arkadaş olmak istiyorum. Değerli bir arkadaş olmak. Sen her zaman çok iyi bir arkadaştın ve ben yaptıklarımı telafi etmek istiyorum.” Derin bir nefes aldım. “İşleri istediğinden daha hızlı bir hâle getirme konusunda seni zorladığım için özür dilerim.”

“Bu sadece özür dileme meselesi değil,” diye yanıtladı sert bir sesle. “Benim sana benzemediğimi anlamıyorsun. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama hiçbir zaman *benim* nasıl bir yardıma ya da arkadaşlığa ihtiyaç duyduğumu düşünmekle uğraşmadın. Ben ilişkilerimi senin gibi yaşamıyorum ve asla da yaşayamayacağım. Sen korkusuz, cesur birisin ve bu harika,” diye devam etti gözlerine bir hüznün çökerken. “Ama beni de kendine benzetmeye çalıştığında bu beni mutsuz ediyor.”

“Anlıyorum,” diye cevapladım. “Ya da en azından anlamaya çalışıyorum. Ve sen izin verdiğin sürece de çalışmaya devam edeceğim. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, Eric ve seni yatak odasına gitmeye zorlayan da ben değildim,” dedim Anthony’nin gözleri şaşkınlıkla açılırken. “İş ilişkiler olduğunda aslında çok da utangaç biri değilsin. Ama bu konuda yanlış yaptığının farkındayım,” diye ekledim. “Eric’le arandaki şeyi batırdığım için özür dilerim. Şu andan itibaren ilişkilerine burnumu sokmayacağım. Söz veriyorum.”

İfadesi yumuşadı. “İşleri sen batırmadın,” dedi kibarca. “Olanlar Eric ve benim hatamız, senin değil. Ben de özür dilerim. İlişki geçmişinle ilgili biraz bel altı vurdum ve yapmamam gerekirdi.”

Gülümsedim. “Haksız sayılmazdın ama teşekkür ederim.

Sana ne yapacağını söyleyecek değilim ama bil ki daima yanındayım.”

“Eric olayına biraz ara vermeye karar verdim,” dedi kısa bir sessizlikten sonra. Düşük omuzları ve sesindeki isteksizlik, bu kararın onu üzdüğü gerçeğini ele veriyordu.

“Anlıyorum,” dedim.

“Ama kayıtlara geçsin isterim ki,” diye devam etti gülümseyerek, “gecenin tamamının kötü geçtiği de söylenemez.”

“Senin muazzam *carne asadanın* olduğu hiçbir gece tümüyle kötü geçemez.”

Güldü. “Eric’le olanlar çok da kötü değildi.”

“Kötü görünmüyordu.”

Anthony neden söz ettiğimi anladığında gözleri büyüdü. “Bizi gözetlemiş olamazsın.”

Hafifçe gülümsedim. “Sadece birkaç saniye.”

Kızmış gibi başını sallarken bir yandan da sırtıyordu. “Eh, Owen ve senin uydurma aşk hikâyenizi dinlemek de, *neredeyse* gecenin en güzel anlarından biriydi.” İmalı gözlerle bana bakıyordu. “Siz cidden de çok tatlı bir çift olabilirsiniz.”

Hiçbir şey söylemedim. Bunu daha önce hiç düşünmemiş değildim ama o... Owen’dı. Onun gibi not defteri olmadan dolaşmayan, haftada iki defa yaptığı bulanık video aramalarıyla bir ilişkiyi sürdürebilen, sessiz ve uysal birinin benim gibi küstah ve cüretkâr birinden hoşlanma ihtimali yoktu. Hayır. Benimle bir şeyler yaşamak isteyen adamlarla takılmak daha güvenliydi. Will gibi adamlarla.

Tüm bunları Anthony’e anlatmak yerine masadaki yayı alıp oklardan birini göğsüne fırlattım. Gözlerini devirdi. “Neden benimle gevezelik ediyorsun sen?” diye sordum sahte bir kızgınlıkla. “Şu an dersin ortasındasın.”

ON ALTI

JULIET: *Ah, Romeo, Romeo! Neden Romeo'sun sen?*

"İNKÂR ET BABANI, ADINI YADSI! Yapamazsan, yemin et sevdiğine..."

"Hayır!" Jody'nin sesi, üzerinde olduğum dekor balkona yankılanarak ulaştı. Will'in inşa ettiği, yarısı boyanmış, arkasında bir merdiveni olan ve korkuluklarından plastik sarmaşıklar sarkan tek katlı bir kule şeklindeki ahşap balkondaki ilk provamızdı. Tahminen Jody dekorlar kurulduktan sonra içimdeki Juliet'in ortaya çıkacağını ve performansımın düzeleceğini ummuştum. Maa-
lesef öyle bir şey olmadı.

Balkonun altındaki Tyler'ın öflediğini duydum. Onu suçlamıyordum, gerçekten. Henüz sahneyi bitirememiştik bile ve bu Jody'nin altıncı müdahalesiydi. Öte yandan, o esnada Tyler Dunning'e sempati duyduğum da söylenemezdi. Madeleine'in itirafının üstünden bir hafta geçmişti ve henüz ikisini de affetmemiştim. Biraz bile.

Jody sahneye çıktı. "Olmuyor," dedi gözlerini bana dikip. "Daha yumuşak bir Juliet yaratmaya çalıştığını biliyorum Megan ama olmuyor. Kimse böyle bir aşka inanmaz."

"Bu biraz da benim suçum," diye araya girdi Tyler henüz ben cevap verecek fırsat bulamamışken. Acıyan gözlerle bana baktığında öfkeden kan beynime sıçradı. Performansımın kötü olma sebebini onunla aramızdaki meseleye yoracak kadar hadsizdi. Bu sadece üstenci bir tavır değildi, aynı zamanda yanlış da.

"Romeo'nun açılış konuşmasını biraz komik bir şekilde yaptım," diye devam etti. "Sanırım bu durum Megan'ın rolden kopmasına sebep oldu."

Vay canına. Bu daha da kötüydü. Tyler asla kendi oyunculuğunu eleştirmezdi. Yarım sene önce bana yaptığı bir şey yüzünden sahnede kriz geçirmenin eşiğinde olduğumu düşünüyor olmalıydı.

Jody gözlerini ovuşturdu. "Hayır, Tyler, bunun sebebi sen değilsin," diye mırıldandı. Gözlüklerini taktı ve bakışlarını Tyler'dan bana çevirdi. "Bence ikiniz birkaç dakika mola vermeli ve sahne dinamikleriniz üzerine konuşmalısınız. Sahne arkasına geçin. Beş dakika sonra tekrar deneyeceğiz."

Bunu yapmaktansa, Erin'in altını bin defa değiştirmeyi tercih ederdim. Elimdeki senaryoyu sımsıkı kavrayarak dar merdivenlere yöneldim. Tyler gergin bir şekilde boynunu ovuşturarak sahne arkasında beni bekliyordu.

"Jody bugün çok hırslı. Bence sahne o kadar da kötü gitmiyordu," dedi aceleyle.

Gözlerimi ona diktim. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Önce suçu üstlendin. Şimdiyse Jody'de hata buluyorsun. Eleştirilmeyi kaldıracabilecek olgunluktayım."

"Sanırım suçlu hissediyorum." Gergin bir şekilde ağırlığını diğer ayağına verdi. "Biliyorsun, o konuyla ilgili. Hiçbir zaman seni aldatmak istememiştim."

Şaka yapıyor olmalıydı. "Ah, peki. Eğer isteyerek yapmadıysan sorun yok demektir."

Pişman bir ifadeyle bana baktı. Bu ifadeyi sahnede defalarca görmüştüm. "Özür dilemeye çalışıyorum, Megan."

"Ee, kendimi yere atıp seni affetmemi mi bekliyorsun? Yaptığın şey iğrençti ve sırf kötü hissediyorsun diye olanları affedecek değilim." Perdenin diğer tarafında Mercutio ve Tybalt'ın kavga sahnesini prova eden Anthony'nin Jason Mitchum'a ettiği hakaretleri işitebiliyordum. Hiç değilse insanlar bizi dinlemiyordu.

"Hımm..." Çenesini ovuşturdu. "Böyle düşündüğünü bilmiyordum."

Gözlerimi kısıtım. "Neden söz ediyorsun?"

"Yani, hiçbir şeyi umursamayan bir tip gibi görünüyordun."

Söylediklerini sindirmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Önce Anthony bana başarısızlığı kabullendiğimi söylemişti, şimdi de Tyler bana hiçbir şeyi umursamadığımı mı söylüyordu? Herkes beni böyle mi görüyordu? Hiçbir şey için çabalamadan ve hiçbir şey için üzülmeden, sadece sıradaki erkek arkadaşına odaklanıp gelişine yaşayan bir kız olarak?

"Eh, umursuyorum," diye karşılık verdim. Ve bunu kanıtlamak istiyordum. Elimdeki senaryoyu gösterdim. "Şu anda bu sahneyi başarıyla tamamlamayı umursuyorum."

Bir süre şaşkınlıkla bana baktıktan sonra alaycı bir şekilde güldü. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü dakikalardır hiçbir şekilde role giremeyen bir Juliet'in karşısında elimden gelen en iyi oyunculuğu sergiliyorum. Sırf repliklerimin tonlamasına bile kaç gece boyunca çalıştığımı hayal bile edeme--"

"Kapa çeneni, Tyler." Garip bir şekilde komutuma uydu ve o anda sorunun ne olduğunu anladım. "Asıl sorun da bu zaten. Juliet'i etkileyen şey Romeo'nun sözleri değil. Ancak bir anda bir şeyler değişiyor ve Juliet de ona yöneliyor. Bence işleri değiştiren şeyin ne olduğunu çözmemiz gerekiyor." Tyler gerçekten de dikkatle dinliyordu. "Onun yumuşadığı, teslim olduğu bir âna ihtiyacımız var."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu.

"Romeo'nun repliklerinin ötesinde, içten bir şeye ihtiyacımız var."

Parlayan gözlerle başını salladı, beni anladığını fark edebiliyordum. "Fiziksel bir şey belki?"

"Kesinlikle." Bu işe yarayabilirdi. Sadece bunu sahneye nasıl oturtacağımızı çözmeliydik. Tyler'ın arkasındaki balkona baktım ve gözüm ahşap merdivenlere takıldı. Parçalar birleşmeye başla-

mıştı. “İşte bu. Dâhi sevgilim senin kafese tırmanabileceğin bir dekor inşa etmiş.”

Tyler sırtıtmaya başladı.

Senaryoyu açıp işaret ettim. “Tam bu noktada.”

“İnkâr et babanı, adını yadsı! Yapamazsan, yemin et sevdiğine, vazgeçeyim Capulet olmaktan ben.” Sahnedeaydım ve acıklı bir aşkın kucağında yanıp tutuşan ergen bir kızı canlandırmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Bu defa sözlerimi çok daha coşkulu bir şekilde okuyabiliyordum. Heyecanlıydım ve bu benim rolümü daha doğal ve kolay bir şekilde oynamamı sağlıyordu. Juliet “Neden Romeo’sun sen?” diye sorarken henüz yeterince tutkulu değildi. Daha ziyade, bir şeyler hissetmeye çalışıyordu.

“Hem Montague nedir ki? Ne eli bir erkeğin,” diye devam ettim, “ne ayağı, ne kolu, ne yüzü, ne de başka bir parçası.” Juliet’in gülümsemesine izin verdim. “N’olur başka bir ad bul kendine. Adm ne değeri var? Şu gülün adı değışse bile kokmaz mı aynı güzellikte?”

Sözlerim bittiğinde Romeo çalıların arasından atladı ve Juliet’in yüzünde eleştirel bir ifade belirdi. Soğuk bir şekilde devam ettim, “Senin varlığın bana sevinç veriyorsa da, sevinç duymıyorum bu geceki anlaşımadan. Pek acele, birden oldu, düşünüp taşınmadan; daha ‘çaktı’ diyemeden çıkıp da kaybolan yıldırıma benziyor.” O çekimi yansıtarak sözlerimi okumaktan keyif alıyordum. Neredeyse yönetmenlik yaptığım oyunlarda oyuncularımın rolleriyle bütünleşmelerini izlemekten daha bile iyiydi.

“Ah, sana doyamadan mı bırakacaksın beni böyle?” diye inledi Tyler ve diğer herkes kahkahaya boğuldu.

Mağrur bir tavırla çenemi kaldırıp sordum, “Nasıl bir doyum bekliyorsun ki bu gece?”

Tyler ile göz göze geldik. Yüzü bana dönüktü ve izleyenler onun bana gizlice sırttığını görmemişlerdi. Kafese tırmanmasını bekler-

ken nefesimi tuttum. İki hızlı adımda benimle aynı hizaya geldi ve gözümün ucuyla Jody'nin merakla bizi seyrettiğini gördüm.

"Aşkının katıksız yeminini benimkine karşılık," dedi Tyler.

Ve sonra altı aydır ilk defa Tyler ile dudaklarımız birleşti. Juliet'in bir an duraklamasının ardından kendini öpücüğün sıcaklığına bırakmasını sağladım. Tıpkı hatırladığım gibi kokuyordu. Ama garip olan, benim ne hissettiğimdi. O anda Megan Harper onu aldatan eski sevgilisiyle öpüşmüyordu. O anda Juliet âşık oluyordu.

Rahatsız olmamıştım. Bunun sebebi belki karaktere girmiş olmam, belki de onun sutyenimin kopçasını açmaya davranırken çok fazla dil kullanan klasik Tyler Dunning gibi öpüşmüyor olmasıydı. Beni Romeo gibi öpüyordu. Dudakları hafifçe dudaklarımda gezerken, elleri balkonun korkuluklarındaydı.

"Onu sana verdim bile, sen daha istemeden, olsa da keşke bir kez daha versem." Tyler geri çekildiğinde derin bir nefes aldım.

"Tamam," diye seslendi Jody, "burada duralım."

Jody'ye döndüm. İçimdeki heyecan buharlaşıp giderken için korkuyla doldu. Kast ekibi daha önce hiç görmediğim kadar sessizdi – küçümseyen gözlerle bana bakıp Courtney'nin kulağına bir şeyler fısıldayan Alyssa hariç. Jody'nin yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. İki ihtimal vardı: Ya bize sahneyi baştan almamızı söyleyecekti ya da sonunda rolü elimden aldığını.

Ama Jody ilk olarak Tyler'a döndü. "Tyler, seni dekora tırmanıp rol arkadaşımı öpmeye ikna eden şey ne olmuş olabilir?" Kalabalıktan gergin gülüşler yükseldi. "Bildiğim kadarıyla kararlaştırdığımız sahne planında böyle bir şey yoktu. Size yeni bir yol bulmanızı söylediğimde, tümüyle yeni ve tehlikeli bir sahne planı kurmanızı kastetmemiştim."

Hiç düşünmeden, "Bu Megan'ın fikriydi," dedi Tyler ve aşağı atladı. *Ah, suçu üstüme yıktığın için çok teşekkür ederim.*

Jody bakışlarını bana çevirdi. "Sen bir oyuncusun, Megan, yönetmen değil. Bu oyundaki görevini unutmaman gerekiyor."

Sanki bana özellikle işkence ediyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. "Ama... beni etkilemeyi başardın," dedi gülümseyerek. "Görmek istediğim Juliet tam olarak buydu."

Rahatlıkla derin bir nefes verdim. Owen'ın sözleri kulağımda yankılanıyordu. *Kendini hafife alma.*

"Benim de," diye yanıtladım.

Yarım saat sonra provadan çıkarken hâlâ sahneyi başarıyla tamamlamanın verdiği gururla sırıtıyordum. Doğrudan Sanat Merkezi'ndeki ilan panosuna ilerledim. Bu saatte etraf oldukça sessizdi, güneş ağaçların ardından alçalmaya başlamıştı. Park alanında sadece birkaç araç kalmıştı ki onlar da provadaki kastın ve öğleden sonra antrenmanına kalan öğrencilerin araçlarıydı.

Bugün Son Sınıflar Tiyatro Gösterisi oyunları için kast başvurularının son günüydü ve acilen eve dönmem gerekse de – babam bir kez daha akşam yemeğine geç kalırsam bunun bazı sonuçları olacağını söylemişti– kimlerin başvurduğunu görmek istiyordum. *Romeo ve Juliet* provasındaki başarımla ve Son Sınıflar Gösterisi'nin başlayacak olmasının heyecanı yüzünden, neredeyse Madeleine ile yaşanan sıkıntılar bile aklımdan uçup gitmişti.

Birbiri üstüne biriken ilanları bir kenara çekerek *Satıcının Ölümü* için astığım sayfaya ulaştım. Toplam dört oyuncuya ihtiyacım vardı, kime hangi rolü vereceğime sonra karar verecektim. Gördüğüm ilk isim Tyler'inkiydi. Eh, o gerçekten de başarılı bir Willy Loman olabilirdi. Kusura bakma, baba.

Sonraki isim tavsiyeme uyararak listeye adını yazmış olan *Kasey Markowitz*'inkiydi. Onun altına ise *Jenna Cho* aşırı kıvrımlı bir el yazısıyla adını eklemişti.

Ve listenin en altında yazan isim, *Owen Okita*'ydı.

Adını not defterindeki sonsuz satırlardan hatırladığım mavi mürekkepli kalemle yazmıştı. Kalbimin minnet duygusuyla ısındığını fark ettim. Başvuruda bulunacağını bana söylememişti bile ve sahne gerginliği yaşayan Owen'ın neden bu iş için gönüllü

olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Derken jeton düştü. Tabii ki bana destek oluyordu çünkü o gerçek bir arkadaşı.

Ancak bu duygu oldukça kısa sürdü çünkü listede görmeyi umduğum bir ismin yokluğunu fark ettim. Will'in ismi.

Drama sınıfının kapısı açıldı ve Owen sırtında çantası, elinde not defteriyle sınıftan çıktı. "Owen!" diye bağırdım. "Yöneteceğim sahne için başvurmuşsun!"

Bana doğru döndü ve gözlerimiz buluştu. "Evet," dedi eğlenmiş bir ifadeyle. "Megan Harper'ın yönetmenliğini deneyimleme fırsatını kaçıramazdım."

"Listeye adını bir aktörü beni öpmesi için *yönetişimi* izledikten önce mi yazdın, sonra mı?"

Owen bu kez kızarmamıştı. Aksine, gözlerine devirdi. "Öncesinde yazdım, Megan. Cosima, hatırlasana."

"Hadi ama Owen, sahnede olan sahnede kalır."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi ve gözlerinin parladığını gördüğüme yemin edebilirdim. Listeyi okumak için yanıma geldi. "Başka kimler var? Adımı yazmaya geldiğimde aceleden diğer isimleri kontrol etmeye fırsatım olmamıştı.

"Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Tyler..." dedim homurdanarak. Owen arkamdaydı ve omzumun üzerinden uzattığı başı neredeyse benimkine bitişik konumdaydı.

Geriye doğru bir adım attı. Ona döndüğümde kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. "Neden şaşırtıcı değil?" diye sordu.

"Eh, benim yönettiğim sahneler daima gösterinin en sükse yapan çalışması olur..." Bunun kulağa ne kadar kendini beğenmiş geldiğini biliyordum ama yapacak bir şey yoktu, gerçek buydu.

Owen sırtıttı. "Elbette öyledir." Ancak benim gülümsemiğimi fark ettiğinde yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Hey, neler oluyor? Üzgün görünüyorsun."

"Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama listede Will'in de adını görmeyi bekliyordum," diye mırıldandım. Bunu söylediğim anda bunun Owen'ın problemi olmadığını fark ettim. Telefonumu cebimden çıkarıp Will'e bir mesaj yazdım.

son sınıflar gsterisi?? Mesajı yolladım ve bakışlarımı Owen'a çevirdim.

"Satıcının Ölümü pek onun tarzı bir şey değil sanırım," diye söylendi.

"Sanırım," diye yanıtladım. Birkaç saniye sonra telefonum titredi. Mesaj Will'dendi.

Hasiktir, unuttum!! Bunu daha sonra telafi etsem olur mu? ;)

Soğuk bir sesle, "Unutmuş," dedim telefonu cebime geri koyarken. Owen dudağını ısırmış, verecek bir cevap arıyordu. Derken telefonum art arda titremeye başladı. "Biri beni arıyor," dedim telefonu cebimden çıkarırken.

"Will mi?"

Ekrana baktım. "Ah, hayır," dedim şaşkınlıkla. "Annemin sevgilisi. Bunu açmam gerekiyor."

"Ah, tabii ki." Başıyla onayladı. "Sonra konuşuruz."

Telefonu kulağıma götürürken kapıdan çıkmak üzere olan Owen'a arkasından seslendim. "Hey!" Başvuru listesini havaya kaldırdım. "Teşekkürler. Harika bir Biff Loman olacaksın."

Tekrar arkasını dönüp yürümeden önce bana bakıp samimi bir şekilde gülümsedi.

Cevapla butonuna bastım. "Hey, Randall."

Telefonun diğer ucundan önce bir takırtı, sonra da Randall'ın sesi geldi. "Megan, selam! Müsait miydin?" Sesinde telefonu açmamı beklemiyormuş gibi bir şaşkınlık tınısı vardı. "Annen okuldan sonra provaların olduğunu söylemişti ve provanın bitip bitmediğine emin olamadım, bir de zaman farkı var tabii—"

"Müsaitim," diyerek lafını kestim.

Arkadan birinin ona bağırdığını duydum. "Randall, adamım! Sana ihtiyacımız var. Epp az önce başarısız bir atış yaptı. Acilen Atışların Efendisi'ne ihtiyacımız var!"

Gülümsedim. *Atışların Efendisi mi?* "Bovling mi oynuyorsunuz?" diye sordum.

“Ah, evet, kusura bakma,” diye kekeledi Randall. “Ben, yani takımım bölgesel turnuvada ikinci basamağa yükseldik. Seninle konuşmak için onları bir süre yalnız bırakmam gerekti.”

“Pekâlâ...” Randall’la nasıl konuşacağımı hiç bilmiyordum. Annemin bunu nasıl yaptığından da emin değildim. Eski bir deneysel görsel sanatçı olan ve ince esprilerime aynı şekilde karşılık verebilen annemle onu yakıştıramıyordum. Randall bir muhasebeciydi ve gerçekten garip bir tipti. Onunla tanıştığımızda ayağında parmaklı ayakkabılardan vardı –hani şu ayaklara özgü eldivenlere benzeyen komik ayakkabılardan, ki koşuda giyilmesi gereken bu ayakkabıları evde giyiyor olması da ayrı bir saçmalıklı– ve sanki bunu yapmazsa annemin onu terk edeceğinden korkuyormuşçasına annemin pişirdiği her şeye aşırı derecede iltifat ediyordu. Sürekli enteresan hobiler buluyordu, önce çömlekçilik, şimdi de bowling. Annem hafta içi akşamlarını bölgesel bowling turnuvasında geçiren bir adamla aynı yatağa nasıl girebiliyordu ki?

Onun lafa giremediğini fark edince, “Konu nedir?” diye sordum.

“Birkaç haftaya Stillmont’a geleceğim,” dedi yüksek sesle. “Beraber bir kahve içecek zamanın olur mu?”

“Evet. Şey. Tabii.” Bunu bana neden annemin sormadığını anlamamıştım. Derken aklıma endişe verici bir ihtimal geldi. “Hey, annem de seninle birlikte geliyor, değil mi?”

“Hayır. Ben, ee, bir iş gezisi için geliyorum,” diye açıkladı. “Oregon’da sadece bir ya da iki gün kalacağım ama oraya kadar gelmişken seni görmeden dönmek istemiyorum. Ama bilmeni isterim ki annen aralık ayındaki festivale gelme konusunda son derece heyecanlı.”

“Anladım...” Eğer bu konuşma, kahve buluşmamızın bir önizlemesi ise, o günün son derece sıkıcı geçeceğini kestirmek zor değildi. Ama haksızlık etmek de istemiyordum. Kibar bir adamdı ve bir şekilde annemi mutlu ettiği de ortadaydı. “Peki, tamam,” dedim biraz daha istekli bir şekilde. “Geldiğinde bana mesaj atarsın, plan yaparız.”

“Harika! Gelince... Gelince sana mesaj atarım.” Randall mesaj yoluyla iletişim kurma fikrini ilk kez duyuyor gibiydi.

“Tamamdır.” Telefonu kapatacakken son anda ekledim, “Turnuvada bol şanslar.”

“Uyardığın için teşekkürler anne.”

Cuma akşamı 5:13’tü ve annemin bilgisayar ekranındaki FaceTime penceresindeki bulanık yüzünde gergin bir ifade belirdi. “Uyarmak mı?” diye çıkıştı kaşını kaldırarak. “Randall’la iletişim kurmadan önce uyarılman mı gerekiyor? Eve gelip kızımı yeni sevgiliyle koltukta oynasırken bulduğum günlerde kimse beni uyarmıyordu ama? Benim de bir aşk hayatım var, Megan.”

Of, anne. “Onu demek istemedim,” dedim utanarak. “Bizim Randall’la hiç ortak noktamız yok ki? Bu çok garip olacak!”

“Ortak noktanız benim!”

Gözlerimi devirdim. “Bu, annemin sevgiliyle konuşmak istediğim bir konu değil. Sanırım profesyonel bowling bilgilerimi güncellemek suretiyle Atışların Efendisi ile konuşacak bir şeyler bulabilirim.”

“Zavallı adama kaba davranma,” dedi annem. Eğlenmemiştii. “On yedi yaşındaki kızlarla diyalog kurmaya alışık değil.”

“Umarım öyledir.” Sesimdeki abartılı tonlama annemi güldürmüştü. Kapım çalındı ve babam her zamanki gibi gelmesini söylememi beklemeden içeri daldı.

“Selam Catherine.” Başıyla ekrana doğru selam verdi ve aniden içimdeki öfke uçup gitti. Sesindeki cana yakın tını beni mutlu etmişti. Genelde ebeveynlerimin diyaloglarında duymaya alışık olduğum o gergin tonlamadan eser yoktu.

“Umarım çok erken gelmemişimdir?” diye sordu babam.

“Hayır, iyi bir zamanlama,” dedi annem ve ekrana doğru döndüm.

“Ne için iyi bir zamanlama?” Bakışlarımı bir anneme, bir babama doğru yöneltirken onları odamda iki yakın dost gibi ko-

nuşmaya teşvik edecek konunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Birbirlerine doğru baktılar ve o anda bunun ciddi bir konu olduğuna emin oldum. Klasik müdür yardımcısı sesiyle, "Seninle bir şey konuşmak istiyoruz," dedi babam yatağıma oturarak.

"İkiniz birden?" diye sordum.

Alışık olduğumdan çok daha kesintisiz bir göz teması ile konuşmaya devam etti. "Rose ve ben New York'taki ev için bir tek-lifte bulunduk ve satıcı teklifimizi kabul edecek gibi duruyor."

Babama hiçbir şey söylemeden anneme döndüm. "Bunu biliyordun ve bana söylemedin ha?" Sesimdeki incinmişliği gizlemeye bile çalışmamıştım.

"Bunu birlikte konuşmak istedik," diye yanıtladı annem. Sesindeki sakinleştirici ton, konuyu kabullenmemi istediğini belli ediyordu.

Ama bunu kabullenecek değildim. "Ee? Bu konuşmada bana bilmediğim başka ne havadisler vermeyi planladınız?" diye sordum huysuz bir şekilde.

"Megan, biz bir kız çocukları olan iki olgun insanız. Arada sırada konuşuyoruz tabii ki," diye yanıtladı annem.

Hayır konuşmuyorsunuz, dedim kendi kendime. Bunu yüksek sesle söylememem gerektiğini biliyordum. Defalarca katılacağım yaz programlarının ve uçak biletlerinin parasını kimin ödeyeceği konusunda aralarında laf taşımamı istemiş, doğum günü kutlamalarını birbirlerine benim aracılığımla iletmış ve aileye ait ortak hesapların nasıl bölüşüleceği konusunda benim sayemde haberleşmişlerdi. Şimdiyse arada sırada konuştuklarını mı söylüyorlardı?

"Seninle konuşmak istediğimiz bir konu var," dedi babam bakışlarını anneme çevirerek. "Catherine, şey, sen başlamak ister misin?"

"Babanla bu aralar daha sık konuşuyoruz," dedi annem nazikçe. "Ve Randall ve ben, senin şu festival için gelmişken ziyaretimizi birkaç hafta daha uzatıp kız kardeşinin doğumunda da orada olmak istiyoruz."

Derin bir nefes aldım. Zaten ebeveynlerim ve onların yeni ruh eşleriyle birlikte birkaç toplu akşam yemeği yeme fikri beni oldukça geriyordu. Şimdi bir de bu mu çıkmıştı? Hep birlikte babamın Rose için ne kadar sevgi dolu bir eş ve yeni doğacak bebek için nasıl harika bir baba olacağını izlemek? Ve annemin, benim ve kendisinin bu yeni ailede ne kadar küçük bir yere sahip olduğumuzu fark edişini görmek?

"Kulağa... garip geliyor," dedim. Ki bu, bulabildiğim en hafif tabirdi.

Annemin dudakları hafifçe yukarı kıvrılırken, babamın gözlerinde tanıdık bir parıltı belirdi. Bu görüntüyü yıllar öncesinden hatırlıyordum. Çocukken ne zaman yaramazlıklarımın onları zor durumda baksam görmediğimi sanarak birbirlerine bu şekilde bakarlardı. Şu anda o zamanları hatırlamak acı vericiydi.

"Eh, belki biraz öyle," dedi annem. "Ama aynı zamanda oldukça heyecan verici. Senin için, baban için... Hem baban Rose ile birlikte hastanede kalırken, sen ve ben baş başa zaman geçirip anne-kız aktiviteleri yapabiliriz."

"Herkes buradayken mi? Bu hâlâ çok garip." İkisinin de yüzüne bakmak istemiyordum.

"Yedimiz birden hep birlikte zaman geçirebileceğiz," dedi babam araya girip.

Yedimiz birden. Bu kulağa inanılmaz derecede garip geliyordu. Henüz Erin'in aileye katılmasına bile tümüyle alışmamışken, babam her yeni adımında yeni ailesiyle benden bir parça daha uzaklaşıyordu. Ve ben her cuma gecesini annemle mutlu mesut görüntülü arama yaparak geçirsem de, annemin de değişmediğini söyleyemezdim. Randall gibi biriyle çıkan ve çömlekçilik kurslarında zaman geçiren bu yeni insanı gittikçe daha az tanıdığımı hissediyordum. Birlikte zaman geçiren yedi insan olmayacaktık. Şöyle bir hayal edince, manzarayı kestirmek zor değildi: Karşılıklı duran ikiye dörtlülük iki grup ve hiçbir gruba ait olamayan ben.

Aşağıdan gelen tiz "Makamaaaa!" cıglığı sayesinde cevap vermekten kurtulmuştum. Erin makarna demeye çalışıyordu.

“Bu kulağa pek hoş gelmiyor,” dedi annem gülerek.

“Erin tabak fırlatmaya başladı. Gidip duvardan makarnaları temizlemem lazım. Bu hafta içinde bunu üçüncü yapışım olacak.” Babam iç çekerek ayağa kalktı ve ekrandaki anneme doğru baktı. “Gelişinizi heyecanla bekliyorum. Ailemizin yeni versiyonunu birlikte kutlayacağız.”

Odadan çıkmadan önce elini omzuma koydu ve kalbim daha da sıkıştı. Annemin hâlâ beni izlediğini ve çabalarının beni mutlu etmiş olduğunu umduğunu bildiğim için bu acının yüzüme yansımalarına izin vermedim.

Ama ailemizin “yeni versiyonu”ndan nefret ediyordum. Bana göre bu versiyon, *benim* ailemin paramparça olması ve herkesin unutmaya çalıştığı anılara yalnızca benim sahip çıkmaya çalıştığım anlamına geliyordu.

Ve bunu umursayan tek insan bendim.

ON YEDİ

*JULIET: itiraf edeyim ki, daha çekingen davranmalıyım,
Ama farkına varmadan ben, seni sevdiğimi
Ağzımdan işitmişsin.*

HER NE KADAR SHAKESPEARE'İ SEVİYOR olsam da aylardır zihnimde dolaşan Juliet repliklerinden sonra, bambaşka bir oyunun provasında olmak harika hissettiriyordu.

Son Sınıflar Gösterisi için seçtiğim sahnenin kapanışını yaparken, “Bill Oliver’a iyi dileklerimi ilet – beni hatırlayacaktır,” dedi Willy Loman rolündeki Tyler. Gözleri geçmişe dair bir özlemle boşluğa dalmıştı, sonra omuzları gevşedi. O ve onunla beraber sahnede yer alan diğer üç oyuncum hep birlikte bana dönmüş, yönlendirmelerimi bekliyorlardı.

Gösteri için hazırlıklara başlayalı iki hafta olmuştu. Oldukça yoğun geçen iki hafta. *Romeo ve Juliet* provalarına ek olarak her gecemi tüm gösterinin organizasyonunu yapmak ve yöneteceğim oyun üzerine çalışmakla geçirmiştım. Tiyatro salonunu rezerve etmek, reklamları ayarlamak, oyuncularımın prova yapmak, sahne ekibiyle birlikte ışıklandırma üzerine çalışmak ve diğer yönetmenlerin çizelgeye uymasını sağlamak zorundaydım.

Ve doğrusu bundan çok keyif alıyordum.

Başkalarının sahnelerini kontrol etmek çok zor değildi ve onların sahneye ne koyduklarını görmek son derece keyifliydi. Anthony, Samuel L. Jackson’un *Ucuz Roman*’daki final monologunu üstlenmişti ki bu monolog argo ile dolu olduğundan izin

alabilmek için öğretmenlere neredeyse yalvarmam gerekmişti. Kabullenmekten hiç keyif almasam da Brian Anderson da *Rosencrantz ve Guildenstern Öldüler*'i yönetmek ve rol almak konusunda oldukça iyi iş çıkarıyordu. Tek olası problem, *Cats*'ten bir sahne canlandırmak isteyen Courtney'di ve neden bunu seçtiğini anlamının imkânı yoktu.

Gösteriye sadece birkaç gün kalmıştı ve sahnemin gidişatından oldukça memnundum. Bugünkü prova başarılı geçmişti. Kasey ile ilgili sezilerimde yanılmamıştım ve performansını gördükten sonra Jody'nin önümüzdeki sene ona başrol oynatacağına emindim. Tyler sanki Willy'yi oynamak için doğmuşçasına rolü sahiplenmişti ve Jenna ile de iyi bir ikili olmuşlardı. Her ne kadar Owen kendini biraz geri planda tutuyor olsa da, 1940 modeli bir takım elbiseyle sahnede harika görüneceğini hissediyordum.

"Harikasınız gençler," diye bağırđım. "Yarın görüşürüz."

Onlar inerken, ben kullandığımız birkaç aksesuarı toplamak için sahneye tırmandım. Tyler'ın devirdiğı valizi almak için eğildiğimde, Madeleine'in kapının önünde beklediğini fark ettim. Tyler'ı bekliyor olmalıydı. Ben yanından geçmek zorunda kalmadan gitmesini umarak oyalana oyalana çantamı toplamaya koyuldum. Madeleine'in kendini berbat hissettiğini biliyordum ve bundan zevk aldığım da söylenemezdi. Ama onunla konuşmaya hazır değildim. Hâlâ itirafını her düşündüğümde canım acıyordu.

Çantamın içine kalemimi yerleştirirken tam arkamdan gelen Madeleine'in sesiyle irkildim. "Megan?"

Sırtımı dikleştirip etrafa baktığımda Owen hariç herkesin gitmiş olduğunu fark ettim. Arka kapının yanında dikilmiş, tereddütte beni izliyordu. Ona bakışlarımla beni yalnız bırakmaması için işaret ettim. Bu konuşmayı tek başıma yapmak istemiyordum. Madeleine'e cevap vermeden yanından geçip kapıya doğru yürüdüm.

Bu onu caydırmamış olmalı ki arkamdan seslendi. "Konuşabilir miyiz?"

“Şu an meşgulüm,” dedim ve yürümeye devam ettim. Beni takip ettiğini fark edince arabama gitmenin yanlış bir hareket olacağını fark ettim. Madeleine oldukça ısrarcıydı, beni takip edecekti. Harekete geçme zamanım gelmişti.

Kapıya gitmek yerine yönümü değiştirip sahneye doğru ilerledim ve aceleyle, “Owen,” diye seslendim. “Seninle... Biff’in son sahnedeki duygusal sürecini tekrar değerlendirmemiz gerekiyor.”

Tüm bu süreç boyunca kapıda beklediği için gönülden minnet duyduğum Owen şaşırmış görünüyordu. Gözlerimle Madeleine’i işaret ettim. Durumu anlayınca surat ifadesi yumuşadı. Çantasını yere bırakıp sahneye doğru yürüdü. “Aynen. İstersen repliklerimi baştan okuyayım ve sen de nerede hata yaptığımı söyle.”

“Bu harika olur.” Rahatlayarak derin bir nefes verdim.

Madeleine ne yapmaya çalıştığını anlayarak gözlerini devirdi. Bu bahaneyi yutturabilecek kadar iyi bir oyuncu olmadığını unutmuştum. Owen rahatsız bir şekilde sahneye çıkarken Madeleine “Hadi ama, lütfen? Sadece birkaç saniye,” diye yalvardı.

Onu duymazdan geldim. “Hazırsan başlayalım, Owen.”

“O benden hoşlanıyordu. Her zaman benden...” diye başladı Owen. Derken Madeleine lafını kesti.

“Bu kadarı yeter, Megan.” Sahneye doğru yürüdü. “Tipik Megan hâlleri. Bir sorun yaşıyor ve sen hemen arkadaşlığın senin için hiçbir önemi yokmuş gibi hayatına devam ediyorsun.” Sesindeki öfke beni durdurmuştu. Normalde Madeleine’in bu tonda konuştuğunu çok nadir duyabilirdiniz. “Ben senin en yakın arkadaşımın,” diye devam etti, “ve bir hata yaptım.”

“Hata dediğin, kütüphaneden aldığın kitabı zamanında iade etmeyi unutmaktır,” diye alay ettim. “Ve evet, benim en yakın arkadaşımydın ama... Hey, Owen! Nereye gittiğini sanıyorsun?” Yan kapıya doğru süzülerek kaçmaya çalışıyordu. Müdahalem üzerine acı çekiyormuşçasına bir ifadeyle sahneye döndü.

“Ben *hâlâ* senin en yakın arkadaşımın,” dedi Madeleine. “Ben *hâlâ* üvey annen yanınıza taşındığında yanında olan, gecelerce

yönettiğin oyunların sahne planlarında sana yardım eden, araban yokken seni yüzlerce kez provalardan alıp evine götüren arkadaşını. Bana mükemmel olmaktan yorulup yorulmadığımı sormuştun, hatırlıyor musun?” Duraksadı ama cevap bekliyor gibi değildi. “Eh, artık mükemmel olmadığımı biliyorsun. Yorucu olan, herkesin beklentilerine uygun biri olmaya çalışmak. Bazen birisi gerçeği öğrense, tümüyle yok olup gideceğimi düşünüyordum. Sana yalan söylemiş olmam, Tyler’la öpüşmüş olmamdan bile kötü bir şeydi, bunu biliyorum. Ama sana söyleyemedim. Şu dünyada en çok değer verdiğim insanın aslında nasıl biri olduğumu görmesini istemedim.”

Hiçbir şey söylemeden cümlelerini sindirmeye çalıştım. Ne kadar kötü hissettiği ortadaydı ve onu affetmek istiyordum. Ki bu canımı yakan birini ilk affedişim de olmayacaktı. Anthony’dan gerçekten hoşlanmıştım ve erkeklerden hoşlanıyor olduğu hâlde benle çıkmış olmasını da affedebilmişim. Cinsel yönelimini gizliyordu ve beni de bir paravan olarak kullanmıştı ki bunu anlayabiliyordum. Beni en yakın arkadaşım için terk eden Tyler’ı bile affedebilmişim ve sanırım beni aldatmış olmasını da affetmişim.

Ancak Madeleine’in yaptığı, tüm eski sevgililerimin yaptıklarından daha çok canımı yakmıştı. Çünkü çoğu ilişkinin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. Ama Madeleine ile dostluğumuzun öyle olacağını sanıyordum.

Gözlerini sildi ve birden o yüksek not ortalamalı bir öğrenci ve gönüllülük projelerinin aranan siması olduğunu belli eden o dik duruşu geri geldi. “Söylemek istediklerim bunlardı. Senin için bir anlamı varsa tabii. Seni çok özledim ve çok üzgünüm.”

Sözünü bitirip kapıya doğru yürüdü.

Owen huzursuz bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyordu. Bakışları Madeleine ile benim aramda gidip geliyordu.

Madeleine’den vazgeçmek istemiyordum. Durumu telafi edebilmiş miydi ya da ne kadar zaman geçerse geçsin edebilecek miydi bilmiyordum – ama bazen birinden vazgeçmemek, ne olursa olsun onu affedebilmek anlamına geliyordu. Eğer Mad-

eleine ile dostluğumuzun sonsuz olmasını istiyorsam, ona özrünün hiçbir önemi yokmuş gibi hissettirmemeliydim.

“Bekle,” diye seslendim arkasından.

Kapıya birkaç adım akla durdu. Yavaşça bana döndü. Gözlerinde beklentili ama tedirgin bir ifade vardı. Ümit etmeye cesaret edemiyormuş gibi. Ona doğru yürüdüm ve kolları bağlı olmasına rağmen uzanıp ona sıkıca sarıldım. Bir anlığına kaskatı kesilse de, hemen ardından o da bana sıkıca sarıldı.

“Anlıyorum,” dedim sarılmayı sürdürürken. “Yok olmayacaksın.” Beni daha da sıkı sararken, burnunu çektiğini duydum. Nefes alıp verışı normale dönene kadar ona sarılmayı sürdürdüm. “Özür dileme şeklin bile mükemmel, seni aptal,” dedim gülerek.

Omzumda güldüğünü hissettim.

Madeleine ile birlikte eve ağlak suratlarla dönmek adına tuvalete uğramaya karar verdik. Madeleine, ikinci sınıftaki İleri Seviye Avrupa Tarihi dersinde beklediği notu alamayıp ağladığından beri, ağlarken çok çirkinleşiyor olmasıyla ünlüydü. Benim de çok geri kalır bir yanımla olduğu söylenemezdi. Çeneme kadar akan siyah maskaram sayesinde her an bir emo punk grubunun klibinde rol alacakmış gibi görünüyordum.

Ayna karşısında kendimize çekidüzen verdikten sonra kordorda yollarımızı ayırdık. Drama sınıfına geri geldiğimde, kapıya doğru yürümekte olan Owen ile karşılaştım.

“Owen!” dedim şaşkınlıkla. “Hâlâ buradasın.”

“Ah, evet. Eşyalarını burada bırakmıştın.” Ceketim ve çantam kucığındaydı.

“Teşekkür ederim. Beni beklemene gerek yoktu.” Eşyalarımı kucığından aldım. “Pizza yemek ister misin? Anthony’nin yanına uğramayı düşünüyordum.”

“Eh, duruma göre değişir.” Owen sırtıyordu. “Bugünkü planında gözyaşı dolu bir diğer barışma sahnesi var mı?”

Güldüm. "Hayır, bu defakini birkaç hafta önce aradan çıkardım." Birlikte Sanat Merkezi'nin dış kapısına doğru yürürken telefonumu cebimden çıkardım. "Will'e yazacağım. O da bize katılmalı. Bizi flört ederken izlemekten çok hoşlandığını biliyorum."

"Bu âdeta okul dışı gönüllülük projesi gibi bir şey," dedi Owen. "Üniversite başvurularım için hazırladığım özgeçmişe eklemeliyim."

Gözlerimi devirdim. Mesajı yazmaya başladığımda Owen eliyle telefon ekranımı kapattı.

"Lütfen," dedi yılgın bir ifadeyle. "Ara onu. Zira Will senin çlgın kısaltmaların ve var olmayan noktalama işaretleriyle dolu olan şifreyi çözene dek biz çoktan pizzamızı sipariş etmiş oluruz."

"Will mesajlarımı gayet iyi anlıyor," dedim elini ekrandan iterken. Ama Will'in sesini duyma fikri hoşuma gitmişti. Owen'ın zafer kazanmışçasına sergilediği sırtışını görmezden gelerek arama tuşuna bastım. Birkaç çalış sonrasında Will telefonu açtı.

"Ah. Selam Megan." Sesi değişik geliyordu.

"Selam. Owen'la Verona'ya gidiyoruz. On beş dakikaya orada buluşalım mı?" Owen benim için kapıyı tuttu ve beraber bahçeye geçtik.

"Şimdi mi?" diye sordu Will. "Ben, şey, biraz meşgulüm. Set ekibi için bir şeyler almam gerekiyor."

"Saat akşamın yedisi, Will," dedim sakince.

"Evet, çok geride kaldık." Sesinde savunmacı bir tını belirmişti.

Bu tip şeylere takmayan, sevgilisinin başka planları olduğunu duyunca bozulmayan, acaba beni görmek mi istemiyor diye tribe girmeyen havalı kızlardan olmak istiyordum. Yine de baştan savılmış hissetmek canımı sıkıyordu. "Bu ara hep meşgulsün," dedim.

Will derin bir soluk verdi. "Biliyorum. Üzgünüm. Bu hafta sonu bir şeyler planlarız," dedi. "Şu gösteri bir bitsin de."

Sesi oldukça içten gelmişti ve hafta sonu buluşacağımızı söylemesi, bu akşam gelemeyecek oluşunun tatsızlığını hafifletmişti. Yanımda yürümekte olan Owen'a doğru baktım. "Tamamdır.

Owen'la kafa kafaya verip hafta sonu buluşmamız için harika bir plan yaparız biz de."

Owen dehşete düşmüş gözlerle bana baktı. "Will'in işi pişirmesine yardım edecek değilim."

Telefonun alıcısını elimle kapattım. "Peki ya ben? *Benim işi pişirmeme de mi yardım etmeyeceksin?*" Kulakları kızardı ve hızlı adımlarla park alanına doğru ilerlemeye koyuldu.

"Hı?" Will'in sesi dikkatimi tekrar telefona yöneltmemi sağladı. "Ah. Tamam. Peki. Yarın konuşuruz."

"Anlaştık." Telefonu çantama atıp Owen'a yetiştim. Hava kararmıştı ve park alanındaki tek ışık, zemini turuncuya boyuyordu. Sis, ağaçların üzerine çökmeye başlamıştı. "Verona'da buluşuruz," diye bağıldım.

"Ya da beraber gidebiliriz?" diye cevap verdi.

O esnada park alanındaki tek aracın benimki olduğunu fark ettim. "Ah, elbette." Onu okula yürürken gördüğüm günü anımsadım. "Her gün yürüyerek mi gidip geliyorsun?" Mesafeyi kafamda canlandırmaya çalıştım. "Evin buraya altı yedi kilometre uzaklıkta değil mi?" Arabanın kapısını açtım.

Yolcu koltuğuna yerleşti.

"Evet, araba genelde annemde oluyor. İşyerlerinden biri şehrin bir ucunda, diğeri ise... diğer ucunda." Omuz silkti. "Yürürken düşünecek zamanım olmasını seviyorum. O yüzden otobüse binmiyorum."

Etkilenmiş ve de eski Volkswagen'im için şükreder hâlde sustum. Park alanından çıktık ve yolun geri kalanı boyunca hiç konuşmadık. Belli bir saatten sonra Stillmont yolları ürkütücü derecede sessizleşiyordu. İnsanların çoğu evde yiyordu ve şehirde pek restoran yoktu. O yüzden dışarıda yemek istediğimiz zamanlarda Verona gibi mekânlara gitmek durumundaydık.

Aracı çektiğimizde, tabelada o akşam, *Seni beş dolarlık sarımsaklı ekmeklere benzetmek mi, ne gezer, yazdığını gördüm.*

Anthony bize, karşı duvara bitişik masalardan birine dek eşlik etti. Masaları silmekte olan Eric'in yanından geçtik ve

Anthony'nin sırtına dokundum. "Hey, şöyle aranız ne âlemdе?" Adını söylememem gerektiğini biliyordum. "Pardon, kim olduğunu bilirsinden bahsetmek yok."

"Voldemort'tan mı?" diye sordu Owen sırtarak.

"Saçmalama, Owen." Şakayla omzuna vurdum ve birlikte masaya oturduk.

Anthony gülümsüyordu. "Fena değil." Omzunun üstünden hızla Eric'e doğru baktı ve alçak sesle devam etti. "Bütün gün bana garip garip baktı." Yorum yapmadan sadece kaşlarımı kaldırdım. Anthony ifadem karşısında gözlerini devirip, "İçeceklerinizi getireyim," diyerek yanımdan ayrıldı.

Sohbetimizi garip bir ilgiyle izleyen Owen'a döndüm. "Evet. Randevu için fikirler," dedim telefonumun notlar uygulamasını açarak. "Başlayalım."

"Buna mecbur muyuz?" diye inledi.

"Lütfen Owen, yardımına ihtiyacım var." Cilveli bir şekilde gülümsedim.

"Benim yardımına ha? Kız arkadaşımın İtalya'da yaşadığını hatırlıyorsun, değil mi?" Tek kaşı havaya kalktı. "Buluşma işlerinde tecrübeli değilim. Özellikle de Stillmont sırları dahilinde."

Eh. Haklıydı. Anthony iki bardak Sprite ile yanımda geldi ve henüz biz sipariş verecek fırsat bulamadan geri gitti. "Ama Will'i tanıyorsun," dedim gazı tamamen kaçmış gazozumdan bir yudum alarak. Verona cidden berbat bir mekândı. Tam anlamıyla *berbat*.

"Ama hiç Will'le randevuya çıkmadım," diye yanıtladı Owen eğlenmiş bir tavırla.

"Hadi ama. Eğer Cosima aniden buraya gelse, onu ilk nereye götürürdün? Yatak odan hariç tabii." Her zamanki tahrik edici soğukkanlı tavırlarımı kullanıyordum. Ancak bu dediğim beni tuhaf hissettirmişti. Güzel ve yabancı bir kızı Owen'ın yatağında düşünmek istemiyordum.

Owen ise etkilenmiş görünmüyordu. Gözleri bir noktaya sabitlenmiş, düşünüyordu. "Onu Birnam Wood Kitap Kafe'ye götürürdüm," dedi kısa bir sessizlikten sonra.

Şaşkınlıkla bağırdım. "Oraya bayılıyorum!"

O an Owen'la göz göze geldik ve bakışlarından bu konuda çok da pozitif olmadığımı anladım. "Ama orası Will'e göre bir mekân değil."

"Ah." Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. Orayı beğendiğini sanmıştım. "Peki ya şu tarihi sinemaya ne dersin?"

"The Constantine mi?" dedi Owen heyecanla.

"Sence orayı sever mi?"

Owen duraksadı ve sonra başını salladı. "Onu bir kez Jean-Luc Godard'ın bir filmine gitmeye ikna etmeye çalışmıştım ama hiç ilgisini çekmemişti."

"Peki ya o nelerden hoşlanıyor?" dedim bıkkınlıkla. "Paintball? Çin yemeği? Striptiz kulüpleri? Tanrım, lütfen cevap striptiz kulüpleri olmasın."

"Konserler?" diye tahmin yürüttü Owen. "46 numaralı otolyoladaki kulüpten söz ettiğini duymuştum. Hani şu liseli ergenlerin hafta sonu DJ'liğe soyundukları mekân."

Yüzümü buruşturdum. "Oradan tiksiniyorum. Off, bu iş neden bu kadar zor ki?" Telefonumdan arama motoruna girip "Stillmont'taki en iyi randevu noktaları" yazdım. Henüz sonuçlar yüklenmeden Anthony masamıza pizza dolu bir tepsi bıraktı. Tüm dilimler birleştiğinde bir pizza oluşturuyorlardı ancak her dilim farklı bir pizzaya aitti. Belli ki farklı masaların siparişlerinden kalan dilimlerdi bunlar.

"Bu ne böyle?" diye sordum parmağımın dilimlerden birini dörterek.

"Buradan bakınca *beleş* pizza gibi duruyor." Anthony sitemkâr gözlerle bana bakıyordu. Owen gülüşünü bastırmaya çalıştı.

"Başka insanların masalarından mı?"

Owen dilimlerden birine uzandı. "Lezzetli görünüyor." Sesi oldukça hevesli çıkmıştı. Tahminen Benvolio'nun Ziyafeti'nden kalma bir dilimi ısırışını dehşetle izledim.

Anthony küstah bir ifadeyle bana baktı ve diğer masalarla ilgilenmek için yanımızdan ayrıldı. Vebalı olduğundan şüphe

duymadığım pizzayla bir işim olmadığından, tekrar telefonuma yöneldim. İlk çıkan sonuca tıkladım. *Josephine County Courier*'dan bir listeydi bu: "Stillmont'da On Randevu Yeri".

"Owen, buraya gel." Oturacak yer açmak için yana kaydım.

Yerinden kıınıldamadı. "Ama yemek yiyorum," diye karşı çıktı ağzı pizzayla dolu bir hâlde.

"Toplama pizzanı da yanına getir o zaman." Yanımdaki boşluğa hafifçe vurdum. Owen yalandan homurdanarak yanıma oturdu ve pizzaları önüne çekti. Dirseği benimkine değdiğinde, ne kadar dar bir yerde oturduğumuzu fark ettim. Koltuk sanki dokuz yaşındaki insanlar için yapılmıştı.

Omzumun üzerinden baktığının farkında olarak listeyi inceledim. Birnam Wood Kitap Kafe, The Constantine, 46 nolu otoyoldaki klüp... Stillmont'un ne kadar küçük bir yer olduğu düşünüldüğünde, hep aynı mekânlardan söz edilmesi normaldi.

Owen ekranı işaret etti, eli benimkine süründü. Pizzasını tabağa bırakıp Bishop Tepesi'ni göstererek, "Oraya gitmiştim," dedi.

"Orası nerede?" Fotoğrafı incelemeye koyuldum. Ormanlık alana bakan bir tepede yer alan bir kamp alanına benziyordu. Manzara gerçekten de inanılmazdı. Tepenin aşağıdaki ormanlardan ne kadar yüksekte olduğuna bakılırsa, oraya çıkmak saatler alıyor olmalıydı.

"Bir patikanın sonunda," dedi omzu omzuma değerken. "Güzel ve sessiz bir yer. Biriyle baş başa kalmak için gidilebilecek en iyi noktalardan biri."

Başımı eğip ona doğru baktım. "Bunu daha önce tecrübe etmiş gibi konuşuyorsun?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

Güldü ve vücudunun sarsılışını tümüyle hissettim. "Hayır, oraya yazmak için gitmiştim. Orada başka tür bir deneyimim olmadı."

"Eh, buna bir çözüm bulmalıyız." Kelimeler ağzımdan çıktığı an flörtöz bir imada bulunduğumu fark ettim. Owen'ın bedeni kasıldı.

Ama tek gerilen o değildi. Bu tip flörtöz şeyleri erkekleri zorlamak, ilgilerini çekmek ve beni seksüel bir varlık olarak görmelerini sağlamak için söyledim. Ama bu defa kendi kazdığım kuyuya kendim düşüyordum. *Bu defa*, Owen ile bedenlerimizin nasıl temas hâlinde olduğundan başka bir şey düşünemiyordum. Yüzümü ateş basarken, kendi şakam yüzünden kızardığımı fark ettim.

Aramıza mesafe koymak için garip bir isteğe kapılsam da, duvar yüzünden ondan uzaklaşamıyordum. Konuyu dağıtmaya karar verdim. “Burası harika bir buluşma noktasına benziyor,” dedim ve Will’in hediye ettiği Ophelia bilekliğini ovuşturdum.

“Ben olsam seni oraya götürürdüm,” dedi Owen. Ardından ne dediğini fark ederek kekelemeye başladı. “Yani, ben –eğer– yani Will seni buraya götürmeli demek istedim.”

Eh, bu defa ağzından garip bir şey çıkan tek ben değildim. Gülümseyerek kulaklarının o tanıdık kızarışını izledim. “Oraya beraber *gitmeliyiz*.” Gözleri büyüdü. “Oyunun üzerine beyin fırtınası yapmak için.” Göz kırptım.

Ona doğru biraz daha yanaştım. Konuştuğumuz şeyin etkisi altında kalmış gibiydim. Nedenini tam olarak anlamasam da Owen’a karşı bir çekim hissediyordum ve tahminen bu his o anda başlamamıştı. Flörtöz şakamın beni utandırma sebebi, aslında şaka yapmıyor oluşumdu.

Ama bir erkek arkadaşım vardı. Kendime bunu hatırlatmak zorunda kalmam bile çok garip bir durumdu. Bugüne kadarki ilişkilerimde sadakati sallantıda olan kişi hiç ben olmamıştım.

Will. Bishop Tepesine Will ile gitmek istiyorum. Oraya Will ile gideceğim.

Omuzlarımız birbirine yapışık, yüzlerimiz dip dibeydi. Bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde, beni seyrettiğini fark ettim. Ne yapmak üzere olduğumu biliyor ve bunu bekliyor gibi görünüyordu.

Bir anda, “İşemem lazım,” diye ayağa kalktım.

Şaşkınlıkla geri çekildi.

“O yüzden buradan çıkmalıyım,” dedim neredeyse üzerinden atlayacak kadar aceleci bir tavırla. Kararsızlığım yüzünden kendimi hayal kırıklığına uğratmışım. Kararsızlığım yüzünden ne istediğimi bilemez hâle düşmüştüm. Ya da daha kötüsü, kararsızlığımın temelinde aslında ne istediğimi çok iyi biliyor oluşum yatıyordu.

“Ah.” Kalkıp bana yol verdi. “Cidden üzerime tırmanmıyacaktın, değil mi?”

Sesimde zoraki bir flört tınısıyla, “Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun,” dedim ve cevabını beklemeden yürümeye başladım. Kafam o kadar dağınıktı ki tuvalete giderken neredeyse bir grup ortaokul öğrencisi kızla çarpışacaktım.

Hızla kapıyı açıp tuvalete daldım. Restoranın her yeri gibi tuvaletin duvarları da Shakespeare alıntılarıyla kaplıydı. Her zamanki gibi yazıları görmezden gelmeye çalışarak aynanın karşısına geçtim.

Musluğu açıp soğuk suyu yüzüme çarptım.

“Bu çok saçma,” dedim aynadaki aksime yüksek sesle. *Owen Okita’dan hoşlanmıyorum. O harika bir arkadaş ama benim tipim değil. Ben Tyler, Dean, Will gibi tiplerden hoşlanırım. Owen ise sessiz, sürekli defteriyle ilgilenen bir kitap kurdu, diye hatırlattım kendime.*

Tamam, aslında o biraz tatlı. Özellikle çekingen gülümsemesi ve utandığında kulaklarının kızarıışı...

“Kes şunu,” diye emrettim kendime. “Benim bir sevgilim var.” Sonuçta Will benim erkek arkadaşımdı. Owen’ın da hayali bir kız arkadaşı vardı. Biz sadece arkadaştık. Hepsini bu.

Kabinlerden birine doğru yürürken, duvardaki alıntılarda tekrar tekrar yer alan bir kelime, beni sersemletti. “AŞK bir deliliktir.” “AŞK gözle değil, ruhla görülür.” “AŞKın yolu asla düz gitmez.” “AŞK gençlik gülümümüzün dikenidir.” Bunları yazan her kimse, her cümlede aşk kelimesini fosforlu boyayla yazarak vurgulamaya hiç üşenmemişti.

Kabine girip kapıyı ardımdan çarptım.

Tam klozete oturmuştum ki birinin alçak sesle bana seslendiğini duydum. "Megan?"

"Eric?" Bunu hiç beklemiyordum.

"Ben... Bu yaptığım saçma olduğunu biliyorum."

"Hey, burada tam olarak ne yapıyorsun?" Neden insanlar bunu yapıp duruyordu? Neden herkes bir diyaloga başlamak için tuvalette olduğum ânı seçiyordu? Pantolonumu yukarı çektim.

"Konu Anthony." Eric'in sesi gittikçe yakınlaşıyordu. Huysuz bir ifadeyle kabinden çıkıp karşısına geçtim. "Biz konuşurken duymasın diye seni burada yakalamak istedim. Bana kızgın, değil mi?" diye sordu gergin bir şekilde. Cevap vermek için ağzımı açmışım ki lafına devam etti. "Elbette ki kızgın. Tahminen benden nefret ediyordur. Hatta tahminen sen de benden nefret ediyorsundur. Yemin ederim ki Anthony'ye sırf kimsenin haberdar olamayacağı bir ilişki olduğu için yanaşmadım. Ki onu gizli tutmak da istemiyordum, sadece... Babam aradı. Nerede olduğumu sordu. Durumu anladığını sandım ve anlarsa... Sonra Anthony de..."

Lafını kestim. "Eric, bana sorarsan bunları anlatman gereken kişi" -başımınla kapıyı işaret ettim- "başka birisi."

Hararetle başını salladı. Çökmüş görünüyordu. "Hayır, beni görmezden geliyor. Eğer benimle konuşmak istemiyorsa onu zorlayamam. Sadece olanları bilmesini istiyorum." Başını kaldırıp bana baktı. "Eğer sen bunları ona..."

"Eric, aranızda girmek benim haddime olmaz," dedim katı bir tavırla. Anthony bir süre ara vermeye karar vermişti ve ben de ona acele ettirmeyeceğime ve işine karışmayacağıma dair söz vermiştim. Eric'e Anthony ile ilgili bir şeyler söylersem sözümü çiğnemiş ve Anthony'yi hayal kırıklığına uğratmış olurum.

"Ama..." dedi Eric.

"Aması maması yok. Seni anlıyorum, Eric ama onunla kendin konuşmalısın."

Eric ümitsizce başını salladı. "Ondan çok hoşlanıyorum," dedi kısa bir sessizlikten sonra. Arkasını dönüp giderken seslendim.

"Eric, bana telefonunu ver."

“Neden?” Gözleri merakla kısılmıştı, yine de telefonu bana uzattı.

“Anthony ile işleri toparladığınızda,” dedim bir yandan numaramı telefonuna kaydederken, “müjdeyi tuvalette değil, telefonda almak istiyorum.” Yüzünde sıcak bir gülümseme beliren Eric’e telefonu geri verdim.

Başıyla onaylayıp tuvaletten çıktı. Bir yandan acaba onu kızlar tuvaletinden çıkarken gören olmuş mudur diye düşünürken, bir yandan tekrar kabine girip yarım kalan işimi hallettim. Birkaç dakika sonra tuvaletten çıktım.

Masamıza doğru yürürken, Owen’ın tekrar eski yerine geçmiş, defterine bir şeyler karalamakta olduğunu görüp durakladım. Yanımda oturmasını isteyip istemediğimi bilmiyordum ancak aramızdaki yakınlaşmadan sonra eğer beni istiyor olsaydı eski yerine geçmeyeceğinden emindim.

Bu beni biraz incitmişti. Bir an gidip yanına oturduğumu ve birkaç dakika önce olduğu gibi omuzlarımızın birbirine temas ettiğini hayal ettim. Bu içgüdüsel bir şeydi ama aynı zamanda bedenlerimiz birbirine değerken, beklentili bakışlarla beni seyre-dişini tekrar yaşamak istiyordum.

Hayır. Owen karşımda oturmaya karar vermişti ve buna saygı duymak zorundaydım. Anthony’nin Eric konusundaki talebine ayak uydurmak bana kendimi iyi hissettirmişti ve Owen da aynı nezaketi hak ediyordu. Ondan hoşlanıyor olsam dahi – ki tahminen hoşlanmıyordum, bu sadece anlık bir histi– onu istemediği bir şeye zorlayamazdım. Üstelik bir de *kız arkadaşı vardı*.

Geçip karşısına oturdum. Cesurca bir hamle yaparak soğuma-ya başlayan Montague Et Âşıkları’ndan bir dilim aldım. Owen yazdığı şeyden başını kaldırmamıştı.

“Will’i o kulübe götüreceğim,” dedim soğukkanlı bir edayla.

“Ne, neden?” Owen başını kaldırdığında çenesinin alt tarafına bulaşmış olan mavi mürekkep lekesini gördüm ve onu boynunu ovuşturmaya iten düşüncenin ne olabileceğini merak ettim. “Bishop Tepesi’ne ne oldu?” Ses tonundaki tereddütlü

tının sebebi hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama hissi mi ayırt edemiyordum.

Sebebin ne olduğunu düşünmekle zaman harcayacak değilim, tek istediğim tekrar normale dönmemizdi. “Orası sana özel kalsın. Eğer bir gün hayali kız arkadaşından ayrılır ve mütevazı bir Stillmont kızıyla idare etmeye karar verirsen, gidecek bir yere ihtiyacınız olacak.”

Cevap vermedi ama kulakları kızarmaya başlamıştı ve gülümseyordu.

ON SEKİZ

BENVOLIO: *Ah, uzaktan nazik görünen aşk
Nasıl da acımasız ve kaba denendiğinde!*

ROMEO: *Ah sevgi, gözleri bağlıyken bile
Nasıl da görür, yolunu seçer dilediğinde!*

BRIAN ANDERSON VE JASON MITCHUM, *Rosencrantz ve Guildenstern Öldüler* sahnesinin son dakikalarını canlandırıyorlardı. Sahnedeyken her şeyin ne kadar sakin, sessiz ve ölçülü görüldüğüne daima şaşıp kalıyordum. Oyuncular, sessizce onları izleyen seyircilerin karşısındaki kurgulanmış sahne düzeninde yer alan tek hareketli öğelerdi.

Sahne arkasına ise tümüyle kaos hâkimdi. Ama bundan şikâyetçi değildim. Tiyatronun kanatlarındaki aralıksız koşuşturmaya rağmen, Son Sınıflar Tiyatro Gösterisi harika ilerliyordu ve her sahneden önce yaşanan telaşlı koşturmacadan coşkulu bir keyif alıyordum.

Kızların giyinme odasında yığılı olan Ortaçağ kıyafetlerinin arasında, döneme uygun bir kravat arıyordum. Mor bir sutyenin altından sarkmakta olan kravatı alıp koşarak kapıya yöneldim. Ancak kapıya ulaşmadan önce aynanın önünde durmam gerekti.

Linda Loman'ı canlandıracak olan Jenna Cho, tek gözüne takma kirpiğini takmayı unutmuş hâlde saçlarını düzeltiyordu.

"Jenna!" dedim telaşla. "Gözlerini bir kontrol etsene. Sence de unuttuğun bir şey yok mu?"

“Aman Tanrım!” diye panikledi Jenna ve aceleyle makyaj çantasını kurcalamaya koyuldu.

Soyunma odasından çıkıp koridorun sonundaki kulise doğru ilerledim. Sahne arkasına gerçek bir karmaşa hâkimdi. Sahnesi biten herkes arka tarafa küçük cep şişelerinde alkol sızdırmış, üzerlerinde hâlâ sahne kostümleri ile içmeye başlamışlardı. Bir köşede kendi kendine repliklerini tekrar etmekte olan Kasey Markowitz’i gördüm

“Kasey. Al bakalım.” Kravatı uzattım. Üzerinde bir takım elbise vardı ve saçları fötr şapkasının altına gizlenmişti. Tekrarına devam ederken uzanıp kravatı aldı. “Yardım lazım mı?”

“Hayır.” Kravatı boynuna geçirdi ve kolaylıkla kusursuz bir düğüm attı.

Henüz şaşırmaya fırsat bulamadan bir sahne görevlisi omzumu dürttü. İkinci sınıflardan Andrew Metha’ydı. “Evrak çantası,” dedi soluk soluğa bir hâlde.

Devam etmediğini görünce “Ne olmuş çantaya?” diye sordum.

“Malzeme masasında yok.”

İç çektim. Tabii ki yoktu. “Erkeklerin giyinme odasına bak. Tyler malzemeleri yerine bırakmayı unutuyor.” Andrew koşarak uzaklaşırken, Owen’ın kapının yanında olduğunu fark ettim. Beceriksizce yakasını düzeltmeye çalıştığını gördüğümde kahkaha mı tutamadım.

“Yardım ister misin?” diye sordum ve yanıt vermesini beklemeden yanına gidip beceriksizce bağladığı kravatını söktüm.

Gözlerini benden kaçırarak, “Teşekkürler,” dedi Owen. Ben yakasını düzeltirken gergin bir şekilde gömleğinin kollarıyla oynuyordu.

“Sahnenin canına okuyacaksın,” dedim yaşadığı sahne korkusunu hafifletmeye çalışarak. Kravatı tekrar bağlarken Owen’ın yüzünde zoraki bir gülümseme ile bana baktığını fark ettim. Boynunun bu kadar uzun –1.80’den fazla olmalıydı– olduğunu ilk kez fark ediyordum.

“Biz. Biz sahnenin canına okuyacağız. Tüm kast. Harika bir iş çıkardın.”

İçimde yayılan sıcaklığı yok saymaya çalışarak işime devam ettim. “Hey, Will’i gördün mü?”

Tekrar gözlerini kaçırdı. “Biraz geç kalabileceğini söyledi.”

“Ne?” Kravatı bağlamayı bırakıp öylece kalakaldım. Will bana gecikeceğini söylememişti. Kafamın içindeki o tanıdık ses bana umursamamamı söylüyordu. Ancak bu sadece Verona’ya giderken bana eşlik etmemesi gibi küçük bir mesele değildi. “Bu gösteri... bu gösteri benim için çok önemli.”

Owen yakasına doğru kaldırdığı elini, elimin üzerine koydu ve hafifçe parmaklarımı okşadı. Bileğinde yine o tanıdık mavi mürekkep lekesi vardı. Her ne kadar kostümünü çoktan giymiş olsa da, kalemi ve defterinin hâlâ yakınlarda bir yerde olduğuna emindim. Garip bir rahatlama hissettim. Başımı kaldırdığımda, bana bakıyordu. “Bunu o da biliyor. Onu kafana takma,” dedi zarifçe. “Gösteri kusursuz olacak.”

Eli hâlâ elimdeydi ve elimi çekmem gerekse de, ben öylece durmuş neden Owen’dan değil de Will’den hoşlandığımı düşünüyordum. Bileğindeki mürekkep izini ovuşturdum. “Kimse sana kalem kullanmayı öğretmedi mi?”

Şaşkınca gözlerini kırptırdıktan sonra bileğindeki izden söz ettiğimi fark etti. “Kalemi çok sıkı tutuyorum,” dedi mırıldanarak. Eli hâlâ elimdeydi. “İstersen hemen gidip yıkayabilirim.”

“Hayır, hoşuma gidiyor,” dedim ama hâlâ bileğini okşamayı sürdürüyordum. Duvarın arkasından gelen alkış duyunca elimi çektim. “Sıra bizde.”

Owen nerede olduğumuzu o an hatırlamışçasına bocaladı. “Ah, evet.”

Owen’ı sahneye çıkan sağdaki merdivenlere doğru yönlendirdikten sonra içeride kalan kimse olup olmadığını görmek için kulise göz gezdirdim. Kulisin boş olduğunu görüp sahne arkasına doğru yürürken, parmaklarımdaki mavi mürekkep lekesini fark

ettim ve her sahneden önce içimde yükselen heyecanlı gerginliğe rağmen gülümsedim.

Oyuncularım kanatlarda sıraya girmişti. Tyler da elinde evrak çantasıyla sıradaki yerini almıştı. Perde aralığından izleyicilere göz attım. Ancak sahne ışıkları açıldı ve sadece öndeki bir iki sırayı görebiliyordum. Alt sınıflardan drama öğrencileri, gururlu ebeveynler ve birkaç öğretmenin oturduğu ön koltuklara göz gezdirdim.

Will yoktu.

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalışarak dikkatimi sahneye yönlendirmeye karar verdim. "Willy Loman ismini de söyle de bakalım ne oluyor!" diye bağıırıyordu Tyler meydan okuyarak.

"Tamam baba," diye yanıtladı Owen sakinleştirici bir tavırla.

Ön sıralardan gelen hapsirik sesiyle başımı tekrar seyircilere doğru çevirdiğimde, Rose'un yanına oturan alerjisi tutmuş bir birinci sınıf öğrencisi gördüm. *Bir dakika, ne?*

Rose tek başınaydı, Erin görünürde yoktu ve sekiz aylık hamile olmasına rağmen kusursuz görünüyordu. Saçını topuz yapmış, Erin etraftayken takamadığı sallantılı küpeler takmış ve hamileyken bile ne kadar az kilo aldığını gösteren uzun kollu bir elbise giymişti.

Babam New York'ta, evle ilgili bir şeylerle uğraşıyordu. Tahminen Rose Erin'i Charlotte Hala'ya bırakmış ve buraya tek başına gelmişti. Gösteri zamanını öğrenip kendi başına her şeyi ayarlayarak buraya gelmiş olduğu için minnettar hissetmeliydim. Oysa tek hissettiğim suçluluk duygusuydu.

Eğer ebeveynlerim boşanmamış olsalardı, o koltukta annem oturacaktı. Babamı ve beni GOTO sahnelerine ve hatta küçüklüğümde Stillmont Lisesi oyunlarını izlemeye götüren hep annemdi. Burada olmaktan çok keyif alırdı. Rose'un bu gece burada olması, annemle olan ilişkimizin arasına girmeye çalışıyor gibi hissettirmişti.

"Anneme bağırma, baba." Owen'ın öfkeli sesiyle tekrar sahneye odaklandım. O andaki dik duruşuyla, Tyler'dan bile daha iri

görünüyordu. Son cümlelerde sesine kattığı yoğun öfkeyi daha önce provalarda hiç görmemiştim ve bu oldukça etkileyici bir performanstı.

Tyler, Willy'nin son repliğini düşük omuzlar ve alçak bir sesle okudu. "Bill Oliver'a selamlarımı söyle, beni hatırlayacaktır." Kalabalıkta birkaç kişinin gizlice gözlerindeki yaşları sildiklerini gördüm.

Işıklar tekrar açılıp oyuncularım selama durduğunda, kalabalık coşkuyla alkışlamaya başladı. Mükemmel bir oyun çıkarmış olmanın verdiği rahatlamayla perdeden uzaklaşmaya koyulmuşken, Tyler'ın ne zaman seyirciler tarafından alkışlansa yüzünde beliren komik sırıtişla beni sahneye çağırdığını fark ettim.

"Hayatta olmaz," dedim dudaklarımı oynatarak ancak Tyler inatla bana işaret ediyordum.

O anda inanması güç bir şekilde Owen ve Tyler anlaşmışçasına birbirlerine baktılar ve bir anda kolumdan tutup beni sahneye çıkardılar. Owen beni kaçmayayım diye sahne ışığının altında sıkıca tutuyordu.

"Megan Harper için gerçekten güçlü bir alkış alabilir miyiz," diye bağırdı Tyler. "Kendisi bunu yaptığım için beni öldürecek ama en azından bunu şu anda yapamıyor. Çok fazla tanık var." Hâlâ Tyler'ın büyüü altında olan kalabalık gülüşmeye başladı. Onları suçlayamazdım. Yine de Tyler haklıydı, sahneden indikten sonra onu öldürecektim.

"Megan sadece bu oyunu kusursuz bir şekilde yönetmekle kalmadı, tüm gösteriyi de o organize etti," diye devam etti. "Dört sene boyunca bu sahnede tiyatro için çok büyük işler başardı ve bana kendimi sizlerin önünde rezil edebilmem için hak ettiğimden çok daha fazla şans verdi." Ukala bir şekilde sırıttı ancak birkaç saniye sonra yüzünde tümüyle içten bir ifade belirdi. "Onunla çalışmak, bir onurdu."

O güne dek Tyler ile olan ilişkimizde hiç görmediğim bir bakışla bana bakıyordu, içten bir saygıyla. Derken sahne arkasından bir sahne görevlisi, kucağında bir buket beyaz orkidey-

le çıkıp geldi ve Owen cesaret vermek için hafifçe kolumu sıktı. Ona doğru döndüm ama çoktan kolumu bırakıp geriye doğru bir adım atmıştı. Sahnenin ortasında, tek başımaydım.

Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim. Çiçekleri Andrew Mehta'dan almış olmalıydım çünkü kalabalık tarafından alkışlanırken buket kucağımda duruyordu.

Yönetmen olmayı seçerek bunun gibi –herkesin gözlerinin bende olduğu, sınıf arkadaşlarımın coşkuyla bağırduğu ve Rose'un sevgiyle gülümsediği– anlardan kaçabileceğimi sanmıştım. Bunun berbat bir his olacağını düşünüyordum. Ama değildi.

O âna dek kaçırdığım her şeyi şimdi hissediyordum.

Arka sahneden birinin seslendiğini duydum, bu az evvel kusursuz bir *Ucuz Roman* monologu canlandırmış olan Anthony'nin sesiydi. Jenna ve Kasey arkamda kıkırdıyordu ve alkışlar yavaşça azalmaya başlamıştı. Herkes salondan çıkıyordu. Madeleine hariç herkes. Kalabalığı yarıp sahnenin önüne geldiğinde, yüzünde gururlu bir gülümseme vardı.

Sahneden atlayıp yanına gittim. Onu utandırmak için, "Erkeklerin giyinme odasında Tyler ile buluşmaya mı gidiyorsun?" diye sordum.

Başarılı olmuştum. "Hayır," diye itiraz etti. "İnanılmaz derecede yetenekli, mükemmel ve kusursuz bir yönetmen olan en yakın arkadaşımı kutlamaya geldim." Beni sıkıca kucakladı.

"Gelmene çok sevindim," dedim kucaklaşırken. "Ama cidden, Tyler sahne arkasına gitti."

Madeleine sarılmayı bırakıp tereddütle sahne arkasına doğru baktı.

"Benim de gidip Rose ile konuşmam lazım zaten," dedim. "Gidip Tyler'ı tebrik etmelisin. Sonra görüşürüz." Bana bir kez daha sarıldıktan sonra sahne arkasına doğru ilerledi. Bahçedeki insan kalabalığına karıştı. Will'i bulma umuduyla –buralarda bir yerde olmalıydı– kalabalığa göz gezdirdim. Onu bulamayınca kollarım çatıldı ama belki de kalabalıkta gözümden kaçmıştı.

Rose ise gözümünden kaçmamıştı. İçecek masasının yanında beni bekliyordu. Etraf çok kalabalık olsa da, herkes hamile olduğu için ona ferah bir boşluk bırakmıştı. Ne yapacağını bilemez gibiydi. Nedenini anlayabiliyordum, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Ne diyeceğimi bilemeyerek ona doğru yürüdüm. Geldiği için teşekkür etmek istiyordum ama daha önce pek birebir konuşmamız olmamıştı. Bunu nasıl yapacağımı pek bilmiyordum. Ayrıca Rose'un burada olduğuna sevinmek, anneme ihanet etmek olurmuş gibi geliyordu.

Ona doğru geldiğimi görünce gözleri ışıldadı. Yanına vardığımda teşekkür etmek yerine, bir anda "Erin nerede?" diye sordu.

Bir an bocaladıktan sonra duruşunu toparladı. "*Satıcının Ölümü*'ndeki lokal nihilizmi anlayabilmesi için üç yaşına kadar beklememiz gerektiğini düşündüm," diye yanıtladı ve soğuk durmaya çalışsam da gülmeden edemedim. Gülüşümden cesaret alarak zarifçe gülümsedi. "Sahneni izlemek harikaydı. Tüm gösteri çok başarılıydı. Gerçekten harika bir etkinlik organize etmişsin. Yönetmenliğine de hayran kaldım. Willy'nin diğerlerinden gittikçe izole olması ve gittikçe gerçekdışı bir hâl alması çok iyiydi."

Şaşkınlıkla kalakaldım. Bunu beklemiyordum. "Bu oyunu biliyor muydun?"

"Üniversitede İngiliz Dili ve Edebiyatı okudum," dedi gülümseyerek. Anneme ihanet ediyor olsam da olmasam da, Rose'un bu yönünü yeni öğreniyor olmak beni utandırmıştı. O anda onunla ilgili bilmediğim çok şey olduğunu fark ettim. Nerede büyüdüğü, en sevdiği film, daha önce hiç oyunculuk yapıp yapmadığı, hukuk bürosunda çalışmaya nasıl karar verdiği...

"Gelmiş olman çok zarif bir hareket," dedim geç de olsa.

"Gelebildiğim için çok mutluyum." Gülümseyerek başıyla arkamdaki bir noktaya doğru işaret etti. "Sanırım Biff Loman seninle konuşmak istiyor. Öyleyse benim de sahneden ayrılma vaktim gelmiş olmalı. Evde görüşürüz."

"Aynen, görüşürüz."

“Çiçekleri almamı ister misin?” diye sordu kucağımdaki buketi işaret ederek.

“Ah.” Çiçekleri ona uzattım. “Bu iyi bir fikir. Teşekkürler,” dedim ve birkaç metre ileride kravatıyla oynayan Owen’a doğru ilerledim.

Yanına varınca kravatı elinden çektim. “Harikaydın,” dedim ki bu doğrudu. Kısa bir gülümsemeden sonra yüzünde yine gergin bir ifade belirdi. Tıpkı kuliste, sahne korkusuyla sahnesini beklerken olduğu gibi huzursuz görünüyordu. Ancak gösteri bitmişti. “Sorun nedir?”

Bakışlarını kaçırdı. “Ee, başka bir yerde konuşsak olur mu?”

“Olur tabii. Ama bana birkaç saniye ver lütfen. Hâlâ Will’i bulamadım ve ortadan kaybolmadan önce ona haber vermek istiyorum.” Bahçeye tekrar göz gezdirdim ama Will’i hâlâ göremiyordum. Derken Owen elimi tuttu. Şaşkınlıkla ona baktım.

“Konuşmak istediğim şey de bununla ilgili.” Aceleci ve kısık bir sesle konuşuyordu. Midemin gerginlikle kasıldığını hissettim.

“Owen, neler oluyor?”

“Daha sakın bir yerde konuşalım.”

Elini sırtıma koyarak beni kibarca salona doğru yönlendirdi. Merdivenleri çıkıp boş sahne arkasından geçerek kulise ulaştık. Gülümseyerek bize selam veren Brian Anderson dışında kuliste kimse yoktu ve ben karşılık olarak gülümsemek için fazla yorgundum. “Süper iş çıkardın, Megan,” dedi Courtney’in kedi kostümünün yerde duran kulaklarına basarak kulisten çıkarken.

“Teşekkürler,” dedim dalgın bir hâlde. “Senin de Rosencrantz yorumun süperdi Brian.”

“Kesinlikle, değil mi?” Kapıyı arkasından kapattı.

Anlık bir duraksamadan sonra Owen’a döndüm. “Bugün çok garip davranıyorsun.” O anda aklıma gelen korkunç bir ihtimal ile kalbim sıkıştı. “Verona’da olanlar yüzünden mi?”

“Hayır, değil... Hey, ne demek istedin?” Yüzündeki ifadeye bakılırsa Bishop Tepesi’nden söz ederken ortaya çıkan garip ve flörtöz anları unutmuştu bile.

“Boş ver,” dedim rahatlamış bir şekilde.

Owen hızla açıklamaya koyuldu. “Will gösteriden önce mesaj atıp gelemeyeceğini söyledi. Sana haber vermem gerekirdi ama sahnemi izlemek yerine bunu düşünüp endişelenmeni istemedim. Bu gece için çok çalıştın.” Bakışlarını kulisin duvarlarında gezdirdi. Çenesi kasılmış, boynundaki kaslar görülür bir şekilde gerilmişti. Gergin değil, sinirliydi. “Bunu yaptığı için Will’den nefret ediyorum. Sen benim arkadaşısın ve senden bir şey gizlemek istemiyorum...”

“Owen,” dedim sözünü keserek. Bir an önce sadede gelmesini istiyordum. “Sorun nedir?”

Cebinden telefonunu çıkardı ve gözüm ekrandaki Brooklyn Köprüsü resmine takıldı. Tahminen tiyatro programı için New York’tayken oraya Cosima’yla gitmiş olmalıydı. Hiçbir şey söylemeden mesaj kutusunu açıp telefonu bana uzattı.

Ekranda Will ile olan mesajlaşmaları vardı. Okumaya başladım. Hey, Owen... Beni idare et, olur mu? Gelebileceğimi sanmıyorum. Mesaj, biz sahneye çıkmadan yirmi dakika kadar önce atılmıştı. Ben Owen’ın kravatını düzeltmeden ve o bana Will’in geç kalacağını söylemeden önce.

Ekranı yukarı doğru kaydardım. Owen aynı dakika içinde ona cevap yazmıştı. Ne saçmalıyorsun?? Kız arkadaşının gösterisine gelmekten daha önemli ne gibi bir iş olabilir?

Will’in cevabı ise tam olarak on dakika kadar önce gelmişti. Alyssa’nın evindeyim dostum! Ve yakın zamanda da buradan ayrılacak değilim ;)

Göz kırpan bir surat. Basit bir noktalı virgül ve parantezin canını bu kadar acıtabilmesi ne kadar garipti.

Ekrana daha fazla bakmayı kaldıramayacaktım. Telefonu Owen’a verdim. Will’in cümleleri, zihnimde bozuk bir plak gibi dönüp duruyordu. *Alyssa’nın evi. Buradan ayrılacak değilim.* Bunu bekliyordum. Bunu bekliyordum, değil mi? Her ne kadar... bir başkasından hoşlanır gibi olmuşsam da, Will’i önemsedğim için kendime hâkim olmuştum. Ya da kendimi onu önemseddiğime

ikna ettiğim için. Nasıl olmuştu da bana değer verdiğine inancak kadar aptalca davranabilmişim?

Owen endişeli bir şekilde beni izliyordu. “Üzgünüm, Megan. O şerefsizin teki,” dedi ve bunu inanarak söylediğini görebiliyordum. Cevap verecek hâlde değildim. “Alyssa ile ilgili daha önce hiçbir şey söylememişti,” diye devam etti. “Olanlardan haberim yoktu. Olsaydı mutlaka sana söylerdim.”

“Sorun yok,” dedim ifadesiz bir şekilde. “Daha önce yaşamadığım bir durum değil.”

“Bunu yapma.” Kaşlarını çattı. “Sorun yokmuş gibi davranma çünkü bu bir sorun. Will’in yaptığı rezil bir şey ve öfkeli olman normal.”

İçimdeki boşluk, öfkeyle doluyordu. Ama Will’e karşı değil. “Ayrılıklarla nasıl başa çıkabileceğimi biliyorum, Owen,” dedim sertçe. Bunu hak etmediğini biliyordum ama kendimi kontrol edemiyordum. “Bana ne hissetmem gerektiğini söyleme.”

İrkildi. “Ben sadece... Demek istediğim, sen çok daha iyisini hak ediyorsun.”

Öfkem alevlendiği kadar hızla söndü. “Erkek arkadaşım öyle düşünmüyor ama.” Gözlerim yanıyor, sözcükler boğazımda düğümleniyordu. Lanet olsun, böyle bir şeyin artık canımı acıtamayacağını sanıyordum.

“Will aptalın teki,” dedi Owen kibarca. “Ona ve aptal grubuna şarkı sözü yazmayacağım.” Gözümden akan yaşlara rağmen kırkırdım ve Owen gülümsedi. “Düzenlediğin bu inanılmaz gösterideki başarını kutlamayı hak ediyorsun. Bütün ekip Verona’ya gidiyor. Sana gerçek bir pizza ısmarlayacağım – gerçek bir pizza, başkalarının pizzalarının kalıntıları değil.”

Güçsüz bir şekilde gülümsedim. “Peki ya kostümün? Üzerini değiştirmeyecek misin?” Üzerindeki gri takımı ve çizgili kravatı işaret ettim.

“Umurumda değil.” Omuz silkti. “Ayrıca, çalışanların kostümlerini düşünürsek, ortamdaki en saçma giyimli tip ben oluyacağım.” Kapıyı benim için açtı.

“Teşekkürler,” dedim. Kolunu omzuma doladı. Teşekkür etmemin tek sebebinin yalnızca kapıyı açması olmadığını biliyordu.

Boş tiyatro salonunda yürürken, daha önceleri Madeleine, Anthony ve hatta Owen’a *lanetim* ve zincirleme ayrılıklarım üzerine yaptığım esprileri hatırladım. O şakalar artık o kadar da komik gelmiyordu. Bu şekilde, yeri doldurabilir biri gibi hissetmediğim zamanlarda bu durumla alay etmek kolaydı. Ama doğrusu, sonsuza dek bu rolde kalmayacağıma inanmak için hiçbir sebebim yoktu. Bir gün esas kız rolüne geçeceğime inanmak için.

ON DOKUZ

RAHİP LAWRENCE: *Felaketin devası kederde barınmaz.*

Alyssa meselesinden haberm vr. Aramızdaki her şey bitti. Ertesi gün Will'e attığım mesaj tam olarak buydu. Yazacağı cevabı görmek bile istemiyordum, o yüzden telefonumu sessize aldım ve ilişkiden kalan tek şeyi de ortadan kaldırmak için Ophelia bilekliğini çıkarıp fırlattım.

Arabamı Birnam Wood ve Starbucks dışında şehirdeki tek kahveci olan Kafe Luna'nın önüne çekmiş, öylece duruyordum. Kafe, Stillmont'ın hoş bir bölgesinde, geçen seneki yılsonu balosunda Madeleine ile birlikte saçlarımızı yaptırdığımız kuaförün olduğu sokaktaydı. Sabahki konuşmamızda Randall'a burada buluşmayı teklif etmiştim.

O kadar berbat bir hafta sonu geçirmiştim ki Randall ile kahve içme fikri bile artık o kadar kötü gelmiyordu. Erken gelmiştim ve daha fazla arabada oturup Will meselesine kafa yormak istemiyordum. İçeri girip sıraya doğru ilerlerken, Randall'ın çoktan bir masada beni bekliyor olduğunu fark ettim. Tereddütle bana doğru el sallıyordu. Aslında erken gelmesine şaşırılmamalıydım. Bu sabah telefonda sesi oldukça hevesli geliyordu.

Yanma gittiğimde nedense ayağa kalktı. Tam oturmak üzereydim ki tek koluyla uzanıp bana sarıldı. "Ah, peki..." diye kekeleyerek ben de ona sarıldım.

Oturduk. Ve o anda Randall'ın garip bir şekilde daha hoş göründüğünü fark ettim. Gereğinden fazla uzattığı kıvrıkcık saçları-

nı kısaltmış ve biraz da kilo vermişti. Her zamanki gibi kısa kollu bir gömlek yerine mavi bir tişört giymişti. Bıyığında değişiklik yoktu.

“Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Megan,” dedi çekingen bir gülümsemeyle. “Favori kahvenden sipariş ettim. Tabii bizi ziyaret ettiğinden beri tercihlerin değişmediyse.” Masada duran kapuçinoyu işaret etti.

“Teşekkürler,” diye yanıtladım. Randall’la ilgili tüm eleştirilerime rağmen, düşünceli biri olduğu gerçeğini inkâr edemezdim.

Bir şeyler söylemesini bekledim. Beni o davet ettiğine göre, muhabbeti başlatması gereken de oydu. Randall sessizliği bozmayınca, mecburen aklıma gelen ilk şeyi sordum. “Uçuşun nasıldı?”

Sanki bu görüşme boyunca hiç konuşmamızı beklemiyormuş gibi bir an irkildi. “Nasıl geçtiğini anlamadım bile. Yol boyunca incelemem gereken bir dosya dolusu çizelge vardı.”

Buna verecek bir cevabım olmadığından, konuşmayı sürdürürebilmek adına zihnimde Randall ile ilgili olan diğer bilgileri canlandırmaya çalıştım. Sonunda aklıma bir konu geldi. “Annemle birlikte gittiğiniz çömlükçilik kursu ne âlemde?” diye sordum kahve kupamın kulpuyla oynarken.

“Harika gidiyor,” dedi Randall tereddütsüz bir şekilde. “Annem neredeyse bir kâse setini bitirdi bile.”

Annem, son kâse yapıcı...

“İyiymiş,” dedim çünkü buna da verebileceğim bir cevap yoktu.

“Romeo ve Juliet nasıl gidiyor?” diye sordu Randall.

Çabaladığının farkındaydım. Ama şu anda kendimi Will’in hazırladığı sette, arkamdan iş çeviren Alyssa’nın karşısında Juliet’i oynarken hayal etmek istemiyordum. “Fena değil,” diye geçiştirdim.

Herhangi bir şey söylemedi ve üçüncü bir konu daha bulmam gerektiğini fark ettiğimde bir bahane bulmayı düşünmeye başladım. Babam aramış gibi yapabilir ya da son anda hatırladığım

bir iş uydurabilirdim. Yine de son bir soru daha sormaya karar verdim. "Neden firma seni Oregon'a gönderdi ki?"

Randall'ın tavrı gözle görülür bir şekilde değişti. Oturduğu yerde sırtını dikleştirdi ve masadan aldığı peçeteyi gergin bir şekilde katlamaya başladı. "Firma.. Şey... Beni firma göndermedi," dedi sonunda. "Seninle konuşmak istediğim de buydu."

Eğer çalıştığı firma onu Stillmont'a göndermediyse, burada ne işi vardı ki? "Annemin haberi var mı?"

"Hayır," dedi tereddütle, "ve bunu bir sır olarak tutmanı istiyorum."

"Pekâlâ, şu an beni germeye başladın. Ben..."

"Annene evlenme teklifi etmek istiyorum," diye lafımı kesti.

O anda ellerimin istemsizce kasıldığını fark ettim. "Ah." Beynim uyuşmuştu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Eh, tamam."

Randall gülümsedi. "Tamam mı?"

"Evet, şey... Bir dakika, ne?" Sanki ona büyük bir iyilik yapmışım gibi bakıyordu ama ne olduğunu anlamış değildim.

"Senin iznini almak istemiştin." Aslında bilinçli olarak ona izin vermiş olmadığımı fark ettiğinde yüzündeki gülümseme soldu. "Sen annenin hayatındaki en önemli insansın ve onu ben-den çok daha uzun zamandır tanıyorsun. Senin onayın olmadan onunla bir yuva kurup aile olma fikri bana doğru gelmiyor."

Randall'ın ağzından çıkan *aile* kelimesi beni tümüyle sarsmıştı. *Aile*. Annem ve Randall. Aylardır zaman zaman kendime sorup durduğum soruların konusuydu bu. Eğer onlar da Rose ve babam gibi bir aile kurarlarsa, ben nereye sığacaktım? Ebeveynlerim hayallerindeki aileleri kurduklarında, yollarındaki bir taştan ne farkım olacaktı?

Ancak bugün, farklı olan bir şeyler vardı. Gözlerim, Will'in bilekliğini attıktan sonra bileğimde kalan boşluğa kaydı. Yaşadığım hiçbir ilişkinin anne ve babamın aralarındaki ilişkiyle kıyaslanamayacağını biliyordum. Yıllar süren evlilik, birçok çaba, can yakan ve gülümseten anılar... Daha önce hiç annemin babama duyduğu gibi bir aşk yaşamamıştım.

Ama acıya dair bir şeyler biliyordum. Sevdiğin birinin senin yerini dolduruşunu izlemenin nasıl bir şey olduğunu şimdiye dek tam sekiz kere tecrübe etmiştim. Ayrılık acısıyla boğuştuğum anlarda annemin bir yansıması olduğumu fark ediyor, ömür boyu aynı şeyleri yaşayacağımızı ve daima Rosaline rolünde kalacağımızı düşünüyordum. Eğer Randall annem için bu durumu değiştirecekse ve babamın açtığı yaraların birazını olsun iyileştirebilecekse, beraber olmalıydılar. Bu, bensiz bir aile kuracakları anlamına gelse bile.

Başımı kaldırıp Randall'a baktım. "Bence kesinlikle anneme evlenme teklifi etmelisin. Bunun onu çok mutlu edeceğine eminim," dedim bu sözlerin canımı yaktığını gizlemeye çalışarak.

Rahatlayarak derin bir nefes verdi. "Bunu duyduğuma çok sevindim!" Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. "Teklifi üçümüzün bir arada olduğu bir anda yapmak istiyorum. Sanırım... Aralık ayında senin performansını izlemeye geldiğimiz tatilde bunu yapabilirim."

Uyuşmuş bir hâlde kendimi zorlayarak başımı salladım. "Kulağa harika geliyor."

Arabaya geri döndüğümde aptal gibi telefonumu kontrol ettim. Bunu yapmamın tek sebebi alışkanlıktı. Will'den gelen altı okunmamış mesaj öylece beni bekliyordu.

Hey, ne??

Sanırım bir şeyler duyup yanlış bir fikre kapıldın... Beni ara, her şeyi açıklayayım.

Beni böyle yok sayamazsın, Megan. En azından konuşmalıyız.

Pekâlâ. Çocuk gibi davranıyorsun ama eğer istediğin buysa öyle olsun.

İlk birkaç mesajı okuduktan sonra gerisini okumaya bile gerek görmeden mesajları sildim. Yeterince okumuştum. Önlem olarak elim değmişken Will'in numarasını da sildim.

Normalde bu gece, 46 numaralı otoyoldaki boktan kulübe gidecektik. En azından artık tüm geceyi çekirge gibi zıplayıp duran terli ergenler ve baş ağrıtan tekno müzik eşliğinde geçirmem gerekmeyecekti. Hafta sonum boşa çıktığından, ilk aklıma gelen Madeleine'e mesaj atmak oldu. Her ayrılık sonrası bir ritüel olarak onun evine gider, birlikte turta yapar ve eski okul yıllıklarını kurcalayıp son ayrıldığı çocuğun eski fotoğraflarıyla dalga geçerdik.

Ama bu defa onu arama konusunda tereddütlüydüm. Ben Will'in peşinde koştururken, Madeleine zamanının çoğunu Tyler ile geçirmişti. Onu seviyordum ve onunla konuşmak beni oldukça rahatlatıyordu ama bu defa ilişkinin tüm detaylarını bilen arkadaşım o değildi. Aksine, Will ile olan ilişkimin en önemsiz detaylarını bile saatlerce konuştuğum kişi Owen olmuştu.

Owen. Tüm ilişki boyunca benim yanımda olan insan oydu. Ayrılık aşamasında da bana en iyi o yardım edebilirdi.

Şehrin diğer ucuna gidip onun mahallesine doğru sürdüm. Gece oluyordu ve yollar oldukça boştu. Sokaklarda sadece birkaç kişi vardı. Atkılarına sarınmış yürürken, soğuk havada verdikleri nefesi görmek mümkündü. Kış, şehri ele geçiriyordu. Arabamın klimasını açtım.

Owen'ın sokağındaki ağaçlardan birinin altına park ettim. Kapısında belirmeden önce en azından müsait olup olmadığını sormam gerekirdi. Telefonumu çıkartıp, hey, yazdım.

Hey. Her şey yolunda mı? yazdı kısa bir süre içinde.

annem evleniyor. Bunu bilinçsiz bir şekilde yazıp göndermiştim.

Bu defa Owen'ın cevap yazması biraz daha uzun sürdü. **Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?**

sanırım iyi. yalnız olmasını istemiyorum. Boş bileğimi ovuşturdum. Buraya Will hakkında konuşmak için gelmiştim. Oysa bir anda annemden söz etmeye başlamıştım.

Sen de yalnız değilsin, Megan. Akşam yemeğine gelmek ister misin? Yazdığı mesaja da, bu kadar hızlı yazmış olmasına da şaşırmıştım.

kendimden söz etmiyodm, yazıp yolladım. Sonra ikinci bir mesaj daha attım. Ama evt, isterm. Tşkler.

Kendinden söz ettiğine oldukça eminim.

Gülümseyerek arabadan indim. **Dışarıdayım**, yazıp yolladım ve kapıya doğru yürümeye koyuldum. Birkaç saniye içinde cevap geldi.

Dışarıdayım derken?

YİRMİ

ROMEO: *Ölüyorum işte bir öpücükle.*

CEVAP YAZMAK YERİNE KAPIYI ÇALDIM. Üzerimde çiçekli, salaş bir elbise, külotlu çorap ve deri ceket vardı ve soğuktan titriyordum. Kapının diğer yanından gelen ayak seslerini Owen'ın sesi izledi.

"Sam, kapıyla ilgili kuralımız neydi?" diye sertçe bağırdığını duydum.

Ayak sesleri durdu ve on yaşlarında, huysuz bir çocuk sesi Owen'a cevap verdi, "Kim olduğunu kontrol etmeden kapıyı açmak yok." Elbisemi düzeltip bir adım geriledim ve kapı deliğinden beni görmesine izin verdim. "Bi' kız gelmiş... Üzerinde babaanne giysileri var." Gücenmiş gibi kollarımı kenetledim ama aslında bunu komik bulmuştum.

"Güzel bir kız," diye devam etti Sam, durumu kurtararak. "Cosmo'dan daha güzel."

Hah! Sam'i seveceğim kesindi.

"Onun adı Cosmo değil, Cosima," diye düzeltti Owen bıknıklıkla. Kapı açıldı ve karşımda her zamanki gibi kulakları kızzarmış bir Owen ve Owen'ı andıran, Minecraft tişörtü giymiş ve saçlarını tepeye dikmiş bir oğlan çocuğu vardı. "Kardeşim için özür dilerim," dedi Owen gülümseyerek. "Evimin sokağında mı takılıyorsun?"

Alınmadan içeri daldım. "Hey, sonuçta burası hoş bir sokak. Işıklıdırma güzel, ee, ağaçlar harika."

Yüzündeki gülümseme büyüdü. "Ağaçları bu kadar sevdiğini bilseydim, seni daha sık davet ederdim." Mutfağa doğru yürüdük. Kısa bir sessizlikten sonra, "Ne zaman istersen gelebilirsin," diye ekledi zarif bir sesle.

Mutfağa girdiğimizde çizgili bir önlük taktı.

"Akşam yemeğini *sen* mi hazırlıyorsun?" Şaşkınlığımı gizleyememiştim.

Ocaktaki tencerede pişmekte olan yemeği karıştırdı. "Evet. Spagetti. Sam'in en sevdiği yemek."

"Hayır değil!" diye bağırdı yan odadaki Sam.

Owen kıkırdadı ve bunun kendi aralarında daha önce geçmiş bir muhabbet olduğunu anladım. "Benim pişirmeyi bildiğim şeyler arasında en sevdiği yemek desek daha doğru olur," diye açıkladı. "Ki pişirebildiğim şeyler listesinin ikinci ve üçüncü sırasında da spaghetti yer alıyor." Sam mutfağa girdi ve Owen elindeki kaşığı bana doğru doğrulttu. "Sam, bu arkadaşım Megan. Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz."

Selam vermek üzere Sam'e doğru döndüm ancak Sam hızla bana doğru yürüyüp elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi resmî bir tonda ve yaşına göre oldukça kuvvetli bir şekilde elimi sıktı.

"Ben de öyle," diye yanıtladım. "Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, hiçbir babaannenin böyle giyindiğini görmedim."

Tek kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

"Sam," diye uyardı Owen.

"Sorun yok." Güldüm. "Cosmo'dan daha güzel olduğumu söylediği için babaanne yorumunu umursamıyorum." Bunun üzerine sevgilisini savunup savunmayacağını görmek üzere bakışlarımı Owen'a çevirdim. Hiçbir şey söylemeden tabakları markayla doldurmaya başladığına göre, zafer benimdi.

Tabaklardan birini yemek odasına götürüp küçük masanın üzerine koydu. Sam sandalyesine tırmandı ve Owen diğer tabakları getirirken ben de Sam'in karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Owen'la aynı oyunda rol alıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Sam.

Ağzım spagetti ile doluydu. Owen benim adıma cevap verdi. "Megan başrolde. Kendisi ana karakter."

Sam'in gözleri büyüdü ve saygıyla bana baktı. "Sen Juliet misin?"

"*Romeo ve Juliet*'i biliyor musun?" diye sordum merakla. Belli ki tiyatro, Okita ailesinde bir tutkuydu.

"Owen söyledi," dedi Sam gururlu bir edayla. "Juliet'in herkesin gördüğü en güzel ve en havalı kız olduğunu, sonra bir çocuktan hoşlandığını ve finalde de herkesin öldüğünü anlattı."

Sam'in özetindeki sıfatları duyunca gülümseyerek Owen'a baktım. "Ne kadar başarılı bir Shakespeare özeti," dedim bakışlarımı Owen'dan ayırmadan. Sonra Sam'e dönüp tek kaşımı kaldırdım. "Sence benden iyi bir Juliet olur mu?"

Sam omuzlarını silkti. "Owen'ın söylediğine göre harikaymışsın."

Benim... performansım hakkında başka neler söylediğini merak ederek Owen'a döndüm. Ancak herhangi bir şey sormama fırsat bırakmadan Owen uzanıp Sam'in saçlarını karıştırdı. Sam bağırarak kafasını çekti. Owen'ın jöleli saçlarını bozmasına kızmıştı.

"Dilbilgisi sınavın nasıl geçti?" diye sordu Owen elini çekerken.

Sam abisine olan kızgınlığını anında unutarak iç çekti. "98 aldım," diye yanıtladı tatsız bir şekilde.

"Nerede hata yapmışsın?" diye sordu Owen.

"Turkuaz kelimesini yanlış yazmışım," dedi Sam dramatik bir tavırla.

Owen güldü. "Gerçekten de bunda mı zorlandın?"

"Doğrusu Owen," diye lafa girdim, "turkuaz oldukça zor bir kelime."

İki kardeş aynı anda bana doğru baktılar. Owen eleştirel bir ifadeyle sordu. "Sen de mi dilbilgisi sınavlarında turkuaz yazmayı beceremezdin Megan?" Ses tonu ciddiye ama dudaklarının kıvrılışından gülümsemek için çaba gösterdiği anlaşılıyordu.

“Ukalalık yapma,” diye yanıtladım Sam’in şaşkın bakışları altında. “Bilgin olsun ki Owen, turkuaz gerçekten de kafa karıştırıcı bir kelimedir. Arduvaz laboratuvar gibi kelimelerin tümünde v harfi kullanılırken, turkuaz kelimesi turkuvaz şeklinde yazılmaz ve bunu birçok insan karıştırır,” diye muzaffer bir edayla sözümü tamamladım.

Owen oldukça eğlenmiş olmalı ki tümüyle gülümsüyordu. Kendime, ne kadar sevimli görüldüğünü fark etme izni verdim.

“O beni anlıyor,” dedi Sam eliyle beni işaret ederken.

“Sayenizde aydınlandım,” dedi Owen kardeşinin omzuna hafifçe vurarak. “Hey dostum, 98 gayet harika bir puan. Annem seninle gurur duyacak.”

Sam olduğu yerde dikleşti ve nasılsa tabağını kaşla göz arasında silip süpürmüş olduğunu fark ettim. “O gelene kadar bekleyip ona kendim söyleyebilir miyim?”

“Ödevini bitirip bitirmemene bağlı. Sessizce *ve* odanda,” diye yanıtladı Owen.

Sam sandalyesinden inip tabağını mutfağa götürdü. O mutfaktayken boş tabağının az önce olduğu yeri işaret ettim. “Ne ara?..” diye fısıldadım.

“Çiğnemedi yutuyor sanki. Ben de anlamıyorum,” dedi spagettisinden bir çatal alırken.

Sam ayaklarını vura vura kapıya geldi. “*Şimdi* öpüşmeyeceksiniz, değil mi?” diye sordu. Geldiğimden beri bunu soracağı âni bekliyormuş gibiydi.

Gülerek Owen’a baktım. Utansa da bunu hiç çaktırmadı ve “Bu saçmalığa cevap bile vermeyeceğim,” diye yanıtladı. “Ödevinin başına. Hemen.” Sem ayaklarını sürüyerek odasına giderken, yüzünde Owen’dan öğrenmediği belli olan afacan bir sırıtış vardı.

Çatalıma bir miktar spaghetti doladım. “Bunu çok sık yapıyorsun sanırım,” dedim Owen’a. “Harika abilik gösterinle kızların ayaklarını yerden kesiyor, sonra da onları odana götürüp *öpiyorsunuz*.”

Owen anlamazdan gelerek “Harika abilik mi?” diye sordu.

“Hadi ama,” dedim ağzım makarnayla doluyken. “Yemek pişirmeler, ödevine yardım etmeler. Kızlar böyle şeylere bayılır.”

Şaşırmış gibi yaptı. “Bunu bilmiyordum. Demek kızları çekmek için böyle güçlü bir silahım varmış ha?” Centilmenlik yaparak tabağımı alıp mutfaka götürdü. Yardım etmek için yanına gittim. Normalde Cosima ile ilgili alaycı şeyler söyler ya da Sam’in öpüşme lafını vurgulayarak onu utandırırdım ama her nedense bu defa bunu yapmak istemiyordum. Onun yerine, bir süre sessizce birlikte bulaşıkları yıkadık. Derken Owen lafa girdi. “Bu arada... nasılsın?”

“Şerefsiz arkadaşın beni aldatığından beri mi?” diye sordum.

“Eski şerefsiz arkadaşım,” diye düzeltti hızlıca. Gerçekten de moralimi düzeltmek için doğru yere geldiğimi fark ederek gü-lümsedim.

“İyiyim,” dedim. Sabahtan beri ilk defa gerçekten de iyiydim. “Sabah ona mesaj atıp ayrıldım. Bunu bile hak etmiyordu ya, neyse. Doğrusu seninle –ve elbette Sam’le– spagetti yemek, o boktan kulübe gitmekten çok daha güzel.” Güldü. “Hem böylesi daha iyi oldu. Pazartesiye kadar ezberlemem gereken bir ton replik var ve gösteriyle uğraştığım için oldukça geri kaldım.”

Owen duraksadı. Elimdeki havluyu aldı. “Kalmak ister misin? Yardım edebilirim,” diye teklif etti. Sesi normaldi ama gözle-rinde garip bir ifade vardı.

“Capuletlerin evindeki sahne. Sam duymasın ama... öpüşme sahnesi de var.” *Öpüşme* kelimesini duraksayarak söylemem beni şaşırtmıştı.

“Bi’ Tyler değilim ama bunu başarabileceğimi düşünüyorum,” diyerek gü-lümsedi ama söylediği şey beni afallatmıştı. *Öyle demek istemedi...* Hayır. Repliklerden söz ediyor olmalıydı. Kesinlikle repliklerden söz ediyordu. Bana ne yaptığından habersiz bir şekilde parmağıyla içeriği işaret etti. “Gidip Sam’i kontrol etmeliyim. Eğer arada kontrol etmezsem ödevi bırakıp Minecraft oynamaya başlıyor. Odamda beklemek ister misin?” Çekingен görünüyordu.

Ve inanılmaz ama utandığımı hissettim. "Senin... Senin yatak odanda mı?"

"Eh, başka nerede yapabiliriz ki?" Yanımdan geçerken bilinçli bir şekilde omzunu omzuma sürttü. "Replikleri okumaktan söz ediyorum," diye ekledi tek kaşını kaldırarak.

Bir dakika. Peşinden gittim. "Buna inanamıyorum," dedim arkasından. Onun –birden farkına vardığım– geniş omuzlu, dokunulası sırtına doğru.

"Neye inanamıyorsun?" diye sordu.

"Bana Megan'lık yapıyorsun!"

Başını arkaya atarak güldü. Sesi dar koridorda yankılandı. "Öyle mi?"

Kolundan tutup onu bana doğru çevirdim. "*Kesinlikle* öyle. Bu hiç hoş değil!" Böyle davrandığı sürece ciddi mi yoksa şaka mı yapıyor anlamak mümkün değildi.

Sırıtiyordu ama bu kez sesindeki alaycı tınıdan eser yoktu. "Eh, artık bizlere nasıl hissettirdiğini anlıyorsunuzdur. Biz ölümlüler senin imalarının gerçek olup olmadığını anlamaya çalışırken yaşıyoruz."

"Vay, cidden tam bir edebiyatçısın." Başka bir cevap bulamamıştım.

Saçlarını geriye attı. "Bana bunun ne kadar zevkli bir şey olduğunu söylememiştin," dedi. Sesi tekrar alaycı bir tona bürünmüştü. Omzunu duvara yasladı ve bakışlarını bana doğrulttu.

Buna katlanamazdım. Buraların Megan'ı bendim! Elimi belimi koyup gözlerimi gözlerine diktim. "Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun? Daha hiçbir şey görmedin."

Gözleri büyümüştü. "Gidip Sam'i kontrol etmeliyim," dedi alçak sesle. "Sadece birkaç saniye."

Saçlarımı arkaya savurdum. Yujiro'nun portresinin yanından kalçalarımı kıvrarak geçtim ve Owen'ın odasına girdim. "Bekliyorum."

Odası karanlık ve tam da hatırladığım gibi oldukça düzenliydi. Işığı açarken ellerim titriyordu. Nabzımın normale dönmesini

umarak içimden Owen geldiğinde ne olup olmayacağını henüz bilmediğimi tekrar ediyordum. Bu tip flörtöz imaların ve cilvelerin bir yere varmayacağını herkesten daha iyi biliyordum. Hem *Owen*'la işler ne kadar ileri gidebilirdi ki? Onun bir kız arkadaşı vardı. *Onun bir kız arkadaşı vardı.*

Odaya geldiğinde nerede durmak istediğime karar vermeye çalışarak odada dolanırken, masada açık hâlde duran not defterine gözüm takıldı. Bana yazdıklarını hiç göstermemişti ama okumamam gerektiğini de söylememişti. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Sınırı aşmamalı, mahremine saygı duymalı ve güvenini kırmamalıydım. Defterin önünde dikilmiş, kendime okumamam gerektiğini söyleyip duruyordum.

Ama Owen'ın yazdıkları Rosaline ile ilgiliydi. *Benimle ilgiliydi.* Bir yanım –aslında *tüm* kalbim– Owen'ın Rosaline'i nasıl gördüğünü merak ediyordu.

Owen ve Sam'in konuşmaları bir mırıltı şeklinde duyuluyorken, bir anda uzanıp defteri elime aldım. Açık olan sayfada çoğunun üstü karalı, okunaksız cümleler vardı ama bir kısmını çözmeyi başardım.

Rosaline'in ağzından yazılmış bir monologdu bu ve gerçekten harikaydı. Rosaline ateşli ve dürüsttü. Cümlelerinden tutkusunu ve kalp kırıklığı rahatça hissediliyordu. Ama trajik değildi; Owen'ın yazış şekliyle değildi.

"Ne kadar ileri gidebiliriz bilmiyorum ama..." Owen kapıdaydı. Elimde defterle ona doğru döndüm ve yüzü kaskatı kesildi. Hızla yanıma gelip defteri elimden aldı. "Daha bitmedi." Sesi oldukça sertti.

"Neden okumama izin vermiyorsun? Gayet güzel yazmışsın," diye karşı çıktım. *Gerçekten* de iyiydi. Rosaline ile ilgili cümleleri zihnimde yankılanıyordu.

"Yeterince iyi değil." Defteri kapatıp çekmeceye tıktı. Sesindeki ani değişim, direncimi kırmıştı. Bu defa cidden onu utandırmak istememişim.

"Ne zaman okuyabilirim?" diye sordum sakince.

Bakışlarını kaçıyordu. “Bilmiyorum. Henüz pek bir ilerleme kaydedemedim.”

“Bir uzmandan Rosaline üzerine daha fazla bilgi ister misin?” diye yardım teklif ettim. Uzun zamandır görmediğim o utangaç hâline bürünmüştü. Bu beni üzüyordu.

Hafifçe gülümsedi. “Hayır, sen zaten yeterince yardım ettin.”

“O zaman sorun ne? Rosaline yeterince ilgi çekici değil mi?” Rosaline üzerine sayfalar yazdığını biliyordum ama belki de artık böyle düşünüyordu. “Seni uyarmıştım,” diye devam ettim huzursuz bir şekilde. “Asla sahnede olmamasının bir sebebi var.”

“Hayır.” Bakışlarını bana çevirirken başını salladı. “Onun sahnede olamamasının tek sebebi, o hikâyenin Romeo ve Juliet’e ait olması. Rosaline kendi hikâyesinin başrolünde olabilir. Romeo’nun onu istememesi, başkalarının da istemeyeceği anlamına gelmez.” Defteri koyduğu çekmeceyi işaret etti. “Yazdıklarımı gördün. Onunla ilgili ne hissettiğim gayet açık, değil mi?”

Sesindeki inancı ve tutkuyu hissedebiliyordum ve bu tutkunun tek sebebinin oyununu savunmak olmadığını biliyordum. Bakışlarımı kaçırdım. Tenimin ısındığını hissediyordum. Onunla tartışmak ya da onu Rosaline’in Shakespeare’in sayfaları arasında kenara atılmış bir karakterden fazlası olmadığına ikna etmeye çalışmak istemiyordum. “Ne yazman gerektiğini biliyor gibi duruyorsun,” diye mırıldandım.

“Belki de biliyordumdur.” Owen’ın sesi oldukça ifadesiz gelmişti. Başımı kaldırıp ona baktığımda, gözlerindeki dalgın bakışları gördüm. Ona ne kadar tatlı olduğunu söylediğim gün de tıpkı böyle bakmıştı. Ancak o zamanlar bunu pek önemsemiyordum.

“Ezberlemen gereken yüzlerce cümle olduğunu söylemiştin,” dedi aniden tüm modu değişmiş bir şekilde. Alt dudağını ısırmış, elindeki *Romeo ve Juliet* kopyasını bana uzatıyordu.

Başımı salladım ve eline temas etmemeye çalışarak oyunu elinden aldım. Sayfaları kurcalayarak doğru sahneyi bulmaya çalıştım. Bir süre cümlelere odaklanmakta zorlandım. Bunun sebebi metine aşına olmamam değil, Rosaline’i aklımdan çıkaramı-

yor olmamdı. Şu anda Juliet olmam gerekiyordu. Bir saatliğine. *Lütfen, sadece bir saatliğine Juliet olabilir miyim?*

Derin bir nefes alıp verdim. Duruşumu rahatlattım ve Romeo'ya döndüm. Yüzüne düşen saçları ve bulaşıkları yıkadıktan sonra bile geçmemiş olan mavi mürekkep lekeli elleriyle, çalışma masasına dayalı duruyordu. Ona elimi uzattım ve ne yapması gerektiğini anlamıyormuş gibi yüzüme baktı.

"Sanırım elimi tutmanız gerekiyor, bayım," dedim Juliet gibi konuşmaya çalışarak.

Owen'ın parmakları parmaklarımla buluştu ve avucuma hoş bir sıcaklık yayıldı. "Saygısızlık edersem bu kutsal tapınağa şu değersiz elimle..." diye söze başladı.

"Hey, ne?" diye sözünü kestim. Juliet asla böyle bir kabalık yapmazdı.

Şaşkın bir şekilde elimi bıraktı. "Ne? Yanlış sahneden mi başladım? Tanıştıkları sahneyi canlandırıyoruz sanmıştım."

"Hayır. Yani, evet, o sahneyi canlandırıyoruz. Ama metnin nerede?"

"Şey, senin elinde?" Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Ne yani? Bu sahnede Romeo'ya ait olan her satırı ezbere mi biliyorsun?" Başını salladı. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Ama sen Romeo değilsin ki!"

"Hayır, değilim."

"O zaman... Rahip Lawrence'ın olmadığı bir sahneyi ezbere bildiğini mi söylüyorsun?"

"Sahneler. Tüm oyun," diye yanıtladı sanki bu çok sıradan bir şeymiş gibi.

"Aman Tanrım," diye bağırdım. "Hani ezber yapacak zamanın yoktu?"

Omuzlarını silkti. "Kendi oyunumu yazabilmek için, ve tabii çok güzel olduğu için, *Romeo ve Juliet*'i defalarca okudum. Ezber kısmı da bir yerden sonra kendiliğinden oluverdi."

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım. "Tam bir gösteriş budalasınsın."

“Megan, sence de şu an ezber yapmaktan kaytarmaya çalışıyor olabilir misin?” Bunu söylerken gülüyordu.

“Of, tamam.” Bu gece de Juliet olmak için hiçbir şansım kalmadığını kabullenerek elimi uzattım.

Owen tiyatral bir tavırla boğazını temizledikten sonra elimi tuttu. “Saygısızlık edersem bu kutsal tapınağa şu değersiz elimle; razıyım çekmeye cezamı: Dudaklarım, bu iki utangaç hacı, yüz sürüp mihrabına, hazırdır bu kaba teması nazik bir öpüşle yumuşatmaya.” Elimi öpmek üzere eğilmişti ki...

“Of, kusura bakma bölüyorum ama Romeo cidden çok *güllünç* değil mi? Kim dudaklarını *hacılara* benzetir ki?” diye saçma bir şekilde araya girdim. Owen gözlerini kırpıştırarak geri çekildi. Ve o an kendimi tokatlamak istedim. *Altı üstü elimi öpecek. Bunun bir anlamı yok.* Yine de neden uzun zamandır hiç olmadığı kadar gergin hissettiğimi anlamıyordum.

“Bana sorarsan Shakespeare’in şairane diline biraz saygısızlık ediyorsun,” dedi gülümseyerek.

Öpücük fırsatını bir kez daha yakalamak adına ona sahneyi baştan almayı teklif etmeyi düşündüm. Ama yapamadım. Hızla sıradaki repliğe geçtiğim için kendimden nefret ediyordum. “İyi yürekli hacı! Haksızlık ediyorsun eline. Saygılı bir bağlılık var tutuşunda; Hacıların eline ermişlerin eli değer...” Provalarda kolayca yakaladığım o alaycı tavrı sağlamaya çalışarak repliklerimi okumaya devam ettim. Ama nedense bu defa alaycı davranmıyordum. Sanırım her ne kadar bu bir rol de olsa, Owen’ı geri çevirmek içimden gelmiyordu.

Ki bu da beni daha da germişti. Eğer bu iş ilerlerse, onu reddemeyeceğimi biliyordum. *Ama yapmak zorundaydım.* Çünkü hislerimi görmezden gelmek için artık Will’i kullanamıyordum ve Owen’la birlikte olmayı ne kadar istediğim gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Bunu o kadar çok istiyordum ki onunla yaşayacağım potansiyel ilişki kaçınılmaz olarak bittiğinde, bunu kaldıramayacağımı biliyordum.

Daha kendimi buna hazırlayamadan, Owen'ın beni öpmesi gereken sahneye gelmiştik. Ki bu defa, elimi öpmeyecekti. "Öyleyse sevgili ermiş, dudaklar yapsın ellerin yaptığını," dedi alçak sesle. Repliklerini Tyler gibi seslendirmiyordu ama umduğum gibi gergin ya da tereddütlü de değildi. Gerçekten Romeo gibiydi ve hayatımda ilk defa kendimi Juliet olma uçuşumuna bu kadar yakın hissediyordum. Tek istediğim, gözlerimi kapayıp kendimi o uçuşuma bırakmaktı.

Ama gözlerimi kapamadım. Aksine, bakışlarımı Owen'a sabitledim. Her ne kadar şu an sırf senaryo öyle diyor diye beni öpmeyeceğini bilsem de, sanki bunu yapacakmış gibi duruyordu.

"Romeo kız tavlama işinden zerre anlamıyor ama çabasını yine de takdir ediyorum," dedim havayı değiştirmek için. Tiyatral açıdan hiçbir mantığı olmasa da odanın diğer ucuna yürüdüm. İkinci öpüşme sahnesi gelene dek sözlerimizi odanın iki ayrı köşesinden seslendirdik. O an geldiğinde, Owen'ın gözlerime bakmasını ya da sesinin titremesini bekledim. Ama hiçbir şey olmadı.

"Kitabına uydurup öpüyorsunuz beni," dedim ve derin bir nefes verdim. Sonunda bu berbat yazılmış anlamsız sahnenin sonuna gelmiştim.

"Sence bu Romeo'nun iyi öpüştüğü anlamına mı geliyor yoksa kötü öpüştüğü anlamına mı?" diye sordu Owen. Farklı bir sahneye geçmemiz gerektiğinin farkında değil gibiydi.

"Kötü, kesinlikle kötü öpüştüğü anlamına geliyor," dedim. Şifonyere gidip sırtını yasladı. Aramızdaki mesafe azalıyordu. "Juliet onun ezbere ve sıkıcı bir şekilde öpüştüğünü ima ediyor," diye açıkladım.

Belki o harika gülümsemesi, belki de bu oyunu bu kadar çok sevmesi – tüm karakterlerin repliklerini ezberlemesi ve harika bir şekilde duyguyu verebilmesi sayesinde, şifonyere yaslanırken gerginliğimin silinmeye başladığını hissettim.

Owen'la beraber olursak, sonrasında onu kaybetmek beni mahvederdi. Bundan emindim. Ama şimdi de onunla beraber olamamak beni mahvediyordu.

“Peki o zaman, “dedi alaycı bir şekilde. “Söyle bakalım öpüşme uzmanı Megan, sence Juliet’e göre Romeo nasıl öpüşmeli?”

Bir süre düşünüyormuş gibi yaptım. “Bu hassas bir çizgi. Çok düz ya da sürekli aynı stilde öpüşmek, ilgisiz olduğun hissini verir. Çok hevesli davranırsan da aşırı istekli görünürsün. İşin sırrı, çokça tutku ve biraz yaratıcılıkta. Dudaklar birbirine temas ettiğinde, sanki bunu ilk kez yaşıyormuş gibi hissettirmeli, sanki sonrasında ne olacağına dair bir fikrin yokmuş gibi...”

Owen beni öptü.

Owen Okita *beni* öptü. Öpüşürken sadece dudaklarımızın teması yeterli değilmiş gibi elleriyle de yüzümü okşuyordu. Beni arkamdaki şifonyere dayadığında, oyun metni ikimizin arasına sıkışıp kalmıştı. Kırk yıl düşünsem, Owen’ın nefesimi içine çekişini, başımı yönlendirişini ve daha derin bir öpüşme için beni eğişini gözümde canlandıramazdım. Daha önce hiç böyle bir öpüşme yaşamamıştım. Bu sadece anlık bir öpüşme hissinden çok daha fazlasıydı – her öpücük, kendisinden sonra gelebilecek bir diğer öpücüğün ihtimalini taşıyordu. Öngörülemez ve sıradışıydı.

Bu gerçektir.

Biraz geri çekildi, gözleri gözlerimdeydi. “Bu...”

“Evet,” dedim nefes nefese. Yakasından çekip dudaklarına yapıştım. İkinci öpüşmemiz –ya da uzun öpüşme seansının ikinci perdesi– daha yavaş, daha ölçülüydü. Sanki bu defa her temasın tadını çıkarmak istiyor gibiydi. Bir anlığına geri çekildiğinde aramızdaki senaryo yere düştü.

“Kitabına uydurup mu öpüyorum?” diye fısıldadı gülümseyerek.

“Kitabına uydurup öpmüyorsun. Kitaptan haberin bile yok. Sanki okuma bile bilmiyorsun.”

Owen’ın gülümsemesi daha da genişledi. “Eh, bunu yapmayı çok uzun süredir hayal ediyordum.”

Cevap olarak elimi göğsünde gezdirdim. Öpüşmeye dair birkaç şey biliyordum ve dudaklarımız birleştiğinde bildiğim her şeyi ona göstermeye çalışıyordum. Dudaklarımızı ayırmadan

ilerledik ve onu çalışma masasına yasladım. Bunun işe yaradığı belliydi çünkü birkaç dakika sonra gözleri büyüyerek derin bir nefes verdi. "Vay canına."

Onu susturdum. "Hiçbir şey söyleme."

Sözümü dinledi ve bu kez beni belimden tutup çevirerek masaya yaslayan o oldu. Bir bacağımla çekmeceye sesli bir şekilde çarptığında ikimiz de güldük.

"Peki ya Sam?" diye fısıldadım.

"Sorun yok." Owen bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. "Tahminen şu an yüksek sesli bir şekilde Minecraft oynuyordun."

Beni tekrar öptü ancak kısa bir süre sonra geri çekildim. Sam araya girmeden, her şey bir anda yıkılıp Owen fikrini değiştirmeden önce ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum. Bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyordum. "Sence de artık... daha sakın bir yere geçmemiz gerekmiyor mu?" Bakışlarımı yatağa çevirdim.

Owen yutkundü. Bakışları, benimle hemfikir olduğunu gösteriyordu. Masadan aşağı kaydım ve elini tutup onu yatağa götürdüm. Örtünün üzerine uzanmamı seyretti. Sonra tereddütsüz bir şekilde bana katıldı. Bedeni, bedenimin üzerindeydi.

Yüzlerimiz birbirine çok yakınken sordu. "Biz ne yapıyoruz böyle?" Gözlerindeki arzu silinmeye başlamıştı. Üzerimden çekilip yatağa yerleşti. Kafasının karıştığı sesinden belliydi.

Oturur pozisyona geçtim. "Sevişiyoruz diye düşünmüştüm." Bunu sakince söylemeye çalışsam da, bakışları cesaretimi kırmıştı. Owen'la aramızdaki şey her ne ise -ya da her ne olabilirdiyse- şimdiden yıkılmaya başlamıştı.

"Will'den daha bu sabah ayrıldın." Elini saçlarında gezdirdi.

"Ee?"

"Eesi... bu nedir? Sıradaki kaçamağın mı?" Şaşkınlıkla ona baktım. Sessiz geçen birkaç saniye boyunca suratını izledim ve bunun nereden çıktığını anlamaya çalıştım. Nasıl olur da beni bu kadar iyi tanıyan Owen, şu an daha önce hiç hissetmediğim gibi hissediyor olduğumu anlayamazdı?

Suratımda beliren öfkeyi fark etmiş olmalıydı ki yüzü düştü. "Öyle demek istemedim. Sadece, bir ilişkiden diğerine o kadar hızlı geçiyorsun ki ne beklemeliyim bilmiyorum."

Öfke ve utançla doluydum. "Hey, beni öpen sendin," diye karşı çıktım, "ki güya senin bir sevgilin var."

Sanki o âna dek Cosima'nın varlığını unutmuşçasına irkil-di. Aceleyle yataktan kalktı ve sonra gözlerini gözlerime dikti. "Güya derken?"

"O gerçek bir kız arkadaş değil, Owen." Yatağın kenarına oturdum.

"Yeter artık, Megan," dedi öfkeyle. "Bunun sırası değil. Ve Co-sima da bir şaka değil."

"Şaka yapmıyorum," dedim soğukkanlılıkla. "Onun gerçek olduğunu biliyorum. Ama ilişkiniz gerçek değil. Çok az konuşuyorsunuz. Sana onun nasıl biri olduğunu sorduğumda bana onun nerede yaşadığını söylüyorsun. Tüm ilişkiniz yaz kampında geçirdiğiniz günlerden ibaret. Benimle sevişmeye kalkıştığına göre, sen bile onun varlığını unutuyorsun. Onunla birlikte olmanın tek sebebi onun daha kolay ve güvenli olması. Çok iyi tanımadığın ve kilometrelerce uzakta olan biri canını yakamaz."

Ne zaman çok sinirlense yaptığı gibi –Will beni aldattığında ya da Tyler beni aşağıladığında olduğu üzere– çenesi kasılmaya başlamıştı. "Sen benim ilişkimle ilgili ne biliyorsun ki?"

"Seni izliyorum, Owen. Kaçınılmaz sonu geciktirmeni ve Cosima'yla arana koyduğun mesafeyi izliyorum. Ki bunu yazdığın oyuna karşı da yapıyorsun." Defteri attığı çekmeceye doğru işaret ettim. "Başladığın işi bitirmeye korkuyorsun. Harekete geçemiyorsun çünkü incinmekten korkuyorsun."

Sessiz kalmasını umuyordum ama öyle olmadı. "Sırf sana sevgilimle ilgili her şeyi anlatmıyor oluşum, onu tanımadığım anlamına gelmiyor," diye cevap verdi. "O öylesine hayatımda tuttuğum bir yan karakter değil."

Elbette değildi. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordum. Cosima bir erkeğin hayatında öylesine yer alan bir yan karakter değildi.

Ama ben, ben her zaman öyleydim. Fazlasını beklememeliydim, Owen'layken bile. Haftada iki kere konuştuğu birini bana tercih eden Owen'la.

"Eh, eğer ona âşıkısan," dedim ayağa kalkıp kollarımı kavuşturarak, "beni öpmemeliydin. Ama neyse. Benim için de çok bir anlamı yoktu zaten."

Suratını buruşturdu. "O zaman sen de benimle flört etmemeliydin. Ama sanırım senin olayın bu. Bunun gerçek olmadığını tahmin etmem gerekirdi."

"Beni gayet iyi tanıyorsun, Owen." Ne kadar içlerlediğimi belli etmemeye çalışıyordum. Tek suçlu o değildi elbette. Sürekli erkek düşkün olarak anılan bir kız nasıl olmuştu da gerçek bir şey yaşayabileceğini sanmıştı? Yaşlar gözlerime birikirken Owen'ı itip kapıya doğru ilerledim. "Ben gidiyorum."

"Megan..." Sesindeki pişmanlığa bakılırsa fazla ileri gittiğini fark etmiş olmalıydı. Ancak ne derse desin durumu düzeltmeyeceğini bildiğim ve kızaran gözlerimi görmesini istemediğim için geri dönmedim. Kapıyı arkamdan vurup çıktım.

Arabama binip yola çıktım. Peşimden gelmediğine emin olduktan sonra arabayı bir yol kenarına çekip yıllardır yapmadığım bir şey yaptım.

Ağladım. Kavgalar ya da ayrılıklardan sonra yaptığım gibi burnumu çekerek birkaç damla gözyaşı akıtmadım, gerçekten ağladım. Başımı direksiyona yasladım ve sarsılarak ağladım.

YİRMİ BİR

BENVOLIO: . . . yeni bir ateş söndürür başkasının yakıtığını,

Yeni bir acıyla hafifler eski bir ağrı,

Başın döndü mü öbür yana döndür başını,

Başkasının güçsüzlüğüyle iyileşir umutsuz keder.

OTURDUĞUM YERDEN JEREMY'YE SESLENEREK provayı durdurdum. Sahnedeki bankta oturmakta olan üç kızın karşısında ayakta durmakta olan Jeremy bana doğru döndü. "Bu soylu kadınlara eğer seninle dans etmezlerse, bunun sebebinin ayaklarında nasır olması olduğunu düşüneceğini söylüyorsun. Ama onlarla dans etmeyi bu kadar çok isteyen birine göre, onlara çok uzak duruyorsun. Onlara biraz yaklaş. Hatta birinin elini tutup dansa kaldırmayı da deneyebilirsin."

"Tamam." Jeremy gergin bir şekilde Cate Dawson'a yaklaşip nazikçe elini tuttu. "Böyle mi?"

"Mükemmel." Cate'in sırtını dikleştirdiğini ve yüzünün keyifle parladığını fark ettim. "Eğer Capulet konuklarına karşı bu denli garip bir şekilde davranan bir tipse, böyle bir adım da atabilecek biridir."

Owen'la olan kavgamızın üzerinden iki hafta geçmişti. Bu iki hafta içerisinde babam, Rose ve neşeyle etrafa kızcılık sosu döken Erin'le birlikte yapmacık bir Şükran Günü yemeği yemiş ve provalarla oyalanmışım. Ama artık Juliet'ten eskisinden bile daha çok nefret ediyordum. Ancak bu nefret, performansımın önüne geçmiyordu. Başarılıydım, hatta dürüst olmak gerekirse,

kendimin bile beklemediği kadar iyiydim. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ancak Tyler'la karşılıklı oynadığım için şanslıydım. Aşk dolu bakışları ve tutkulu sesi, benim sert repliklerimi yumuşatıyordu. Jody performans alanında da prova yapmamızı istiyordu, bu nedenle Ashland'a gösteriden iki gün önceden gidip ucuz bir otelde konaklayacaktık.

Ama bunların hiçbiri beni heyecanlandırmıyordu. İçimde devasa bir boşluktan başka bir şey yoktu.

Hâlâ yıkılmamış olmamın tek sebebi, Jody'nin her gün yarım saatliğine *Romeo ve Juliet*'i yönetmeme izin veriyor oluşuydu. Tahminen son zamanlardaki ruh hâlimi fark etmiş ya da genel hevesizliğime acımış ve bana keyif alabileceğim bir şey sunmak istemişti.

Yönetmekten kaçtığım tek sahne, Rahip Lawrence'ın bir sahnesi olmuştu. O gecedan beri Owen'la hiç konuşmamıştık. Will'le de öyle – ki ne ben bunu istiyordum, ne de o bir adım atmıştı. Will'le olan ayrılığım şu an çok uzak bir olay gibi hissettiriyordu, sanki bir başkasının yaşantısıymış gibi. Oysa Owen'la olanların acısı, ilk andan beri zerre azalmamıştı.

Okul dışında kalan zamanımın çoğunu Verona'da geçiriyor oluşum da içinde bulunduğum çaresizliğin bir göstergesiydi. Will ve Owen Verona'ya gitmiyorlardı ve Anthony hep oradaydı. İkimizin de kalbi kırılmıştı ve Anthony'nin molalarını birlikte beleş pizza yiyip dertleşerek geçiriyorduk. Bazen Madeleine de yanımıza uğrayıp bize katılmaya çalışıyordu ama kalp kırıklığıyla ilgili pek tecrübesi yoktu. Düzeltiyorum, hiç tecrübesi yoktu. Anthony ve benim kederle oturmak dışında yaptığımız şeyler de vardı. Anthony'nin Julliard seçmelerine az zaman kalmıştı ve onun doğru monoloğu seçme çalışmalarına yardımcı oluyordum.

Onu daha önce binlerce kez, onlarca farklı monoloğu banyo aynası karşısında prova ederken seyretmiştim. Ve onu, bu kez seçimini bir açık mikrofon gecesinde çeşitli monologları deneyip seyircilerden gelen tepkilere göre yapmaya ikna etmiştim.

Kafamızı dağıtacak bir şeyler bulmak beni rahatlatıyordu.

Anthony'nin harika bir monolog seçmesine odaklandığım sürece, Owen'm sözlerini zihnimde tekrarlamak ya da kollarında olmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlamak zorunda kalmıyordum. Onunla olanları unutmak kolay olmalıydı. Yakınlaşmamız sadece birkaç dakika sürmüştü. Ama o birkaç dakika, Will'e geçen haftalar ya da Tyler'la geçen aylardan daha önemliydi. Bu kadar gerçek hissettiren bir şeyden sonra yoluma nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Ben de hiçbir şey yapmamaya karar verdim. Olduğum yerde kalacaktım.

Perşembe akşamı Luna Kafe'ye gittiğimde, tüm drama sınıfını orada görmek beni şaşırtmamıştı. Her ne kadar Tyler kadar gösterişli olmasa da, Anthony tartışmasız okulun en iyi erkek oyuncusuydu. Ahşap masalar, bordo rengi deri koltuklar, yerdeki halının üstü... Her yer tıklım tıklık doluydu.

"Burası boş," dedi solumdan gelen bir ses. Sesin kaynağına döndüğümde, pencerenin altındaki bankta oturmuş, sırtarak bana bakan Wyatt Rhodes'la karşılaştım. Bu beni şaşırtmıştı. Wyatt'ın açık mikrofon gecelerine katılacak tipte biri olduğunu düşünmemiştim. Bu defa üzerinde polo yaka tişört yerine ilk üç düğmesi açık, toz pembe bir gömlek vardı. Gayet abartılı bir kıyafetti ve birkaç ay önce olsa, ona bakarken ağzım sulanırdı.

Wyatt başıyla yanındaki boş yere işaret etti. İki kişinin zorlukla sığacağı bir banktı bu ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa, onun amacı da buydu.

"Burada ne işin var?" diye sordum. Flörtöz bir tavrım olmadığını görmek onu şaşırtmış gibiydi.

"Açık mikrofon gecesi için geldim. Şiir okumak, kadınları tavlamanın en bilindik yollarından biridir." Kucağındaki Neruda kitaplarını gördüm ve Owen'm şarkı sözlerinde Neruda dizelerini yorumladığını hatırladım.

Bu anıyı zihnimden silmeye çalışarak silkelendim. Eskiden

olsa, cilveli bir şekilde Wyatt'a bu gece kimi tavlamayı planladığını sorardım. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu ve tam da yeni biriyle takılıp acımı unutmam gereken bir dönemdeydim.

Hiçbir şey söylemedim.

"Sorun ne Megan? Uzun zamandır hiç takılmadığınızı fark ettim," dedi yüzünde kafası karışmış bir ifadeyle.

"Kusura bakma, Wyatt ama yapamam," diye yanıtladım. Artık kimseyle flört edemezdik çünkü daha fazlasını hedefliyordum. Her şeye sahip olmayı istiyordum. Kısa bir anlığına da olsa o duyguyu yaşamıştım ve artık kendimi kandıramazdım. Flört, hiçbir zaman tek başına yetmiyordu. "Şiirlerinde başarılar," dedim ve oradan uzaklaştım

Odanın ortasındaki koltukta oturan Jenna'nın bana doğru el salladığını fark ettim. Mümkün olan her zeminde oturan insan kalabalığını yararak yanına gittim ve Jenna kolunu çekip, koltuğun kolçak kısmında oturmam için bana yer açtı. Ve Anthony sahneye çıktı.

"Pekâlâ, açık mikrofon gecelerinde genelde paylaşım odaklı bir şeyler yapılır, biliyorum. Ama önümüzdeki yarım saat için daha farklı planlarım var." Üzerinde New York'taki seçmelerinden hatırladığım kömür karası bir takım elbise vardı. "Monologlarımı deneyeceğim. Eğer beğenmezseniz ayaklarınızı yere vurun, beğenirseniz ıslık çalın. Nasıl fikir?"

Ben dahil tüm drama grubu ıslık çaldı ve görebildiğim diğer tüm açık mikrofon gecesi katılımcıları –ki görebildiğim kadarıyla söz konusu kitle sadece elinde mandolin olan sakallı iki adamdan ibaretti– bize bakıp gözlerini devirdi.

Anthony aşırı bir hareketle boğazını temizledi. Hepimiz soluklarımızı tutmuştuk ve kapuçino makinesinin tıslaması dışında ortamda çıt çıkmıyordu. "Üç şeyden emindim," diye başladı Anthony. Kaşlarını çattım. Hazırladığımız monologlardan hiçbirinde böyle bir replik yoktu. Çehov? Ibsen? Beckett?

"Birincisi, Edward bir vampirdi. İkincisi, bir yanı benim kanıma susamıştı ve..."

Tüm mekân birkaç ıslık sesi ve sayısız ayak vuruşuyla inliyordu. Stephenie Meyer'ın *Alacakaranlık*'taki o ikonik ilan-ı aşk sahnesiydi bu. Anthony gülmeye başladı.

"Tamam, tamam. Bu defa cidden başlıyorum," dedi Anthony kravatını düzeltirken. Gözlerini kapatıp birkaç saniye role girmek için odaklandı. Tekrar gözlerini açtığında, tümüyle bir başkasına dönüşmüştü. "Çünkü bunu kaldıramıyorsun, evlat. Gerçekleri kaldıramıyorsun..."

Anthony monologuna devam ederken, ben izleyicilerin surat ifadelerini gözlemliyordum. Julliard, seçmelerde iki çağdaş, iki klasik monolog talep ediyordu. Klasiklerin ikisini de Shakespeare'den seçmiştik. Çağdaş eserlerden biri de Çehov'dandı ancak ikincisini bir türlü seçememiştik. Onu Aaron Sorkin'in *Birkaç İyi Adam*'ındaki o ünlü monologdan vazgeçirmek için haftalardır dil döküyordum. Bunu seçtiği takdirde, Jack Nicholson kıyaslaması yapılması kaçınılmazdı ve Anthony bu kadar gösterişli rollerdense, sakın rollere daha uygun bir tipti. Kalabalığa göz gezdirdiğimde, ıslak çalan birkaç kişi dışında herkesin dudak bükmüş bir şekilde ayaklarını yere vurmaya başladıklarını gördüm. Sonunda Anthony cümlelerin ortasında monologu kesti.

Karakterden çıkıp boynunu ovuşturarak, "Gerçekten mi? Sorkin'den hoşlanmadınız demek," diye sordu.

Ayak vuruşlar daha da artmış bir şekilde devam edince, Anthony hüznle başını salladı.

Oturduğum yerden, "Scorpius!" diye bağırdım. Anthony sesi mi duyunca bıkkınlıkla iç çekti. Ne zaman Verona'nın tuvaletinde *Birkaç İyi Adam* monoloğunu yapmaya başlasa, onu durdurup *Harry Potter ve Lanetli Çocuk*'taki Scorpius Malfoy'un monologunu yapması için ısrar ediyordum. Anthony bunun saygı kazandırmayacak, ticari bir eser olduğunu söyleyerek reddetse de, sonuç değişmiyordu. Söz konusu monologda mükemmel bir performans sergiliyordu. Sadece birkaç cümlede haklı bir öfkeden incinmişliğe, hüzünden kırılganlığa kolayca geçiş yapabiliyordu.

“Bunun nasıl bir şey olduğunu birazcık olsun hayal edebiliyor musun?” diye başladı Anthony acı dolu bir sesle. “Denedin mi hiç hayal etmeyi? Hayır. Çünkü kendi burnundan ötesini göremiyorsun. Çünkü babanla aranızdaki bu salak şeyin ötesini göremiyorsun.”

Ve böylelikle, haklı olduğum kamtlandı. Herkes sessizce ve ilgiyle Anthony’yı izliyordu. Anthony de odadaki enerjiyi fark etmişti. Ayağa kalkıp ona ben demiştim dercesine baktım. Beni gördü ancak rolden çıkmadı. New York’taki seçmelerde kesinlikle bunu canlandıracaktı. Aradaki kısa sessizliği fırsat bilerek tezgâha doğru ilerledim. Baristalar izlemeyi bırakıp siparişimi almak zorunda kaldıkları için pek hoşnut olmamış gibiydiler.

Tezgâhın diğer ucuna gidip kapuçinomu beklerken, kahve makinelerinin gerisinden Anthony’yı seyretmeye devam ettim. Birkaç dakika sonra kapuçinom hâlâ gelmediğinde, önümde kimin olduğuna şöyle bir baktım ve...

“Eric?”

Panikleyerek bana doğru döndü ve karşısında beni bulunca rahatladı.

“Burada ne işin var?” diye sordum.

“Ben, şey...” Bir açıklama bulmaya çalışarak kekeledikten sonra kendini durdurdu ve gülümseyerek sahneyi işaret etti. “Anthony’nin monologlarını izlemek için geldim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Gülümsedim. “Siz ikiniz... işleri yoluna koyabildiniz mi?” Verona’da geçirdiğim onca süre zarfında Anthony, Eric’ten hiç bahsetmemişti ve ben de sorarak üstüne gitmek istememiştim. Barışmış olmaları mümkündü.

“Maalesef hayır,” dedi Eric yüzünden gülümsemesi silinirken. “Ve bunu yapamayacağız da. Anthony’nin istediği ya da ona layık olabilecek bir tip olmadığımı biliyorum. Ama Anthony daha önceleri bana seçmelerden söz etmişti ve ben de monologları izlemek istedim.” Bakışlarını kaçırdı. “Bu geceyi duyunca da kalkıp geldim işte.”

Eric'in hakkını vermem lazımdı. Tüm dolabı lakros üniformalarıyla dolu birine göre, oldukça düşünceli davranıyordu. "Ama onu hâlâ önemsedğin ortada," dedim.

"Evet, onu hâlâ önemsiyorum." Eric'in bakışları Anthony'e çevrildi. "Onunla birlikteyken, beraber olmamızı gerektirecek milyonlarca sebep varmış gibi hissediyorum. Sanki... sanki ben tümüyle..."

O konuşmayı sürdürürken, girişte o çok iyi tanıdığım siyah saçları gördüm. Owen'm önlere doğru ilerleyip az evvel benim oturduğum yere oturmasını izlerken, "Olman gereken roldeymişsin gibi hissediyorsun," diye Eric'in cümlesini tamamladım.

"Ama bazen bunun hiçbir önemi olmaz," diye devam etti Eric. "Anthony için her şeyi mahvetmem çok olası. Önümüzde çok fazla engel var."

Mekânı ele geçiren alkış sesleri, Anthony'nin monoloğunun bitiğini gösteriyordu. Bakışlarımı Owen'dan ayırdığımda Eric'in ceketini giydiğini fark ettim. "Sanırım gitme vaktim geldi."

"Eric. Gerçekten de onunla konuşmak istemiyor musun?"

Sahnedeki selam vermekte olan Anthony'ye bakmamaya çalışarak başını salladı. "Onun bu özel gecesini bölmek istemiyorum. Beni görmese daha iyi olur." Başıyla bana veda edip kapıya doğru yola koyuldu.

"Kapuçino," diye seslendi kolları dövmelemlerle kaplı olan barista.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve seramik bardağı alıp dikkatli bir şekilde, Jenna'nın yanına geçmiş olan Anthony'ye doğru yürümeye koyuldum. Mekân boşalmaya başlamıştı. Sahnedeki folk müzisyenlerin çaldığı zarif Iron & Wine yorumlamasını dinleyen yoktu. Owen'la arama mesafe koymaya çalışarak masanın diğer ucuna oturdum.

Jenna kolunu Anthony'nin omzuna doladı. "Hangisini kullanacaksın?" diye sordu başını Anthony'nin omzuna dayarken.

"*Harry Potter*." Anthony iç çekti ve kızgın bir şekilde bana gülmüşedi. "Kesinlikle *Harry Potter*."

"Harika bir seçim," dedi Owen. "Çok gösterişli olmayan monologlarda çok daha iyi iş çıkarıyorsun. Seçenekler içinde en iyisi tartışmasız oydu."

Kaşlarımı çattım. Burada olması yetmezmiş gibi bir de benimle aynı fikri savunuyordu.

"Sadece bir tanesini gördün!" dedi Jenna başını Anthony'nin omzundan kaldırıp Owen'ın dizine vurdu. Gözlerimi devirdim. "Nerede kaldın? Bir saat önce burada olacağız diye sözleşmiştik."

Owen gerildi. "Ben, şey..." Birkaç haftadır ilk defa göz göze geldik. O kadar kısa bir andı ki neredeyse fark etmeyecektim bile. Ama o bakışların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

"Cosima ile mi konuşuyordun?" diye sordum.

Tekrar bakışlarını bana çevirdi. "Evet."

"Hem de bir perşembe günü? Vay canına," dedim suratsız bir şekilde. "Yoksa sana repliklerinde yardım mı ediyor?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu Owen okuması imkânsız bir ifadeyle.

"Hiç," dedim Anthony ve Jenna'nın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek. "Beni hiç ama hiç ilgilendirmiyor, Owen." Ve saçma bir şekilde "Ben gidip... bir çörek alayım," diye ekleyerek kapiçunomu yarım bırakıp ayaklandım.

Ancak tezgâha doğru döndüğümde olduğum yerde donakaldım. Will ve Alyssa'nın sırada olduğunu gördüm. Alyssa, ellerini Will'in arka ceplerine sokmuştu ve herkesin ortasında tutkuyla öpüşüyorlardı. *Muazzam.*

"Aslında, gitsem daha iyi olacak."

Owen'ın yanından geçip kapıya doğru ilerlerken, göz ucuyla onun da ayağa kalktığını gördüm. Arada kalmış gibiydi. Bir yanı Will'i böyle gördüğüm için beni teselli etmek için yanıp tutuşurken, bir yanı kavgalı olduğumuzu düşünerek kendini durdurmaya çalışıyordu.

Peşimden gelmek istiyor gibi görünüyordu. Derken yerine oturdu.

YİRMİ İKİ

PARIS: Gözyaşı dökülen bir evde gülümsemez ki Venüs.

BİR HAFTA DAHA OWEN'LA HİÇ KONUŞMADAN GEÇTİ.

Aralık ayındaydık ve Ashland'a gitmemize bir gün kalmıştı. Son provamıza gecikmiştik ve provanın kostümlü olması da işleri benim için pek kolaylaştırmamıştı. Koca bir Ortaçağ elbisesini çantama tıkmaya çalışıyordum. Kostümü okula götürmeyi unutmuştum –ki bu Jody'yi delirtecek bir şeydi– çünkü bu gece Randall ve annem geliyordu ve sabah babamla yirmi dakika boyunca akşam yemeği için plan yapmaya çalışmıştık. Jody dersler biter bitmez beni eve göndermişti. Görünen o ki, kostüm tasarımcımız biz şehirden ayrılmadan evvel birkaç düzenleme daha yapacak fırsat bulamazsa dünyanın sonu gelecekti.

Aceleyle tiyatro salonuna doğru koşarken neredeyse Jody ile çarpışıyordum. “Neden hâlâ giyinmedin sen?” diye öfkeyle bağırdı. Her performanstan önceki son günlerde kaçınılmaz olarak gerginleşiyordu. Ama onu nasıl idare edebileceğimi biliyordum. “On dakika içinde burada olmamı söylemiştin ve işte buradayım. Şimdi izin ver de gidip giyineyim.” Ellerindeki tahta kılıçlarla düelloya koyulmuş olan Tybalt ve Benvelio'nun yanından geçip yürümeye koyuldum.

“Beş dakikan var, Megan!” diye bağırdı Jody arkamdan. “En baştan almadan önce son kez dadı sahnesini canlandıracağız!”

Aceleyle merdivenleri çıkıp perdenin arasından içeri koştum. Herkes tümüyle hazırlanmış bir şekilde kanatlarda sıraya girmiş-

ti ve soyunma odasına gidene kadar birkaç lord ve leydiye çarpmam gerekmişti. Atkımı çözüp ceketimi çıkararak içeride birkaç sahne görevlisinin mikrofonlarla uğraşmakta olduğu kulisin önünden geçtim. Kızlara ait olan giyinme odasına girdiğim an olduğum yerde öylece kaldım. Cate Dawson, kıyafet askılarının arasında Jeremy Handler ile tutkulu bir şekilde yiyişiyordu ve Jeremy'nin eli onun tişörtünün içindeydi.

Orada soyunmamın imkânı yoktu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp erkeklerin odasına koştum. Kızların odasına kıyasla oldukça küçük bir yerdı ama başka şansım kalmamıştı. İçerideki terli kıyafet kokusunu yok saymaya çalıştım ve bir başka sevişme sahnesiyle daha karşılaşmamayı umarak etrafa hızla göz attım. Çantamı banklardan birinin üzerine bırakıp kapıyı arkamdan kapadım. Kaybedecek zamanım yoktu. Kostümü çantamdan çıkarıp bir askıya geçirdim ve kemerimi çözüp pantolonumu çıkarttım.

Sonra tişörtümü çıkarıp bir kenara fırlattım. Ve gözlerimi açtığımda – Owen bana bakıyordu.

Ve baktığı yer, gözlerim *değildi*.

Birkaç saniye boyunca dehşet içerisinde kalakaldım. O gün üzerinde “Süper Seksi” yazan kırmızı bokserımı giydiğimi hatırlamak beni daha da utandırdı.

“Ne oluyor ya?” diye bağırdım bana asırlar sürmüş gibi hissettiren bir sessizlikten sonra.

Owen üzerinde rahip cübbesi, yüzünde şaşkın bir ifade ile karşımda dikiliyordu ve yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Önce gözlerini kaçırdı, sonrasında ise telaşla arkasını döndü. Belli ki gözlerini kaçırmak yeterli gelmemişti. “Burası... Burası erkeklerin giyinme odası,” dedi kekeleyerek.

Haklı olduğunu fark edince aceleyle elbisemi başımdan geçirdim. “Jeremy ve Cate kızların odasında ateşli bir eylem içerisindeydiler,” diye homurdandım durumu açıklamaya çalışarak. Bu durumdan bir an önce kurtulmak istiyordum. Aceleyle elbiseyi aşağı doğru çektim – ve sıkışıp kaldım.

Ne olduğunu anlayamamıştım. Bir kolum yarısına kadar kıyafetin kol kısmındaydı. Diğeri tahminen yaka olduğunu düşündüğüm boşluktan dışarı çıkmıştı. Kıyafetin diğer kolu ise sarı sutyenimin askısına takılıp kalmıştı. "Lanet olası boktan kostüm," dedim olduğum yerde saçma hareketler yaparak sorunu çözmeye uğraşırken.

"Ee, neler oluyor?" diye sordu Owen alçak sesle.

"Boktan kostüm bir yerlere takılıp kaldı." Kazara kolumu dolaba çarpıp yüksek sesle küfrettim.

"Hıı, nereye?" Hâlâ arkası dönüktü.

"Eğer bilseydim kendim düzeltirdim, *Owen*," dedim. "Bana yardım et."

Telaşla kolumu sıkıştığı yerden çıkarmaya çalışırken Owen tespitini bildirdi. "Anladığım kadarıyla, sutyenine takılmış." Boğazını temizledi. Tüm bunlar ona çok fazla gelmiş olmalıydı. "Gidip birini çağırayım," diye teklif etti.

"Yeterince zamanım yok. Eksi bir dakika içinde sahneye inmiş olmazsam Jody beni öldürecek."

"Ama belki kuliste..." diye karşı çıktı.

"Sahne arkasındaki tek kız Cate. Eğer sutyenim konusunda bana yardım etmektense onun sevişme sahnesini bölmeyi tercih ediyorsan, buyur, çağır onu."

Bir süre karar vermeye çalışıyormuş gibi kapıya doğru baktı. Sonrasında ise ellerini sırtımda hissettim. Kıyafetin kol kısmını çıkarmaya uğraşıyordu.

"Yakasından çek..." dedim.

"Kımıldayıp durma..."

"Kolum sıkıştı!"

"Bunu nasıl başardın? Daha önce hiç elbise giymişliğin yok mu senin?"

"Senin var mı, Owen?"

"Kıpırdamadan dur," diye emretti. Sutyenimle cebelleşiyordu. *Durum umutsuzdu*. Ön taraftan denemek için etrafımda döndü.

“Şunu çıkar da kurtulalım!”

“Ne?!”

“Sutyenin kopçasını aç.”

İfadesiz bir şekilde suratıma baktı. “Sutyenini çıkaracak değilim, Megan.”

Derin bir nefes verdim. “İyi o zaman, ben çıkarırım.” Kopçalara ulaşmak için umutsuz bir girişimde bulunduğum sırada Owen sert bir hamleyle kıyafeti çekti ve nihayet sorun çözüldü.

Hızla geri çekildi ve sanki az önce göğüslerimle suratı arasında sadece bir karış yokmuş gibi tekrar arkasını döndü. On saniye sonra iki kolum da olması gereken yerdeydi ve korsemi de belime oturtabilmişim. Kapıya doğru ilerlerken Owen arkamdan seslendi, “Bekle.”

Sebebini bilmemekle beraber, komutuna uydum. Bu bir romantik komedi olmadığına göre, az önceki saçma sahneden sonra benden özür dileyecek ya da ilan-ı aşk edecek değildi.

Owen’ın ellerini bir kez daha sırtımda hissettim. Saçlarımı kıyafetin içinden kurtarıyordu. Parmakları enseme değerken titreyişimi gizlemeye çalıştım.

“Teşekkür ederim.” Nefesim kesilmişti.

“Sorun değil.” Cevabı kısa ve mesafeliydi. Kapıdan çıkıp yürümeye koyuldu.

Olanları idrak etmeye çalışarak onu takip ettim. Haftalardır bana çok soğuk davranıyordu ve kız arkadaşına bağlı olduğu mesajını veriyordu. Ama zarifçe boynuma dokunuşu – oldukça samimiydi.

Prova beni başka bir şeylere kafa yormaktan alıkoyuyordu. Oyunu baştan sona canlandırdığımız ilk provalar asla sorunsuz geçmezdi ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çabalarırken Owen’la konuşacak fırsatım olmamıştı – Rahip Lawrence’ın Juliet’e zehir sattığı ve en ufak bir seksüel enerji taşımayan kısa sahne dışında elbette.

Provamız planlanandan yirmi dakika daha geç bitmişti ve eve yetişmek için birkaç trafik kuralını çiğnemem gerekmişti. Babam yolda sabırsız bir şekilde beni bekliyordu. Şoför koltuğundan bana seslendi. “Hadi Megan, gitmemiz gerekiyor.”

Medford Havalimanı’na gitmek bir saat sürüyordu ve yol boyunca gergin bir şekilde camdan bakıp ağaçları seyrederek babamın akşam yemeği ve Ashland yolculuğumuz ile ilgili planlarını dinledim. Eski eşiyile bir araya gelecek olduğu için sesinde gergin bir tını yakalamaya çalışsam da, başarılı olamadım.

Havalimanına geldik ve uzaktan annemi gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Babam daha aracı tümüyle park etmeden arabadan atlayıp koşarak anneme sarıldım.

“On yedi yaşmdaki kızımdan böyle bir karşılama beklemiyordum,” diye şakalaştı annem. Ama yüzündeki gülümseme, ne kadar mutlu olduğunu ele veriyordu. “Senin şu an asi bir ergen olman filan gerekmiyor muydu?”

“Seni özledim,” dedim sıkıca sarılırken. “Asi eylemlerime yarın kaldığım yerden devam edeceğim.”

Randall annemin arkasında, elinde valizlerle bekliyordu. Bana işbirliğimizi hatırlatmak için göz kırptı ve içimde hafif bir sızı hissettirdi. Bir hafta içerisinde, annem nişanlı bir kadın olacaktı.

Bagajın açılma sesini duydum ve babam arabanın etrafından dolaşp yanımıza gelerek kibarca anneme sarıldı. “Catherine, seni görmek ne güzel.”

Annem karşılık olarak hafifçe gülümsedi ama yanaklarının pembeleştiği gözümden kaçmadı. Babam Randall’a dönüp valizleri almak için uzandı ama Randall kendi taşımak için ısrar etti. İkisi bagaja ulaşana dek garip bir şekilde valizleri birlikte taşıdılar.

Annemle birbirimize baktık. Babamın aracınm arka koltuğuna geçtik. Yanından ayrılmak istemiyordum. Babam ve Randall ön koltuklara yerleşirken annem, “Arabayı hâlâ değiştirmemişsin, Henry?” diye babama takıldı. Randall koltuğunu geri iterek neredeyse kucağıma kadar çıktı.

“Aynen,” dedi babam sırtarak. “Her duraksamada hunharca frene basmadığın sürece bir aracın ne kadar uzun süre iş görebileceğine inanamazsın.”

Annem itiraz etmek için elini kaldırdı. “Hayır, ben hiç de öyle...”

“Bunu yapıyor. Gerçekten de bunu hep yapıyor,” dedi Randall ve babam kahkahayı patlattı.

Olanlara inanamaz bir şekilde sessizce onları izledim. Yolculuğun uzun sessizlikler ve havadan sudan, yapmacık muhabbetlerle geçmesini bekliyordum. Oysa şimdiden gülüşmeye başlamıştık. Yine de, tatilin daha çok başındaydık.

Arabadan indiğimizde, babam ve Randall yine kapıya varana dek valizleri çekiştirip durdular. Kapıyı açtığımda ev mis gibi kokuyordu. Annem doğrudan oyun alanında bir şeyler gevelemekte olan Erin’e doğru koştu.

“Nasıl da büyümüşsün sen öyle,” diye bağırdı annem ve Erin kıkırdadı.

Rose bir eli belinde, diğerinde gümüş çatal bıçaklarla koşarak mutfaktan çıktı. Annemin geçen sefer olduğu gibi Rose’a nefretle bakmasını bekliyordum, oysa annem yanına gidip ona sıkıca sarıldı. Rose’un suratındaki ifadeye bakılırsa, o da benim kadar şaşkıındı. Annemin aniden ona karşı bu kadar sıcak davranmasını anlayamıyordum. Belki de bunun sebebi boşanmanın üzerinden yıllar geçmesi, uzun süredir farklı şehirlerde olmamız ve annemin yakında hayatını birleştirmek üzere olduğu bir sevgilisinin olmasıydı.

Ya da belki de sadece rol yapıyordu.

“Megan,” diye seslendi Rose, “sofrayı kurmama yardım edersin?” Elindeki çatal bıçakları alıp yemek odasına doğru ilerledim. Annem ve Rose şimdiden olası bebek isimleri üzerine muhabbet etmeye başlamışlardı bile.

Babam ve Randall valizleri Ashland'a doğru yola çıkmadan önce annemlerin uyuyacakları yatak odasına bıraktılar ve yanıma geldiler.

"Yemeklerin hiçbirine fıstık koymadım, Randall," dedi Rose alerjisini unutmadığını bildirmek için.

Randall yerine otururken gülümsedi. "Çok düşüncelisin, Rose."

Patates ve rosto ile dolu tabaklar elden ele ilerlerken, annem ve babamın gergin olup olmadıklarını anlamaya çalıştım. Gayet normal görünüyorlardı. Annem babama yemeklerin yapımına yardım etmediği için kızarken babam da annemin tabağını patatesle dolduruyordu. Randall bowling turnuvasındaki başarılarını anlatırken sessizce yemeğimi yedim. Diğerleri ise sanki çok uzun zamandır yakın arkadaşlarmış gibi soru sorup duruyorlardı.

Randall içecekleri tazelemek için mutfığa giderken, "Yarın kaçta yola çıkacaksınız?" diye sordu babam.

"Provadadan sonra," dedim ağzım dolu bir şekilde.

"Peki oda arkadaşın kim olacak?" diye sordu annem sırtarak.

"Bilmiyorum, anne."

"Umarım Tyler değildir," dedi alaycı bir şekilde.

Gözlerimi devirdim. "Kızlar ve erkekler ayrı odalarda kalıyorlar."

"Ve sen de bu kurala sadık kalıyorsun," diye uyardı babam tek kaşını kaldırarak.

"Sanki odama çağırmak isteyeceğim biri varmış gibi..." Owen felaket anları haricinde benimle konuşmuyordu ve o gece bana söyledikleri düşünülünce, her ne kadar harika öpüşüyor olsa ve parmakları enseme dokunduğunda muhteşem hissetsem de odasında söylediklerinden sonra ben de onunla konuşmaya can atmıyordum. Yıllardır ilk defa biriyle takılmadığım bir gezi olacaktı.

Ebeveynlerimin yüzünde gizlemeye bile gerek görmedikleri şüpheli bir ifade belirdi. "Buna inanmamızı beklemiyorsun herhalde," dedi annem. "Drama sınıfından tüm arkadaşların orada

olacak. Hiç kimseyi tanımadan gittiğin Teksas'ta bile yaz bitmeden âşık olacak birini bulmayı başarmıştın. Ya da biz sadece bir tanesini biliyoruz."

"Hey, neden söz ediyorsunuz?" diye sordu babam şaşkınlıkla çatalımı bırakarak.

Kendimi savunacak bir fırsat bulmama izin vermeden Randall araya girdi. "Bir gece komşunun oğlunu arka bahçede yakaladık..."

"Michael zararsız biriydi," diye itiraz ettim.

"...sen Teksas'tan ayrıldıktan bir hafta sonra," diye ekledi Randall.

Doğrusu, Michael'ı başımdan nasıl savdığımı bile unutmuştum. Eve döndükten sonra birkaç kez bana yazmış, sonra da kendine sarışın bir amigo kız bulmuştu. Acaba hâlâ birlikteler midir diye düşündüm. Tahminen öyleydiler – hatta tahminen çoktan nişanlanmışlardı bile. Sonuçta orası Teksas'tı.

"Çatıdaki çocuk gibi," diye lafa girdi babam.

Kanın yanaklarıma sıçradığını hissettim. "Ah, Tanrım."

Annem gülüşünü bastırmaya çalışıyordu. Rose anlamaya çalışarak bir anneme, bir babama bakıyordu. "Çatıda mı?" diye sordu.

Konuyu kapatmaya çalıştım. "O ânu hatırlamamıza hiç gerek yok bence. Sonuçta bu geçmişte kaldı. Hem bunları..." mama sandalyesindeki Erin'i işaret ettim, "çocuğun önünde konuşmayalım."

"Erin ablasının maceralarını örnek alamayacak kadar küçük," dedi babam. Annem de başıyla onayladı. "Sen anlat, Catherine. Onu çatıda yakalayan sendin."

Kafamı salladım. Ama bir anlığına da olsa, sanki anne ve babamın hâlâ beraber olduğu yıllara dönmüşüz ve Randall ile Rose da yemeğe davet ettiğimiz herhangi bir çiftmiş gibi hissetmiştim.

"Yatakta uzanmış, berbat bir film izliyorduk..." diye başladı annem babama bakarak. "Neydi o film? Sen izlemeyi çok istemiştin?"

Babam arkasına yaslanıp kollarını kenetledi. "Hey, *Katil Yılanlar* Amerikan sinemasının klasiklerinden biridir."

Annem gözlerini devirdi. "O sırada çatıdan gelen tıkırtılar duyduğum," diye devam etti. "Henry sesin filminden geldiğini iddia ediyordu."

"Olaya benim açımdan bakarsak, sürekli filmi durdurmak için bahane arıyordu," diye araya girdi babam.

"Tıkırtıları üçüncü duyuşumda dışarı çıkıp ne olduğuna bakmaya karar verdim. Bir de ne göreyim, garajın çatısında bir delikanlı!"

"Sonrasında Catherine koşarak içeri girdi. Beti benzi atmıştı. Eve girmeye çalışan birini gördüğünü söyledi."

Annem ağzını eliyle kapamış kıkırdarken, içinde olduğum utancı bir yana bırakıp ortamda yaşanan şeyi fark ettim. Annem ve babam, tek ortak noktaları –beni utandırmak– üzerinden arkadaşlıklarını tekrar inşa ediyorlardı.

"*Katil Yılanlar*'ı durdurdum," diye devam etti babam, "beyzbol sopamı alıp alt kata indim. Dışarı çıktık, çatıdaki çocuğu görünce Catherine'e dönüp 'Bu daha on dört yaşındaki bir çocuk. Neden çatımızda...' derken onun Megan'ın odasına çıkmaya çalıştığını fark ettim." Suçlayıcı bakışlarla bana baktı.

"Emin mi diye sordum." Annem araya girdi. "Henry de 'İnan bana, eminim,' dedi. Sonra zavallı çocuğa bağırdı, çocuk tökezledi ve kışının üzerine düştü. Henry ona çatıdan inmesini emretti ama çocuk kusmak üzereymiş gibi bir ifadeyle öylece oturuyordu. Henry'i kolundan çekip çocuğun inemediğini söyledim."

Rose ve Randall kahkahalarla gülüyorlardı. Ben bile durumun eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Merdiveni alıp yarısına kadar tırmandım. Ama çocuk kılmıdamıyordu. O sırada Megan pencereyi açıp kafasını camdan çıkardı." Babam tekrar bana baktı. "Megan, hikâyenin kalanını neden sen anlatmıyorsun?"

"İyi de ne yapabilirdim?!" diye karşı çıktım.

"Çatıdaki çocuğu odana çağırmaabilirdin mesela?" dedi babam

"Ne?" dedi Rose şaşkınlıkla.

“Orada kalakalmıştı!” diye kendimi savundum. “Odamın penceresi, merdivenden daha yakındı. Charlie’nin çatıdan düşmesini istemedim!”

“Megan resmen camdan sarkıp ‘Gel buraya, buraya gel!’ diye bağırmaya başladı,” dedi babam. Suratımı ellerimle kapadım. “Tabii ki böyle bir şeyin olmasına izin verecek değildim.”

“Charlie’nin en büyük korkusu düşmek değildi,” dedi annem. “Zar zor ağzını açıp bizimle konuştuğunda söylediği tek şey yükseklik korkusu olduğuydu. Henry de ona yanıt olarak *hemen* aşağı inse iyi olacağını ima etti.”

“Zavallı çocuğa ne söyledin acaba?” dedi Randall sırtarak.

“Ona eğer kendisi inmezse... onu aşağı iteceğimi söylemiş olabilirim,” dedi babam omuzlarını silkerek.

“Bu işe yaradı mı?” diye sordu Randall şüpheli bir tavırla.

“Pek işe yaradığı söylenemez.” Babam çekingen bir şekilde ensesini ovuşturdu. “Catherine bir süre sonra onu aşağı inmeye ikna edebildi.” Anneme döndü. “İyi ki oradaydın. Yoksa gerçekten o çocuğu öldürebilirdim. Sen ise her zamanki gibi soğukkanlı davranabilmiştin.”

Güçlkle fark edilecek kadar kısa bir anlığına annemin gözleri kısıldı ve gülüşü hafifçe gölgelendi.

Yemeğimiz bittiğinde Rose tatlıları hazırlamaya, ben de bulaşıkları mutfığa taşımaya koyuldum. Erin yorulmuş olmalıydı ki mızırdanmaya başladı ve elindeki kaşığı yere fırlattı. Babam homurdarcasına Erin’in uykusu saatinin geldiğini ilan ederek ayağa kalktı.

“Onu benim yatırmamda bir sakınca var mı?” diye sordu annem.

“Lütfen,” dedi babam. “Bir gece olsun *Yeşil Yumurta ve Salamı*’ı beş bininci kez okumak zorunda kalmayacağımı bilmek harika.”

Rose fırındaki kek kalıbını çıkarırken ben bulaşıkları makineye doldurdum ve annem Erin’i mama sandalyesinden alarak merdivenleri tırmanmaya başladı.

On beş dakika sonra annem hâlâ aşağı gelmemiştı ve Randall işyerinde yaşanmakta olan finansal bir karışıklığı anlatarak beni eğlendirmeye çalışıyordu. Rose elinde şeftalili tart ile mutfaktan çıktığında annemin sandalyesinin boş olduğunu fark ederek kaşlarını çatdı. “Megan,” diyerek sürekli detay üstüne detay vermekte olan Randall’ın lafını kesti. “Yukarı çıkıp annene tatlının hazır olduğunu söyler misin?”

Ona minnet dolu bir bakış attım ve babamla Rose’un düğün fotoğrafları ile süslü olan duvarın yanından geçip üst kata çıktım. Erin’in odasının aralık kapısından içerinin karanlık olduğu görölüyordu. Kapıyı ittirdim ve Erin’in beşiğinde uyumakta olduğunu gördüm. “Anne?” diye fısıldadım ve birkaç saniye sonra onun sallanan sandalyede, kucağında kitapla oturmakta olduğunu fark ettim.

Telaşla gözlerini sildi. “Selam tatlım,” dedi alçak sesle. Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. “Tatlı servisi başladı mı?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bluzunu düzeltip kitabı yerine koydu ve aşağı inmek üzere ayaklandı. “Sen... Sen iyi misin?” diye sordum.

“Kesinlikle,” diye cevap verdi. “Sadece... bu evde çok fazla hatıra var. Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok.”

Koridor boyunca onu takip ettim. Bu defa babam ve Rose’un düğün fotoğrafları gözüme fazla büyük ve fazla güzel gelmişti. Anneme bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyordum ama üstüne gitmemeye karar verdim. Onu üzen şeyin ne olduğunu biliyordum. Durumu değiştiremeyeceğimiz sürece konuşmanın faydası olmayacaktı. Ve ben yarasını deşmiyorken de zaten fazlasıyla savaş veriyor gibiydi.

Bu ziyaretin bir hata olduğunu biliyordum. İçimden geçen düşünceler kalbimi mühürlüyordu. Bunun annemi üzeceğini biliyordum. Bunun ona babamla yaşadıkları güzel zamanları hatırlatacağını biliyordum. Taşınıp gitmesi, her şeyi unutmasına yetmemiştı –ki hâlâ hasret duyduğu adamı ona hatırlatabilecek

her şeyden kaçmak için Oregon'dan Güneybatıya taşınması gerekmişti.

Ve ona babamı hatırlattığı için bırakıp kaçması gereken şeyler listesinde ben de vardım.

Bu annemle benim ortak noktalarımızdan biriydi. Bizi geride bırakıp hayatına devam eden insanların arkasından bakıp duruyorduk.

YİRMİ ÜÇ

RAHİP LAWRENCE: *Acı, gönöl vermiş iyi niteliklerine,*

Felaketle kıyılmış senin nikâhın.

OKULDA GÜN BOYUNCA ÜZERİMDE KARA BİR BULUT VARDI.

5:30'da biten provadan sonra Ashland otobüsü okula geldi. Park alanına indiğimde Anthony parmaklarıyla dizinde ritim tutuyor ve sessizce dudaklarını ısırarak repliklerini tekrar etmemek için kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Surat ifademi gördüğünde kendine çekidüzen verdi ve Tybalt ve Benvelio'nun peşine düşmeden evvel bana sarıldı.

Bir an önce oturup gözlerimi kapama arzusuyla otobüsün önündeki sıraya katıldım. Birkaç kişi önümde Tyler, sıkıca Madeleine'e sarılmıştı. Madeleine'in onu uğurlamak için gelmiş olması şaşırtıcı değildi. Bu hafta sonu erken Princeton başvurusu için –ki seçileceğine hiç şüphem yoktu– mülakata gireceği için bizimle birlikte Ashland'a gelemiyordu.

Sonunda Tyler ile sarılmayı bıraktıklarında ikisinin de gözlerinde sanki iki gün ayrı kalmak katlanılamaz derecede zor bir şeymişçesine yaşların dolduğunu fark ettim.

Başımı salladım ve o an bana doğru dönen Madeleine'in elindeki şeyi gördüm. Çiçek şeklinde bir tabağın üzerinde –ki bu ebeveynlerimin boşanma sürecinde benim için yaptığı çikolatalı kekleri okula getirdiği tabaktı– bir sürü minik çikolatalı kek dilimi. O günlerden beri hiç kek getirmemişti, buna hiç gerek olmamıştı.

Kalabalığın arasında göz göze geldik. Tek kelime etmeden Tyler'in yanından ayrılıp benim yanıma geldi.

"Gerek yoktu," dedim tabağı alırken.

"Elbette ki vardı," dedi ciddiyetle. "Böyle bir dönemin ortasında Ashland'a gidiyor olmana üzüliyorum ama ne zaman istersen beni arayabilirsin. Ciddiyim."

"Arayacağım," diye söz verdim. Önceki gece onu arayıp an-nemi Erin'in odasında yaşlı gözlerle bulduğumu anlatmıştım ve iki saat boyunca telefonda konuşmuştuk. Sabaha kadar bile konuşabilirdik ama salonda uyuyordum ve yetişkinlerin sürekli su içmek ya da banyoyu kullanmak için aşağı inip durmaları ortamı bozuyordu.

İnsanlar ilerliyordu ve sıra bana gelmişti. Ancak araca binmeden önce arkama dönüp Madeleine'e seslendim. "Hey! Eve döndüğümde iki kişilik bir pijama partisi düzenlememiz gerekecek."

"Kesinlikle," dedi gülümseyerek ve bana son kez el salladı.

Güçlkle arka sıralara doğru yürüyüp cam kenarı bir koltuğa yerleştim. Otobüs dolmaya başlıyordu ve birkaç kişinin yanımdaki koltuğa baktığını görebiliyordum. Kek tabağını yanımdaki boş koltuğa koyarak yanımda kimseyi istemediğimi sessizce ilan ettim. Owen araca bindiğinde camdan dışarı bakıyor gibi yaparak göz ucuyla onu izlemekten kendimi alıkoyamadım.

Sonunda otobüs hareket etti ve ben gözlerimi kapattım. Evrensel bir *benimle-konuşmayın* işareti olarak kulaklıklarımı taktım ve bir süre hiçbir şey dinlemeden içimden repliklerimi tekrar etmeye çalıştım. Ancak zihnimde dönen cümlelerin Juliet'e değil, anneme ait olduklarını fark edince –*sadece... Bu evde çok fazla hatıra var. Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok...*– eski bir şarkı listemi açıp oynat butonuna bastım.

Kırk beş dakika sonra akşam yemeği için Burger King'in önünde durduğumuz âna dek gözlerimi hiç açmadım. Bir yandan gala heyecanıyla durmaksızın konuşup bir yandan hamburger siparişi vermeye çalışan otuz lise öğrencisinin arasında başı-

mı senaryoya gömüp olası diyaloglardan kaçmak benim için zor olmamıştı. Bir saat sonra, gece çökerken tekrar yola çıktık.

Ashland yolu boyunca çeşitli alışveriş merkezlerinin ve spor malzemesi dükkânlarının önünden geçip sonunda GOTO'ya çıkan geniş caddeye ulaştık. Başımı cama yaslayıp cadde boyunca dizili olan kitapçıları, kahve dükkânlarını ve butikleri izledim. Bir köşeden döndük ve Elizabeth stili alçak binaların yanından geçtik. Ve berbat ruh hâlime rağmen, gördüğüm şey kalbimin kıpırdanmasını sağladı.

Oregon Shakespeare Festivali bir etkinlik değil, Shakespeare'in oyunlarını yazdığı Globe Tiyatrosu formunda tasarlanmış, bir ana sahneyi çevreleyen küçük yan sahnelerden oluşan bir alandı. Adına neden festival dendiğini bilmiyordum zira oyunlar yıl boyunca devam ediyordu. Ama bildiğim bir şey varsa, o da ikinci sınıfta burada izlediğim *Macbeth*, bu güne dek izlediğim en iyi tiyatro oyunuydu.

Bu sahnelerde benim de bir oyunumun sahne almasını hayal etmiştim. Ama o oyunda rol alacağım aklımın ucundan bile geçmemişti.

Üçgen çatılı, çevresi çitlerle çevrili, üç katlı antik bir hanın önünden geçtik ve sahne manzaralı bir odada uyuma ihtimali ile heyecanlanmaya başladım. Ancak ilerlemeye devam ettik ve iki kavşaktan sonra Springview Oteli'nin önüne park ettik. İşletmecinin duvarlara yerleştirdiği birkaç seramik tabak dekorundan başka hiçbir şeyi olmayan, sıkıcı ve renksiz bir oteldi.

Endişeyle beni izleyen Jody'den odamın anahtarını aldım. Jody anahtar bekleyen öğrenci kalabalığıyla uğraşırken sessizce merdivenlere doğru süzüldüm. Aşırı coşkulu sınıf arkadaşlarımla bir asansör paylaşmak istemiyordum.

Kapıyı açtığımda odada kimse yoktu. Otobüs yolculuğunun üzerine bir duş alma arzusuyla banyoya girdim. Suyu açtığım an yatak odasının kapısının açıldığını ve oda arkadaşımın geldiğini duydum. Herhangi bir insanla iletişim kurmadan önce gevşeme-

ye ihtiyacım vardı. Sıcak suyun altında dikilirken, sırtımdaki gerilmiş hâldeki kasların bir kısmının çözüldüğünü hissettim.

Üzerimi giyip banyo kapısını açtığım an karşımda Alyssa'yı buldum.

"İnanılmaz," diye mırıldandım Alyssa'nın buz gibi bakışlarına aldırmadan. *Teşekkürler, Jody. Geceyi Alyssa ile aynı odaya tıkmış şekilde geçirmek tam da ihtiyacım olan şeydi.*

"Merak etme, burada kalmayacağım," dedi Alyssa ukala bir tavırla. "Will'in yazmasını bekliyorum, sonra da eşyalarımı onun odasına taşıyacağım. Gece de orada kalacağım." Parlak siyah saçlarını arkaya doğru savurdu.

"Buna hiç şaşırmadım," diye mırıldandım. Will'in adının geçmesi beni incitmemişti. Bu gece kiminle ne yapacağı beni ilgilen-dirmiyordu.

Ama Alyssa gözlerini kısarak, "Bu ne demek şimdi?" diye sordu.

O anda içimde bir şey patladı. Owen'la olanlar, ebeveynlerim, bu boktan tiyatro oyunu ve şimdi de Alyssa'nın ukala tavırları beni kopma noktasına getirmişti. "Şimdi anlıyorum," dedim gözlerimi ona dikerek. "Ben onunla yatmadım, sen ise bunu ona sunuyorsun."

Ayağa kalktı. "Üç yılda on erkek arkadaş eskitmiş bir kızın bana laf sokmasını ciddiye alacak değilim. Buna inanmak sana iyi hissettirecekse benim kötü biri olduğuma inanabilirsin. Ama sonunda hoşlandığım bir erkekle beraber olduğum için kendimi kötü hissedecek değilim."

"Mesele hoşlandığın bir erkekle beraber olman değil. Mesele, sevgilisi olan bir erkekle beraber olman." Sırtıma değen ıslak saçlarım yüzünden üşüyor ve Owen'la öpüşmüş olduğum gerçeğini unutmaya çalışıyordum.

"Sen herkesle çıkıyorsun, Megan!" diye bağırdı Alyssa.

"Ee? Çok fazla erkekle çıktım diye benim yaşadığım ilişkilerin bir önemi olmadığını mı söylüyorsun?"

“Hayır, öyle demek...” bakışlarını kaçırdı. Sesinde öfkeden başka bir duygu daha belirmişti. Acılı, mutsuz bir ton. “Demek istediğim, Tyler Dunning’den hoşlanan tek kız sen misin sanıyorsun? Ya da Dean Singh’dan? Ya da Will’den? Senin varlığının farkına bile varmayacak birinden hoşlanmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyor musun? Sen defalarca tercih edilirken, ben defalarca görmezden gelindim. Ve şimdi, nihayet bir erkek *benim* duygularıma karşılık veriyor.”

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ve geri kapadım. Yaşadığım ilişkiler sırasında Alyssa’nın elinden bir şeyler aldığımın farkında değildim. Ancak zihnimi meşgul eden bunca şey arasında onu dinlemekle uğraşacak hâlîm de yoktu.

“Her neyse,” dedim uzun bir sessizlikten sonra. Kapıya doğru ilerledim. “Sana iyi eğlenceler,” dedim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadan merdivenlere yöneldim. Zihnimi meşgul edecek, Alyssa’dan uzak kalmamı sağlayacak ve beni Owen’la ya da ailemle ilgili düşüncelerden uzaklaştıracak bir şey arıyordum. Lobiye inmeye karar verdim. Alyssa odadan ayrılana kadar lobide repliklerimi tekrar edecektim.

Koridorun köşesinden dönerken, içecek otomatının başındaki Tyler’ı gördüm. Başım önde, omuzlarım dik bir şekilde yanından geçerken konuşmak istemediğimi belli edebildiğimi umuyordum.

“Lobiye inmek istemezsin,” diye seslendi arkamdan neşeli bir şekilde. “Jody herkesi broşür katlama göreviyle rehin alıyor.”

Durakladım ve gidecek bir yerim kalmadığını fark ederek, “Teşekkürler,” diye mırıldandım. İçine düştüğüm ikilemi düşünürken, Tyler küfrederek otomatı sallamaya başladı.

“Seni para yiyici şerefsiz boktan...”

“Biraz daha bağır. Seni duyamıyor,” dedim dalga geçerek.

Bana doğru baktıktan sonra boğazını temizledi ve görkemli sahne sesiyle bağırarak tekrar etti. “Seni para yiyici şerefsiz boktan lanet olası aptal alet!”

Kendimi bile şaşırtacak bir şekilde güldüm. “Bu daha iyiydi.

Otomatin en arka sırada oturduğunu hayal et," dedim yönetmen tavrıma bürünerek.

O da gülmeye başlamıştı. Ama son kez otomata tekme atmadan da duramadı.

"İstediğin kadar dalga geç," dedi hüzünlü bir şekilde, "şu anda bir krizin ortasındayım."

Makineye doğru birkaç adım attım ve rafın ucuna asılı kalmış olan Skittles paketini gördüm. "Bir Skittles krizi," dedim ve ne kadar da Tyler'a özgü bir durumda olduğumuzu fark ederek gülümsedim.

Ciddiyetle başını salladı. "Krizlerin en kötüsüdür." Cama yaklaşıp pakete tekrar baktım. "Sallamayı denedim, elimi boşluktan içeri de soktum..."

O konuşmayı sürdürürken cama omuz attım. Beklediğimden daha sert vurmuştum ve otomat gürültülü bir şekilde duvara çarptı. Skittles paketi aşağıdaki bölmeye düştü.

Tyler ağzı açık bir hâlde beni izliyordu. Herhangi bir şey söyleyecek fırsatı bulamadan koridordaki kapılardan biri açıldı ve Owen kapıdan başını uzattı. "Neler oluyor?" diye sordu endişeli gözlerle. Bakışları bana çevrildiğinde, gözlerindeki ışığın söndüğünü fark ettim.

"Juliet'imiz otomatı dövüyor," dedi Tyler etkilenmiş bir tavırla.

"Ah," dedi Owen bakışlarını Tyler'a çevirerek. Hiçbir şey söylemeden geri çekilip kapıyı kapattı.

Bir süre arkasından kapıya doğru baktım. Birkaç dakika önce içimde yükselen kahkahalar ortadan kaybolmuştu. Tyler beni dürttü. "Hey, sert çocuk!" Owen'ı ve soğuk tavrını düşünmemeye çalışarak ona doğru döndüm. "Buza ihtiyacın var mı? Canın yanmış gibi duruyor."

Kontrol amacıyla omzumu ovdum. "İyi geldi aslında."

Tyler bir süre bana baktıktan sonra omuzlarını silkti ve yüzünde rahat bir ifade belirdi. Skittles paketini yırtarak açtı ve henüz kendine almadan bana doğru uzattı. "İster misin? Sen olmasan alamazdım."

Gülerek elimi uzattım. Paketi salladı ve iki mor, bir tane de yeşil şekerleme avucuma düştü. Bir süre hiçbir şey konuşmadan yürüdük. Bir grup birinci sınıf öğrencisi, zemine oturmuş kâğıt oynuyordu. “Yarın son provamız,” dedi Tyler yavaşlayıp avucuma biraz daha şekerleme dökerek. “Kendini hazır hissediyor musun?”

Gözümün ucuyla ona doğru baktım. “Değişir.”

“Neye göre değişir?”

“Yatak odası sahnesinde bana doğru dönerken bacağını kaldırmayı unutup unutmayacağına göre değişir.” Kasım ayında bir hafta boyunca o sahneyi prova etmiştik ve akabinde üst bacaklarım çürüklerle dolmuştu.

“Ama sahnede iyi görünüyor!” diye itiraz etti Tyler. “Jody seyircilerin bunu beğeneceklerini söyledi.”

“Umurumda değil! Her seferinde bana diz atıyorsun! Oyunun sonuna geldiğimizde bedenimde ciddi sinir hasarları kalacak!” Tyler güldü. Parmağımı suratına doğru uzattım. “Çok ciddiylim. Yarınki provada da aynı şeyi yaparsan, gala günü sahneye çıkmadan önce sarımsak yiyeceğim!”

Dehşete düşmüş gibi yaparak kaşlarını kaldırdı. “Bunu yapmazsın!”

Tehditkâr bir şekilde başımı salladım. “Benim karşımda oynamayı zor buluyordun, değil mi? Bakalım asıl öpüşme sahnesinde buram buram sarımsak koktuğum zaman ne hâlde olacaksın?”

“Aktrisler işte...” Tyler gözlerini devirdi. Ve daha yumuşak bir sesle ekledi. “Ama gerçekten, seninle karşılıklı oynamak harika. Sen mükemmel bir Juliet’sin.”

“Hadi ya?” diye homurdandım bakışlarımı yere çevirerek. “Bu rolü pek beceremediğimi düşünüyordum. Aslında hâlâ gerçekten seyircilerin karşısına çıktığım zaman donakalacağımdan ve repliklerimi unutacağımdan korkuyorum.” *GOTO’dan akademisyenlerin de içinde bulunacağı seyirciler.*

Tyler bir kapının önünde durdu. “Herkes bundan korkar. Ama öyle olmayacak.” Güven verici bir şekilde gülümsedi. “Yeterince tekrar yaparsan, asla donup kalmazsın.” Başıyla kapıya

doğru işaret etti ve onun odasının önünde durduğumuzu anladım. "İstersen bir tekrar daha yapabiliriz?"

Neden olmasın, diye düşündüm. Tyler'la birlikte ezber yapmak, beni odamın boşluğundan ve Owen'ın kapıyı kapamadan önceki bakışlarının zihnimdeki hayaletinden kurtarabilirdi. "Güzel olur," dedim ve arkasından odaya girdim.

Oda boştu ama yataklardan birinin üstüne fırlatılmış olan ve üzerinde Jeremy yazılı sırt çantasını görünce odayı Jeremy ile paylaştığını anladım. Diğer yatağa doğru ilerlerken, acaba Cate de sevişmek için oda arkadaşını postalamış mıdır diye düşündüm. Tahminen bu gece, kendi odasında uyuyacak olan tek kişi bendim.

Gözlerimi kapattım ve ilk sahneyi gözümde canlandırarak repliklerimi zihnimde topladım. Tyler da yanıma oturmuş, sessizce başlamamı bekliyordu.

"Nasıl..." diye okumaya başladım ancak cümlelerin gerisi, dudaklarıma yapışan Tyler yüzünden silinip gitti. Tek eli belimdeydi ve burnu gözüme değiyordu. Bu nazik ve düşünceli bir şekilde öpüşen Romeo değildi – bu, bir sene öncesinden de hatırladığım gibi çok sulu ve aşırı hevesli bir şekilde öpüşen Tyler'dı. *Nı bok yediğini sanıyordun?*

Elimi göğsüne dayayıp onu ittirdim. "N'oluyor be?" diye sordum elimin tersiyle dudaklarımı silerken.

"Gayet açık olduğunu düşünmüştüm." Kaşlarını çatı. Sesi oldukça ciddi gelmişti.

"Neymiş açık olan?" Yataktan kalktım.

Sanki delirmişim gibi bakarak kapıyı işaret etti. "Seni ezber yapmak için odama çağırdım..."

Duyduklarıma inanmak istemiyordum. "Bana biraz Skittles ikram ettin ve oyunculuğumu övdün diye koşarak yatağına atlayacağımı mı düşündün?"

"Bu kadar abartmaya gerek yok," dedi sakince ve sinirlerim bir kez daha zıpladı.

Neyi abartmaya gerek olmadığını sormak istedim. Madeleine ile olan ilişkisi çok önemli değildi de, onu benimle aldatarak ko-

layca gözden çıkarabiliyor muydu? Yoksa gerçekten Madeleine'e âşıkta da benimle sevişmek üzerine bile düşünmeye gerek olmayacağı, çok önemsiz bir hata mı olacaktı? Hangi ihtimalin daha korkunç olduğunu bilmiyordum.

"Abartmak ha?" diye bağırdım. "En yakın arkadaşşıma âşık olduğunu sanıyordum."

Tyler omuzlarını silkti. "Madeleine'in bilmesine gerek yok. Sen de söylemezsen sorun olmaz."

Bir anlığına tek kelime edemeden donup kaldım. Tyler sandığımdan *-bildiğimden-* bile daha berbat bir insandı. Beni aldatıp terk etmiş olmasına rağmen, bu kadarını yapabileceğini beklemiyordum. Bir zamanlar sahip olduğu ve sonradan yerini doldurduğu birisi için Madeleine'i incitmeyi bile göze alabiliyordu.

"Bunu zaten yapmıştık, Tyler," dedim öfkeyle. "Hatırlıyorsun, değil mi? Beni istemediğine karar veren de sendin."

Elini koluma koymaya çalıştı ama hızla kendimi çektim. "Seninle sahneyi paylaşmak, burada seninle olmak, bilirsin..." diye başladı. "İlk zamanlarımızı aklıma getirdi. Bir süreliğine güzel bir ilişkimiz olmuştu."

"Aynen öyle," diye cevap verdim. "Ta ki sen Madeleine'i seçene kadar."

Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Unutalım gitsin." Odanın diğer ucuna gidip valizinden senaryoyu çıkardı. "Ezber yapmak istiyor musun?"

Şok olmuş bir şekilde öylece ona bakıyordum. Bir insan böyle bir şey yaptıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Oysa Tyler, karşıma geçmiş elinde senaryosuyla bana bakıyordu. "Hayır, *ezber yapmak* filan istemiyorum," diye yanıtladım ve karşılık vermesine fırsat kalmadan odayı terk ettim.

Birkaç adım sonra, daha da korkunç bir şeyi hatırladım. Ertesi gün, Tyler'la replik çalışmaktan çok daha fazlasını yapmak zorundaydım. Herkesin önünde, tüm oyunu baştan sona oynayacaktık ki bunu yapmaktansa kendimi zehirlemeyi tercih ederdim.

YİRMİ DÖRT

ROMEO: *Gün erken mi o kadar?*

BENVOLIO: *Dokuzu henüz vurdu.*

ROMEO: *Amma da uzun geliyor bu kederli saatler.*

ERTESİ SABAH SAAT 10:14'TE UYANDIM. Ki bunun kişisel bir rekor olduğu söylenebilirdi. Saat 7:30'a doğru oda kontrolleri için Alyssa odaya girdiği anda birkaç saniyeliğine uyanır gibi olmuştum. Gerçekten uyandığımda ise Alyssa çoktan gitmişti.

Jody'nin otobüste dağıttığı programı almak için komodine uzandım ve kahvaltı saatini kaçırdığımı gördüm. Bir saat içinde prova başlayacaktı ve bu da artık yataktan çıkmam gerektiği anlamına geliyordu. Owen'ın beni yok saymasına, Alyssa'nın suratsızlığına ve Tyler'ın varlığına katlanmak ve nefret ettiğim o delicesine âşık olunan kızı canlandırmak için hazırlanmam gerekiyordu.

Bense yatakta kalmayı tercih ettim.

Olanları Madeleine'e anlatmam gerekiyordu ama bunu yaptığımda herkesin mükemmel olarak tanımladığı ilişkisini mahvedeceğimi de biliyordum. Ki bu hiç adil değildi. Hatayı yapan Tyler'dı ama Madeleine'i yaralayan sözler benim ağzımdan çıkacaktı. Henüz bu aramayı yapmaya hazır olmadığımı karar verdim.

Ben olmasam, Madeleine'in Tyler'la ilgili böyle bir şey yaşayacağı yoktu. Ve yine ben olmasam, annem kalbini kırmış olan insanla tekrar bir araya gelmek zorunda kalmayacak, taşındıktan

sonra kendine yeni bir hayat çizebilecekti. Belki de unutmaya çalıştığı yaralar benim yüzümden tekrar tekrar açılmasa, mutlu bir insan bile olabilirdi. Bunların hiçbirisi benim suçum değildi ama hepsi benim varlığıma dayanıyordu.

O anda zihnimde bir düşünce belirdi. Sanki bu düşünceyi kelimeye döken başka biri gibiydi. Sanki bu, birinin yazıp elime tutuşturduğu, dünyanın en kötü aşk notu gibiydi.

Etrafımdaki herkesin acı çekmesinin sebebi bendim.

Prova saati gelip geçti. Örtünün altında kımıldamadan yatıp tavanı seyrettim. Prova saati geldikten altı dakika sonra mesajlar gelmeye başladı. İlk üç mesaj sahne yönetmenimiz Bridget Molloy'dan gelmişti ve her mesajın sonunda sayısız ünlem işareti diziliydi. Bir diğer mesaj Tyler'dandı ve *gelmiyor musun?* yazıyordu. Bir diğerinde ise Jenna uzun bir mesaj boyunca Jody'nin çıldırdığından söz ediyor ve birkaç dakika içinde odama birini göndereceğini haber veriyordu.

Herhangi biri gelip beni bileklerimden tutup sürükleyene kadar yataktan kalkmayı reddederek on dakika daha yattım. Kimse gelmedi.

Tam sızmak üzereydim ki son bir mesaj daha geldi.

NEREDESİN?

Ekranda Anthony'nin adını görmek, bir anda suçluluk duygusuna kapılmama neden oldu. Bu oyunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Eğer oyun mahvolursa –hele bir de bunun sebebi en yakın arkadaşıyla– yıkılacağı kesindi.

Hem mesele sadece Anthony'den ibaret de değildi. Tybalt'ı canlandırmak için YouTube videoları izleyerek kılıç kullanmayı öğrenen Jason Mitchum, tüm yol boyunca mırıldanarak repliklerini tekrarlayan Jenna... Bir de Owen vardı tabii, *Romeo ve Juliet*'in her cümlesini, bugüne dek birlikte çalıştığım her oyuncudan çok daha derin bir şekilde içselleştirebilen Owen.

Bu oyun, Tyler Dunning dışında birçok insan için çok daha önemliydi. Ve bunlar, önem verdiğim insanlardı. Onları incitme-

mek için sadece orada olup Juliet'i canlandırmam gerekiyordu. Hem gerçekten de çocukluğumdan beri hayalini kurduğum üniversiteye girme şansımı çöpe atmaya hazır mıyım? Hızla yataktan fırladım, elime geçen ilk pantolonu üzerime geçirdim ve ceketimi alıp koşarak odadan çıktım.

Ciğerlerim soğuşun etkisiyle sızlarkı, tiyatroya varana dek üç blok boyunca bisikletlere ve yayalara çarpmamaya çalışarak koştım. Şansıma, henüz festival başlamadığı için kalabalık olmayan Pioneer sokağına vardığımda soluk soluğa kalmıştım. Elizabeth stili tiyatroyu geride bırakarak Angus Bowmer sahnesine doğru koşmaya devam ettim.

Kapıyı açıp salona daldım. Sahnede manastır dekorları kuruluydu. Kulaklıklarıyla oturan Bridget ve dudaklarına kalemini bastırarak sahneye bakan Jody dışında herkes ayaktaıdı.

Sahnedenden gelen, "Çabuk söyle. Sözlerin bu duruma çare bulamayacaksa, can atıyorum ben ölmeye," cümlesini duydum ve aşırı sıcak salona ve üzerimdeki cekete rağmen buz kestiğimi hissettim. Bu benim repliğimdi... ve ben sahnede değildim. Owen, Rahip Lawrence'm repliklerini okurken, Alyssa'nın benim yerimi aldığını fark ettim. Tek bir satırda bile takılmadan, Juliet'in repliklerini kusursuz bir şekilde okuyordu. Ben bu kadar iyisini yapamazdım.

"Bu şişeyi al. İçiver hemen yatağına girdiğinde..." Owen beni gördüğünce cümlelerin ortasında kalakaldı. Jody kısıık gözlerle onun bakışlarını takip etti.

Sahneyi durdurmaya bile gerek duymadan bana doğru yürümeye başladı. Yüzü kıpkırmızııdı, dudakları öfke ve hayal kırıklığı ile gerilmişti. "Neredesin sen?" Sesi salonda yankılandı.

"Ben... Ben uyuyakalmışım," diye mırıldandım.

Gözleri büyüdü. "Uyuyakaldın ha? Seni tanıdığım dört sene boyunca her provaya en az on dakika erken geldin. Juliet'i canlandırmaya hevesli olmadığını biliyorum ama bir şekilde bunu yapacağına, en azından buraya gelip elinden geleni deneyecek kadar bizlere sayğıı duyduğuna inanıyordum."

“En azından şu an buradayım, değil mi?” Gözyaşlarımı engellemeye çalışarak yüzünüzce cevap verdim.

“Tüm yapım sürecindeki en önemli provaya bir saat geç kaldın. Dünkü provada da gayet dikkatin dağınıktı. Seni bu konuda teşvik etmeye çalışmaktan yoruldum, Megan.” Yüzündeki ifade yumuşayarak yerini hüznü bıraktı. “Akıldan neler geçtiğini bilmiyorum ama sen kazandın. İstedğin oldu. Ya Lady Montague’yü oynarsın ya da sana vereceğim başka bir rolüm yok.”

Cevap vermedim. Alyssa sahneden beni seyrediyordu. O anda durumu anladım. Bana ihtiyaçları yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı. Jody karar vermeme beklerken, arkamı dönüp salon-
dan çıktım.

Eğer yerimi başkasına vermek istiyorlarsa, peki. Belki de böyle-
lesi daha iyiydi.

Telefonum titremeye başladığında otele doğru giden yolu yarılamıştım. Titreşimin sebebinin Alyssa’da gelen alaycı bir mesaj ya da Anthony’dan gelen ve benim dünyadaki en berbat arkadaş olduğum üzerine birkaç satır olmasından endişeleniyordum.

Oysa mesaj, Owen’dandı.

Bu da neydi böyle?

Ağlamamak için gözlerimi kırptırarak, konuşmayı başla-
madan bitireceğine inandığım bir cevap yazdım.

Uzun zaman önce olması gereken oldu, Owen. Beni rahat bırak.

Haftalardır ilk defa Owen benimle iletişim kurma girişiminde bulunmuştu ve normal şartlar altında, onunla aramızdaki durumu düzeltmek için bu fırsatı kaçırmazdım. Ama o anda, bunu bile yapacak hâlde değildim.

YİRMİ BEŞ

*KORO: Ama sevgi güç verir,
Zamansa imkân.
Büyük engellerde bulur,
Büyük hazzı insan.*

AKŞAM YEMEĞİ NİYETİNE BİR ŞEYLER almak için abur cubur otomatına gidip gelişimi saymazsak, tam yedi saattir odamdaydım. Alyssa, bize eşlik eden bir veli tarafından yapılan gece sayımlarını kaçırmamak için odaya geldiğinde uyuyor numarası yaptım ve eski yardımcı oyuncum beni uyandırıp Juliet rolünü kaptığı için hava atabilmek adına gürültüyle odada hareket edip durmasına rağmen Will'in odasına geri yollandığı âna kadar gözlerimi açmadım.

Biri kapımı tıklattığında, Ashland haberlerinin yayınlandığı iki kanal arasında zap yapıp duruyordum. Kapı üç kez hafifçe çalındı. Jody'nin konuşmak ya da prova bittiğine göre beni azarlamak için gelmesini bekliyordum. Şaşırtıcı olan, bu kadar geç gelmesiydi.

Ya bu kadar geç gelmiş olma sebebi, beni eve yollamaya karar vermiş olmasıysa? Kalbimin endişeyle dolduğunu hissettim. Ya saatlerdir beni eve geri göndermek için araç vesaire ayarlamaya uğraştığı için bu saatte gelebiliyorsa? Durumdan kaçamayacağımı kabullenerek kapıyı açmaya gittim.

Kapıyı açtığımdaysa karşımda Jody değil, not defterini göğsüne bastırmış hâldeki Owen duruyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum kapı aralığından.

Yüzünde temkinli ama kibar bir ifade vardı. "Sana bir şey göstermek istiyorum.

Kapıyı kapamaya davrandım. "Hiç havamda değilim, Owen."

"Bitirdim." Defteri gösteriyordu ve bir süre sonra neden söz ettiğini anladım. Oyununu yazmayı bitirmişti. Şaşkınlıkla kapıyı bıraktığım an, hızla odaya daldı.

Tekrar kendimi topladım. "Haftalardır beni görmezden geliyorsun, şimdiyse oyununu göstermek için odama dalıyorsun. Bu gerçekten... harika. Senin için çok sevindim," dedim alaycı bir tavırla.

"Seni görmezden gelmiyordum," dedi alçak sesle.

"Şeyden beri hiç konuşmadık..." Odasında yaşadıklarımıza bir ad koyamamıştım.

"Cosima'yla ve oyunumla ilgili söylediklerin canımı yakmıştı ve benim ağzımdan çıkanlardan dolayı senin benden nefret ettiğini de biliyordum. Kendimden utandım ve biraz mesafe koymaya çalıştım." Hararetle defterin sayfalarını çevirmeye başladı. "Ama seni görmezden gelmedim. İstesem de geledim." Dudaklarında temkinli bir gülümsemeyle bana baktığında, kalbimde tanıdık bir sıcaklığın yayıldığını hissettim.

"Peki, teşekkürler," dedim katı bir şekilde. "Artık gidebilirsin."

Yüzündeki gülümseme silinse de olduğu yerde kaldı. "Bana sorunun ne olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Bir sorun yok."

"Seni tanıyorum, Megan," dedi gözlerime bakarak. "Attığın mesajda kelimeler düzgün yazılmıştı ve noktalama işaretleri bile kullanmıştın. Bu da ortada garip bir durum olduğunu gösterir." Bulacağım herhangi bir bahaneye inanmayacağını bildiğim için susmayı tercih ettim. "Odamda söylediklerinde haklıydın."

Bu beni şaşırtmıştı. *Cosima ile ilgili söylediklerimde mi?*

"Yazmaktan korkma sebebim, başarısız olmaktan korkuyor oluşumdu," diye devam ettiğinde hevesim biraz söndü. "O anda bunu duymak hoşuma gitmemişti ama aslında buna ihtiyacım

vardı." Defteri yatağıma koydu. "Oyunu bitirdiğimi sana göstermek istedim çünkü sen olmasan bunu başaramazdım. Ne kadar önemli olduğunu böylelikle hatırlayabileceğini düşündüm."

Kendime not: Owen'ın ağzından çıkan tek bir kelime bile beni mahvetmeye yetiyor.

"Owen..." Gözlerimde biriken yaşları gizlemek için arkamı döndüm.

Bana doğru bir adım atıp elini koluma koydu. "Bu durumun Tyler ile ilgisi var mı? Geçen akşam beraberdiniz..."

Geri çekildim. "Sana bir şey mi anlattı?" Bugün yaşanan onca şeyden sonra, bir de Tyler'ın yaşanmamış bir şeyler üzerine dedikodular yaymasını kaldıramazdım. Ve bunu yapabilecek karakterde biriydi.

"Hayır." Owen, kaşlarını çattı. "Hey, ne anlatacaktı ki? Ben sadece bazen seni üzecek şeyler söylediği için sormuştum."

Rahatlayarak arkamdaki dolaba yaslandım. "Hayır, öyle bir şey değil. Tyler... benimle sevişmeye çalıştı." Owen'ın en yakın arkadaşımın arkasından böyle bir şey yaptığını düşünmesinden korkarak telaşla ekledim, "Tabii ki böyle bir şey yapmadım." Hâlâ gözlerinde herhangi bir yargılama olmadan, endişeyle beni izliyordu. "Sadece bu hareketi eski ilişkimiz ve onun Madeleine ile olan ilişkisi hakkındaki inandığım her şeyi yerle bir etti."

Kafası karışmış bir şekilde alnını kırıştırdı. "İnandığın neydi?"

"Sanırım sonunda Madeleine'in mükemmel bir ilişki yaşadığını düşündüğümde, terk edilmeyi ve hatta aldatılmayı bile kabul edebiliyordum." Bakışlarımı indirerek kırısk kazağına ve başparmağındaki mürekkep lekesine baktım. "Ama madem onu da aldatacaktı, neden benden ayrıldı? Bunu anlayamıyorum."

Owen sessizce doğru cevabı arıyor gibiydi. "Bu durum seninle ya da Madeleine ile ilgili değil," dedi yavaşça. "Bunlar senin yetersiz olduğun ya da Madeleine'in mükemmel olduğu anlamına da gelmiyor. Sorun Tyler. Herif şerefsizin teki. Hanginizle birlikte olursa olsun, asla düzgün bir erkek arkadaş olamayacak. Senin çıktığın diğer herifler gibi o da..." Durdu ve toplardı.

“Demek istediğim, elbette içlerinde şerefsiz olmayan birkaç tip de vardır. Belki sadece Tyler ve Will şerefsizdir. Ve tabii bir de Anthony – sonuçta erkeklerden hoşlandığı hâlde seni bir paravan olarak kullanmak için seninle sevgili olmuştu. Benim söylemeye çalıştığım şey, senin canını yakacak, seni terk edecek, sana hak ettiğini sunamayacak erkekleri seçiyor olduğun. Kendini bağlanabileceğin erkeklerden uzak kalarak korumaya çalışıyorsun.”

İçimi öfke kapladı. Bunları söylemeye hakkı yoktu. Sonuçta diğerleri gibi o da beni incitip terk etmişti. “Sen kendini ne sanıyorsun?” dedim öfkeyle. “Beni sadece birkaç aydır tanıyorsun. Buraya gelip benim erkek seçimlerimin, kendi kehanetlerimi gerçekleştirmek adına yapılmış hamleler olduğunu söyleme hakkını sana kim verdi?”

“Her kehanet kendini gerçekleştirir, Megan,” dedi ciddiyetle. “Bunu bana sen öğrettin. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanışak da beni daha önce kimsenin görmediği bir şekilde gördün ve ben de seni herkesten daha iyi tanıyor olabileceğimi düşünüyorum.” Yumuşamaya başlamıştım ki sözüne devam etti. “Kendi kendine terk edilmeyi hak ettiğini söyleyip duruyorsun ama bu doğru değil. Bunu sen seçiyorsun.”

“Vay be,” dedim sertçe. “Teşekkürler Owen.”

“Hayır, demek istediğim...” Kekeleyerek benden uzaklaşıp odanın içinde birkaç adım attı. “Demek istediğim şu ki, Alyssa’yı sahnede senin rolünü oynarken gördüğünde ne düşündüğünü biliyorum. Her zaman düşündüğün şey bu. Yerinin doldurulabilir olduğunu düşünüyorsun.”

Gerçekten de beni herkesten daha iyi tanıyordu. Bunu fark etmek beni sarsmıştı çünkü burada olmasına, sadık ve şefkatli biri olmasına rağmen, bana ait değildi.

“Ama bu doğru değil.” Yürümeyi bırakıp bana baktı ve odanın havası gözle görülür bir şekilde değişti. “Senin yerin doldurulamaz. Ailen için, arkadaşların için – benim için.”

Haftalar önce beni öptüğü andan kalan küllerin her biri tekrar alev aldı. Odanın ortasında dikilmiş, savunmasız bir şekilde bana

bakıyordu ve ne istediği bakışlarından kolayca okunabiliyordu. Aynı şeyi istiyorduk.

Çekimine kapılmışçasına ona doğru ilerledim ve bir adım kala durdum. Uzanıp elimi tuttu ve aramızdaki tüm o gerginlik, dudaklarım dudaklarına değdiği anda son buldu. Bana doğru adım atmadan yavaşça beni öptü ve sonra elimi bırakmadan geri çekildi.

Boş elini yanağımda gezdirirken, sanki gereğinden fazla umutlanmamaya çalışıyormuşçasına tereddütlü bir hâli vardı. “Bunun gerçek olup olmadığını nasıl anlayacağım?” diye fısıldadı.

“Gerçek olduğunu hissedemiyor musun?” dedim soluk soluğa.

“Hissediyorum ama daha önceleri, sadece dalga geçmek için benimle flört ettiğin zamanlarda da öyle olmadığı hâlde bunun gerçek olduğunu hissetmiştim. Ciddi olduğunu nasıl anlayacağım? Senin tipin olmadığını da göz önünde bulundurursak, bilirsin... utangaç, tatlı.” Son kelimeyi söylerken yüzünü buruşturmuştu.

Başımı eğip gözlerimi gözlerine diktim. “Al sana bir ipucu: Seninle flört ederken hiçbir zaman dalga geçmiyordum.” Gülümsemi. “Ayrıca senin de bu akşam belirtmiş olduğun üzere, tipim olduğunu sandığım şeyin benim için işe yaramadığını gördük. Ve ayrıca evet, tatlısın. Tatlı olmanı seviyorum. Ama sadece tatlı değilsin, aynı zamanda zekisin, etkileyicisin, büyüleyicisin...” Ona iyice yaklaştım. “Ve ikimiz de senin pek de utangaç olmadığını biliyoruz.” İmali bir şekilde kaşımı kaldırdım.

Gülerek eğildi ve beni tekrar öptü. Ve bu defa, belimi sarışına ve beni sıkıca kendine çekişine bakılırsa, hiçbir tereddüdü kalmamıştı. Dudaklarımızı ayırmadan onu yatağa doğru yönlendirdim. Geçen sefer bu noktadayken neler hissettiğimi ve çaresiz bir şekilde hazır fırsatım varken onunla ne yaşayabileceksem yaşamak peşinde olduğumu hatırladım. Ama bu defa her şey farklıydı. İlk defa yaşadığım şeyin ne zaman biteceğine odaklanmıyordum. Yatağa uzandım ve üstüme çıkmasını bekledim.

Oysa bunu yapmak yerine yanıma uzandı ve umulmadık derecede ani bir hareketle beni üzerine çekti. Şaşkınlıkla güldüm ve

yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Tam öpüşmek üzereydik ki aniden kendimi geri çektim.

“Dur bir dakika,” dedim ata binermiş gibi üzerine oturmuş hâlde. Hatırladığım şey kalbimin yerinden fırlayıp yere çakılmasına sebep olmuştu. “Bunu daha önce denedik. Senin bir kız...”

Owen sözümü kesti. “Cosima’dan ayrıldım.”

“Ne?” Kalbimi zeminden geri alırken sordum, “Ne zaman?”

Hafifçe sırtını dikleştirdi ve elini belime koydu. “Sen odamdan ayrılır ayrılmaz.”

Bir süre ağzından çıkan kelimeleri zihnimde bir araya getirmeye uğraştım ama elinin belimde oluşu da işimi pek kolaylaştırmıyordu. Derken bir anda içimdeki her hissin alevlenişini hissettim. Rahatlama, öfke ve minnet içimde bir egemenlik savaşı veriyordu. Tek yapabildiğim tekrar geri çekilip onu azarlamadan önce dudaklarına yapışmaktı. “Bunu bana söylemeliydin.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve yavaşça geri silindi. “İlgilenmediğini düşünüyordum.”

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine baktım. Artık gerçekleri görmesi gerekiyordu. “Tartlısın, zekisin, etkileyicisin, büyüleyicisin,” dedim yavaşça “ve aptalın tepkisin.” Tekrar onu öpmek için eğildiğimde gülüyordu.

Aceleyle gömleğimi çıkardım ve kocaman açtığı gözleriyle beni izlediğini fark ettim. Kazağını işaret ederek, “Çıkar,” diye emrettim. Çocuksu bir telaşla kazağını çıkardı ve...

Owen’ın baklavaları vardı.

Arzuladığım şeyi yıllarca Wyatt Rhodes gibi sporcu tiplerde aramışken, karın kası olan biriyle sevişme hayalimi gerçekleştirecek olan kişi *Owen Okita* olmuştu. Gerçekten de evrenin sırlarına akıl ermiyordu. Gördüğüm en belirgin baklavalar değillerse de –sonuçta o da Zac Efron değildi– gerçekten de çok güzeldiler. Duygusal, edebiyatçı tiplerin kaslı olamayacağına bizi kim inandırmıştı ki?

“Owen!” Karnını dürttüm. “Bu nasıl oldu? Bana bunu açıkla!”

Neden söz ettiğimi anlamadan aşağı doğru baktı. Parmağımı

karın kaslarında gezdirdiğimde gülmeye başladı. “Bilmiyorum,” diye yanıtladı, “sadece tadını çıkar, Megan.”

Gülerek üzerinden kalkıp kapıya doğru gittim. Tam elimi kilide atmışken duraksadım.

Diğer tüm ilişkilerimde yaptığım hatayı tekrarlamak istemiyordum. Acele etmek istemiyordum. Gerçi Owen söz konusuyken, acele ediyormuş gibi de hissetmiyordum. Sanki tam zamanı gibiydi. Bu defa sırf fırsatım varken onu kaybetmeden bir şeyler yaşayabilmenin peşinde değildim. Ortada bir son kullanma tarihi yoktu ve işlerin aniden bozulup bitmesini de beklemiyordum. Bu defa yaptığım acele etmek sayılmazdı çünkü saçma sebeplerim yoktu. Ben bunun gerçek olduğunu biliyorsam ve Owen da biliyorsa, ne kadar hızlı geliştiğinin bir önemi yoktu. Bunu sadece istediğimiz için yapıyorduk.

Kapıyı kilitleyip ona doğru döndüm ve parmağımın gri pantolonunu işaret ettim. “Şunları da çıkarıyoruz.” Owen’ın kızarmasını beklemiştim ama sadece gülümsüyordu.

“Tamam tamam.” O kemerini çözerken, ben de pantolonumu çıkardım. Şansıma bu gün altımda biraz daha kabul edilebilir bir iç çamaşırı vardı – hiç değilse üzerinde saçma bir şey yazmıyordu.

Üzerine tırmandım ve tutkuyla öpüşmeye başladığımızda, bu işin nereye gideceği artık tümüyle ortadaydı. Ellerim önce göğsünde, sonra karın kaslarının üzerinde gezindi. Parmakları sırtımda, sutyenimin dantel kaplı alt kısmında dolaşıyordu.

Onu öperek teşvik ettiğimde geri çekildi. “Ben... Ben böyle bir şeyin olmasını beklemiyordum.”

Bunu duymak gerilmeme sebep olmuştu. “İstemiyor musun?”

“Hayır,” diye cevapladı telaşla. “İstemediğimden değil... Ben daha önce hiç...” Cümlesini tamamlayamadı. Suratı kıpkırmızı olmuştu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. İlk defa o anda aynı şeyi istemiyor olabileceğimizi düşündüm ve bu canımı acıttı. “Özür dilerim. Ben... Eğer çok hızlı ilerliyorsak ya da yeterince özel hissettirmiyorsa...” Üzerinden inmeye kalkıştım.

Owen'ın kalçamdaki eli beni engelledi. "Hayır. Sadece bilmeni istedim."

"Ah," dedim rahatlamış bir şekilde. "Tamam. Anlıyorum. Şey, benim ilk seferim değil." Ne demem gerektiğinden pek emin değildim.

"Biliyorum, Megan. Daha önce detaylarıyla anlatmıştın." Dudakları içten bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Benimkiler de.

"Cosima ile de mi?" Göğsünü dürttüm. "*Kampta* kalmıştınız."

Elimi tuttu. "Cosima'yı yeterince uzun süredir tanımıyordum." Sesini alçaltarak devam etti. "Anlamlı bir şey istiyordum. Hislerimi fiziksel olarak da ortaya koyacağım kadar önem vereceğim biriyle karşılaşmayı bekliyordum."

İçimi bir korku kapladı. Söylediği şeyleri anlıyordum ve eğer o kişi ben değilsem...

"Beklediğim buydu," dedi. Beni kendine çekip öpmeye başladı ve bir süre birbirimize kenetli kaldık. Eli saçlarımda, nefesi boynumdayken hafifçe çekilip yatağın kenarındaki çantama uzandım.

"Yanımda..." dedim plastik paketi yırtarken.

Sırtını dikleştirip şüpheci bir şekilde bana baktı. "Buna sevindim ama bunu kimin için..." Tekrar düşünmüş olmalı'ki cümlesini tamamlamadı. "Ya da boş ver, bunun *gerçekten* bir önemi yok." Tekrar beni öpmek için hamle yaptığında elimi göğsüne dayayarak onu durdurdum.

"Bir önemi olmayabilir ama bunu herhangi biri için yanımda taşı mıyordum." Gülümseyerek bakışlarımı kaçırdım ve elini bacaklarıma götürdüm. "Senden daha çok istediğim kimse..." Cümlemi bir öpücükle tamamladım.

Acelecı davranmıyorduk. Her hamlemiz belirsiz bir zemine doğru atılmış bir adım gibiydi, birbirimizi keşfediyorduk. Ellerimi omuzlarına koyup bedenlerimizi iyice yaklaştırdım. Kalplerimiz birlikte atıyordu. Tyler'la olduğundan çok daha farklıydı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Owen'ın gözlerindeki bakış, onun da böyle düşündüğünü gösteriyordu.

Bütün günü bu yatakta yatıp duvardaki boyanın ve perdelerdeki zevksiz desenlerin her detayını ezberleyerek geçirmiştim. Oysa bu boş oda, Owen içinde olduğunda ışıkla dolmuştu. Otelin ucuz ve sıkıcı olmasının, pencereden bakıldığında güzel bir manzaraya sahip olmamasının hiçbir önemi kalmamıştı. Her şey mükemmeldi. Yıldızların altında gölde yüzmemiz gerekmiyordu. İhtiyacım olan buydu.

Owen adımı fısıldadı ve kendimi evrenin merkezindeymişim gibi hissettim.

Hem çok yavaş hem de çok hızlı geçen dakikalar boyunca, karanlığın ortasında başım göğsünde öylece uzandık.

“Vay be,” diye fısıldadı. “Ta İtalya’dan bir kızla ilişki yürütemi çılgınlık olarak yorumlamanın sebebini şimdi anlıyorum.”

Gülüştük. “Eh, artık neyi kaçırdığını biliyorsun.”

“Seninle tanışana kadar kaçırdığım çok fazla şey vardı.”

Elimi göğsüne koydum. “Dürüst olmak gerekirse, ben de bu güne dek böyle olabileceğini bilmiyordum.”

“Gerçekten mi?” Başını bana doğru çevirdi.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Gerçekten.” Kafamdaki soruyu dile getirecek olmanın gerginliğiyle bir süre duraksadım. “Kalmak ister misin?”

Beni daha da sıkı bir şekilde sardı. “Elbette isterim.”

Ne kadar uzun bir süreden söz ettiğine kafa yormadan gözlerimi yumdum. Bir gece, birkaç hafta, bir önemi yoktu – o an beraber olmak benim için yeterliydi.

YİRMİ ALTI

ROMEO: *Gitmekten çok kalmak istiyorum ben.*

Gel ölüm, buyur! Öyle istiyor Juliet'im.

Nasıl canım? Hadi konuşalım; daha sabah olmadı.

JULIET: *Oldu, oldu! Hemen git, kaç, uzaklaş buradan!*

UYANDIĞIMDA OWEN YANIMDAYDI.

Ona doğru döndüğümde çoktan uyanmış olduğunu fark ettim. Parmağını şefkatle kolumda gezdirdi ve gözlerimiz buluştuğunda beni hafifçe omzumdan öptü.

Midem guruldadı. Owen önce ürktü, sonrasında güldü ve ben o anda gerçekten ne kadar acıkmış olduğumu fark ettim. Dün geceki aktiviteden sonra Madeleine'in getirdiği çikolatalı kekler ve akşam yemeği niyetine yediğim iki gofret artık midemi tutmuyordu. Mideme bir şeyler gireli kaç saat olmuştu acaba? Saate baktım. "Hasiktir!" Telaşla Owen'a dirsek attım. "Saat yedi yirmi!"

"Of Megan." Ona doğru döndüğümde vurduğum yeri ovuşturuyordu. Gün ışığında tişörtsüz bedeninin daha da mükemmel göründüğünü fark ettim.

"Özür dilerim. Ama cidden eğer gitmezsen sabah sayımını kaçıracaksın."

O anda Alyssa'nın da henüz gelmemiş olduğu aklıma geldi. Artık Will ile her ne yapıyorlarsa, gerçekten de zamanlarını son dakikasına kadar değerlendirmek istiyor olmalıydılar.

Owen dirsekleri üzerinde doğruldu. "Ah, evet, doğru ya." Örtünün altından çıktı ve zeminde saçılı olan kıyafetlerini toplama-

ya başladı. Pantolonunu giyerken bir an duraksayıp endişeli bir şekilde bana baktı. "Hey, ııı..." dedi çekinerek, "her şey yolunda, değil mi?"

Kulaklarının o çok sevdiğim pembeliğe bürünmesini izleyerek gülümsedim. "Aman Tanrım. Sen gerçekten mükemmelsin."

"Teşekkür ederim." Hafifçe gülümsedi. "Ama hâlâ soruma cevap vermiş değilsin."

Yataktan kalktım ve kollarımı boynuna doladım. Başımı yukarı kaldırdığımda burunlarımız neredeyse birbirlerine temas edecek konuma geldiler. Utanmazca gülümsedim. "Yolunda demek az kalır." Kusursuzluğunun yarattığı arzuyla dudaklarına yapıştım. Kollarını belime sardı ve... beni yatağa doğru götürdüğünü fark ettim.

"Owen!" dedim azarlarçasına. Gerçi onu suçlayamazdım. Üzerimde en ufak bir kumaş parçası olmadan kendimi onun üzerine atan bendim.

Hafifçe geri çekildi. "Ama az önce dedin ki..."

"Dokuz dakikan kaldı," dedim yerden aldığım tişörtünü gönülsüzce ona doğru uzatırken.

Sırıttı. "Dokuz dakika çok uzun bir süre, Megan."

Güldüm ve tişörtü ona doğru salladım. "Hayır, ciddiyim. Jody'nin dün neden uğramadığını bilmiyorum ama bugün mutlaka beni azarlamak için odama gelecektir. Ayrıca Alyssa'nın bizi basmasını istemeyiz, değil mi? Odaya girmesi an meselesi."

Owen homurdanırken tişörtünü üzerine fırlattım. "Romeo, dışarı!"

Sabah sayımında ne Jody ne de Alyssa odaya geldi. Brian Anderson'ın annesi Juliet kostümünü Alyssa'nın bedenine göre ayarlanmak üzere götürmeden önce, Lady Montague kostümü için benim ölçülerimi aldı. Görünen o ki Jody rolü bana vermişti ve benim ne düşündüğüm pek de umurunda değildi. Sanırım bu

onun tarzıydı. Bir daha benimle hiç konuşacak mı yoksa beni tümüyle silip attı mı diye merak ediyordum.

Herkes yemek salonuna doluşmadan hızla kendime bir kâse yulaf ezmesi alıp odama dönmüştüm ki kapım çalındı. Gelenin Jody olmadığını biliyordum çünkü o esnada kendisi sahne görevlileriyle dekor yerleşimi üzerine görüşmedeydi. Tahminen Owen, onu odadan kovduğum için takmaya fırsat bulamadan gittiği kemerini almaya gelmişti. Elimde kemerle kapıyı açtım.

“Baba?”

Aceyley kemeri kapının arkasındaki çöp kutusuna fırlattım ve babam odaya daldı. “Konuşmamız lazım, Megan.”

“Burada ne işin var?” diye sordum tereddütle.

Tek kaşı havaya kalktı. “Provayı terk edip gitmişsin.”

“Evet ama sen nereden...”

“Jody aradı,” dedi biraz daha sakın bir şekilde. “Sesi oldukça öfkeli geliyordu ve artık Juliet’i senin oynamadığına dair bir şeyler söyledi. Bu doğru mu?”

O anda neden Jody’nin benimle konuşmaya gelmediğini anladım. Daha büyük oynamaya karar vermişti. “Evet doğru ama sorun değil. Zaten başından beri Juliet olmak istemiyordum.” Babamın ani ziyaretinin şokunu hâlâ atlatamamış olsam da bunu sesime yansıtmamaya çalışıyordum. “Artık Lady Montague’yüm ki başından beri oynamam gereken rol buydu. Sadece birkaç repliğim var.”

Babam çatık kaşlarla yatağa oturdu. “Neden söz ettiğini anlamıyorum. Başından beri oynamam gereken rol buydu da ne demek?” diye sordu. “Bu oyun için çok emek verdin. Annenin seni izlemek için eve dönmemesinin nedeni de bu.” *Ev* kelimesini bu kadar sakince söyleyebilmesinden nefret ediyordum. Sanki zamanında annemi ait olduğu evden ayrılmak zorunda bırakan o değildi. “Ama şimdi seni çok seven öğretmeninden öfkeli bir telefon alıyoruz – annen de ben de gerçekten endişelendik.”

“Annemin ne hissettiğini umursuyormuşsun gibi davranma,”

diye karşı çıktım kendimi de, onu da şaşırtarak. Şaşkın gözlerle bana baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

Tahminen geri adım atmam gerekiyordu ama son üç yıldır ailemin başından geçen tüm olaylar zihnimde dolaşıyordu ve kendimi tutamayacağım ortadaydı. “Birlikte yemek yediğimiz gece hiçbir şey dikkatini çekmedi mi? Yoksa yeni eşinle o kadar meşguldün ki benim annemin ne kadar üzgün olduğunu fark edemedin mi?”

“Annen üzgün değil,” dedi sakince, sanki ben yanlış anlıyormuşum gibi. “Dün dördümüz birlikte öğle yemeğine çıktık.”

“Annem ağlıyordu, baba. Erin’i uyuttuktan sonra başucunda oturmuş, tek başına ağlıyordu.” Sesim titremeye başlamıştı. “Kalbi kırık. Bu her zaman böyleydi. O yüzden aslında buraya gelmesi gerekirdi – bu sadece onu daha da üzmeye yaradı. Ama tabii senin umurunda bile değil, değil mi?”

“Haksızlık ediyorsun.” Babam araya girmeye çalıştı ama yıllarca sessiz kaldıktan sonra, söyleyemediğim her şey dudaklarımdan dökülüyordu.

“Onu sevmeyi bırakan, ondan ayrılan sendin. Sonra annemin ne kadar incindiğini umursamadan Rose’un yatağına atladın.” Derin bir nefes aldım. Hislerimi açıklayacak kelimeleri bulmakta zorlanıyordum.

“Annene olan aşkım bitmişti,” dedi sakince, “ama onu hâlâ seviyorum. Onu daima seveceğim. Bunu annen de biliyor. Neden ayrıldığımızı ve ona karşı neler hissettiğimi anlıyor.”

“Belli ki durum pek de öyle değil, baba,” diye yanıtladım. “Eğer dediğin gibiyse, neden onu eski evinin bir odasında sessizce ağlarken buldum?”

“Annenin durumu anlaması, bu durumun bazen onu üzmeceği anlamına gelmez. Tıpkı beni üzdüğü gibi.” Suratını ovuşturdu. “Kalıcı bir şeyi bitirmek zordur. Ve acısı hiçbir zaman geçmez.”

Sözleriyle yaşananları bağdaştırmaya çalıştım ama başaramadım. “Ama sen hayatına devam ettin. Hem de çok hızlı bir şekilde.”

Sırtını dikleştirip şaşkın gözlerle bana baktı. “Rose’a âşık oldum ama bu her şeyi unutup atlattığım anlamına gelmiyor,” diye açıkladı. “Sanırım işlerin senin cephenden nasıl görüldüğünü hiç düşünmemiştim. Rose’u hayatıma ne kadar çabuk soktuğumu da. Ama Rose’a âşık oluşumun annene karşı olan hislerimle hiçbir ilişkisi yok. Annen hayatımın paha biçilmez bir parçası ve ne olursa olsun da öyle kalacak.” Sesindeki hassasiyeti fark ettiğimde, doğruyu söylediğini anladım. Kısa bir süre düşünceli bir ifadeyle bekledikten sonra devam etti. “Ve umarım biliyorsundur ki Megan, ne Erin ne de doğacak olan bebek, senin ailedeki yerini değiştirebilir. Bu dünyada, bunu değiştirebilecek hiçbir şey yok.”

Hiçbir şey söylemedim. Ona haksız olduğunu nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. O fark etmese de yerim *değişmişti*. Ama bunu kelimelere dökmek çok zordu.

“Hey. Bana bak,” dedi kibarca. Gözlerimde birikmesini engelleyemediğim gözyaşlarına rağmen dediğini yaptım. Daha sert bir sesle devam etti. “Özür dilerim. İhtiyacın olduğu şekilde, hak ettiğin şekilde yanında olamadığım için özür dilerim. İyi bir baba olmak için uğraşıyorum ama hem ufak bir bebek yetiştirip hem de senin gibi etkileyici derecede zeki ve özgüvenli bir genç kıza babalık ederken bazen yetersiz olabiliyorum. Ama New York’a taşınmak, seni terk ettiğimiz anlamına gelmiyor.” Bir müddet duraksadıktan sonra devam etti. “Bunu kabul etmek beni ürkütse de, gerçekten artık bir yetişkinsin, Megan,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Önümüzdeki sene üniversiteye başlayacaksın. Kendi geleceğini inşa etmeye başlayacaksın. Şimdi de olduğu gibi mükemmel bir bağımsızlık ile tüm bunları kendin tecrübe etmeni istiyorum.”

Gözümden yuvarlanan bir damla yaşa rağmen gülümsedim.

“Fakat şunu da unutma ki,” diye devam etti, “eğer bize ihtiyacın olursa, bizimle olmak istersen ya da yorulur ve bir süre yetişkinlik rolüne ara vermek istersen, her zaman eve gelebilirsin.”

Ev mi? Yüzümdeki gülümseme silindi. "Benim evim New York'ta değil," dedim. "Eskisi gibi olmayacak. Benim yer almadığım yeni bir hayat kuracaksın."

"Nerede olduğumuzun bir önemi yok," dedi sanki aksini düşünebilmeme şaşırmış gibi yarım bir gülümsemeyle. "Nerede olursak olalım, biz bir aileyiz."

Sözleri göğsümden bir ağırlığın kalkmasını sağladı ki o ağırlığın varlığını yıllardır tam olarak fark edememiştim bile. Ayağa kalkıp yanıma geldi ve gözlerime bakarak elini omzuma koydu.

"Hiçbir şey seni ne kadar sevdiğimi değiştiremez," dedi ve kendimi onun kollarına bıraktım. Sarılırken ağlamaya başladım ve eliyle sırtımı okşayarak beni rahatlatmaya çalıştı. Gözyaşlarım tükenene dek sarılmaya devam ettik.

Sonunda ağlamayı bırakıp geri çekildiğimde, gömleğine sümüşüğümün bulaştığını fark ettim. Ama bu onu rahatsız etmemiş gibiydi. "Peki," dedim odadaki ağır havayı dağıtma arzusuyla, "telefonda Jody'nin sesi ne kadar öfkeli geliyordu?"

Babam güldü. "Gayet öfkeliydi ama eğer onunla konuşursan sana rolü geri vermeyecek kadar öfkeli olduğunu sanmıyorum."

"Lady Montague'yü canlandırmak benim için gayet yeterli. Sadece GOTO'ya girmemi sağlayacak olan oyunculuk kredisini alabilmek için yapıyorum bunu." Uzanıp yeni kostümümü aldım. "Hangi rolü oynadığının bir önemi yok."

"Buna inanmıyorum," dedi keskin bir tavırla ve aniden değişen moduna şaşıarak ona doğru döndüm. "Aylardır *Romeo ve Juliet*'ten başka bir şey konuştuğun yok. O rol senin. O rolü sen hak ediyorsun."

"Bir önemi yok," dedim ısrarla. "Yeni bir Juliet buldular bile."

"Ee? Yeni bir Juliet buldularsa ne olmuş?" diye sordu bunu ciddiye almadığını gösteren bir ifadeyle. "Tek bildiğim, sahneye çıkıp uğruna bu kadar emek verdiğin rolü oynamazsan, sonrasında bundan pişman olabileceğin."

Elimdeki Lady Montague kostümünü bırakmadan Angus Bowmer Sahnesi'ne sadece iki cümle söylemek için çıktığımı ha-

yal ettim. Bunu yapabiliyordum ama üzüleceğim de ortadaydı. Bu rol için saatlerce çalışmıştım, Juliet'i özümsemiştim ve sonrasında tüm emeğimi boşa çıkaran da ben olmuştum. Sonrasında kendimi balkon sahnesinde aşağılık Tyler Dunning'e karşı rolümü yaparken hayal ettim ve bunun imkânsız olmadığını hissettim.

Ne sahnede ne de hayatta başrol olmak için yaratılmadığıma inanıyordum. Ama düşününce, kısa bir süre öncesine kadar Madeleine'in mükemmel olduğuna ve Tyler'la eşsiz bir çift olduklarına, babamın annemi umursamadığına, ailedeki rolümün silinip gittiğine ve Owen'ın asla benim gibi birini istemeyeceğine de inanıyordum. Herhangi birine tümüyle kapılamayacağıma inanan da bendim. Bu ilk yanılışım değildi.

Başımı kaldırıp babama baktığımda, bakışlarımdan ne düşündüğümü anlayarak gülümsedi. "Jody lobide. Buraya çıkarken gördüm," dedi ve kostümü elimden aldı. "Git hadi."

Hızla kapıya gittikten sonra bir an duraksadım ve geri koşup babama sarıldım. "Teşekkür ederim, baba."

Lobiye indiğim anda kendimi sahne öncesi kaosunun ortasında buldum. Verona'nın soylu kadınları kostümlerini gitmiş, branç büfesinin etrafında heyecanla gevezelik ediyorlardı. Onların yanındaki malzemeciler, Anthony'e bininci defa sahte kanı nasıl kullanacağını anlatmakla meşguldüler. İçlerinde Will'in de bulunduğu sahne ekibi de mekânın orta kısmında birikmiş, son düzenlemeler üzerine fikir alışverişi yapıyorlardı.

Jody'nin oldukça mutsuz görünen birkaç ebeveynle kapının önünde konuşmakta olduğunu gördüm. Kostümlü kızların arasından geçerken muhabbetlerine kulak misafiri olmuş bulundum.

"Duyduğuma göre..."

"Kız onu aramış ve..."

"... İtalyan kız arkadaşı..."

Ne? Aniden durdum ve arkamdan yürümekte olan Jeremy sırtıma çarptı. Homurdanarak özür diledi ve etrafımdan geçip

yoluna devam etti. *İtalyan kız arkadaş* olarak anılabilecek tek bir insan vardı ama emin olmam gerekiyordu. Büfe sırasındaki insanların önüne geçmiş olduğumdan dolayı bana yönelen öfkeli bakışlara aldırmadan Courtney'nin yanına gittim.

"Megan! Demek buradasın!" Courtney sesindeki meraklı tonu gizleme gereği duymamıştı.

Bir an önce konuya girme telaşıyla, "Ah, evet. Biraz rahatsızdım," diye yalan söyledim. Onlar gibi dedikoducu bir tavra bürünerek sordum. "Cosima'dan mı söz ediyordunuz siz?"

Jenna Courtney'in arkasından başını uzattı. "Evet, sanırım gerçekten de öyle biri varmış." Kıkırdadı.

"Bunu... Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Owen'ın oda arkadaşının anlattığına göre bu sabah Cosima ve Owen telefonda konuşmuşlar," dedi Courtney aceleyle. "Konuşma bir saate yakın sürmüş. Ve görünene göre gayet *derin* bir konuşmamış." İmalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Nasıl *derin*?" diye sordum.

"Duyduğumuz kadarıyla konuşma boyunca birçok teselli sözcüğü söylemiş ve özürler dilemiş. Owen ne yapmış bilmiyoruz ama pişman olduğu kesin." Courtney bunları keyifle anlatıyordu.

Neden sorduğumu bilmiyordum. Bunları duyacağımı zaten tahmin ediyordum. "Yine de bunlar Cosima'nın gerçek olduğunu kanıtlamaya yetmez." Kalbim sızlarken yalandan gülümsedim. Kızlar gülüşürken, "Sonra görüşürüz," diyerek yanlarından ayrıldım.

Merdivenlere ulaştığımda nefesimi toparlamak için biraz durakladım. Kalbim sıkışıyordu. Dedikodulara inanarak düşünmeden sonuca varan tiplerden olmak istemiyordum ama ilişki geçmişim göz önünde bulundurulduğunda bunu yapmamak pek kolay değildi. Tahminen Owen sabah yanımdan ayrıldıktan sonra aslında Cosima ile birlikte olması gerektiğini anlamış ve benimle beraber olduğu için pişman olmuştu. Sonra da arayıp ondan özür dilemişti.

Owen'a âşık olduğumda, bir şeylerin farklı ilerleyeceğini düşünmüştüm. Israrla yanlış erkekleri tercih ettiğimi söylemişti ve doğru kişinin o olduğuna inanmıştım. Ama görünen o ki yine her zaman yaptığım hatayı tekrarlamıştım. Kendimi bir kenara atılmış ve yeri doldurulabilen biri pozisyonuna sokmaktan kurtulamıyordum.

Gözümün ucuyla, Jody'nin kapıya doğru ilerlediğini fark ettim.

Juliet rolünü geri istemek, beni tekrar aynı pozisyona sokabilirdi. Jody hayır dediği takdirde Alyssa'nın benim olan her şeyi elde edişini tekrar izlemek zorunda kalacaktım. Ama denemek zorundaydım. Owen konusunda şansımı denemek beni mutlu etmişti. Bu mutluluğu ruhumun derinliklerinde hissedebiliyordum. Aramızdaki şey daha başlamadan bitecek olsa dahi şu an buna üzülecek şansım yoktu. Oyun, her şeyden daha önemliydi.

Yolumun üzerindeki herkesi çekilmek zorunda bırakarak, kararlı bir şekilde Jody'ye doğru yürüdüm. Eli kapının tokmağındaydı. Karşısına geçip dışarı çıkmasına engel olduğumda suratında sert bir ifade belirdi.

"Dün olanlar için gerçekten çok üzgünüm," dedim tek solukta. "Yaptığım şey hiç profesyonelce değildi ve sana ve tüm ekibe karşı saygısızca bir hareketti."

"Evet, öyleydi," dedi soğuk bir tavırla. "Şu an bu konuşmaya ayıracak zamanım yok. Oyun bittikten sonra konuşacağız."

"Hayır, şimdi konuşacağız," dedim. Daha önceleri de Jody'ye karşı çıkmışlığım vardı ama bu derece cesur bir çıkışta bulunmuş olmam beni bile şaşırtmıştı. Ama amacıma ulaşmıştım, Jody eli ni kapıdan çekip kollarını kavuşturarak bana döndü. "Rolü bana geri vermen gerekiyor," diye devam ettim beni azarlamasına fırsat bırakmadan.

Bakışlarındaki katılık yerini şaşkınlığa bırakmıştı. "Nedenmiş o?"

"Önceleri Juliet'i içselleştirebileceğime inanmıyordum. Onu, vasat bir flört kabiliyetine sahip bir erkek için her şeyden vazgeçen bir geri zekâlı olarak görüyordum." Jody tek kaşını kaldırdı

ama ifadesi hâlâ katıydı. "Ama artık onu anlıyorum." Devam etmemi isteyeceğini umarak sustum.

"Neyi anlıyorsun, Megan?" diye sordu. Sesi oldukça yorgun geliyordu.

Cesaret bularak devam ettim. "Herkes zaman zaman Juliet gibi geri zekâlı davranabilir. Ya da düzeltiyorum, davranmalıdır. Juliet bir şeyi kendinden çok önemseyecek cesareti gösteriyor. Bu durum onun çılgınca şeyler yapmasına sebep oluyor – kalabalık bir otel lobisinin ortasında yönetmeniyle yüzleşip belki de hak etmediği bir şey için yalvarmak kadar çılgınca şeyler." Jody hafifçe gülümsedi. "Ve ben bunu yapmaya hazırım. Bir şeyleri önemsemeye hazırım. Senin için, ekibimiz için ve kendim için Juliet olmaya hazırım. Bunu istiyorum."

Bugüne kadarki en tutkulu monoloğumu tamamladığımda korkutucu, sessiz bir an yaşandı. Lobi oldukça gürültülüydü ama Jody ve benim aramda, tıpkı boş bir sahnede perde açılmadan önce olduğu gibi bir sessizlik yaşanıyordu.

"Nihayet," dedi sonunda Jody. "Dün seninle konuşmaya gelmedim çünkü bunu senin yapmanı umuyordum. Sen harika bir yönetmensin, Megan. Daha önce defalarca emeğine ve sayısız karaktere hayat vermene tanık oldum. Ama istediğim şey seni sahnede görmektir. Sana Juliet rolünü verdim çünkü bunu başarabileceğini biliyordum. Ve bunu senin de görmeni istedim."

Sırıttım. "Hey," dedim tereddütle, "bu, rolü geri aldığım anlamına mı geliyor?"

"Sence?" dedi Jody imalı bir gülümseyişle. İhtiyacım olan tek cevap buydu.

Önce tümüyle rahatladım, ardından bunun gerçekten de işe yaradığını fark ederek keyifli bir heyecana kapıldım. "Peki ya Alyssa?"

"Gelip benimle konuşmana sevinmemin bir sebebi de bu," dedi Jody rahatlamış bir sesle. "Velilerden biri bu sabah Alyssa'yı oda sayımından önce odasına gitmeye çalışırken yakaladı. Dün gece nerede kaldığını bilmiyorum ama yönetmelik onu eve gön-

dermemi gerektiriyor ki bu da Jenna Cho'ya iki saat içinde tüm replikleri ezberletmek zorunda olduğum anlamına geliyor. Şimdi Jenna bunu yapmak zorunda kalmayacak ve sahne görevlilerimizden biri de Lady Montague rolüne geçecek."

Saatine baktı. "Giyinsen iyi olur, Juliet."

YİRMİ YEDİ

JULIET: *Denizler gibi derin sana olan sevgim.*

Sana ne kadar verirsem, o kadar çoğalıyor bende kalan,

Sonsuz çünkü ikisi de.

SONRAKİ SAAT BOYUNCA ORADAN ORAYA KOŞTURDUM. Odamda gidip rolü geri aldığımı söylediğimde babam bunu içten bir coşkuyla karşıladı. Dünyanın en hızlı duş alış rekorunu kırmadan evvel babamı gerçek anlamda iterek odadan çıkarmak zorunda kaldım. Üzerime eşofmanımı geçirip kolumun altında Lady Montague kostümü ve kurutmaya vakit bulamadığım ıslak saçlarımla velilerin odasına gittim. Jeremy'nin annesini Juliet kostümümü geri almaya ikna edebilmek için bir monolog daha yapmam gerekti. Kostüme tekrar rötuşlar yaparken bunu tekrar tekrar yapmak durumunda bıraktığımıza dair bir şeyler homurdanıp durdu.

Giyinmeden evvel yemek odasına gidip bir elma kaptım ve odama varana dek yiyip bitirdim. Bu kez –maalesef– Owen'ın yardımı olmadan elbiseyi üzerime geçirip bir açıklamayı hak eden Anthony'ye ve yol tarifi isteyen Eric'e mesaj attım. Eğer oyunun altından kalkabilirsem, onu bir köşeye çekip en azından Anthony'ye selam vermeye ikna edecektim. Bu kadarı da ilişkilerine burnuna sokmak sayılmazdı. Sonuçta buraya gelmeye Eric tek başına karar vermişti.

Tüm işlerimi yetiştirmek zorunda olduğum elli yedi dakika boyunca Owen'a kafa yormama konusunda iyi bir iş çıkardım. Lobiye indiğimde etrafta kimse yoktu. Herkes performans ön-

cesindeki mikrofon kontrolleri ve bir saatlik makyaj süreci için tiyatroya doğru yola çıkmıştı.

Dışarı çıkmak üzere kapıyı açtığımda kabanımı unuttuğumu fark ettim. Bulutsuz ve güneşli bir aralık günüydü ancak hava buna rağmen göz yaşartıcı derecede soğuktu. Ama bu dünyanın sonu sayılmazdı – Juliet’in elbisesi uzun kolluydu. Kollarımı göğsümde kenetleyip dışarı çıktım. Üzerimde kostümle Vista Caddesi’nde yürürken sadece birkaç kişi bana baktı. Belli ki böyle sahnelere çoktan alışkındılar.

Elbisem rüzgârda uçuşurken, Fork Caddesinde’ndeki yaya geçidine doğru koşturdum. O esnada gözüme birkaç adım ileri-deki tanıdık bir rahip kostümü takıldı.

“Hey, Owen,” diye ardından seslendim. Bekâretini bana verdikten birkaç saat sonra eski İtalyan sevgilisiyle “derin” bir şekilde konuştuğu söylenen biriyle ne şekilde konuşmam gerekirdi? Sanırım bunu deneyerek öğrenecektim.

Arkasına döndü ve beni gördüğünde gözleri parladı.

Cosima olayının aslı ne olursa olsun, buna aşırı bir tepki göstermemeye karar verdim. Her ne kadar gece olanlar her şeyi farklı bir boyuta taşısa da, Owen’ın dostluğunu kaybetmek istemiyordum.

“Jody’ye karşı yaptığın efsane konuşmayı duydum,” dedi adımlarımı hızlandırıp ona yetiştiğimde. Elinde Jody’nin herkese dağıtmış olduğu program çizelge dosyası vardı. “Rolü geri alma-na gerçekten çok sevindim.”

“Teşekkürler.” Gülümseyişi içimi eritirken dik durmaya çalışmak zordu.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi ve elbette ki bu da benim için işleri pek kolaylaştırmadı.

Bana öyle bir bakıyordu ki kendimi soyunma odasında bana yardım ederken ellerinin sırtıma değişini, parmaklarının tenime temas edişini düşünmekten alıkoyamıyordum. Ve dün. *Dün geceyi*. Ama soğukkanlı davranmam gerekiyordu. “Sen de oldukça iffetli görünüyorsun,” dedim cübbesini işaret ederek.

Owen kaldırıma çıkıp kendi etrafında döndü. "Bilirsin, bazen dış görünüş yanıltıcı olabilir, Megan," dedi içimi eriten bir gülümseme ile.

Kesinlikle benimle flört ediyordu. Bunu net olarak görebiliyordum. Derin bir nefes alıp konuya girdim. "Hey, ee, bu sabah Cosima ile konuştuğunu duydum." Umursamaz bir sesle konuşmaya çalışıyordum.

Şaşkınlıkla gözlerini kıstı. "Sana bunu kim söyledi?"

"Şey... kızlar konuşuyordu, bilirsin."

Sanki Shakespeare'in oyunlarını Edward de Vere'in yazdığını iddia etmişim gibi bir ifadeyle bana baktı. "Hayır, bilmiyorum. Ama evet, Cosima ile konuştuk. İşleri netleştirmek istedim. Son konuştuğumuzda telefonu biraz çirkin bir şekilde kapamıştık."

"Hımm..." Söylediklerini zihnimde tekrarlayıp net bir sonuca ulaşmaya çalıştım. "Ve?..."

"Ve... telefonu kapadık?" Ne ima ettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibiydi. Tekrar bana baktı ve yüzümdeki çaresiz, meraklı ifadeyi gördü. "Aman Tanrım, Megan! Ayrılmamızın onun suçu olmadığını anlattım sadece." Gözleri büyüdü. "Lütfen bana onunla tekrar sevgili olduğumuzu düşünmediğini söyle."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Dün gecenin tek seferlik bir şey olduğunu düşünebileceğini düşündüm," dedim savunmaya geçerek ve sonra söylediklerimin kulağa ne kadar mantıksız geldiğini fark ettim. Defalarca terk edildikten sonra geliştirdiğim bir refleksti bu.

"Sayımdan sonra gizlice odana geldim," diye sözümü kesti Owen. "Sana yeri doldurulamaz biri olduğunu söyledim, oyunu mu gösterdim ve sonra..." Yüzü kızarmıştı. "Bir ilkimi yaşadım ve tüm kalbimle bunun *tek seferlik bir şey* olmasını umuyorum."

Tiyatronun arka kapısının önünde durduk. Owen'a baktığımda, gün içinde ilk defa ona karşı hislerimi bastırma gereği duymadan davranabildim. O anki gülümseyiş şekli kaçınmam gereken bir şey değildi. Bana tüm kalbimle duymak istediğim cevabı vermiş olması kaçınmam gereken bir şey değildi. Zekâsı, eğlen-

celi mizacı kaçınmam gereken bir şey değildi. *Ya da onunla ilgili herhangi bir şey.* Zihnimde Juliet'in sesini duydum.

"Ben de bunun tek seferlik bir şey olmamasını umuyorum," dedim sakince. "Doğrusu ben..." Kelimelerimi toparlayıp acemi bir tavırla sordum "Bunu duyurmak istiyorum. Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Owen şaşırmış gibiydi, derken kendini tutamayıp güldü. "Ey parlak melek, konuş yine," dedi Romeo'nun sözlerini alıntılayarak. Şakayla omzuna vuracakken elimi alıp göğsüne götürdü. "Bunu ben de gerçekten çok istiyorum, Megan."

Beni öptüğünde, sahneden önce daha milyonlarca yıl zamanımız olmasını diledim çünkü onu sonsuza dek öpebilirdim. Yattıkta hissettiğim tutku içimde tekrar yükselmışti. Hafifçe uzamış saçları yanaklarıma değiyordu. Daha birkaç dakika önce soğuktan uyuşmuş hâlde olan parmaklarım omuzlarında dolaşıyordu. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

Birilerinin kıkırdadığını duydum ve tiyatroya gelmekte olanlara nasıl bir sahne sergilediğimizi fark ettim. Ben, Juliet, umulmadık şekilde rahip kostümü giymiş bir Romeo ile öpüşüyordum. Owen da onları fark etti ve elindeki çizelge dosyasını bizi gizleyecek şekilde kaldırıp beni öpmeyi sürdürdü.

Ellerimi belinden ayırmadan geri çekilip Owen'a baktım. "Şansın açılacak, biliyorsun değil mi?" dedim. "Bütün erkek arkadaşlarım benden ayrıldıkları gibi gerçek aşkı bulur."

Owen başımdan öptü. "Hepsi değil," diye mırıldandı. "Ben şimdiden buldum."

Bunu duymanın kalbimde yarattığı etkiyi anlatacak sözcüğüm yoktu. Eminim ki Shakespeare bile bu duyguyu kelimeye dökmeyi başaramazdı.

Yüzümü kaplayan ağır makyajımla kanatlarda durmuş perdenin açılmasını bekliyordum. Bu ânın bana böyle hissettireceğini tah-

min etmiyordum. Kasılmamıştım ama çok heyecanlı olduğum da söylenemezdi. Sakin hissediyordum.

Perde açıldı. Seyircilere göz attığımda karanlığa rağmen görebildiğim insan kalabalığı inanılmazdı. Randall, annem, babam ve Rose ikinci sıraya oturmuşlardı. Babam Rose'un elinden tutarken annemin kulağına eğilmiş bir şeyler fısıldıyordu. Anlatıcımız Courtney söze başlarken, annemin gülümsediğini gördüm.

"Soylulukta birbirine denk iki aile..."

Romeo ile olan ilk sahneme çıktığımda, bunun cuma gecesinden beri Tyler'la ilk konuşmamız olacağını fark ettim. Capulet Malikânesi sahnesinde birbirimize âşık bakışlar atmıştık ve sahneden ayrılmadan önce uzanıp elimi tutmuştu. Işıkların altında beklerken, Tyler'a karşı olan öfkemin gün yüzünde olmadığını fark ettim.

Çünkü şu an karşımdaki Tyler değildi. Ben Juliet'tim, o ise Romeo.

Elimi öptüğünde o sevmeye başladığım, elde etmesi zor Juliet'i oynayarak elimi çektim. 1. perdenin sonunda, Dadı Jenna ile olan diyalogumu bitirip sahneden indiğimde Anthony perdenin arkasında, gözlerini sahneye dikmiş, kendi kendine repliklerini tekrar ediyordu. Elim omzuna koyup fısıldadım, "Julliard temsilcileri sana bayılacak." Loş sahne arkası ışığı altında, yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi görebildim.

Kanatlardaki birkaç birinci sınıf öğrencisi üzerinde hançer, zehir şişesi ve Owen'ın dua kitabının da yer aldığı malzeme masasını düzenliyordu. Sahne ekibi sessizce balkon dekorunu perdenin arkasına götürürken, yan yana durmakta olan Andrew Mehta ve Bridget Molloy'un sahnedeki anlatıcıyı el ele izlediklerini fark ederek gülümsedim. *Romeo ve Juliet* herkesi etkiliyordu.

Arkamı döndüğümde Owen'ın, dadı kostümünden kurtulup soylu kıyafetlerini giymekte olan Jenna'ya yardım ettiğini

gördüm. Capulet Malikânesi sahnesinin heyecanı, Owen'ın artık benim sevgilim olması, bu konuda hissettiğim aşırı mutluluk ve onu çılgınca öpmek istiyor oluşum gibi sebeplerle, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Başını kaldırıp beni gördüğünde arsızca sırttı. Romeo ve Juliet'ten bile beterdik.

Gözlerimi ondan ayırmadan ilerledim. Balkon dekorunun merdivenlerini çıkmak için birkaç dakikam vardı. Mercutio ve Benvolio son repliklerini okuyordu ve...

Derken gürültülü bir düşme sesi duydum.

Sesin geldiği yere döndüğümde etrafında ahşap parmaklıklarla yerde yatan Tyler'ı gördüm. Herkes, bakışları Tyler'ın üzerinde donakalmıştı. Tyler üzerindeki kıymıkları süpürdü, beti benzi atmıştı. Bridget koşarak yanına gitti.

"Sen... Sen iyi misin?" dedi kekeleyerek. Tyler'ın bacağına kırılmış olmasından korktuğu belliydi. "Ne oldu?"

"Atlayışımı prova ediyordum ve... bir anda çöktü," dedi Tyler parmaklıkları işaret ederek. Gözlerindeki öfke açıkça görülebiliyordu. En yakındaki sahne görevlisine döndü ve "Bu ne boktan iş?" diye hırladı.

"Olması gerektiği gibi sabitlenmemişti," dedi Andrew Mehta sessizce.

"Hadi ya," dedi Tyler Andrew'a dik dik bakmayı sürdürerek. "Bunun sorumlusunun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Tyler," dedim Andrew'ın önüne geçerek. "Bunun için vaktimiz yok. Anthony son repliklere geldi bile."

"Parmaklıklar olmazsa sahneyi de yapamayız. Bunu tamir edene kadar oyunu durdurmak zorundayım," dedi Bridget bıkkın bir tavırla ve omzunun üzerinden bakarak sordu, "Will nerede? Elimizdeki tek marangoz o."

Kimseden bir cevap gelmedi. Sonunda Andrew yanıtladı. "O, şey, o gitti. Alyssa'yı araması gerektiğini söyledi."

Bridget bıkkınlıkla kulaklığına bir şeyler mırıldanmaya başladı. Klasik bir Will davranışıyla karşı karşıya olduğumuzu fark ettim. Juliet rolünü Alyssa'dan geri aldığım için bana sinirlenerek

oyuna ve bana zarar vermek mi istiyordu yoksa bunu yapma sebebi artık oyunu umursamıyor olması mıydı bilmiyordum. Ama her halükârda, bizi çok zor bir durumda bırakmıştı.

Oyunu bir süre duraklatmak zorunda kalsak bile bu o kadar da büyük bir felaket sayılmazdı. Bu durumda sadece izleyici hikâyeden kopacak, bizler amatör gözükecek ve Stillmont drama programını çok kötü temsil etmiş olacaktık – pekala, belli ki bu bir felaket olarak adlandırılabilirdi. Ama Romeo’nun parmaklıklara tırmanıp Juliet’i öpüşü olmadan, sahneyi başarılı bir şekilde canlandıramayacağım da ortadaydı. Owen bana doğru yürürken göz göze geldik.

O anda ne yapmamız gerektiğini fark ettim.

Bridget’ın, “Ne kadar uzun süreceği umurumda değil,” diye bağırıldığını duydum. “Perdeyi indirecek ve izleyiciye teknik bir arıza yaşadığımızı söyleyeceğiz...”

“Hayır,” diye lafa girdim. “Sahneyi parmaklıklar olmadan canlandıracağız.” Tyler’a doğru baktım. “Orijinal senaryodaki gibi oyna.” Başıyla onayladı. Anthony sahneden indiğinde, perdenin açılmamasını emreden Bridget’ı yok sayarak sahne görevlilerine döndüm ve “Balkon dekorunu sahneye götürün!” diye seslendim. Hızla merdivenleri çıkıp balkona tırmandım. Ahşap basamaklar, tüm provalarda olduğu gibi ayağımın altında gıcırdayıyordu.

Işıklar açıldığında neredeyse kör olacaktım. Saklandığım bölmeden Tyler’ı seyrettim ve bir kez daha repliklerini kusursuz bir şekilde seslendirmesine hayran oldum. O esnada ne kadar sinirli olduğumu biliyordum.

Sıram geldiğinde balkonda belirdim ve Juliet’in monoloğuna başladım. Romeo’nun beni öpmesini beklemeden Juliet’in aşkını yansıtmaya çalıştım. Göz ucuyla, beni izlemekte olan aileme baktım. Owen’ın uykuya dalarken yanağımnda hissettiğim kalp atışlarını hatırladım. Babamın sabah bana nasıl sarıldığını. Her satırda, Juliet’in aşkı daha da inandırıcı bir hâle geliyordu. Artık sevmenin ve sevilmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordum.

“Şu gülün adı değişse bile, kokmaz mı aynı güzellikte?” Romeo’ya sadakat yeminimi ettim ve “Ayrılık öyle tatlı bir keder ki,” diye vedamı ederken, gözlerime yaşların dolduğunu hissettim.

5. sahnede trajik bir şekilde öldüm ve perde kapandığında tekrar hayata döndüm. Sahneye çıkıp izleyiciyi selamlarken Tyler’ın elini tuttuğumda alkışlar daha da yükseldi ve kendimle gurur duymadan edemedim.

Bir daha sahneye çıkar mıyım bilmiyordum. Oyunculuk konusunu tümüyle kapamış değildim. Tek bildiğim, bunu yaptığıma memnun olduğumdu. Sahnede olmak o kadar da berbat bir his değildi ve bana kendini bir karakterde kaybetmenin, seni kendi içinde başka bir şey keşfetmeye götürebileceğini öğretmişti. Yine de bir daha sahneye çıkarsam, bu defa bir ergenlik dönemi aşkında rol almayı tercih etmeyecektim.

Gerçi eğlenceli olan da bu değil miydi?

Sahneden ayrıldık. O andan itibaren soylular, akrabalar, Montague’ler ve Capulet’ler değildik. Makyajlarımız dağılırken, aptalca bir mutlulukla büyük bir grup sarılması yapan bir ekiptik.

Kalabalıkta Anthony ve Owen’ı bulmaya çalıştım. Ama gördüğüm, kalabalığın arkasında huzursuz bir şekilde bekleyen Will oldu. Göz ucuyla Tyler’a baktığımda gruptan ayrılıp doğrudan Will’e doğru yürümeye başladığını fark ettim.

“Bakın kimler teşrif etmiş,” dedi Tyler alaycı ve sert bir sesle. Ortam aniden sessizleşti, öfkesi tekrar gün yüzüne çıkmıştı.

Will tepki vermedi. “Sorun ne, dostum?”

“Sorun sensin, *dostum*,” diye yanıtladı Tyler. “Neler olabileceğinin farkında mısın? Sahnede, herkesin önünde bacağıma kırabilirdim. Tüm şovu mahvedebilirdin!”

“Neyse ne. Sonuçta her şey yolunda gitti, değil mi?” dedi Will. “Sonuçta alkışını aldın...” Ama henüz cümlesini tamamlayamadan Tyler bir adım daha atarak iyice yakın bir pozisyona geçti.

Dik dik bakma evresinin kısa sürede yerini fiziksel şiddete bırakabileceğini bildiğim için koşarak onlara doğru ilerledim. Odadaki dostluk, heyecan ve gurur, yerini çirkin bir havaya bırakmıştı. "Tyler!" Aralarına girmeye çalıştım.

"Ne? Onu mu savunuyorsun?" dedi Tyler öfkeyle.

"Alakası yok," diye cevap verdim. "Yaşanan şey gerçekten kötüydü" –Will' e baktım– "ama bu, fiziksel şiddeti haklı çıkarmaz," dedim tekrar Tyler'a dönerek.

"Bir özrü hak ediyorum. Sen de öyle. Mahvettiği şey senin sahnendi."

"Evet, hak ediyorum." Üstelik benden özür dilemesini gerektiren tek şey bu da değildi. Tekrar Will'e döndüğümde şaşırtıcı bir şekilde Will'in gözlerindeki suçluluğu gördüm, ne kastettiğini anlamıştı. Önümde Will, arkamda Tyler –beni ciddi anlamda incitmiş iki adam– vardı ve ben doğruları söylemek durumundaydım. "Eğer hak ettiğin her özür için dil dökmeye kalkışırsan, dilinde tüy biter," dedim ve Owen'ın arka kapıdan bizi seyrettiğini gördüm. "Her acıda, her yanlışta, her problemde kendini kaybedemezsin. Kötü şeyler illa ki yaşanacaktır. Yapman gereken, geleceğe odaklanıp yoluna devam etmek."

Will ya da Tyler'ın cevap vermesini beklemedim. Ardıma bakmadan Owen'a doğru yürüdüm.

"Hazır mısın?" diye sordu. Sessinde tereddütlü ancak hevesli bir tını vardı.

Elini tutmaya uzanarak başımı salladım. Kalabalık salonun içinden geçmek yerine, soyunma odalarının yanındaki arka kapıya yöneldik. Dışarıdaki gece soğuğu, burnumuzu ve yanaklarımızı kıpkırmızı yapmıştı. Kısa bir yürüyüşten sonra arkadaşlarımızın ve ailelerimizin beklemekte olduğu giriş salonuna ulaştık.

Ailemi bulmak için odaya göz atarken kostümü sahte kan ile lekelenmiş olan Anthony'yi gördüm. Kalabalığın ortasında Eric ona küçük ama özenle seçilmiş bir buket çiçek vermekteydi. Eric'in gözlerinde gergin ama istekli bir bakış vardı. Anthony ise anlayışlı ve mutlu görünüyordu. Aralarında ne olup bittiğini

bilmiyordum. Ama ikisi de birbirlerinden vazgeçmenin aptallık olacağını fark etmiş gibiydiler.

Anthony bakışlarımı fark edip gülümsedi. Âdeta ısıldıyordu.

Başımla selam verip yürümeye koyuldum, baş başa olmayı hak ediyorlardı.

Anthony'nin arkamdan, "Megan," diye seslendiğini duyup ona doğru döndüm. "Harika bir Juliet'tin."

"Öyleydim, değil mi?" dedim şakacı bir tavrıyla ama gülüşüm son derece içtendi.

Owen ve ben, tiyatronun yakınlarındaki Fransız stilindeki kafe restorana girdiğimizde ailem beyaz örtülü bir masada oturuyordu. Owen ve ben sahne makyajımızı silip kostümlerimizi değiştirirken, ailelerimiz tanışıp yerleşmişlerdi. Annesi, Owen'ın boyunu göz önünde bulundurca şaşırtıcı derecede kısa boylu bir kadındı ve Owen'ın yeni bir kız arkadaşı olduğunu görmek onu etkilemiş gibiydi. Sam ise giriş salonunda koşturarak abisinin Juliet'le çıktığını insanlara söyleyip hava atmakla meşguldü. Owen, ona aldırış etmiyordu.

Annemin yanına otururken Rose, Owen'a bakıyordu.

"Seni tanıyorum," dedi Rose, yüzü aydınlanmıştı. "Sen Biff Loman'sm!"

"Ne?" Babam bardağını masaya bırakıp oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Megan'ın yeni manitasıyla ne ara tanıştınız?"

"Baba..." diye uyardım "yeni manita" tanımından sonra konunun gideceği yönden rahatsız olarak.

"Sonunda Megan'ın erkek arkadaşlarından biriyle tanışma fırsatı bulabildiğim için çok mutluyum," dedi annem elindeki bağıt ekmegine yağ sürerken.

Bu hain tavrı karşısında bakışlarımı kızgınlıkla ona çevirdim. "Anne, sanki her hafta başka bir erkek arkadaşım oluyormuş gibi konuşuyorsun! Bu sene sadece bir kişiyle çıktım!"

"Okul yılı mı, takvim yılı mı?" diye sordu Randall kaşını kal-

dırarak. Yanımda oturan Owen'ın gülüşünü bastırmaya çalıştığını fark ederek dirseğimle dürttüm.

"Gerçekten de yakışıklı bir çocuk," diye kulağıma fısıldadı Rose Owen'ı överek. "Gözleri çok güzel."

"İki çift ebeveyne sahip olmak, bir çifte sahip olmaktan daha eğlenceli," diye mırıldandım kızarak.

Babam Owen'a doğru eğilip sordu, "Yükseklik korkun yok, değil mi?"

"Baba!"

Annem masanın altından elimi tuttu. "Owen'ı rahat bırakalım artık," dedi sitemkâr bir şekilde babama. "Megan'ın onun başını yeterince ağrıttığına eminim." Bana göz kırptı ve sonunda konu yeni bebeğe ve Rose'un katıldığı doğum öncesi derslerine döndü.

Owen'ı sorgulamayı kesip kreplerimize gömüldük ve tatlı siparişi vereceğimiz sırada cebimdeki telefonumun titrediğini hissettim. Masanın altında telefonun kilidini açtığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

GOTO'dan Profesör Salisbury e-posta atmıştı. Titreyen ellerle e-postayı açtım.

Sevgili Megan,

Oyun bittikten sonra henüz konuşmaya fırsat bulamadan gitmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm, seninki kadar iyi bir performans kesinlikle takdir edilmeli. Mükemmel bir Juliet canlandırdın.

Öğretmenin Bayan Jody Hewitt'le konuştuğumuzda, senin yönetmenlik becerileriyle ilgili inanılmaz övgüler sıraladı. Senin yönetmenlik programımıza senin gibi yeteneği dahil etmek çok doğru bir adım olacak.

*Güz döneminde kampüste
görüştük üzere!*

Michael Salisbury

Mesajı görüp görmediğine bakmak için Owen'a döndüm ancak o sırada Owen babamla *Katil Yılanlar* üzerine konuşmaktaydı. Telefonu masanın üstüne çıkardım ve herkese müjdeyi vermek üzereyken Randall'ın telaşlı duruşunu fark ettim. Alnındaki teri silip bıçağıyla şarap kadehine vurdu.

"İzin verirseniz, birkaç dakikalığına sahne ışıklarını çalmak istiyorum," dedi ve herkes bakışlarını ona doğru çevirdi. "Sizlerin de huzurunda, Catherine'e söylemek istediğim bir şey var."

Evlilik teklifi meselesini neredeyse unutmuştum. Neler olacağını bilerek nefesimi tuttum.

"Seninle geçirdiğim bu bir sene, hayatımın en güzel yılıydı," diye başladı Randall. "Sen, Catherine, tanıdığım en kibar, şefkatli, zeki, yaratıcı ve güzel kadınsın."

Anneme baktığımda, gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ettim.

"Geçtiğimiz yıl boyunca bana sayısız armağan verdin," dedi Randall. "Ki ailenle geçirdiğimiz bu gece de bu armağanlardan biri. Büyürken böylesine güzel bir ailem olmadı. Blanton Müzesi'ndeki Yunan vazolarının yanında tanıştığımızda -ki ben baktığım eserden hiçbir şey anlamıyordum ve sen bana anlatmıştın- artık bu dünyada seninle olmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığını hissetmiştim. Ama bu aileyle zaman geçirdikçe, bu ailenin bir parçası olmanın da harika bir mutluluk olduğunu gördüm." Bakışlarını bana çevirdi. "İki çift ebeveyn derken şaka yaptığını biliyorum, Megan ama ben gerçekten de bir aile olduğumuzu hissediyorum. Ve artık bunun kalıcı bir şey olmasını istiyorum."

Annemin elini tuttu ve devam etti. "Bırak senin gibi biriyle bir sene geçirebilmeyi," dedi, "senin gibi biriyle tanışacak kadar şanslı olacağımı bile hayal edemezdin. Ve umarım daha fazlasını yaşayabilecek kadar da şanslıyım."

Diz çöküp cebinden küçük siyah bir kutu çıkardı. Annem yutkundu.

"Catherine, sen benim bu dünyada en çok sevdiğim şeysin. Benimle evlenir misin?" diye sordu Randall.

Annem gözyaşları içinde evet demeyi zar zor başardı. Randall yüzüğü parmağına takıp annemi kucaklarken, tüm restoran alkış sesleriyle yankılandı.

Owen elini bacağıma koyarak bana doğru eğildi. Bu durumun bana nasıl hissettirdiğini çözmeye çalışıyordu.

Ne hissettiğimden emin olabilmek için anneme baktım. Randall'ın gözlerinin içine bakıyordu ve o âna kadar onun hislerinden nasıl şüphe duyabildiğimi sorguladım zira bakışlarında, tıpkı zamanında babama bakarken olduğu gibi bir aşk vardı. Randall'ı böylesine sevebileceğini hiç beklemiyordum ama onu elinde yüzükle diz çökmüş hâlde görünce benim bile gözlerim dolmuştu. Randall sadece bowling ligine katılan garip bir muhasebeci değildi, aynı zamanda annemin hayatının aşkıydı. Babamın sabah söylediği cümleler zihnimde yankılandı. Belki annem eski evliliğini tümüyle atlatamayabilirdi ama tekrar âşık olmuştu. Mutluydu.

Ailemi bir arada tutmak için bir çabaya gerek kalmamıştı çünkü her şey zaten olması gerektiği gibiydi. Seneye ayrı yerlerde yaşayacak olmamızın bir önemi yoktu. Onlar benim ailemdi. Karışık, garip ve benim.

Owen'a döndüm. Elimi eline koydum ve gülümsedim.

Hayatımda değişmesini istediğim hiçbir şey yoktu.

YİRMİ SEKİZ

ROMEO: *Gönlüm hiç sevdi mi bugüne dek?*

BEBEĞİN ADINI JULIET KOYDULAR.

Onları bu fikirden caydırmak için çok uğraştım ama Rose bu ismi seçme nedenlerinin Juliet'in ergen ve çılgın aşk hikâyesi değil, keskin zekâsı ve güçlü iradesi olduğu konusunda ısrar etti. Performansımızdan sonra Juliet adına âşık olmuştı ve bunu iltifat olarak kabul etmekten başka şansım yoktu.

"Bu ismin ona pek uyduğunu düşünmüyorum," dedim ben-den birkaç adım önde yürümekte olan Owen'a. Doğa yürüyüşleri konusunda pek yetenekli olduğum söylenemezdi ama baharın ilk günü gelmişti ve bu yürüyüşü aralıktan beri planlıyordum. "Uyumaktan başka bir şey yaptığı yok. Erin beni en kötüsüne hazırlamıştı ama Juliet, gelmiş geçmiş en sakın bebek olmalı. Kendisinin pek de Juliet olabileceğini sanmıyorum."

"Bunu bilemezsin," dedi Owen, gülümsediği sesinden anlaşıyordu. "Hiç umulmadık insanların içinden Juliet'ler çıktığına tanık oldum."

Beni göremediğini bilsem de gözlerimi devirmeden duramadım. "Onu geçen gün salonda senin oyununun bir kopyasını kemirirken buldum. Sence bu, onun içinde de bir Juliet olduğunu mu gösterir?" Owen güldü. "Üstelik en sevdiğim sahneyi kemiriyordu. Sanırım benim için bir kopya daha yapman gerekecek."

"Oyunu tekrar okumana gerek yok, Megan," dedi memnuniyetini gizlemeye çalışarak.

“Elbette var! Erkek arkadaşım mükemmel bir oyun yazdı ve ben de o oyunu sonsuza dek tekrar tekrar okumayı planlıyorum.” Tepeye ulaştığımızda kamp alanının ucuna kadar yürüyüp manzaraya baktım. “Vay canına, gerçekten haklıymışsın. Manzara harika.” Dört bir yanımız ormanla çevriliydi. Ağaçlar taze yapraklarını çıkarmış, sessiz manzara açık yeşile boyanmıştı. Aylar önce Owen’layken Bishop Tepesi’nin resimlerine baktığımız ânu hatırladım. O zaman sadece manzaranın güzel olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse gerçektışı bir manzaranın ortasıındaydım.

Hızla bir fotoğraf çekip bu sabah bana yürüyüş ayakkabılarını ödünç veren Madeleine’e gönderdim. *Romeo ve Juliet* oyunumuzdan sonraki aylarda iyice yakınlaşmıştık. Ashland’dan döndüğümüzde ona Tyler’ın yaptıklarını anlatmıştım o da Tyler’ı terk etmişti. Birkaç gün mutsuz olsa da, Princeton’dan gelen erken kabul mektubuylay tekrar mutlu hâline dönerek eski mükemmelliğine kavuşmuştu.

Arkama dönüp Owen’a baktığımda onun şimdiden not defterini eline almış, bir kütüğün üstünde oturuyor olduğunu gördüm. Yanına yürüyüp defteri elinden alıp kenara koydum. Ne yapmaya çalıştığını anlamak için şaşkın bir şekilde bana baktı. “Owen, seni buraya *gerçekten* bir şeyler yazasın diye getirmediim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

Kucağına oturdum. “Burada bir şeyler yaşamadığını söylediğinde sana bu konuda bir şeyler yapmamız gerektiğini söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Elini sırtıma koydu. “Belli belirsiz bir şeyler hatırlıyorum, evet.”

“Owen,” dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım, “bu konuda bir şeyler yapmalıyız.”

Dudaklarımız birleşmeden önce güldü. “Biliyorsun,” dedi geri çekilerek. “Bana bunu ilk söylediğinde ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, böyle bir şeye hiç hazır değildim.”

“Ya şimdi?” diye fısıldadım.

“Hâlâ çok hazır olmayabilirim,” diye yanıtladı boynumu öperken. “Ama hiç değilse artık konuya biraz hâkimim.”

Bu defa dudaklarıma doğru hamle yapan o oldu. Ellerini belime koyup beni kendine doğru çekti. “Bir dakika,” dedim geriye çekilerek. “Öncesinde söylemek istediğim bir şey var.”

Merakla başını salladı.

“Seni seviyorum. Yani, gerçekten seni seviyorum,” dedim bocalayarak. “Çok seviyorum. Yani bilirsin, oldukça çok. Öyle ki, gecenin köründe olmayan balkonuma tırmanıp dudaklarını iki utangaç hacıya benzetsen bile seni yine de öpmek isteyecek kadar çok seviyorum.” Konuşmayı bıraktım.

Owen yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına attı. “Ben de seni seviyorum.”

“Vay be.” Yüzümün yandığını hissediyordum. “İşte bu yüzden yazar olan sensin. Kelime tasarrufu. Ben de böyle demeliydim.”

“Senin söyleyişin de harikaydı, Megan. Ve belki ben de hislerimi daha detaylı şekilde açıklayabilirdim ama bu tepede, sen bana bunları söylerken, güzel gözlerin ve dağılmış saçların karşısında,” –doğrudan gözlerime bakıyordu– “pek de anlamlı şeyler söylemeyi becerecek durumda değilim.”

“Ah,” dedim. Bunu duymak saçmalayışımın utancını hafifletmişti.

Gülümseyerek beni derin ve yumuşacık bir şekilde öptü. O anda az oksijenli böyle bir yere Owen’la gelip kendimden geçmemeyi beklemenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark ettim.

“Seviyor musun beni? ‘Evet’ diyeceksin, biliyorum, Sözüne güveneceğim ben de,” diye fısıldadı çenemden tutup beni kendine çekerken.

“Owen,” dedim Juliet’in cümlelerini tanıyarak. “Bu benim repliğim.”

Teşekkürler

Öncelikle bu kitabı alan ve Megan'ın hikâyesini okuyan okur, sana çok teşekkür ederiz. Bu kitabı ellerinde tuttuğun sahnenin hayali, bu kitabı yazmamızı sağlayan en büyük sebebi.

En başından beri bu kitaba inanan, yorumlarıyla bizim için harika bir yol gösterici olan ve bu hikâyeye sarsılmaz bir anlayışla inanan mükemmel temsilcimiz Katie Shea Boutillier'e teşekkür ederiz. Sonsuz minnettarız.

Kitabımızın Puffin and Penguin Gençlik Edebiyatı bölümünde kendine yer bulmasından dolayı sonsuz bir heyecan duyarken, henüz olağanüstü editörümüz Dana Leydig ile çalışabildiğimiz için ne denli şanslı olduğumuzun farkında bile değildik. Daima tam isabet eden yorumların ile hikâyemizi güçlendirdiğin, hikâyeyi derinleştirmek için bize yol gösterdiğin ve cümlelerimizle getirdiğin düzenlemelerle bizi kahkahaya boğduğun için sana tüm kalbimizle teşekkür ederiz, Dana.

Kristie Radwilowicz, bize hayal ettiğimizin çok daha ötesindeki harika kapak görselini hazırladığın için teşekkür ederiz. Ve Penguin Genç Edebiyatı bünyesindeki tüm tanıtım ve pazarlama bölümü çalışanları, bu kitabı okurlara ulaştırdığınız için teşekkür ederiz.

Electric Eighteens, siz harikasınız. Sahneye adım attığımız ilk yılı verdiğiniz şevk, paha biçilmez bilgeliğiniz ve sektöre dair sunduğunuz birçok bakış açısı ile yüzlerce kat daha güzel bir hâle getirdiğiniz ve elbette bize okuyacak birçok harika kitap sunduğunuz için teşekkür ederiz!

Taslaklarımızı okuyan, süreç içerisindeki tüm sıkıntılarımızı can kulağıyla dinleyen ve sonsuz cesaret veren ve attığımız her adımda bizi destekleyen dostlarımıza çok şey borçluyuz.

Tanışmamıza vesile olduğu için Mira Costa Lisesi'ne –ki tanışmasaydık bu kitap dahil birçok şey şu an olmayacaktı– ve özellikle bizi Shakespeare ile tanıştıran İngilizce Bölümü'ne teşekkür ederiz.

Son olarak, bize sundukları her şey için ailelerimize sonsuz teşekkürler. Ölümsüz Ozan Shakespeare'in de dediği gibi: "Tekrar tekrar teşekkür etmekten başka ne gelir elimden?"